TÜRKİYE CUMHURİYETİ ANKARA VALİLİĞİ

TÜRKİYE YAZARLAR BİRLİĞİ

HİKÂYE

FİDAN ve KELİME

BİLGE YAZARLAR YAZARLIK ATÖLYELERİ

Fidan ve Kelime

Hikâye

Fidan ve Kelime

Türkiye Yazarlar Birliği Yayınları - 113

Yayın Koordinatörü
Mehmet Tuğrul

Yayına Hazırlayan
Muhammet Enes Kala
Yunus Emre Aydınbaş

Tasarım
www.mtrmedya.com

Baskı
Göktuğ Ofset Yayıncılık Matbaacılık Tic. Ltd. Şti. - Ankara
Matbaa sertifika nu: 47538

Birinci Basım
Haziran 2022, Ankara

ISBN: 978-605-7912-23-7

SUNUŞ

Sevgili Gençler,

Sizlerle çıktığımız bu yolda, geldiğiniz seviye, hepimiz için oldukça umut vericidir. Yazmak için gerekli yetenek ve motivasyon, her insanda bulunmayabilir. Kimisi bu cesareti kendisinde bulamazken, kimisi yazdıklarına nasıl yön vereceğini bilemiyor olabilir.

"Bilge Yazarlar Projesi" ile iyi okumak, eleştirel bakış açısı kazandırmak, edebî bir metinle ilişki kurmayı öğretmek ve yazma disiplini kazandırmak gibi amaçlara yönelik, faydalı bir çalışmayı hayata geçirdik. Türkiye Yazarlar Birliği ile iş birliği hâlinde, değerli öğretmenlerimizin özverili katkıları ve verimli atölye çalışmaları ile gençlerin yazma becerilerini destekledik. Böylece bu konuda büyük bir eksikliği giderdiğimize inanıyorum. Bundan sonrası; içlerindeki cevheri ortaya çıkarıp işlemek üzere, gençlerin yeteneklerinin ve dil gücünün farkına varıp onları geliştirmesine kalıyor. Çünkü yazmanın tekniğini öğretebilirsiniz ama iyi bir eser ortaya koymak için daha fazlasına ihtiyaç vardır.

Ankara genelinde yazma konusunda temeli ve yeteneği olan 280 öğrenci ile başladığımız bu proje, eserlerin kitap hâline gelmesi ile amacına ulaştı. Artık kalem sizde… Bu yolu siz devam ettirecek, kıymetli eserler üreteceksiniz.

Proje sürecinde gördük ki gençlerin söyleyecek çok sözü var. Tasvir yeteneği, kurgu gücü ve kelime seçimleri ile geleceğin yazarları bu atölyelerde yetişecektir.

Çabamız ve amacımız siz gençlere, yeteneklerinizi ortaya çıkaracak ve geliştirecek imkân ve fırsatlar sunmaktır. Bu, size ve gelecek nesillere karşı en önemli görevimizdir.

Vasip ŞAHİN
Ankara Valisi

ÖNSÖZ

Okumak, davet etmektir. Bizi, düşünce ziyafetine, duygu şölenine ve edep mektebine çağırır. Okumanın kardeşi ise dinlemektir. Dinlemek, ruhun cazibe hallerine akma hadisesidir. Okumak ve dinlemek ayaklarımızın altındaki medeniyetimizin iki sacayağıdır. Bu iki insanî faaliyetten okumak, Kur'an-ı Kerim'in ilk vahyinin, dinlemek ise Mesnevi-i Şerif'in ilk beytinin ilk kelimesidir. Ruhun gözü ve kulağı hakikatin karşısında açılabilirse o hakikatin manzumesi insanın zihninde kıyama durur ve insan dolmaya başlar. Biz önce dolar sonra taşarız. Ancak dolma ve taşma faaliyetlerinde, bir usûl ve üslûp varsa orada derinleşme ve demlenme söz konusu olabilir. Derinleşmenin ve demlenmenin olmadığı yerde her taşma kofluk ve çiğlik tehlikesini barındırabilir. Düşünce ve duygu mimarisi taşmanın eseriyse bu taşma, dertlenme, sabırla çalışma, biriktirme, derinleşme, birikimi demlendirme, usûlü ve üslûbunca tarihe meydan okuma eşiğinde ifade edilebilirse güçlü olur.

Duygu ve düşünce mimarisinin ifade biçimlerinden birisi de yazmaktır. O halde yazmak ciddi bir iştir. Kalem Suresinin ilk ayetinde Yüce Allah, kaleme ve onunla yazılana yemin eder. Yazmanın, okumayı ve dinlemeyi tamama erdiren insanî faaliyet sahası olarak karşımıza çıkması çok anlamlı, bu yolda her tecrübe ve çalışmaysa çok değerlidir. Bu değer, usta ve çırak ilişkisi çerçevesinde belirirse bir devamlılığa da işaret edilmiş olur.

Enerji, yolu yürüme gücü ve iştiyakı verir insana. Tecrübe ise bu yolun çıkmaz sokaklara sapmasını engeller. Enerji, dizginlenme, tecrübe ise yerine göre mahmuzlanma ihtiyacı gösterebilir. Gençlik enerjinin, olgunluk tecrübenin nişanesidir. Enerji ustalarla dizginlenir, tecrübe çıraklar vesilesiyle mahmuzlanır. O halde usta ve çırak ilişkisi enerji ve tecrübenin en esaslı birlikteliğini temsil eder. Genç yazarların akma ve taşma enerjisinin israf olmaması, yanlış yerlerde heba olmaması için onların yazma yolculuklarında mihmandarlara ihtiyaç duydukları izahtan varestedir. Yazma yolculuklarında aşama kaydetmiş yazarların ve şairlerin yürüdükleri yolda karşılaştıkları tehlikeleri, durakları, iyikileri, keşkeleri ve yürüme biçimlerini yolun başındakilere aktarmak istemeleri de bir tür ihtiyaçtır. Bu iki kesimin bir araya gelmesiyle enerjinin tasarruf zemini, birikimin akma mecrası daha tebellür ederken, yolculuk sırasında elde edilen tecrübelerin de israfının önüne geçilmiş olur. Enerji ve tecrübe el ele edebiyat dünyasına akan güçlü katkıların ve damarların imkânlar manzumesinin inşasına vesile olur.

Edebiyat sahası, tahayyülün ve tefekkürün biri olmadan diğerinin zayıf olacağı bir küreyi seslendirir. Tahayyül, edebiyattaki yaratıcılığın; tefekkür ise formun ve usûlün kaynağıdır. Yazma sahasında at koşturmak tefekkür ve tahayyülün yerli yerinde kullanabilme maharetidir. Bu mahareti kuşanabilmek için mahmuzlanma ve dizginlenme ilişkisi tahayyül ve tefekkür ilişkisinde bir kez daha çıkar karşımıza. Tahayyül, tefekkür vasıtasıyla dizginlenir; tefekkür, tahayyül maharetiyle mahmuzlanır. Te'dip, tefekkür ve tahayyülün yerli yerinde izhar olabilmesi terbiyesine de karşılık gelir. O halde eğitimde bir kol, tefekkür ve tahayyülün birliktelik imkânlarını kapsar. Bu imkân, yukarıda değindiğimiz usta-çırak irtibatı vesilesiyle gerçekleşebilir. Bu imkân ne kadar güçlü şekilde gerçekleştirilebilirse edebiyat dünyamız da o nispetle zenginleşebilir.

Eğitim, hem dert hem de ders işidir. Eğitimde usûl, dert ve tecrübe tarihe âşıktır. Tarihinde kökleşemeyen eğitim hem zayıftır hem de zayıf kişilikler yetiştirir. Tarih, bu çerçevede düşünce ve duygu mimarisinin nasıl keşfedilip inkişaf ettirilebileceğinin yol haritasını sunar insana. Onu işleyeceği dersler yardımıyla insanı geleceğe dair dert sahibi kılar. Tarihi, tecrübe hazinesi olarak kabul edip, bu hazinenin temsilcileri olarak da ustaları gördüğümüzde, onların genç dimağlarla ilişkisinin ne manaya geldiği daha iyi anlaşılabilir. Bu bağlamda tarihte kökleşen ama geleceğe atılıp, ona seslenemeyen çabaların ise bir tarafının eksik kalacağına dikkat etmek gerekir. İfadelerin, çağrıların ve tekliflerin tarihi sürekliliklerinin, geçmiş-şimdi-gelecek hattı üzerinde cereyan etmesi çok mühimdir. Bu süreklilik eğitimde kendisini usta-çırak irtibatıyla gösterir. Usta ve çırak ilişkisi tam da bu çerçevede geçmiş ve geleceği birbirine bağlar. Dert ve ders tarihten alınır, ifade ve teklifle güne seslenir ve geleceği inşa eder.

Usta-çırak ilişkisi te'dip ekseninde dikey ilişkiyi seslendirir. Dikey ilişkinin yatay ilişki ile tamamlanmaya ihtiyacı vardır. Bu ihtiyaç, birlikte yol yürüme, birlikte iş yapma, dayanışma ve akranlar arası nitelikli ilişkiler ile doyurulur. Çırakların kazanımlarını hasbihal ortamında birbirlerine anlatarak, birbirilerini dinleyerek ve birlikte yaşayarak paylaşması da son derece önemlidir. Ankara Valiliği ve Türkiye Yazarlar Birliği'nin ortaklaşa tertip ettikleri, yazma yolculuğunun başında olan liseli gençlerimizin, öğretmenlerinin mihmandarlığında yazar ve şairlerle buluştukları, birlikte öğrenme imkânlarını gerçekleştirdikleri Bilge Yazarlar Projesi burada ifade edilen önemli unsurları kuşatabilme gayretini gütmüştür.

Bilge Yazarlar Projesinde gençlerimizin eleştirel düşünme, araştırma ve problem çözme, okuduğunu anlama, düşünme ve düşündüğünü etkili şekilde anlatabilme, Türkçeyi güzel kullanabilme becerilerini geliştirmek hedeflendi. 19 Şubat 2022

tarihinde başlayan ve 16 Haziran 2022 tarihinde nihayete eren projede, atölyeler, okur-yazar buluşmaları ve yazarlık kampları yer aldı. Bilge Yazarlar Projesi sonunda öğrencilerimiz şiir, deneme ve hikâye türlerinde verimlerini paylaştılar.

Hikâye, kişinin varoluş sancılarını, heyecanlarını, hamlelerini sonsuza taşıyabilme imkânıdır. Hikâyede itirazlar, teklifler ve çağrılar seslendirilir. Hikâyeyle dünyalar inşa edilir. İnşa edilen dünya bir yaşama küresi olarak belirir. Bu küre, okumayla, dinlemeyle, tecrübeyle, gözlemle, seyirle, yaşanmışlıklarla, umutlarla büyür büyür. Nihayetinde insanlık hikâyemizi büyütmeye aday olur. Elinizde tuttuğunuz eserde gençlerin hikâye yazabilme istidatlarının potansiyelinin büyüklüğü görülebilir. Kuşkusuz bu eserde yer alan, büyük birer hikâye olmaya ve anlatmaya namzet olan yazılar ileride daha nitelikli hale gelecek ve ifade ettiğimiz insanlığın hikâyesini zenginleştirmek için yeni ve özgün sözler söyleyeceklerdir.

Bu projenin gerçekleştirilmesi, başarılı şekilde sonuçlandırılması ve eserlerin meydana getirilmesi sürecinde teşekkür etmemiz gereken isimler vardır. Ankara Valisi Vasip Şahin'e, Türkiye Yazarlar Birliği Genel Başkanı Prof. Dr. Musa Kazım Arıcan'a, Ankara Vali Yardımcısı Turan Yılmaz'a, Yayın Koordinatörü Dr. Mehmet Tuğrul'a, Şükrü Can Yılmaz'a, Zeynep Türksoy'a, projede yer alan yazarlarımıza, atölyelerde ders veren öğretmenlerimize, öğrencilerimize ve onları destekleyen kıymetli velilerimize şükranlarımızı sunar, projemizin hayrlara vesile olmasını dileriz.

Muhammet Enes KALA

İçindekiler

Sunuş 3
Önsöz 5
Aleyna Sayan /*Tükenmiş Ruh* 11
Alperen Atalay /*Sekentir Ülkesi* 20
Ayfer Basa /*Çocukluğuma Özlem* 25
Ayfer Ebrar Köylü /*Baba Hasreti* 27
Ayşe Piraye Dilek /*Kızıllar Düşmüş Ruhuna* 30
Ayşe Sude Demircan /*Pamuk Tohumları* 38
Azra Özcan /*Portre* 43
Berat Yediyıldız /*Çilekli Pasta* 52
Berra Çelik /*İntikam* 56
Berra Nur Aysel /*Soğuk Gözyaşları* 59
Buse Biçer /*Ve Perde...* 62
Buse Ceren Öztekin /*Yıldızlar Eşliğinde* 63
Cansu Ceren Atçı /*Mars İkizleri* 70
Ceylinaz Kardeş /*Fransız Askerinin Son Notu* 82
Defne Öz /*Savaşta On Yıl* 84
Deryanur Çevik /*Ahora Mora* 93
Dilara Özdoğan /*Yarım Elma* 98
E. Meyra Ekren /*Sessizlik* 102
Ebrar Çelik /*Zeytin Ağacı* 103
Elif Güven Karakuş /*Son Nokta* 106
Elif Jale Yener /*Benimle Maviye Boyan* 109
Elif Meryem Özdemir /*Serçenin Gözyaşı* 126
Elif Naz Karabulut /*Son Panayır Bebeği* 128
Elif Su Gökmen /*Ben* 134
Emine Tuba Akbulut /*Gerçek*..... 138
Esma Rabia Özsaraç /*Keman* 140
Esma Yüceünüvar /*Siyaha Boyanan Umut* 144
Fatma Nur Kabalak /*Yansıma* 149
Ferize Sena Özcan /*Elma* 162
Göktuğ Saylam /*Kayıp adam* 164
Gülüzar Yağmur Demir /*Ay Taşı* 168

Hira Ekin Akpınar /*Geçmişin Davası* 181
Hiranur Günaydun /*Gizli Hikâye* 187
Irmak Ekşi /*Küçük Bedenler Büyük Düşünceler* 190
İkbal Sevgi Denkli /*Sessizliği Çalmak* 198
İldeniz Hatice Ünlü /*Okul Zili ve Sirenler* 210
İlteriş Furkan Ünlü / *Yırtık Fotoğraf* 215
İrem Yardımcı /*Ve İlk Kar Düştü* 219
İrem Karaçor /*Sis Perdesi* 227
Kerem Binici / *Yer Altındakilerin Öyküsü* 239
Kübra Uyar / *Yarım Kalp* 240
Mehmet Asaf Akdoğan /*Bir Çekiç Bir Oyuncak* 246
Melike Saniye Bektaş /*Papatyalı Saat* 251
Meryem Başaran /*Acılarla Yaşamak* 263
Mina Arslan /*Kendi Yansımam* 274
Mina Nur Elibol /*Hüzün Mevsimi* 278
Muhammed Melih Aslan /*Alev Kaptan* 280
Mustafa Coşar /*Bir Askerin Anıları* 290
Nazlı Uyar /*Unutulmuş Hayatlar* 299
Nehir Ekşi /*Bitmeyen Mürekkepler* 306
Nehir Kaya /*Yalnız İnsan* 319
Nesibe Feyza Şerefoğlu /*Rûznâme* 322
Nesibe Şahinoğlu /*Sadece Yaşa* 326
Neslihan Özvatan /*Sarı Kanaryalar Çocuk Kulübü* 334
Nisa Deniz Çağlar /*Gri ve Siyahı Renklerle Boyayan Bir Kızın Mektubu.* 346
Nisa Karcı /*Yitik Hazine* 356
Nisa Bodur /*Eylül* 359
Ömer Faruk Özdemir /*Bomboş Ömrüm* 365
Saliha Sude Çakır /*Namütenahi Tablo* 373
Serra Halime Yağmurcu /*Korku ve Nar* 381
Sude Çalık /*Dondurma Çubuğunda Hayat Bulanlar* 388
Sude Nur Poscu /*Portakal Nergisi* 393
Sude Can /*Anı Kozalağı* 403
Sudenaz Yıldırım /*Lacivert Suskunluk* 406
Sueda Yıldız /*Drive* 412
Tulgar Batu Alan /*Türbe* 422
Yasemin Ezel Davarcı /*Şansa İnanır mısınız?* 431
Zeynep Sude Barandır /*Güneşi* 440
Zeynep Verda Karataş /*Seher'in Kuşu* 444
Zişan Gül Odabaşı /*Pembe Desenli Duvar* 449

TÜKENMİŞ RUH

Aleyna Sayan

305 gün... Ruhumun sessizliğini kabullenip hiçlik kavramını en ufak, en ince ayrıntısına kadar hissettiği 305 gün. Aklımda geçen sayısız düşünce, sorguladığım sonsuz soru olmasına rağmen masa başına oturup da tek bir cümle dahi yazamamam ne acı değil mi? Şu zamana kadar hep yaşadığım zorluklara meydan okurcasına mutlu başlangıçlarla başlayıp mutlu sonlarla biten hikâyeler yazdım. İlk başlarda kendime olmayan güvenimin en baş sebebi insanların yazdığım mutlu sonları klişe bulmaları korkusuydu. Yanılmışım. İnsanların bu hayatta tutunacakları bir dal olarak mutlu sonla biten hikâyelere şahit olmaları gerekiyormuş. Bu yüzden ki hep mutlu bir başlangıçla başlayıp mutlu sonla biten hikâyeler yazmak bana da umut ışığı oluyordu. Fakat bu son 305 gün hiçbir şekilde kalem oynatamıyorum. Sanki bir şeyler tükendi. Sanki bir şeylerin sonuna geldim. Ruhum tükenmiş olabilir miydi? Bu düşünce...

Sonbaharın huzur verici renklerini üstünde barındıran battaniyemin altında bunları düşünürken bir anda kapı zilinin sesi ile irkildim ve kafamın içindeki kargaşayı kısa bir süreliğine tozlu rafa kaldırdım. Tam bu sırada ısrarla çalmaya devam etti kapı zili. Buna rağmen istifimi hiç bozmadan derin derin bakmaya devam ettim beyaz ahşap kapıya. Kapının arkasındaki sabırsız kişi bu sefer de kapıya sert yumrukları ile vurmaya başlamıştı. Kapının hemen arkasındaki bu sabırsızı tahmin etmek pek de güç değildi benim için. Sonuçta beni merak edip varlığımın

farkında olan tek bir kişi vardı bu dünyada. Derin düşüncelere dalmışken kapının ısrarlı çalınmasına dayanamayarak yerimden kalktım. Yavaş adımlarla kapı koluna uzandım ve kapıyı araladım. Tam da tahmin ettiğim gibi, karşımda Peri, sinirli ve endişe dolu yeşilleri ile beni süzüyordu. Hiç tepki vermeden kapıyı öylece bırakıp yine battaniyemin altındaki yerimi aldım. Her zamanki gibi azarımı yemek için kendimi hazırladım.

"Hayat ne zamana kadar böyle devam edecek? Ben artık sana dil dökmekten yoruldum ama sen hala bu durumdan, benim ısrarlarımdan yorulmadın. Kendini bu kadar göz ardı etmene dayanamıyorum. Senin derdin ne? Her şeyden kendini çektin. Zamana meydan okurcasına her günün bir önceki gününü mumla aratıyor. Tamam, önceden de pek kendini göz önünde bulundurmazdın ama neredeyse son bir yıldır yaşıyor musun yoksa ölü müsün bu bile ayırt edilebilemiyor. Kendini her şeyden mahrum bıraksan, kendine işkence etsen bile şaşırmayacağım neredeyse."

Peri sözlerini ardı arkası kesilmeyecek bir şekilde sıralarken benim dikkatimi çekmeyi başaran tek kısım "...Kendini her şeyden mahrum bıraksan, işkence etsen..." olmuştu. Aslında tüm sorun bu söz grubunun arkasına gizlenmiş öylece beni bekliyordu. Yaşadığım duygular yeterli olmadığı için ruhum tükeniyor olabilir miydi? Hep acınası soluk hayatımda ufacık mutlulukları ilham kaynağım yaptığım için ve sonsuz mutluluğun asla olmayacağı bu dünyada, mutluluk katsayılarını tüketmiş olabilir miydim? Nasıl olur da bunu düşünemezdim bunca zamandır? Öylesine söylenmiş birkaç kelimeden oluşan bu söz diziliminin beni böylesine düşündürmesi peki? Zihnim bir şeylerin farkına varmamı istediği için mi bu kısma takılı kaldı?

"Kime diyorum ben?" Peri'nin sesi ile yine sonu belli olmayan düşüncelerimden sıyrıldım. Kafamı kaldırıp karşımdaki hoş kadına baktım. Beyazlar içinde aynı bir melek misali duruyordu. Baştan aşağı süzmeye başladım. Beyaz pantolonu ve beyaz kazağının uyumu büyüleyiciydi. Boynuna bağladığı fuları ile kafasına taktığı şapkası Paris sokaklarından fırlamış olduğunu kanıtlarcasınaydı. Onu böyle beyazlar içinde bu kadar zarif görmek ona yakıştırdığım "İlham Perisi" lakabında ne kadar haklı olduğumu kanıtlıyordu. Sadece giyimi ile değil; Peri, bana varlığı ile de ilham oluyordu. İlham perilerinin varlığını reddetmiş ben Peri ile ilham perilerinin varlığını savunanların en başında yer alıyorum resmen. 2 yıl önce yazdığım kısa hikayemdeki konuyu onunla aramızda geçen bir metafor sayesinde yazmıştım. O günden beri ilham perimdi o benim.

"Hayat duyuyor musun beni? Artık bir tepki verir misin cidden korkmaya başlıyorum."

"Peri cidden kafam çok dolu. Başka zaman konuşalım mı?

"Böyle diye diye beni tam 1 aydır oyalıyorsun bilmem farkında mısın? Beni oyalaman sorun değil. Tek korkum içine atarak oluşturduğun o çöplükte kendini kaybetmen."

"İçime attığım falan yok. Güven bana sadece biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Birkaç cümle dahi yazmak bana iyi gelecek fakat başaramıyorum. Başaramadığım sürece de hiçbir şey eskisi gibi olamayacak."

Peri yine benim bu hallerime sinirlenmiş olacak ki elindeki bez çantayı sert bir şekilde masaya bırakıp seri adımlarla kapıya yöneldi. Fevri bir şekilde beyaz ahşap kapıyı açıp bana gerek duymadan kapıyı arkasından kapattı. Yine ne bir eksik ne bir fazla olan bugün de aynı akışta devam ediyordu hayat.

Peri'nin her gün düzenli olarak getirdiği bez çanta masanın üstünde öylece dururken içimi nedensiz bir merak kaplamıştı. Aslında çantanın içinde neler olduğunu biliyordum. Merakımı uyandıran çantanın içindekiler değil, çantanın ağız kısmından firar ederek kendini gösteren kitabın kapağıydı. Merakıma yenik düşerek hangi kitabın kapağı olduğunu öğrenmek için yerimden doğrulup kitabı elime aldım. Stefan Zweig *Satranç*. Bu kitabı 2 yıl önce okumuştum. Bir anda zihnimin oyunuymuşcasına "Dünyada hiçbir şey hiçlik kadar baskı oluşturmaz insan ruhunda" cümlesi geldi aklıma. Evet, bulmuştum! Hiçlik.

Hızlıca evin en büyük odası olan çalışma odama yöneldim. Kapının ağzından odaya uzun uzun baktım. Tam da istediğim gibiydi. Aklımdakileri uygulamaya geçirebilmek için hemen işe koyuldum. Önce kitaplığımı nizami bir şekilde boşalttım. Daha sonra masa ve sandalye dışında kalan her şeyi odanın dışına çıkardım.

Birkaç saat sonra tam da istediğim gibi kocaman odanın ortasında sadece ahşap masa ve sandalye duruyordu. Masanın üstünde ise sadece ihtiyacım olacak olan eşyalar mevcuttu. Bir sayfa kâğıt, kalem ve beni idare edecek kadar su vardı. Hiç zaman kaybetmeden odaya girip kapıyı kilitledim. Anahtarı kapının arkasında bırakmak yerine pencerenin önüne geçip yedinci kattan aşağı doğru fırlattım. Pencereden dışarıya baktım birkaç dakika. En son özgür gökyüzünde kaygısızca sonsuz maviliğe doğru kanat çırpan kuşa baktım. Gözden kaybolunca ben de pencereyi kapatıp perdeyi çektim. Arkamı dönüp ağır adımlarla masaya yöneldim ve sandalyede yerimi aldım. Oturmam ile aklıma sonsuz sayıda düşüncenin nüfuz etmesi bir olmuştu. Bu sonsuzluk ağına hiç itiraz etmeden kendimi teslim ettim.

İki gün geçmişti. Kendimi her şeyden mahrum bırakıp okuduğum kitaptan aldığım ilham ile birlikte bu bomboş odada zaman geçirdiğim iki gün. Her şeyin yabancılaştığı bu zaman diliminde varlığımı sorgulamadığım bir saniye bile olmamıştı. Ama yine tek bir cümle dahi yazamamıştım. Yazamamıştım fakat bu durumun sebebinin farkına varmıştım. Öncesinde her şeyi olumlamaya çalıştığı, bütün yaşadığım zorluklara ve mutsuzlukları bile kabullenmeyip hala mutlu yansıtan ruhum bu durumu daha fazla kaldırmamıştı. Tükenmişti.

Göz kapaklarımın ağırlığı her dakika biraz daha artıyordu. Dünya ile bağım koptu mu kopmadı mı bunun farkına varmaya çalışırken evin içinde sesler işitmeye başladım. Birilerinin sesini duyuyordum ama kimin sesi ya da ne diyor idrak edemiyordum. Ben hala sesi ve söylediklerini anlamlandırmaya çalışırken içeriye Peri büyük bir telaş ile girdi. Bomboş odada direkt gözleri beni buldu ve yanıma koşar adımlarla ulaştı. Kafamı kaldırmaya dahi halim olmadığı için sadece gözlerimle onu takip ettim. Peri gözünden bir damla yaş akarken hemen yanıma çöküp:

"Sen delirdin mi?! Bu ne şimdi? Senin amacın ne ya? Sadece bir gün gelemedim yanına Hayat, sadece bir gün. Bir gün seni yalnız başına bırakıyorum ve seni bulduğum hale bak. Artık kararım net, itiraz kabul etmiyorum. Benim evime taşınıyorsun.

Peri'nin bu hem kızgın hem de harap olmuş hali karşısında ağzımı açıp da tek bir kelime edemedim. Çünkü onu çok iyi tanıyordum ve bu konuda ne kadar kararlı olduğu da yüzünden okunuyordu.

Peri evimin kapısını ve çalışma odamın kapısını açtırdığı çilingire teşekkür edip ücretini ödedikten sonra hemen yatak odama gidip bana küçük bir valiz hazırladı. Benim bu bitkin

halim için hastaneye gitmek için çok fazla ısrar etmesine rağmen ısrarlarına karşı çıkmayı başarabilmiştim. Bu yüzden de doğrudan onun evine geçmiştik. Ben eve vardıktan sonra ılık bir duş alıp Peri'nin zoru ile iki gündür sadece su tükettiğim vücuduma biraz yiyecek bir şeyler göndermiştim. Daha sonra da hemen benim için hazırladığı odaya geçip uykunun huzurlu kollarına kendimi teslim etmiştim.

Saat sabah 8'di. Güne her zamandan farklı bir şekilde başlamıştım. Erkenden kalkıp Peri için kahvaltı sofrası hazırladım. Bu hazırlık dün onu soktuğum duygu karmaşası için özür mahiyetinde olacaktı. Ben bunları düşünürken Peri uykulu bir şekilde mutfağa girmişti. Önce hazırladığım harikulade sofraya, daha sonra bana uzun uzun baktı. Onun bu tatlı şaşkınlığını görmek yüzümde küçük bir tebessüme sebep olmuştu. Üzerinden şaşkınlığını atınca Peri ani bir hamle ile boynuma kollarını sımsıkı sardı. Ben de hiç vakit kaybetmeden onun bu sarılmasına büyük bir zevk ile karşılık verdim. Daha sonra kulağıma "İşte benim tanıdığım Hayat! Üstünden koca bir yük kalkmış gibi ve eskisi gibi olmaya çabaladığını görmek tarifi olmayan bir mutluluk. Seni çok seviyorum iyikim…" diye gözünden bir damla yaş akarken fısıldadı. Şimdiden özür dilerim Perim…

Peri ile kahvaltımızı bitirmiştik. Şimdi ise karşılıklı oturmuş kahvelerimizi içiyorduk, son defa. Genelde konuşan, anlatan taraf ben olurken bu seferlik bu görevi Peri üstlenmişti. Uzun zamandan sonra karşılıklı, böylesine keyifli ve mutlu sohbetlerimizden biriydi bu diyalog. Sohbetin sonuna yaklaştığımızda Peri'ye biraz hava almak için dışarıda dolaşacağımı söylemiş ve kendimi İstanbul sokaklarının kollarına atmıştım. Peri'nin de işleri olduğu için ve eski zamanlarıma döndüğümün inancı, itiraz

etmeden talebimi hemen kabul etmesine sebep olmuştu. Bir saat sonrası için evde buluşacağımıza dair sözleşmiş ve kendi başıma kalmıştım.

Upuzun sokakları ardımda bırakarak Peri ile yetimhanedeki zamanlarımızda bile kaçıp geldiğimiz deniz kenarına gelmiştim. Burası tenha sayılan, eskiden liman olan ama şu an liman olarak kullanılmayan yalnızlığa terk edilmiş deniz kenarıydı. Peri ile ne zaman hayatın yoruculuğundan ve sıkıntılarından uzaklaşmak istesek kendimizi burada bulurduk. Denizin hemen karşısında duran banka oturup denizin mavi gökyüzü ile olan muhteşem dansını izlemek tüm derdimize derman olurdu. Her zaman oturduğumuz o banka geçip oturdum. Karşımdaki mavi çarşafın güzelliğine daldım uzunca bir vakit. Daha sonra herkese normal gelen, benim abarttığımı düşünebilecekleri bu durumun benim her gün biraz daha ruhumu tükettiği geldi aklıma. En son cesaretimi topladığım dakika yanıma aldığım zarfın içindeki veda mektubunu son bir defa okudum:

"İlham Perimm

Sen bu hayatta benim varlığımın farkında olan tek kişiydin ve benim yokluğumun da farkında olacak tek kişisin. Evet şimdi buradayım. O metaforun başladığı ve şimdi burada bitecek olan o metaforun doğduğu, hayatımızın yorucu temposundan kaçıp sığındığımız bu yerdeyim.

O gün seninle buraya gelip de konuştuğumuz metafor kelimesi kelimesi aklımda biliyor musun?

~

Belirsiz rüzgarların estiğini bile bile neden yine o limanda dinlenmeye gidip huzur arar insan?

Çünkü adı üstünde belirsiz rüzgâr belki seni rahatlatacak belki öldürecek.

Bu ihtimaller arasında ölüm gibi ciddi bir sonuç varken bile bazı şeyleri göze alıyor demek. Peki bu acizlik mi yoksa başka bir şey mi?

Cesaret denilir bence. Çünkü o rahatlatacak rüzgârın hayaliyle ölüm rüzgarını bile göze alıyorsan cesursundur ya da rahatlatıcı rüzgar gerçekten çok güzeldir.

Umarım o belirsiz rüzgâr bir an önce eser ve bir sonuca bağlanır. Yoksa o kız kendi kafasındaki karmaşada kaybolup kendini dahi bulamayacak hale gelecek, kim bilebilir ki bunu.

Kız kafasındaki rüzgârı değiştirebilir isterse. Bunu yapabilir. Ölüm rüzgârı veya rahatlatıcı yapmak kafasındakini onun elinde.

Belirsiz rüzgâr limandaki her şeyi belki isteyerek belki de istemeyerek kendi kontrolü altına almış durumda ve kız oraya kendi ayaklarıyla isteyerek gitmişken, ona engel olamazken nasıl kafasındaki rüzgârın kontrolü onun elinde olacak? Buna belirsiz rüzgâr izin vermez çünkü liman sahibi o. İstediğini limana kabul eder istediğini o limanın denizinde boğar, kimsenin ruhu dahi duymaz ve bu masalda üzüleceğimiz sadece kız olur, belki hatırlamayız dahi.

~

Hani demiştik ya "Umarım o belirsiz rüzgâr bir an önce eser, eser ve bir sonuca bağlanır yoksa o kız kendi kafasındaki karmaşada kaybolup kendini dahi bulamayacak hale gelecek, kim bilebilir ki bunu." Bu söz haklı çıktı ilham perisi. Kız kendi kafasındaki kargaşada yok oldu. Tek kurtuluş yolu ise sonsuz

mavilik çarşafı… Biliyorum bana çok kızacaksın, kendini çok suçlayacaksın ama senin hiçbir suçun yok tüm suç benim hastalıklı zihnim… Şimdi bir defa daha elveda benim Perim…

SEKENTİR ÜLKESİ

Alperen Atalay

Binlerce yıl öncesinde Sekentir adlı bir ülke vardı. Bu ülke adeta cennetten bir köşe idi. Dağları yüce, ırmakları uzun, ovaları geniş, toprağı pek bir verimli idi. Sekentir halkı huzur ve bereket içerisinde mutlu bir biçimde yaşarken, günlerden bir gün bu Sekentir ülkesinin yiğit askerleri ve yöneticileri ormanda avlandıkları sırada garip, daha önce görmedikleri bir yaratık buldular ve onu sahiplenmeye karar verdiler. Sekentir halkı bu durumu ilk başta garip karşılasa da zamanla bu yaratık sevimli olması ve adeta bir kuş cıvıltısını anımsatan tatlı sesi ile kendini sevdirmeyi başarmıştı. Halk artık bu yaratığı seviyor, ona ilgi gösteriyordu. Sekentir halkı bu yaratığa hayvanlar kralı anlamına gelen Izık adını vermişti. Halk Izık'a yiyecek veriyor, çeşitli ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bu garip yaratık o kadar sevilmişti ki onun yanından geçen herkes onun önünde eğilip Izık'ı selamlıyordu.

Halkın en bilgini olan Ulu Bitig, bu duruma sıcak bakmıyordu. Bu yaratığın hep böyle kalmayacağını, zamanla büyüyeceğini ve büyüdüğü zaman Sekentir halkının onu doyurmaya gücünün yetmeyeceğini, aç kalan yaratığın zamanla halka zarar vermeye başlayacağını, ırmakların suyunu içerek ırmakları kurutacağını söylüyordu. Fakat ne halk ne de yöneticiler Ulu Bitig'i dinliyordu.

Bu garip yaratık birkaç kış sonra artık Sekentir halkının dilini öğrenmiş onlarla iletişim kurabilir hale gelmişti. Güzel sesi ile olduğu kadar konuşmalarında belli ettiği zekâsı ile de

insanları etkileyebiliyordu. Konuşmaları o kadar etkileyiciydi ki artık insanlar yavaş yavaş Ulu Bitig yerine Izık'ı bilge görmeye, sorunlarını ona danışmaya başlamışlardı. Fakat bunun yanında Izık gittikçe daha fazla yiyeceğe ihtiyaç duyuyordu. Ancak zekâsı ile halkı adeta büyülediği için halk bu durumu fark etmiyor, belki de bu yediklerinin karşılığını "bilgeliği" ile verdiğini düşünerek önemsemiyordu. Ulu Bitig durumun gittikçe daha kötüye gittiğinin farkındaydı. Fakat halk artık büyülenmiş gibiydi. Onu dinlemiyor, dinleyenler ise alay ediyordu.

Durum böyleyken aradan epey bir zaman geçmişti. Izık'ın boğazı artık durdurulamıyordu. Ülkede insanlar onu doyurmak için aç kalıyor, Izık ırmakların bütün suyunu içerek onları kurutuyor, ülkede kıtlık ve kuraklık kendini iyiden iyiye hissettiriyordu. Kısacası Ulu Bitig'in öngördüğü günler gelip çatmış, Izık durdurulamaz bir hal almıştı.

Ülkede bir takım yapanı belirsiz saldırılar oluyordu. Kimileri bu saldırılardan Izık'ı sorumlu tutsa da halk buna inanmıyor, bilge olarak gördükleri bu varlığın bunları yapabileceğine olanak vermiyorlardı. Ne tesadüf ki bu saldırılar halk Izık'ı doyuramadığı zaman şiddetlenerek artıyordu.

Ulu Bitig, ısrarla bu saldırıların sorumlusunun bazen doğrudan, bazen ise dolaylı yoldan Izık olduğunu söylüyordu. Bir gün halka şu sözleri söylemişti:

-Bu Izık dediğiniz yaratık, sandığınız gibi değildir. O gelmeden ülkemizde bolluk vardı. Dağlarımız yüce, ırmaklarımız uzun, toprağımız bereketli, ürünlerimiz bol idi. O geldi ırmaklarımızı kuruttu, toprağımızın bereketi gitti, ürünlerimiz yok oldu. Sekentir halkı Izık denilen melunu doyuracağım diye kendini unuttu. Izık'ı sulayacağım diye toprağı sulamadı,

tarlasını kuruttu. Şimdilerde ise halkımızın ürünleri bu yaratığı doyurmaya yetmiyor. Irmaklarımız kuruduğundan susuzluğunu gideremiyor. Bu yaratık da bunun üzerine bize zarar veriyor.

Ulu Bitig'in bu sözleri halk tarafından pek önemsenmemişti. Hatta bazıları bu sözlere tepki bile göstermişti. Fakat bu gizemli saldırılar arttıkça halkta Izık'a karşı bir kuşku oluşmaya başlıyordu. Herkesin kafasında aynı düşünce vardı "Acaba Ulu Bitig söylediklerinde haklı mıydı? Izık aslında sanılanın aksine bilge değil miydi? Hatta ve hatta bu saldırıları yapan o olabilir miydi?" Halk arasında bu kuşkular yayılmaya başlamıştı. Halk artık yavaş yavaş Izık'ın bilge olmadığını, yıllarca bu melun tarafından kandırıldıklarını anlamaya başlamıştı. Fakat artık iş işten geçmiş, bu yaratık gelişmiş, halkın onla baş edemeyeceği bir güce erişmişti. Izık'a, halk artık hiç ilgi göstermiyordu. Onun yanına gitmiyor, onu gördüklerinde ona selam dahi vermiyorlardı.

Izık bu ilgisizliği iyiden iyiye hisseder olmuştu. Ulu Bitig'in yıllardır kendisine karşı olduğunu biliyordu. Bu nedenle onun için halkın kendisinden soğumasının sorumlusunun o olduğunu anlamak zor değildi. Buna bir çözüm bulmalıydı. Yoksa bu iş kötüye doğru gidiyordu. Izık'a göre bu işin tek bir çözümü vardı: Ulu Bitig'ten kurtulmak! Evet, onu öldürecekti. Üstelik plan da hazırdı. Ulu Bitig her hafta bir gece kralın sarayına gelir, kralla istişare yaptıktan sonra evine dönerdi. Onu saraydan çıktıktan sonra yolda iken öldürecekti. Üstelik gece olması işini kolaylaştıracaktı da. Hem halk kendisini sevdiğinden orada bulunmasını sorun etmezdi. Gerçi halk bugünlerde onu gözünden düşürmeye başlamıştı ama bunun bir sorun yaratacağını sanmıyordu.

Bir taşla iki kuş vuracaktı. Hem Ulu Bitig'i öldürünce kendisine karşı kime kalmayacak, hem de geçmişteki saldırıları onun üstüne atacak böylece halk Ulu Bitig'i hain sanıp Izık'ı bir kahraman olarak görecekti. Böylece Izık da eski rahat günlerine geri dönecekti.

Bu planı ona sıkı sıkıya bağlı birkaç insandan başkasına anlatmadı. Bu insanların neden bu meluna bağlı kaldığını Izık bile tam alamamıştı ama bu durum onun işine geldiğinden bunu fazla sorgulamamıştı.

Sonunda Izık'ın beklediği gün gelip çatmıştı. Ulu Bitig istişare bittikten sonra saraydan çıkmış evine doğru gidiyordu. Melun yaratık tam öldürmek için Ulu Bitig'in üstene atlıyordu ki bir anda göğsünde bir acı hissederek yere yığıldı. Birisi onu okla vurmuştu. Tam "bu da kim ola ki?" diye düşünürken en güvendiği yardımcısı, onun sürekli yanında olan insanlardan biri olan Ülgen çıkageldi. Izık, şaşırmıştı. En çok güvendiği adam onu öldürmek üzereydi. Şaşkınlık içerisinde sordu:

-Ülgen, ne yaptığı sanıyorsun? Sen benim en güvenilir yoldaşımdın. Çok yaklaşmıştık. Bu adamı öldürsek her şey bitecek, bu ülkenin tüm zenginlikleri bizim olacaktı.

Ülgen:

-Ben yoldaşın değilim. Ulu Bitig'in senin yanına yerleştirdiği casusum. Yıllarca bu ülkenin halkını adeta sömürdün. Onların zenginliklerini elinden aldın. Irmaklarını kuruttun, ürünlerini aldın. Onları Bilge Ulu Bitig'e düşman ettin. Ama insanlar artık gerçek yüzünü gördü senin. Buraya kadar melun yaratık!

Bu sözlerden sonra Ülgen, oraya toplaşmış kalabalığın önünde Izık'ın canını aldı. Halk geç de olsa artık Ulu Bitig'in

haklılığını görmüş, geçmişteki saldırıların sorumlusunun Izık denilen yaratık olduğunu, bu melunun ne kadar tehlikeli olduğuna tanık olmuşlardı. Halk artık Ulu Bitig'e sonuna kadar güveniyordu. Onun dediklerine harfiyen uyuyor, sözünden çıkmıyordu.

Zamanla Sekentir ülkesi eski günlerine dönmeye başlamıştı. Dağları artık eskisi gibi yüceydi. Irmakları eskisi gibi çağlıyor, ürünleri bollaşıyordu.

ÇOCUKLUĞUMA ÖZLEM

Ayfer Basa

Günün ilerleyen saatlerinde dışarı çıktım. Kendimi nerede bulduğuma şaşırmıştım açıkçası. Anlatılmayacak kadar derin ve tuhaf duyguların içerisindeydim. Pencerelerdeki çiçeklerin evlerin duvarlarını süslediği, daracık bir sokakta yürümeye çalışıyordum. Adımlarım sonraki atacağım adım için beni tehdit ediyordu. Bunun sebebini hâlâ kavrayamamıştım.

Gözlerimi kapatarak ilerlemeye başladım. Adımlarımı atmakta o kadar zorlanıyordum ki, sanki yürümeyi yeni öğrenmiş bir bebektim. Birden ön taraflardan gelen sesle sarsıldım ve gözlerimi yavaşça açtım. Sokağın ortasındaydım galiba. Ses, az ilerideki top oynayan çocukların sesiydi. Gözlerim onlara çarptığı an zihnimde çocukluğum canlanıverdi. Yüzümde oluşan tebessümü fark ettim.

Şimdi anlamıştım, içimdeki derin ve tuhaf duygular geçmişime duyduğum özlemmiş.

İnsan özlemez mi çocukluğunu? Elbette özler.

İçimde fırtınaların hareketlendiğini hissettim. Kendi kendime "Ah! Ne güzel günlerdi" diyecektim ki kafama şiddetle bir top çarptı. Olduğum yere yığılmışım. Gözlerimi açtığımda duvarları sevgiyle boyanmış bir evin içindeydim. Oradan çıktığımda beni yaşlı bir teyze karşıladı. Onu görünce yıllar öncesindeki kalabalık ailem geldi aklıma.

Bu sokağa girmek ne kadar zor ise çıkmak da bir o kadar zordu. Her attığım adım, ruhumdan bir parçanın olduğu yerde kalmasına karar vermişti.

Her ne kadar zor olsa da çocukluğumu tekrar doğduğu yerde terk edip gitmiştim.

BABA HASRETİ

Ayfer Ebrar Köylü

Yaklaşık yirmi sene önce beni terk eden babamı arıyordum. Annem ben doğduğumda vefat etmiş. Yüzünü bile hatırlamıyorum maalesef ki…

Babamı en son yedi yaşımda gördüm. Niye gitti bilmiyorum. O zaman çocuk aklıyla gittiğini kabullenememiştim. Geri gelecek diye tam dört sene boyunca beklemiştim onu yetimhanede…

Sinem:

-Burcu kalk hadi geç kalacağız, Burcu!

-Tamam geliyorum!

Yataktan zor da olsa kalktım; elimi, yüzümü yıkayıp kahvaltıya geçtim. Bu arada Sinem benimle beraber yetimhanede büyüyen hem en yakın hem oda arkadaşım.

-Ooooo günaydın Sinem! Döktürmüşsün yine bakıyorum da...

-Sana da günaydın Burcu'm. Sonunda uyanabilmişsin, hadi kahvaltıyı yapalım da işe geç kalmayalım, malum herkesin hayatı bizlerin elinde.

Hastanede doktorduk ikimizde. Benim iki hayalim vardı: Babamı bir kez olsun görmek ve doktor olmak. Birini başarmıştım ama diğeri belki de hiç gerçekleşmeyecek bir hayal olarak kalacaktı.

Sinem ile önlüklerimizi giyip işe koyulduk. Her gün olduğu gibi insanları kurtarmak için elimizden geleni yapmaya hazırdık; çünkü insanların belki de hayatlarında göremediklerini biraz daha ömürleri olursa göreceklerine inanıyorum ben! Bilmiyorum, belki de hayat onlar için daha güzel olacaktır.

-Burcu Hocam acil hasta geliyor, trafik kazası, çok kan kaybediyormuş.

-Herkes hazır olsun! Hasta gelir gelmez ameliyathaneye alıyoruz, duydunuz mu? Hiç vakit kaybetmeyeceğiz.

Hasta elli beş yaş civarlarında bir erkekti. Durumu çok kötüydü, yaşama ihtimali azdı ama yaşamalıydı, yaşatmasına vesile olmalıydım.

Ameliyat beş saat sürdü, durumu daha kötüye gitti. Allah kahretsin ki elimden hiçbir şey gelmedi, beyin ölümü gerçekleşti. Bitkisel yaşama alındı, ailesi ne derse onu yapacaktık ya organlarını bağışlayacaklardı ya da cenazesi kaldırılacaktı. Hepsi benim yüzümden oldu, ben sebep oldum ölümüne! Nasıl bir doktorum ben? Her seferinde böyle oluyordu işte! Bir hasta benim yüzümden, benim ellerimde öldüyse etkisinden çıkamıyorum uzun süre. Neden böyle oluyor? Daha doktorluğa alışamadım mı? "Off Burcu kendine gel" diyordum her seferinde, ama sonra yine aynısı oluyordu.

-Burcu Hocam, hastayı bitkisel hayattan çıkartalım mı? Ailesine soracaktım; ama ailesi yok hastanede, gelmemişler.

-Sen şimdilik bir şey yapma, ben ailesini arar sorarım, sonra sana haber veririm canım'

Acaba hastanın ailesi neden gelmemişti? Belki de ailesi yoktu? Eğer ailesi varsa onları arayıp haber vermeliydim; ama

adamın ismi neydi? Ben bunu niye hiç sormamıştım? Kendi kedime bu soruları sorarken danışmaya gittim ismini öğrenmek için. Ama hastanın kaydı yapılamamıştı çünkü o hiç gözünü açmamıştı, kimse de bilmiyordu ismini. Acaba adamın üzerinde kimliği var mıydı? En iyisi bu soruların cevabını bulmak için adamın eşyalarının konduğu poşeti bulmaktı.

Poşeti açtığımda sadece içinde telefon vardı. Telefonu açtım, fotoğraflara girdim. Çok bir şey yoktu, hatta işime yarayacak hiçbir bilgi yoktu! En azından ailesiyle olan bir fotoğraf bulmak istiyordum. O umutla fotoğraflardan çıkıp detaylı şekilde telefonu kurcalamaya başladım.

Gözüme gizli klasör çarptı. İçinde işime yarayacak bilgi olduğunu düşünerek heyecanla bastım üstüne ama şifreliydi! Nasıl açabileceğimi düşünürken hacker arkadaşımı arayıp yardım istedim. Hemen kırdı şifreyi. Hemen klasöre girdim.

Yirmi sene önce, babamla benim fotoğraflarım vardı birkaç tane. Duygularım çok karıştı! Bunlar neydi? Nasıl? Bu gerçek miydi? Düşündüğüm şey olmamalı, hayır! Babam bugün daha beni görmeden, onun gözlerine bakamadan, ona hesap sormadan bu dünyadan gitmiş olamazdı, değil mi? Ben kâbusta mıyım? Evet mi, hayır mı? Hayır, gerçek… Benim annem yoktu, şimdi ikisi de yok! Hem de benim yüzümden…

KIZILLAR DÜŞMÜŞ RUHUNA

Ayşe Piraye Dilek

Yorgun bir adam başındaki fötr şapkayı usulca çıkarırken ıslak kumların arasına oturdu. Batan güneş, ufuk çizgisine kızıl haleler serpiştiriyor, adamın karanlık siluetinde bir umut ışıldamak istiyordu. Sönmüş hareleri her daim yas tutuyormuşçasına acı içinde olan bu adamın koyu gözleri, arada bir elindeki sararmış defterde geziniyor gibiydi.

Bir müddet sonra, şömizi açıp ilk sayfasına yapıştırılmış vesikalık fotoğrafı okşadı yaşlı parmakları. Öylesine hafifçe dokunmuştu ki, sanki fotoğrafı incitmekten korkuyordu. Belki de yıllar öncesinden kalmışa benzeyen bu deftere zarar vermekten korkuyordu, kim bilir.

Kalbine çöken ağrıyı görmezden geldi, alışmıştı artık o acıya da. Nelere alışmamıştı, göğüs kafesinin içinde ahenkle atan o kırmızılık önemli miydi ki?

Henüz ya dört ya beş yaşlarındaydı evinden zorla ayrıldığında. Uykusundan uyandırmıştı annesinin korku dolu, daha hiç görmediği uzun boylu kara postallı erkeklerin kalın sesi. "Anne ne oldu?" deyip yataktan kalkarken kadın onu bileğinden yakalayıp dışarı sürüklemeye başlamıştı aniden. Etraftaki toz duman gözüne kaçmış, kül kokusu genzini yakarken annesi gibi ağlamaya başlamıştı o da. "Nereye gidiyoruz?" derken hıçkırıklarının arasında kalabalık tren istasyonuna gelmişler, çok ama çok uzaklara gitmişlerdi. Dönememişti bir daha evine. Hep

o kara postallı adamları suçlamıştı, kendisinin de onlardan birisi olacağını bilmeden.

İçini çekip, defterinin sayfaları arasında gezindi bir vakit daha, sonunda gözyaşlarıyla ıslanmış, mürekkebi akmış, buruşuk bir sayfada durdu.

Ocak 1940, İngiltere

Ayaklarım, her defasında aynı yere götürüyordu beni. Yapayalnız, bendenize benzeyen kimsesiz bir denize. Hem her yerden yükselen dumanlardan hem de zaman zaman karşılaşılan askerlerin soğuk bedenleri yüzünden insanlar pek yeğlemiyordu burayı. Lakin ben, düşüncelerim arasındaki kasırgada mahsur kalmışken buraya gelir, kafamı dinlerdim.

Yine o günlerden birinde, oturuyordum sahil kenarında. Dalgalar, maviliğini kirleten küllerden hıncını almak ister gibi kayalara vuruyor, kimi zaman parkama sular damlıyordu. Rahatsız değildim bu durumdan, sertleşmiş kumaşı yumuşatır gibiydi sular. Göğsümün ortasındaki acıyı da hafifletiyordu bir yandan. Dalgaların uğultusu dindiğinde bir ses işittim. Ağlama sesinden ziyade, pekâlâ sarman kedi miyavlaması zannederdiniz duysanız. Ancak pantolonumdaki kumları temizleyip yerimden doğrulurken anlayabilmiştim, duyduğumun ne olduğunu. Zor değildi bu devirde ağlama sesleri duymak. Annesini, kardeşini, belki de aşkını yitirmiş insanlarla karşılaşmak. Ancak, merak denen o tekinsiz duygu bedenimi yavaşça ve çaktırmadan sardığında yosunlu kayaların yanında bitivermiştim alelacele.

Karşımda, ayaklarımın hemen ucunda iki büklüm olmuş canından can gidercesine ağlayan birisini görmeyi, ne yalan

söyleyeyim beklememiştim elbette. Beyaz pijaması yer yer kan lekeleriyle, yer yer tozla kaplıydı. Kızıl, kıvırcık saçlarıysa birbirine girmiş haldeydi. Yargılamanızı istemem yaptığım şeyi, amma velakin kaçarak yaşadığım bu ülkede kim olduğunu bilmediğim insanlara yardım etmekten az da olsa çekiniyordum. Bundan ötürü lakırdı etmeden arkamı dönecektim ki bileğime dolanan parmaklarla yerime mıhlanıp kaldım sanki.

"Bekle..." dedi titreyen sesiyle ağlayan genç. Vicdanıma söz geçiremeyip eğildim yere, "Derdiniz nedir, söyleyin lütfen." deyiverdim içim burkularak. "Su değdirmedim dudaklarıma, yaralarım yakıyor canımı, yalvarıyorum yardım ediniz bana." Nereden güvenebilirdim ki ona, güvenmemek için evvela nedenlerim vardı. Reddedemedim teklifini, nasıl yapabilirdim böylesine acınası görünürken. Aldım zayıf bedenini kollarım arasına, etrafı kolaçan eden askerlerden köşe bucak kaçıp ulaştım harabe evime. Yaralarını sardım, yemeğimi paylaştım. Hasbihal etmeye henüz fırsatımız olmadı ancak, yorgunlukla kapandı gözleri. Şimdi uyuyor kırık yatağımda, huzurlu görünüyor ben gaz lambamın altında bu sayfaları yazarken.

Yaptığım doğru muydu, bilemiyorum. Ona güvenmekle kendimi dipsiz bir çukura atmış mı oldum? Hiçbir fikrim yok. Zaman denen tehlikeli şey gösterecek pişmanlık duyup duymayacağımı bir gün.

Şubat 1940, İngiltere

Evimde yalnız değilim o günden beri. Carol eşlik ediyor, birbirinin aynısı günlerime, sohbet ediyoruz bayatlamış ekmeklerimizi yerken. Yetimhanesine isabet eden bir bombadan

kıl payı kurtulmuş, kardeşlerini kaybetmişti bu yüzden. Dur durak demeden koşmuş, yaraları zehirlemeye başladığında bedenini, çöküvermişti denizin kenarına. Elini uzatan tek kişi de ben olmuşum haliyle, müteşekkirmiş bendenize bu vaziyette. Hakkında ettiği sözlerin icabından fazla olması güvendirmişti söylediklerine. Fakat ben söyleyemedim hakkımda sözler, korkardı yoksa benden. "Henry ben" diyebilmiştim ancak, "Sizi orada bırakmam ne kadar korkunç bir hal olurdu. Teşekkür ederek yormayınız kendinizi." derken devam etmiştim ayağa kalkarken. Gülümsemekle yetinmişti o da. Çilli yanaklarına, al dudağı yukarı kıvrılırken görünen gamzelerine, kızıl buklelerine bakarken dalıp gitti zihnim ıraklara. Göğüs kafesime ilişen yağmur damlalarını göz ardı ettim.

Olamazdık, kendimle birlikte onu da karanlığa sürükleyemezdim. Er ya da geç uzaklaştırmalıydım onu yakınımdan. Kendimin sonumu dahi göremezken, zarar görmesine izin veremezdim bir başkasının.

Yaşlı gözlerini kurulayıp, diğer sayfalara bakmaya başladı adam. Kenarına minik bir çiçeğin iliştirildiği sayfada durdu bu sefer.

Mart 1940, İngiltere

Yaraları iyileşmeye başladığında bahçeye çıkardım Carol'ı hava alması için. Tehlikeliydi sokaklarda gezinmemiz ama ısrar etmişti, kıramamıştım. Askerlerin gözünden uzak bir tarafta bulmuştuk kendimizi. Taarruz gün be gün şiddetini hırçın kasırgalar gibi artırıyordu, uykumu bölüyordu gürültüler. Her şeye rağmen, görüş alanıma giren kızıl saçlar söndürüyordu

korkumu biraz olsun. Kuru çimenlerin arasında gezinirken yanımda olan Carol kıyıda köşede kalmış minik bir sümbülü deniz gözleri kaybolana dek gülerken uzattı bana, itiraz etmedim. Koy verdim defterimin kenarına, kendisi gibi soluk, ufak çiçeği. O çiçeği alırken elime değen ince parmaklarının değdiği her zerrem karıncalandı, daha sıkı tutup kenetlemek istedim, hiç ama hiç bırakmak istemedim.

Bu hissettiğim duygular, ona bakarken kalbime giren sancılar ürkütüyor beni. Ya zarar görürse, diye düşünmekten alamıyorum kendimi. Geçiremiyorum yine de kalbime söz, en korkutucusu da bu oysaki.

Nisan 1940, İngiltere

Bir ağlama sesiyle uyandım sabah, gün henüz ağarmamışken. Carol, güzel ellerini yüzüne kapamış için için ağlıyordu masanın kenarında. Örtümü kaldırıp, kalp atışı kadar geçen vakit içinde yanaştım yanına, sardım kollarımı zayıf bedenine. "Neyin var?" diyebildim ancak, korkuyla. "Bir kâbus gördüm, bırakıp gidiyordun beni." derken incelip yok oldu sesi. Güz buklelerini okşadım, "Buradayım ben." dedim. "Yanındayım güzelim, terk edip gitmeyeceğim seni." Başını kaldırdı kuğu gibi, "Söz mü?"

"Söz." Elimi, yanağına koyup tüy gibi dokunuşlarla çillerine dokunurken, kendi elleriyle örttü parmaklarımı. Öptü alev alev yanan gözlerle bana bakarken. O gözlerde, neler hissettiğini biliyorum diyordu sanki. Sana güveniyorum, seninle yanmaya hazırım diyordu sanki. Bir umut…

İçim bir hoş oluyor kalemim gezinirken bu sayfalarda, bir yandan göğsümün ortasındaki çukurda sağa sola vuruyor o hiç

geçmeyen siyah dumanlar. Elbet farkındayım, bir gün bırakmak zorunda kalacağım meleğimi zarar görmemesi için. Kim olduğumu öğrendiğinde kaçıp gidecek yanımdan. Lakin o güne değin yalnız bırakmayacağım onu.

Bu yazılardan sonra, birkaç sayfaya el değmemişti. Ancak iki ay sonrasından devam ediyordu kelimeler.

Ağustos 1940, İngiltere

Aylar olmuş bu deftere bir şeyler yazmayalı, oysaki yakın arkadaş olmuştuk bir müddet önce. Nereden başlasam, neler anlatsam, neler…

Aşkımı sadece ben değil, meleğim de paylaşıyormuş kalbinde. Gizlice sohbet ettik ilk buluştuğumuz denizin kıyısında otururken. Pervasızlıktı belki ama dışarı çıkmayalı uzun zaman olmuştu. Ah, elbette bir anda olup bitti her şey. Gülerken göz göze geldik, ılık bir meltem esti. Alevlendi mavi gözleri, yaklaştı yüzüme, buse kondurdu dudağımın yanındaki ufak bir bene. "Seviyorum seni." dedi yanaklarına allar konarken. Açtım ağzımı, kapadım. Kalakaldım.

Yapma demek istedim, beni tanımıyorsun, zarar göreceksin demek istedim. Sessizliğim geçmeyince de "Hissetmiyorsan benim gibi, söylemeyiniz lütfen bunu. Olmamış gibi yapalım, olur mu?" deyiverdi sükunetime karşılık. Göğsümdeki dumanlar kurtulmak ister gibi hareketlenmeye başladığı vakit "Ben de." diyebildim en sonunda. "İlk gördüğüm andan beri seviyorum seni."

Kollarımın arasında uyuyor bunları yazarken sakince, fakat ben sakin değilim. İçimdeki korku geçip gitmiyor. Askerler

devriye geziyor evimin yakınlarında, yakalanmam an meselesi belki de.

Adam cebinden sigarasını çıkarırken duraksadı bir süre. Dumanı çekerken ciğerlerine, kararmaya yüz tutmuş gökyüzüne ulaştı bakışları. Defterin son sayfalarına varmıştı sonunda, ufalanan sigarasını yanında söndürürken tekrar girdi içine sarı sayfaların.

Başlarda özenli görünen mürekkepli yazılar bu kısımda titrek, kargacık burgacık bir hal almıştı. Ayakkabı izleri, yer yer kan lekeleri, toz duman kaplıydı her tarafı.

Eylül 1940, İngiltere

Mein Schatz,

Zamanın acımasız olduğunu bilmeliydim. Korkularımı, dile getirmemeliydim belki de sevgilim... Lakin öyle çok sevdim ki seni, öyle çok benimsedim ki geçireceğimiz her an kıymetliydi. Kaçıp gitme şansım olsa alır götürürdüm seni bu cehennemden meleğim, kaçak yaşadığım bu memleketten. Yalancı demedin bana, kim olduğunu söyleseydim ki eğer kurtarırdım kendimi, demedin. Oysa yanıyorsun yanımda, hatalarım yüzünden hak etmediğin halde. Seni bırakmaktan korkmasaydım olmayacaktı bunların hiçbiri biliyorum.

Yine de ölüme giderken dahi hüzün veya korkudan eser yok kalbimde biliyor musun? Mutluyum aksine, sen yanımdasın çünkü. Ellerin, ellerimde kenetliyken artık sonsuza dek beraber olabileceğimiz gerçeğiyle ışıldıyor kalbim. Hislerimiz belki de ilk ve son kez karşılıklı değil sevgilim, seziyorum. Korkuyorsun. Kızıllar düşmüş ruhuna, zarif bedenin dimdik

dursa dahi ağlıyorsun içinde. Bu sefer elimden bir şey gelmese de söz veriyorum meleğim, bırakmayacağım seni bir başına. Söz verdiğim gibi, sonsuzluğa giderken bile olacağım yanında, biliyorum.

Yaşlı adam, okumayı bitirdiği vakit paltosunun cebinden eski bir kâğıt parçası çıkardı. Hareket ederken, vücudunu kaplayan giysisinin üzerinde bir asker rozeti parlamıştı.

Daktiloyla yazılmış kâğıt parçasını defterin üzerine koyup kumlara terk etti onları. Ayağa kalkıp, sahilden çıkarken koyu mürekkep sokak lambalarının ışığında solukça parlıyordu.

"Alman kaçak göçmen Henry Maier ve bu suça ortak olduğu gerekçesiyle İngiliz asıllı Carol Anderson 15 Eylül 1940 tarihinde idama mahkûm edilmiştir."

PAMUK TOHUMLARI

Ayşe Sude Demircan

Masada önümde duran yemeğimi çatalla tabağın içinde bir o yana bir bu yana ittiriyordum. İştahım yoktu aslında. Oyalanıyordum öylesine. Çatalla tabaktan tuhaf sesler çıkarmayı çok iyi başarıyordum. Annemin dikkatini çekmek için şimdilik elimdeki tek koz buydu sanki. Çünkü annem bu seslerden rahatsız olduğu için başını kaldırıp sertçe bir bakış atar sonra işine geri dönerdi. O bakış bile benim için yakaladığım ender güzelliklerdendi. İşte o bakış gelmişti. Hatta bu defa sadece bakmamış sert bir şekilde sesiyle uyarmıştı da. Rahatsız olduğunu anlayıp çatalı bıraktım. Yemek yemediğimi fark etmemişti. Benimle ilgilensin, konuşsun istiyordum. Fakat çabalarım boşunaydı.

Aynı çatı altında yaşayan ev arkadaşları gibi bile değildik. Tek ortak noktamız belki de sadece teneffüs ettiğimiz havaydı. Babam da annemden farklı değildi. Tüm zamanını çalışma odasında geçiriyordu. Bahçedeki veya ormandan aldığı bitkileri inceliyordu sürekli. Sürekli ölçümler yapıyor, notlar alıyordu. Çoğu zaman notlarının arasına küçük notlar iliştiriyordum, beni görsün diye, ama asla başaramıyordum. Yanımıza bile gelmiyordu. Arada annemle birlikte araştırmaları hakkında konuşurlardı, yeni bir bitki keşfetmek için can atarlardı. Ne yaptıklarını anlamak için ben de onlara yardım etmeyi önerirdim, araştırmalarının nasıl gittiğini sorardım. Sadece geçiştirici bir cevap ile susturulurdum. İlk başta bütün ailelerin böyle olduğunu sanırdım, okula başladığım zamana kadar.

Arkadaşlarımın ailelerinin çocuklarına ilgisi, sevecenliği beni çok şaşırtmıştı önceleri ama sonradan şaşkınlığımın yerini imrenme almıştı. Çok etkilemişti onların aile ilişkileri ve bizde de öyle olsun istemiştim. Hatta bazılarının annesi yatmadan önce ona iyi geceler öpücüğü veriyormuş. Çok şaşırmıştım. Benim annem ve babam neden böyle değildi? Her akşam uyumadan önce bunu düşünüyordum. Cevabını bulamamıştım.

Yemekte ağzıma lokma götürmediğim bir zaman dışarıda gök gürültülü bir yağmur başlamıştı. Bence doğa bile aileme sinirlenmişti. Yerden göğe kadar haklıydı da. Umutsuzca annemin yanına gittim. Onunla konuşabilmekti niyetim. Ona bir problemimi söylemeye karar verdim. Beni yoran, hayatımı zorlaştıran bir problemdi bu. Başka çocuklarınkine benzemiyordu. Öyle gençlik triplerinden de değildi. Annem bilgisayarının başından kalkmış, pencereden bahçedeki hayvanları seyrediyordu. Bu anı kolluyordum da denebilirdi.

Anne dedim sana bir sıkıntımdan bahsetmek istiyorum. Başını kaldırmadan ne ihtiyacımın olduğunu sordu. Yeni bir ayakkabı, telefon veya arkadaşlarla dışarı çıktığımızda harcamak için daha fazla para. Nedir sıkıntın?

-Anne okul ile evimiz arası çok uzak, giderken çok zorlanıyorum. Uykusuz kalıyorum. Okulumu ve arkadaşlarımı da çok seviyorum. Acaba evimizi değiştirmemiz mümkün mü? Annem koca bir kahkaha attı ve alaycı bir şekilde:

-"Üzgünüm Lavinya ama bu mümkün değil. Başka diyeceğin yoksa çok meşgulüm beni rahatsız etme."

Cevabına hiç şaşırmadım ve nedenini de sormadım. Ne diyeceğini biliyordum. O yüzden masadan kalktım ve odama doğru yürümeye başladım. Odama giderken babamın çalışma

odasının önünde durdum. Kapıyı tıklatacaktım ki vazgeçtim. İçeriden gelen öfkeli sesinden, çalışmalarının iyi gitmediğini anlamıştım. Onun için hayattaki en önemli şey yeni bitki türleri keşfederek botanik dünyasında bir isim yapmaktı.

Odama gittim ve yatağıma oturdum. Yağmur penceremden içeri girip odamı ıslatıyordu. Damlaların düştüğü yere doğru ellerimi açtım. Onları yakalamaya çalıştım. Yağmurla el ele tutuşmak istedim. İçimdeki sıkıntının ağırlığıyla kendimi yatağa attım. Uyuyamıyordum. Zaten çok da geç bir saat değildi. Keşke hep beraber vakit geçirebilecek bir şeyler yapabilseydik. Vakit geçirmek için albümlere bakmaya karar verdim. Ara sıra bakardım. Çekmeceden albümü aldım ve sayfaları çevirmeye başladım. Bir fotoğrafta anneannemin gençliği vardı. Ona Pamuk Nine derdik. Sahi adı neydi? Ne kadar da güzelmiş diye içimden geçirdim. Onu uzun zamandır görmemiştim, çok özlemiştim.

-"Anne, anne, anne!"

-"Efendim, yine ne oldu?"

-"Anneannemi ziyarete gidebilir miyim?"

-"Şimdi mi? Hafta sonu seni ona bırakıp yarın geri gelirim. Arayım önce onu, biraz da senle o ilgilensin."

Son cümlesini duymamazlıktan gelerek odama döndüm. Pamuk ninem yemyeşil, çiçekli, tüm hayvanların ve canlıların mutlu yaşadıkları huzurlu bir doğanın ortasında, eski bir köy evinde yaşardı. Bir an önce kendimi o huzur dolu insanların yaşadığı köye atmak istiyordum. Hafta sonunu dört gözle bekledim.

Köye vardığımızda Pamuk Ninem dışarıda bizi bekliyordu. Koşup boynuna büyük bir özlemle sarıldım. O da benim kadar

mutlu olmuştu. Kollarıyla beni sarması, saçlarımı içine çeke çeke koklamasından anlamıştım. Annem acelesi olduğunu söyleyerek gitti. İçeriye adım atar atmaz bambaşka bir dünyaya doğmuş gibi oldum. İçeride eşyaların sıcacık bir izlenimi vardı.

-"Çay içmek ister misin daha yeni demlendi?"

-"Olur, çok isterim."

Mutfaktan gelirken çayın yanında kurabiyeler de getirmişti. Çayımdan birkaç yudum aldıktan sonra sohbet etmeye başladık. Annem ve babam hakkında biraz konuştuk. Pamuk Ninem annemin küçükken böyle olmadığını ve evlendikten sonra bu kadar işkolik olduğunu anlattı. Eskiden bu bahçede saatlerce oynadığını, arkadaşlarıyla yorgunluktan bitkin düşene kadar eğlendiğini anlattı. Bunları Pamuk Ninemden duymasam asla inanmayacaktım.

-"Endişelenme ben onlarla konuşurum yavrum, senin varlığının daha fazla farkında olurlar."

-"Teşekkür ederim Pamuk Nine, iyi ki varsın." deyip sarıldım.

Uzun uzun sohbet ettikten sonra gözlerimin kapandığını hissettim. Pamuk Ninem de uyuma zamanının geldiğini fark etti. Onunlayken zaman nasıl da hızlı geçiyordu. Uyuyacağım odayı gösterdi, yatağa çarşafı örttü ve bana bir yorgan verdi. Bak dedi bu annenin senin yaşlarında kullandığı yorgan. Çok şaşırdım ama sanki annemdi o yorgan. Onun özlediğim sıcaklığı vardı. Çok mutlu hissediyordum, anneme sarılır gibi yorgana sarılıp derin bir uykuya daldım.

Sabah uyandığımda yatağın içinde tohumlar olduğunu fark ettim? Nereden gelmişti bunlar? Ne tohumlarıydı? Sonra yorganın ucundaki yırtığı gördüm. Yorganın içinde ne olduğuna bakmak istedim. Bunlar pamuk tohumları olmalıydı. Acaba

bu pamuk tohumlarını eksem, büyürler mi diye düşündüm? Pamuk ninem, bunların çok eskiden kalma olduğunu ve büyümeyeceklerini söyledi. Ama birkaç tane aldım, tohumları bahçemize ekecektim. Büyüdükçe annemin dikkatini çekerdi belki. Ona eski günlerini, çocukluğunu hatırlatır mıydı? Acaba annem çocukken bu yorganla uyurken de tohumlar var mıydı?

Pamuk Ninemin demlediği çayın kokusu beni düşüncelerimden az da olsa uzaklaştırdı. Çayı her zaman sevmişimdir, sanki bütün aileyi bir araya toplayan bir gücü vardı çayın. Pamuk Nineme sarıldım. Durup durup yeniden sarıldım. Ninemin çocukluğunu anlatmasını istedim. Bütün gün dinleyebilirdim. Çocukken pamuk tarlaları olduğunu anlattı. Artık daha da umutlanmıştım. Bizim de bir pamuk tarlamız olabilirdi.

Annem beni almaya geldi. Pamuk Ninemle vedalaştık. Eve geldiğimizde annem yine bilgisayarına koştu. Ben de bahçede pamuk tohumlarım için güzel bir yer aramaya başladım. Geniş boş bir alan buldum, öğrendiğim kadarıyla tohumları düzgün bir şekilde ektim ve biraz suladım. Kocaman olacaklardı, olabildiğince hızlı büyüsünler istiyordum.

Pamukları ekeli üç ay geçmişti ve annem bir gün o pamukları fark etti. Tepkisi görülmeye değerdi. Şaşkın ve ağlamak üzereydi. Ona çocukluğunu hatırlattığım için duygulanmış olmalıydı. Yüzüme hafifçe baktı ve bana sarıldı. Bana dokunmasına hiç alışkın olmadığım için kalbim çok hızlı atmaya başladı. Onun bana sıkıca sarılması beni de duygulandırmıştı. O sarılırken gökyüzüne baktım. Gökyüzündeki bulutlar sanki Pamuk Ninem gibi gülümsüyordu.

"Teşekkür ederim Pamuk Nine."

PORTRE

Azra Özcan

Soluk soluğa uyandığım sabah, kendimi oldukça halsiz hissediyorum. Nefeslerimi düzenlemeye çalışırken aklıma gördüğüm rüya geliyor. Babamı gördüğüm rüyanın sonunda onu yine kaybediyorum. Peşinden koşuyorum ama o beni fark etmiyor. Sağ elimle gözümü ovuşturduktan sonra duvarda asılı portresine takılıyorum. O portrenin daha önce burada asılı olmadığını düşünüyorum. Yatağımın bu kadar sert olmadığını, odamda böyle bir pencere olmadığını hatırlıyorum. Gülümsüyor ve mutlu. İnsan mutlu olsa bile yüzündeki gülümsemesini söndürmemeliymiş. Annem hep böyle derdi. Ayağa kalkıyorum. Yer dünkünden yüksek geliyor şimdi. Boy attığıma sevinip arkadaşlarıma hava atacağım hayaliyle koşuyorum. Birkaç saniye sonra ayaklarım tutmuyor ve sendeliyorum. Nefes nefese kaldığımdaysa yüzümü yıkamaya gidiyorum.

Her şey bitiyordu. Yeni bir hikâye başlıyor ve ben devamını getirmek için çabalıyordum. Bu sabah gözlerimi yeniden doğduğum dünyaya karşı açtığımda içimdeki huzur tarif bile edilemezdi. Her zamankinden daha enerjik ve kendimden emindim. Bacaklarım tıpkı çocukluğumdaki kadar sağlam, kollarım da bir o kadar kırılgandı. Ama iyiydim. Dünden daha iyiydim. Koşabiliyordum, nefesimi kontrol edebiliyordum ve hızlıydım. Kalbim tertemiz, yeni doğmuş kadar saftı. Duvarda babamın resmini aramıştım ama sadece araba resimleri duruyordu. Ufak tefek, her zaman hayalini kurduğum arabalar.

Yatağım küçüktü ama ben sığabiliyordum. Yaşlı olduğum için kısa değildim. Çocuk olduğum için kısaydım. Ve bu beni neşelendiren onca şeyden sadece bir tanesiydi. İçeriden annemin yaptığı yumurtanın kokusu, babamın neşeli sesi geliyordu. Bunları hissetmek bir çocuk için çok özel şeylerdendi. Buna yeniden sahip olduğum için bahtiyardım. En azından bu konuda bir şeyleri değiştirebilirdim.

Aynaya bakıyorum ve kendimi görüyorum. Gözlerim çökük, yanaklarım kırışık, dişlerimin çoğunluğuysa yerinde değil. Gülmeye çalışıyorum. Yüzümdeki neşeyi kaybettiğimi görüyor, kendimi tutamayıp ağlamaya başlıyorum. Elimden bir şey gelmeyeceğini biliyorum. Durumu düzeltemeyeceğimin farkındayım fakat yine de her zaman umudun var olduğuna inanmak istiyorum. Annemin her bir nasihati hala aklımdayken şimdi yaşlı olmamı kaldıramıyorum. Aynadaki siluete baktığımda tüylerim ürperiyor ve kendimden iğreniyorum. Bu hale gelecek ne yaşamış olabilir bir beden? Bir insan? Aklım almıyor, korkuyorum. Henüz okumayı bile yeni öğrenmişken şimdi seksen yaşında bir insan olunca ne yapacağımı bilmiyorum. Bulunduğum beden kitleniyor. Hareket etmiyor. Gözlerimden akan yaşların sonu gelmiyor ve telaşa kapılıyorum. Kendimden geçmeme çok az bir zaman varken ruhumu yatağa bırakıyorum. Bu eski, sert yatakta yatmaktan asla zevk alamasam da uzanarak bunun gerçek olmaması hakkında dualar ediyorum. Sadece bir hayal ürünü olmasını diliyorum. Ertesi gün uyandığımda bu olanların son bulmasını, annemle babamın boynuna koşarak sarılmayı istiyorum.

Saate baktım. Hava neredeyse kararacaktı ve ben halimden çok memnundum. Çevremde insanlar vardı. Beni sevip benimle ilgilenen onlarca insan. Babamla oyunlar oynamış, annemle

ölesiye kahkaha atmıştık. Bu anı en son ne zaman yaşamış olduğumu bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Elimdekini bir daha kaybetmemek için çaba gösterecektim. Düşlerin gerçek olduğu belli bir bölge vardı babama göre. Sadece o bölgenin içinde olduğunda aklındakileri gerçekleştirebiliyordun. Ve bu bölgeyi elinde tutmak tamamen senin elindeydi. İpleri koparmak hiçbir insana yakışmazdı. Bu nedenle elindekilerin kıymetini her zaman bilmen gerekirdi. Bugün var olan hiçbir şeyin yarın olmaya devam edeceğinin garantisini veremezdin. İnsanlar değişirdi. Çevre, dünya, ailen değişirdi. Hatta sen bile değişirdin. Olduğun gibi kalmak neredeyse imkânsıza yakındı. Yeryüzündeki en ufak bir şeyden bile etkilenip yolunu tamamen değiştirebilirdin. Garanti sayıya oynamak bu nedenden zor bir şeydi.

Yataktan kalkamıyorum. Kendime hala gelemiyorum ve gittikçe daha kötü oluyorum. Ellerim yaşlılıktan olsa gerek sürekli titriyor. Buna engel olamamak da bana kafayı yedirtiyor. Daha dün mutlu olduğumu anımsıyorum. Şimdi gözyaşlarından önümü bile görememek oldukça kötü hissettiriyor. Gözlerim ağrıyor. Bacaklarım sızlıyor, başım dönüyor. Bulunduğum bedenin sahibinin tansiyon hastası olduğunu düşünüyorum. Kalbimin bile deli gibi ağrıdığını hissedebiliyorum. Komodinin üzerindeki ilaç kutuları ve iğneleri görüyorum. En başından beri orada olup olmadıklarını merak ediyorum. Acı, ne kadar değişik bir duyguymuş diye geçiriyorum içimden. Belki acı çektiğimizi sanırken bambaşka bir olayın içindeyiz ama kimse bunun farkına varamayacak kadar aptaldır. Her zaman yaşıma göre olgun birisiydim. Her ne kadar yaşım çok küçük olsa da bir çocuk olsam da ben büyük birisiydim. O zamanların kıymetini bilemediğim için her dakika daha büyük bir pişmanlık

duyuyorum. Nefesim yine daralmaya başladığındaysa kendimi düşünce bulutundan atıp dışarıya çıkıyorum.

Hep birlikte alışverişe gitmiştik. İkisinin elini tuttuğumda içimde yanıp tutuşan kıvılcımlar iyice coşmuştu. Çünkü sevgi, uzun zamandır uzak kaldığım bir şeydi. Ve sevgi o kadar özeldi ki her koşulda sizi kendine çekiyordu. Atıştırmalık reyonundayken karşımızda çocukluk arkadaşım ve ailesi belirdi. Onunla bu yaştan beri tanışıyorduk ve gelecekteki karım oluyordu. Ama kendim gibi onun da geleceğini bile bile yüzüne bakmak her ne kadar acı verse de bunu belli etmemek için elimden geleni yapıyordum. Bana bakıp gülümsediğinde bedeninde bulunduğum o çocuğun kalbinin hızlandığını biliyordum. Ona hayatım boyunca bağlanacak ve suratıma bakmazken bile peşinden koşacaktım. Hayattaki tek varlığım o olacak, onu bırakmak yapacağım en son şey olacaktı. Ama herkes gibi o da bir gün elimi bırakıp uzaklara gidecekti. Her elimi bırakanın gittiği yere. Yalnız kalacaktım. Tekrar yalnız kalmayı istemiyordum. Yaşamak istiyordum. Uzun senelerce burada kalmak istiyordum. Ama yanımda onlar olmadan değil. Bu hayata yeniden başlamadan önce, bu şans bana tekrar verilmeden önce. hayatım çok kötüydü, acı vericiydi. Delirmiştim ve yanımda bana bakacak kimse yoktu. Kendime bakamaz hale gelmiştim. Çok çirkinleşmiştim. Kendimden delicesine iğreniyordum ve bu, çok kötü bir şeydi. Kendinden iğrenmek insanı daha çok çıldırtırdı çünkü insanın en yakın arkadaşı herkesten önce kendisiydi. Olduğun kişiyi sevmediğin sürece hayat zindandan farklı gelmezdi. Ve ben kendimden nefret ediyordum.

Kapıyı çarpıp evden çıkıyorum. Evin bulunduğu sokağa göz gezdiriyorum. Denize doğru giden bir yol var. Her zaman böyle

evlerin hayalini kurduğumu düşünüyorum. Derin nefesler alıp sokağı baştan sona yavaş adımlarla yürüyorum. Aklıma gelen anıları silmek için sokaktaki çocukları izliyorum. Top oynuyorlar ve bir an için de olsa onlara katılmak istiyorum. Kaleci olup arkama bir top dahi geçirmemenin hayalini kuruyorum. Okulda yaptığımız turnuvalar geliyor aklıma. Duygulanıyorum. Dedemin söylediği sözler kafamın içinde yankılanıyor. Zaman çok hızlı geçiyor, yaşlanıyoruz ve zamanın kıymetini bilemeden hayatımız son buluyor. Bunu söyledikten bir hafta sonra vefat ettiğini hatırlıyorum şimdi de. Ağlamaya başlıyorum. Beni her zaman sevip bana sürekli değer veren birisini kaybetmekten nefret ediyorum. Bir banka oturup çocuklar gibi ağlamaya başlıyorum. Burnumu çekip denizi izliyorum. Bana huzur vereceğini düşünürken içimden bir ses bunun daha da kötüye gideceğini söylüyor. Uzaklara dalıyorum. Güneşe bakmak isterken gözlerim kamaşıyor. Oturduğum yerde uyuyakalıyorum.

Eve geri döndüğümüzde odama koştum. İleride karım olacak kızı düşündüm. Sırıtmaya başladım. O kadar çok sırıtmıştım ki çene kaslarım ağrımaya başlamıştı. Kalbim yerimden çıkacakmışçasına atarken annem odama gelmişti. Olayı anladığında göz kırpıp sarılmak için kollarını açtı. Her zamanki gibi büyüdüğümde harika bir yaşantım olacağını fısıldıyordu kulağıma. Eğer kendimi bilmeseydim buna kanıp gaza gelebilirdim fakat artık inanamıyordum. İnanmayı her şeyden çok isterken içimde buna engel olan bir şey vardı ve beni var gücüyle tutmaya çalışıyordu. Evin içinde koşuşturup dururken mutluydum. Kendim olduğumu bilmek benim için en güzel duyguydu. Babamı tekrar görebilmek ve ona sarılıp kokusunu duymak da öyle. Yanı başınızdaki insanı kaybettiğinizde başlıyorsunuz büyümeye. O geceyi hatırlıyordum. Midemdeki

kelebekler beni uyutmamıştı. Şimdi içim o kelebeklerin mezarlığıydı. Hiç beklemediğim bir günün sabahında artık bambaşka birisiydim. Büyümüştüm. Kendim değildim. Geceyi çığlık atarak geçirmiş olsam da artık o anı unutmalıyım diye düşünmüştüm. Kafam karışıkken olduğumdan daha sinirliydim. Bu durumdan en çok annem etkilenmişti. Bütün sinirimi ve kahrımı çeken kişi o olmuştu. Hem de babamın yasını tuttuğu sıralarda. Bu sebeplerden dolayı şu an olduğum yerde çok mutluydum ve babama bir şey olmasını engelleyebilecek bir şans elde etmiştim.

Uyandığımda hava kararıyor ve oturduğum yerden kalkmaya çalışıyorum. Her yerim tutulmuş, beden artık hareket etmeyi dahi beceremiyor. Çok çabuk yoruluyorum ve içimdeki çocuk ruh bu durumu anlayamıyor. Gerçi şu an yaşanan hiçbir olaya anlam veremiyorum. Hepsi kontrolüm dışında gerçekleşmiş gibi geliyor. Eve yaklaştıkça gökyüzünde artan kara bulutlar da beni izliyor. İçimdeki korku adımlarım hızlandıkça büyüyor. O evin lanetli olduğunu düşünürken buluyorum kendimi. Eve gitmek istemiyorum fakat yapacak başka bir şeyim de yok. Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor. Derin nefesler alıyorum. Eve vardığımda kapıyı açıp yavaş adımlarla odama gidiyorum. Yorgun ve bitkin hissediyorum kendimi. Hayatımın yarın son bulacağını düşünüp kendi kendime korku salıyorum. Hiçbir aile ferdinin evde bulunmaması da garibime gidiyor. Bu adam evlenmemiş miydi? Kardeşi, kuzeni, komşusu yok muydu hiç? Bilmiyorum. Belki de top önüne düştüğünde "Topunuzu kesrim." diye bağıran amcalardandır diye düşünüp gülüyorum. Büyüyünce böyle birisi olmak ve çocukları korkutmak istediğimi fark ediyorum. Bu konu hakkında arkadaşlarımla konuşuyor ve şahane planlar yapıyoruz. Yatağa uzanıp üzerime yorganı

çekiyorum. Küsen çocuklar gibi arkamı dönüp yarım kalan uykumu burada tamamlıyorum.

Günlerden cumartesi, aylardan ocaktı. Hava ocak olmasına rağmen sıcaktı ve insanı kendine getiriyordu. Evden çıkmıyorduk ama bugün çıkmamız gerekiyordu. Çünkü bugün babamın öldüğü gündü. Oyun oynarken annemin arkamdan gelip bana sarıldığını hatırlıyordum. Yine aynısı olmuştu. Hepimiz aynı kıyafetleri giyiyorduk ve belki bir katkısı olur diye üzerimi üç kere değiştirmiştim. Bunu hayatım boyunca çok kez de yapmaya devam ediyordum. Daha önce hiç giymediğim pijamalarımı üzerime geçirip salona gitmiştim. Annemle babam oturmuş, film izliyorlardı. Ama bu durum beni hiç memnun etmiyordu çünkü tam olarak aynı kronolojik sıraya göre ilerliyordu gün. Engellemeliydim. Bir şekilde zarar gelmesini önlemeliydim diye düşündüm. Buna engel olmanın ne kadar zor ve neredeyse imkânsız olduğunu bilsem de bir şekilde önüne geçebilme ihtimalim vardı. Tekrar tekrar kaybetmektense hayatımızı baştan yaratabilirdim. Şu an her şeyin benim elimde olduğunu biliyordum.

Gecenin bir yarısı su içmek için uyandığımı sanıyorum. Günlerden ve saatten haberim yok. Yalnızca havanın karanlık olduğunu biliyorum. Bu beni rahatsız etse de hareket etmeye mecalim yok. Evi biraz dolaşıyorum. Babamın portresini duvarda asılı gördüğümde aklım daha çok karışıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Fotoğraf albümünü arıyorum. Tahmin ettiğim şeyin gerçek olmamasını diliyorum. Kahverengi ciltli bir albüm buluyorum. Açıp sayfalarını tek tek çeviriyorum. Sırayla dedemi, annemi, babamı görüyorum. Kendimi arıyorum. Kendi küçüklüğümü. Bebek olan beni görüyorum. Odamda yanı

başımda duran o küçük fotoğrafa göz gezdiriyorum iyice. Keşke şu an ölsem, diye geçiriyorum içimden. Annem böyle bir şey dediğimi duysa bana çok kızar fakat o şu an burada değil. Ve bir daha onu ne zaman görürüm bilmiyorum. Hayatımın sonuna kadar kendimi bu bedene, yaşlı halime esir edilmiş hissediyorum. Hiçbir türlü içinden çıkamayacağım bu bedenin bana en ufak bir katkısının olmaması üzüntü veriyor. Geleceğimin bu derece kötü olması canımı yakıyor. İçim küçük bir çocuk olsa dahi bunu umursamak istemiyorum. Şu an yaşlı bir adamım ve hayata bir yerden sonra böyle devam etmem gerekiyor. Kalbim çarpıyor. Zaman ilerliyor. Saate bakmaya korkuyorum. İçimdeki ses beni kontrol ediyor. Yatsam dahi beni uyutmayacağını biliyorum. Az bir zamanım kalmış gibi hissediyorum. Bir şey olacak. Ne olacağını kestiremesem de bir şey olacak. Bunu biliyorum ve bu yüzden içim huzura ermiyor.

Saat ilerledikçe endişem artıyordu. Titreme geliyordu ve kafamı dağıtmak için başka şeylerle ilgileniyordum. Arabaları halıda sürmeye başlıyor, resim kitaplarını inceliyordum. Engel olmalıydım. Kendimi tutmak zorundaydım. Babam yanıma gelip benimle sohbet etmeye çalıştı. Gergin olduğumu belli etmemeye çalışarak gülümsedim. Sohbete eşlik ettim ve her şeyin yolunda olduğunu ima ettim. O da kafa sallayıp yanımdan kalkacakken bacağı oyun pistinin çivisine takıldı. Bunu unutmuştum. Bunu nasıl unutabilirdim? Her şey zaten bacağı çiviye takıldığı için oluyordu. Gülümsemeye başladı. Ben de gülümsedim. Yerdeki çivileri elime aldım. Bir tanesine takıldığı yetiyordu. Hepsine takılmaması için toplamıştım ve böylece ölüme engel olduğumu düşünüyordum. Babam elimdeki çivileri almaya çalışmıştı. Vermekten yana değildim bu yüzden tartışmaya başladık. Alıp masaya koyacağımı söylemiş olsam da babam beni dinlemiyor,

ısrarla kendine vermemi istiyordu. Sinirlenmiştim. Onun hayatını kurtarmaya çalışıyordum. Olacakları biliyordum ve buna engel olmam gerekiyordu. Gözümden bir damla yaş akmıştı ama görmezden gelmek zorundaydım. Gerindim ve çivileri masaya koymak için arkamı döndüm. Babamın bacağı hala takılıydı ve çivi gittikçe derine giriyordu. Annemi çağırmak istemişsem de yine engel olmuştu babam bana. Sakın bir şey söyleme annene telaş yapmasın demişti. Elim ayağım birbirine girmişti. Nefes alıp nefes vermeye başlamıştım. Masaya götürüp çivileri koyduğum an babam beni arkamdan tutup çekmiş, ne olduğunu anlayamadan elimde kalan çiviler daha çok dağılmıştı. Nereye temas ettiğini çok iyi biliyordum çünkü babamın sesi kesilmişti. Bakmaya çok korkuyordum. Ne yapacağımı bilemezken annemin odaya girip bağırmasıyla irkildim. Beni suçluyordu. Benim yaptığımı düşünüyordu. O çiviyi sanki itinayla gözünün içine soktuğumu düşünüyordu. Yüzüne bile bakamamışken, kımıldayamıyorken çığlık atmak istemiştim. Avazım çıktığı kadar bağırıp aynı annem gibi ağlamak istemiştim. Ama bütün sesleri bastırdım. Sustum. Gözümden akan yaşları silip anneme sarılmaya koştum. Elinin tersiyle beni ittiğinde suçluluk duygusu sarmıştı etrafımı. İşte şimdi avazım çıktığı kadar bağırabilirdim.

Seksen yaşındaki adam evinin bahçesinde tekerlekli sandalyede otururken ölü bulundu. Yan komşusunun çığlıkları eşliğinde bulunan yaşlı adam, ellerinde babasının portresini sıkıca tutmuş, bacağına çivi girmiş bir haldeydi.

ÇİLEKLİ PASTA

Berat Yediyıldız

Şehrin kalabalığından, her gün aynı yüzlerle karşılaşmaktan, iş ile ev arasında mekik dokumaktan nihayetinde sıkıcı hayatından bıkmıştı. Hayatının hep karanlık olduğunu düşünürdü. Bu gereksiz, tekdüze bir şekilde geçen hayatı nereye kadar sürecek bilmiyordu. Hiç izlemediği filmin posteri duvarında asılı, odasının duvarları sigaradan dumanından sararmış, en az kendisi kadar karamsardı. Şehrin sakin bir köşesinde küçük ama kendisine yeten evinde yalnız yaşıyordu.

Bugün onun doğum günüydü ve hatırlayıp da kutlayan kimse olmamıştı. Kimsenin onu hatırlamamış olması, daha kötüsü hatırlayacak birinin olmayışı kendisini berbat, değersiz hissettiriyordu. Düşüncelerinin zihnini kanattığını hissediyordu. İçindeki buruk bir hüzün ile pencereye doğru ağır adımlarla yürüdü.

Şehir sessizliğe ve karanlığa bürünmüştü. Sokak lambaları cılız ışığını yaymakta kararsızdı. Aniden yağmaya başlayan yağmur şehre farklı bir hava katıyordu. Sokağın ıslak taşlarındaki donuk parıltısında kimsesizliğin, uykudan kaçan endişenin donuk melankolisi vardı.

Biraz kitap okumayı denedi ancak kendini kitaba veremedi. Düşünceleri adeta onu esir almıştı. Asla yapmakta olduğu şeye odaklanamıyor, sürekli dikkati dağılıyordu. İçine ansızın dolan bir buhar nefesini daraltmış, dışarı çıkma fikri zihnine saplanmış bir hâlde öylece duruyordu.

Kendisini toparlaması uzun sürmedi, montunu alıp dışarı çıktı. Yağmurun ıslattığı karanlık sokağın kaldırımında arabasına doğru yürüdü. Yağmur damlaları tenini ıslatırken ruhu da onunla ıslanıyor, düşüncelerinin verdiği rahatsızlıktan arınıyordu adeta. Yılların hakkını vermiş emektar arabasına bindi. Arabanın içinde sürücü koltuğunda otururken biraz yağan yağmuru seyre koyuldu. Nedense yağmurlu havaları hep severdi, ona huzur verirdi, şimdiyse hüznünü arttırıyordu. Biraz arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Uykusu gelmeye başlamıştı. Radyosunu açıp arabayı çalıştırdı ve yola koyuldu. Yol bomboştu, kararsız düşünceleri ile birlikte radyoda çalan şarkıyı dinlerken yol alıyordu. Zihnine dolan düşüncelerinin kendisini nereye getirdiğinden habersiz şehre 13 km uzaklıktaki ormanın sınırına dayanmıştı. Sis karanlık ormana çökmüş, yağan yağmur şiddetini arttırmıştı. Nedensizce aracını durdurdu. Yaklaşık bir dakika arabasında tuhaf bir hüznün karamsarlığı ile oturdu. Aracın camına vuran yağmur sesleri ilginç bir melodi mırıldanıyor, neden burada durduğunu anlamlandırmaya çalışıyordu.

Bir süre sonra aracından indi. Sisin yoğunluğundan göz gözü görmüyordu. Arabasının farı ancak birkaç metre öteyi aydınlatıyordu. Gecenin derin karanlığında yolun kenarındaki ağaçlık alandan gelen baykuş sesleri, sis yüzünden görünmeyen yol ve yağan yağmur adeta korku filminin içinde hissettiriyordu. Arada bir gök gürlüyor, bu hissi daha da pekiştiriyordu. Derken birkaç metre ötesinden ıslak asfaltın üzerinden akarak geçen siyah bir cisim fark etti. Sisten dolayı tam olarak nasıl bir şey olduğunu seçemiyordu. Zihninin kendisine uyguladığı bir sanrı olabilir miydi bu? Belki de sersem bir yılandı? Gördüğü şeyin ne olduğunu bilmemesi onu korkutuyordu. Zaten insan hep bilinmezliklerden korkar, nefret ederdi. Bu bilinmezlikler

meraka iterdi insanı. O da ne olduğunu merak etmeye başladı. Arabasından birkaç metre daha uzaklaşmış cismi son gördüğü yere dikkat kesilmişti. Ancak ortada hiçbir şey görünmüyor, sis ve yağmur durumu daha da bulanıklaştırıyordu. Bu saatte ormanda kim olabilirdi ki?

Oradan uzaklaşmak arzusuyla arabasına doğru yürüdü. Tam arabasının yanına gelmişti ki arabanın içinden bir ses geldiğini işitti. Kalbi hızla çarpmaya başlamıştı. Her ne kadar korksa da merakına engel olamıyordu. Biraz daha yaklaştı. Arabasının içinde oturan garip bir nesne fark etti. Yaklaştıkça korku parmak uçlarından yukarı fırlıyor, gördüğü şeyin hayal olacağına kendisini inandırmaya çalışıyordu. Arabasının içinde oturan tuhaf şey tam da gözlerinin içine bakıyordu. Gördükleri zihnini yumuşatıyor, vücudundaki kanın santim santim çekildiğini anlıyordu. Uzaklaşmak isteyip koşmaya çalışsa da hareket edemiyordu adeta kaskatı kesilmişti. O tuhaf şey kendisine doğru yaklaşırken ağlamak istedi ama yapamadı.

Tam her şeyin bittiğini düşünürken aniden radyoda çalan şarkının yüksek sesi ile uyandı. Birden kendisini evinin önünde arabanın içinde sürücü koltuğunda buldu. Arabada otururken uyuyakalmış olmalıydı. Gördüğü şeylerin bir rüya olduğunun bilince varması ile rahatlasa da kalbi hala hızla çarpıyordu. Bütün gördüklerinin rüya olduğuna inanamıyordu. Ne kadar da gerçekçiydi. Yağmur dinmeye başlamıştı. Uykusu olduğundan arabayı çalıştırmaktan vazgeçti ve evine doğru yürüdü.

Yatağında yatarken biraz gördüğü rüyayı düşündü. O gördüğü şey onun yalnızlığını ve korkularını yansıtan temsili bir "canavar" olabilirdi. Uzun zamandır içinde biriktirdiklerinin adeta bir yansıması. Yalnız olması onu güçsüz veya zayıf

kılmazdı. Aksine yalnızlık, kimsesizlik değildi; yeri geldiğinde sığınılacak bir evdi. Bundan dolayı doğum gününü kutlayacak kimse olmasa da kendi kendine eğlenebilir ve yetebilirdi. Hiç izlemediği filmin duvardaki o posterine bakarken gülümsedi.

Uykusu olmasına rağmen yatağından doğruldu ve çocuksu bir heyecanla kendisine doğum günü için çilekli pasta yapmaya gitti. Gününün çoğu kötü geçmişti ama bu çilekli pasta geri kalanını düzeltmek için yetebilirdi. Pasta konusunda çok yetenekli sayılmasa da kötü de değildi. Hem denemekten ne çıkardı ki? Heyecanlı bir şekilde malzemeleri hazırladı ve pasta için uğraşa koyuldu.

Uzun uğraşlar sonucu çilekli pastayı yaptı. Şimdi pastasını yiyip o filmi izlerken kendini çok daha iyi hissediyordu. Artık biliyordu.

İNTİKAM

Berra Çelik

-Dedektif, bir şey bulabildin mi?

-Evet, gittikleri yeri neredeyse buldum.

-Kamerada birden kayboluyorlardı, neredelermiş?

-Tünel içindeki askeriyenin gizli geçidini kullanmışlar. Onlara sorduğumuzda herhangi bir sorun olmadığını söylemişlerdi oysaki. Yani aranızda bir hain var. Onları içeri almış ve giriş kayıtlarını silmiş. En azından tahminim bu yönde. Çünkü çıktıkları yer bu tünelin de çıkışı olan yol.

Dedektif, haritanın üzerinde parmaklarını gergin hareketlerle ilgili yerlerde gezdirerek anlatmaya devam etti:

-Buradan bir saatlik yol ile şuradaki küçük kasabaya ulaşılıyor ama kasaba tamamen boş. Yani nüfusa göre burada yaşayan yok ama bence oradaki binaları kullanıp orada kalıyor olabilirler.

"Olabilir" dedim sessizce.

-İki ekip olalım sayıca fazla olan ekip kasabaya gitsin. F, sen tünele git. Haini bulmamız gerekiyor, ne yapman gerektiğini biliyorsun.

-Tamam.

-Dikkat edin birden fazla kişi vardır belki ve diğerlerine haber veriyor olabilirler, bunu kesinlikle engelleyin. Biz de kasabaya gidiyoruz. Varsayım ama orayı kullandıklarını düşünüyoruz.

Üstleri olduğunu düşündüğünüz herkesi yakalamaya çalışın ve tüm teknolojik aletleri alın.

-Emredersiniz!

Yaklaşık on dakika kaldığında telsizi aldım.

-Herkes gizlensin, bir anda baskın yaparsak çok fazla kişi kaçar, orayı sessizce ele geçirmeliyiz.

Güvenlik ekibi kasaba içindeki bütün kameraları etkisiz hale getirmişti. Gizlice girdik. Dikkat çekmeyecek bir ekibi merkez binasına göndermiştim. Yola yakın bir yere de küçük bir ordu konumlandırmıştım. Böylece kaçmak onlar için zor olacaktı. Son olarak biz de girdik.

Düşündüğümüzden daha fazla askerleri vardı. Böyle bir yeri bulmak kolay olacağından güvenliklerini arttırmış olmalılardı. Yarım saate biteceğini düşünmüş olmama rağmen yaklaşık bir buçuk saattir çatışıyorduk. Destek ekibi ve askeri geçide gönderdiğimiz ekip de geliyordu. F, yanıma geldi.

-Orada bir şey bulabildiniz mi?

-Evet, dediğin gibi birkaç hain var. Her şeyi öğrendim. Ve... o da burada.

-NE?

-Evet ve onu yakalamak istiyorsak hızlı olmalıyız. Kaçmalarını daha fazla engelleyemeyiz. Telsizle herkese emir verdim. Bir kişi bile kaçmayacak. Bir kişi bile.

Karşımızdaydı. Bulmuştuk onu. Sonunda ondan intikamımızı alacaktık.

-Sanırım buraya kadarmış ha çocuklar, dedi gülerek.

Sinirle silahıma uzandım.

-Sakin ol abla, dedi F.

-Abla ha! Küçükken de bu kadar bağlıydınız birbirinize, maalesef aile bağlarım bu kadar iyi değil benim. Kendi çocuklarıma bu kadar acı çektirdikten sonra da olamazdı zaten.

Şok içinde ona döndük.

-Ne? diyebildim sessizce.

-Evet, babanızım ama bunun hiçbir önemi yok, dedi gülerek.

-Eee beni öldürmeyecek miydiniz?

Gülümsedim.

-Bunu bilmen güzel.

Birbirimize dönüp silahlarımızı çıkardık. Ve ona doğrulttuk.

SOĞUK GÖZYAŞLARI

Berra Nur Aysel

Yine o tren istasyonuna gidiyordum bir akşamüzeri. 503 gün önce bugün, onunla ilk defa tren istasyonunda yine akşamüzeri buluşmuştuk. 503 gün sonra yeniden aynı yerde, aynı zamanda buluşuyorduk. Aldığı paltoyu giymiştim. Bana göre her şey aynıydı. Hâlâ aynı tutkuyla seviyordum onu. Yine aynı paltoyu giymiş, saçlarımı onun beğendiği şekilde toplamıştım. Her buluşmamızda taktığım tokayı takıyordum. Trenler aynı saatlerde gelip aynı saatlerde gidiyordu. Değişen tek şey vardı, onun hisleri. Sevmiyormuş artık beni. Bunu yüz yüze söyleyecek diye son defa gidiyorum o istasyona.

Neredeyse her gün geçtiğim o yollardaki rengarenk çiçekler daha solgun görünüyordu gözüme. İnsanlar görmek çok hoşuma gider; gezmeyi, yürümeyi çok severdim ama istasyona zor attım kendimi o gün...

Kafamda bin bir düşünceyle vardıktan sonra onu beklemeye başladım. Dakikalar, saatler geçti... İlk defa su gibi akıp geçmedi zaman onu düşünürken. Yine bir heyecan hissediyordum, eski buluşmalarımızda olduğu gibi ama öncekilere benzemiyordu. Daha kırgın bir histi bu.

Beklemeye devam ettim, gittikçe umudumu yitiriyordum. Geleceğini söylediği saat çoktan geçmişti.

Düşüncelerimin arasında boğulurken aniden ayakkabı boyayan kızı gördüm. İlk buluşmamızda tanışmıştık onunla. Buradaki her buluşmamızda da mutlaka konuşurduk. Çok da

severdik onu. Bunları düşünürken kızın yanına gittim ve yavaşça oturdum. Tahmin mi etti halimi mi okudu yoksa biliyor muydu her şeyi? Ansızın "gelmişti" dedi. "Buradaydı".

Hiçbir şey söyleyemedim. Gözlerimden ağır ağır süzülüyordu umutlarım.

Önce onun korkak ve acımasız biri olduğunu düşündüm. Ama beni artık sevmemesi onun elinde değildi sanırım... Bunun için onu suçlayamazdım.

"İnsanlar böyledir" dedi kız. "Korkarlar, kaçarlar ama kırarlar. Korksalar da kırarlar"

Hâlâ bir şey diyemiyordum. Önceden sıcak gözyaşları dökerdim onun için. Aşkın gözyaşlarının yakıcı bir sıcaklığı olduğunu düşünürdüm. Ama bu seferki farklıydı. Soğuk akıyordu gözyaşlarım, daha önce hiç olmadığı gibi...

Boyacı kız "Biliyorum" dedi.

"Çok fazla âşık gördüm burada. Hissetmemiş olsam da ne hissettiğini biliyorum. Çok fazla acıtıyor, acıtacak ama geçecek. Biliyorum çok istiyorsun o kırmızı trenin altında olmayı. Konuştuğum herkes kaçtı yaşamaktan, korktular acıdan, o trenin altında bazıları şimdi. İlk buluşmanızda hayattan kaçmak için binmeyi hayal ettiğiniz o trenin altında olmak istiyorsun, yine hayattan kaçmak için. Beraber kaçamadınız, yalnız kaçmak da ihanet olmaz mı ona?"

O... o kadar kırgındım ki ona. İhanet bile edesim yoktu, hiçbir şey hissedesim yoktu ona.

Sustum, sustum sadece. Kabullenmeye çalıştım. İnsanların bu kadar değişebileceğini, en sevdiğin insanın seni en çok üzen olabileceğini anlamlandırmakta çok zorlandım. Gerçekler ne

kadar korkunç olsa da büyük bir kırgınlıkla ve acı içinde kabul ettim her şeyi.

Gözyaşlarımın soğukluğundan üşüdüğüm halde yavaşça çıkardığım paltomu, boyacı kıza verdim. Hafif ve buruk bir şekilde tebessüm ettim. Gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırmıştı ama onun da bana gülümsediğini fark ettim. Kalbim çok şey haykırdığından göğüs kafesimde derin bir acı hissettim. Derin bir nefes aldım. Yavaşça yürümeye başladım. Dönüş yolunda aynı çiçekleri gördüm. Tamamen solgun görünüyorlardı gözüme ama yaprakları hala dökülmemişti...

VE PERDE…

Buse Biçer

Derin derin alınan nefesleri duyuyorum. İnip, kalkan diyaframları hissediyorum. Herkes heyecanlı ama kimse panik değil. Kuliste paniğe yer yok. Burası huzur dolu olmalı ki sahne bir o kadar parlasın. Buradaki bekleyiş hiçbir şeye benzemez. Buradaki bekleyiş beklemelerin en güzeli, buradaki sabır en heyecanlı sabır.

Bugünün gelmesi için aylardır çalışıyorsun, uğraşıyorsun, kendini bir kenara bırakıp varlığını oynayacağın karaktere veriyorsun. Bu oyun için, bu an için aylardır bekliyorsun. O yüzden bir yarım saat beklemek hiçbir şey değil. Birazdan sahneye adım atacağım. Bu adımdan sonra ben, ben olmayacağım. O adımdan sonra ruhum, bedenim, duygularım seyirci ile bir bütün olacak. O andan sonra ben çoğalacağım. Büyüceğim. Sahneden inene kadar dert tasa yok. Perde üstüme kapanana kadar düşünmek yok. Son seyirci de kapıdan çıkana kadar gerçeklik yok.

Şu an buradayım sahnede sesler ışıklar daha net, renkler daha canlı. Ve ben daha huzurluyum. Hadi açılsın perde, başlasın oyun.

1, 2, 3 ve perde.

YILDIZLAR EŞLİĞİNDE

Buse Ceren Öztekin

Kalabalığın içinde koşmaya başladı. İnsanları iterek kendine yol açıyordu. Ankara'nın puslu havasının eşlik ettiği sokakları aceleyle adımlıyordu. Sebebini bilmese de koşuyordu işte. Geç kalmıştı. Kafasındaki bilinmezliklerle daralan nefesine aldırmadan koşuyordu. Güneş, semayı terk etmeye niyetlenmişti anlaşılan. Ne fark ederdi? O geç kalmıştı.

Kafasını çevirmesiyle ona çarpmak üzere olan arabayla burun buruna gelmesi bir oldu. Ani bir hamleyle geri çekildi. Araba hızlıca çekip gitmişti. "Allah belasını versin böylelerinin!" diyerek ayağa kalktı. Bu sefer iki tarafı da kontrol ettikten sonra hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Çok yaklaşmıştı. Bunu hissediyordu. Yolu da az kalmıştı zaten, ancak yavaşlamanın bir anlamı yoktu. "Çok az kaldı." diye geçirdi içinden. Bunları düşünürken otelin kapısına varmıştı çoktan. Önündeki görkemli binaya hayretle baktı. Binanın mimarisinin onda bıraktığı sarhoşlukla içeriye girdi. Lobinin minimal ve modern tasarımı karşısında üzerindekiler paspal sayılırdı. Hızlıca etrafı taradı, burada yoktu. Yolu biliyormuşçasına asansöre yöneldi. Defalarca düğmeye bastı. Daha sonra bir adım geri çekilip beklemeye karar verdi. Farkında olmadan parmaklarını kütletiyor, yüzüklerini çıkarıp takıyordu. Gergin bir şekilde bir saatine bir asansörün hangi katta olduğuna bakıyordu. On iki, on bir, on… "Hadi ya!" Kendi kendine konuşmak yeni alışkanlığıydı. Gözleri ekrana kitlendi. Beş, dört, üç, iki, bir ve Z… Kapı açılır açılmaz içeridekilerin çıkmasını beklemeden daldı içeriye.

Ondan ve görevliden başkası yoktu asansörde. Adam sordu. "Kaçıncı kat hanımefendi?" "Çatı katı." Tam o sırada aynada kendisiyle karşılaştı ve çok dağıldığını fark etti. Gergin hareketlerle eteğini ve paltosunun yakasını düzeltti. Birbirine karışan kolyelerini de beceriksizce ayırmaya çalıştı. Asansör yukarıya yaklaşmıştı. Yirmi yedi, yirmi sekiz, yirmi dokuz… Dağılan saçlarını fark ettiğinde elli dokuzuncu kattaydılar. Hızlıca düzeltmeye çalıştı ama nafile… Asansörün kapısı çoktan açılmıştı. Görevliye "Kolay gelsin!" diyerek hızlı adımlarla dışarı çıktı. Yüzüne çarpan ayazla irkildi. Tedirgin adımlarla ilerlerken paltosunun önünü eliyle kapattı. Çatı katı boş gibiydi. Beş grup bahçe koltukları yan yana sıralanmıştı. Koltukların her biri bir grup insanın kendi arasında takılabilmesi için özel olarak konumlandırılmıştı. Loş ışıklandırmasıyla da insana sıcak bir ortam sunuyordu.

Meraklı gözlerle etrafa bakarken "Ne yani, gelmedi mi cidden?" diye mırıldandı. Sesi titremişti. Tam o sırada en köşede oturan adamı gördü. Kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Adamın geniş omuzları sinmiş, uzun sayılabilecek saçları yüzüne düşmüştü. Keskin hatlı yüzünün bir kısmı görünüyordu. Adamla anlaşmış gibi aşağı yukarı aynı giyinmişlerdi. Üzerindeki kazak boğazlı olsa da Ankara'nın havasına göre ince sayılırdı. Adam soğuğa aldırmadan Ankara'yı izliyordu. Kadın son bir kez üzerindekileri düzeltti. Üzerine oturan ekoseli gri mini eteği, siyah boğazlı kazağı ve bileklerine kadar inen paltosuyla hoş görünüyordu aslında. Yavaş adımlarla adama yaklaştı. Adamın arkası dönüktü. Ürkütmemek için seslenmeyi denedi. "Ali?" Ancak sesi çıkmamıştı. Çekingen bir şekilde omzuna dokundu. Adam, saklamak istercesine elindekini hızlıca cebine attı. Ali, omzundaki sıcaklığı hissedince yavaş bir şekilde kadına döndü.

Ne söyleyeceğini bilemiyormuş gibi soğuk bir sesle "Selam." dedi. Bunun üzerine kadın, bir eliyle çantasını tutarken bir eliyle de dağılan saçlarını düzelterek beceriksizce gülümsedi. İstemsizce kafası yana eğilmişti. Gülerken gözleri kısılırdı. Soğuktan kızarmış yanakları, kısılan gözleri ve gülünce beliren gamzeleriyle normalde soğuk ve ciddi bir çehreye sahip olan bu kadın o an adamın gözüne çok tatlı göründü. Kadın, "Geç kaldığım için özür dilerim, çok mu beklettim?" diye sorarken adam istemsizce onu süzüyordu. "Yok, hayır, önemli değil. Otur şöyle." Kadın sessizce adamın yanına oturdu. Süt dökmüş kedi gibi hareket ediyordu. Hem suçluydu, ama bir o kadar da masumdu… İkisi de ne diyeceğini, nasıl davranacağını bilmiyor gibiydi. Bir süre bakıştılar, her zaman yaptıkları gibi konuşmadan anlaştılar. Bazen kelimeler yetersiz gelir, gözler ise kelimelerin mahcup eksikliğini doldurmaya yeter de artar. Kadın bunu Ali'yle birlikteyken daha iyi anlıyordu. Sessizliği bozan kadın oldu. "Geçen sefer hakkında…" Duraksadı, kelimeleri seçmeye çalışıyor gibiydi. "Özür dilerim, ben…" "Ben, sadece çok ani oldu, bilmiyorum." Konuşmak için derin bir nefes almıştı ki adam sözünü kesti. "Saye, o gün hakkında konuşmak zorunda değiliz." "Hayır, sana bir açıklama borçluyum. Konuşsak daha iyi olur." Ali, "O zaman seni dinliyorum." dedi ve arkasına yaslandı. Kadın, son bir kez semaya baktı. "Yıldızlar ne kadar güzel bu gece. Bir gün sonsuza dek sönecek olmaları üzücü." "Vakit mi kazanmaya çalışıyor, yoksa benimle dalga mı geçiyor?" diye aklından geçirdi Ali. Kadın iç geçirdi. "Her neyse, sadede geleyim.

Ali, sen yıllardır benim yanımdasın. Dostum diyebileceğim ve güvendiğim tek insansın. Doğrusunu söylemek gerekirse, o zamanlarda bile, âşık olma ihtimalimin olduğu tek insandın. O

zamanlar da düşünürdüm, hep düşünürüm." Adam yoğun bir sessizliğe bürünmüştü. Ali, her zaman derin bakan, Saye'nin bakışlarında kaybolduğu kahverengi gözlerini Ankara'nın siluetine dikmişti. Kadın devam etti. "Bana hep sorarlardı. 'Siz Ali'yle neden beraber değilsiniz?' diye. 'Biz Ali'yle ya çok mutlu oluruz ya da mutsuzluktan ölürüz.' derdim. Nitekim o gece de bundan korktum. O zamanlar bile 'Hayattaki en büyük şansınız ne?' sorusuna Ali'yle bu kadar erken tanışmak, şeklinde cevap verirdim ki hâlâ sorduklarında aklıma sen gelirsin. Ben hayatımdaki en büyük şansımı kaybetmemek için yıllarca sustum. Bilmiyorum, belki de sana saçma geliyordur bunlar. Ama inan ki o kadar şey yaşadım, hepsinde sen yanımdaydın ve güvenebileceğim, yanında rahat olduğum ve tam anlamıyla güvende hissettiğim tek kişisin. Kendimi tekrar ettiğimin farkındayım ama lütfen beni affet." Ali, elini alnına götürdü. "Saye, yine de bunlar o gün yaptıklarının bir açıklaması olamaz. Farkında değil misin, sen bize geç kaldın." Ali'nin her zaman huzur veren sesinde şimdi bir sitem vardı. Saye, hayatında hiç olmadığı kendsini kadar çaresiz hissediyordu. Gözleri dolmuştu fakat ayazdan mı, yoksa bir anda hissettiği suçluluk duygusundan mı bilmiyordu. Ali haklıydı, o kadar işin gücün arasında ona, onlara, hayatında değer verdiği tek insana geç kalmıştı. Kafasında uçuşan kelimeleri toparlayamıyordu. Kafasını elinin arasına aldı, yüzüne düşen saçlarını geriye attı. Ali, hâlâ ona bakmıyordu. Yıllarca ondan bunları sakladığı için dargındı kadına. Kadın, Ali'nin elini tuttu. "Ali…" Teninde hissettiği sıcaklıkla o an kafasını kaldırıp kadına çevirince dolan gözlerini görmüştü Ali. Kendisine hep sevgiyle bakan o sıcacık masmavi gözler şimdi gözyaşlarıyla buğulanmıştı. Saye'nin bu hali onu biraz yumuşatmıştı. Diğer eliyle o da kadının elini tuttu. "Ben sayesinde mutlu olacağım ağacı,

fırtınalardan uzak olacağım limanı hep yanlış yerde aradım. Sen yanımdaydın, bense kördüm. Haklısın, ben geç kaldım lakin sen bizi bırakıp gidecek misin gerçekten?" Ali, bunun üzerine gözlerini devirerek "Sen de o gece beni öylece bırakıp indin arabadan. Madem böyle hissediyordun, neden bizi terk ettin? Ben her şeyi göze almışken, bize küsmemeye karar vermişken, senin sayende huzurlu olmak isterken, sen niye beni bırakıp gittin o zaman?" Ali, her zamanki gibi sakin konuşuyordu fakat Saye onun içinde kopan fırtınaların farkındaydı. Gözyaşlarını tutmakta zorlanıyordu. Ali'ye verecek cevabı yoktu. Ali de düşünüyordu. Kendisine korkuyla bakan mavi gözler karşısında savunmasız kalmıştı. Peki neden korkuyordu ki, korkmasını gerektirecek bir şey yoktu. Ali, ilk defa onun gözlerinin içine bakarak "Neden mutlu olmayı reddediyorsun?" diye sordu. Saye bu sorunun karşısında afallamıştı. O sırada Mehmet Rauf'un bir sözü aklına geldi. "Mümkün olmayan bir şeyi istemek, bile bile reddedilmektir." "Eylül'de mi geçiyordu bu?" "Evet." Ali, bu sözün Eylül romanında geçtiğini çok iyi biliyordu. Okurken altını çizmişti. Aklına Saye'yi getirmişti bu söz. Ona göre Saye, mutsuzluğa âşıktı ve yıllar boyunca mutluluğun ona çok uzak, hatta onun için imkansız olduğunu savunurdu. O salı gecesi ise Ali ona mutluluğu teklif etmiş, Saye ise onu öylece bırakıp gitmişti. "İmkânsız değil, inanmak istemesen de bunu sen de biliyorsun. Bu sefer farklı olacak, söz veriyorum. Bu sefer ben varım, yanındayım." Ali, sözünü bitirdikten sonra ayağa kalktı. Saye'den bir tepki bekliyordu. Saye ise öylece kalmıştı. Saye… Onun için hayatında duyduğu en anlamlı isimdi. Gölge demekti saye. Saye, sayesinde mutlu olacağı birini ararken onu unutmuştu. Bu durumu hep komik bulurdu. Bu düşünceler karşısında gülümsedi. Saye, o günden beri Ali'nin güldüğünü ilk

defa görüyordu. Bu gülümsemeden güç alarak o da ayağa kalktı. Ali'nin bu kadar uzun boylu olduğunu unutmuştu. Topuklu botlarına rağmen onun için Ali'ye bakmak yıldızlara bakmak gibiydi. Rüzgâr adamın saçlarını okşarken Ali gözüne çok hoş gelmişti.

O sırada Ali cebinden bir şey çıkardı. Bu, onun kolyesiydi. Hiç boynundan çıkarmazdı çünkü bu kolye ona halasından kalan tek şeydi. "O gün arabada düşürmüşsün, sensiz bir anlamı olmaz diye düşündüm. Takmamı ister misin?" Saye, bir kez daha kolye için halasına teşekkür ederek eliyle saçlarını topladı. Ali, nazikçe kolyeyi boynuna taktı. Kadın kolyesini tutarken düşündü. Gerçekten bu adamı bırakıp gitmek istiyor muydu? "Kesinlikle hayır!" Farkında olmadan bunu biraz sesli söylemiş olmalı ki Ali "Efendim?" deyince irkildi. Daha fazla dayanamayarak karşısında dikilen adama sarıldı. Böyle bir şeyi beklemediği Ali'nin her halinden belli oluyordu. İnanamayarak ellerini Saye'nin sırtına koydu. Ne kadar süre sarıldılar bilmiyordu ama bu an ikisine de doğru gelmişti. Doğru zaman, doğru yer, doğru kişi… Saye buna şaşırıyordu. Hayatında uzun yıllardır süregelen yoğunluk, stres ve bunaltı sanki bir anda gitmişti. İmkânsız sandığı mutluluğu Ali'nin kollarında bulmuştu. İşte o an anladı, gerçekten geç kalmıştı. Bunca zaman huzur yanı başındaydı ve o sürekli elinin tersiyle itmişti. Ali'nin kalbi çok hızlı atıyordu, duyabiliyordu. Demek ki Ali'nin ona olan hisleri gerçekti. Bu düşünce Saye'nin gözlerinin içini güldürmeye yetmişti. Bu sırada Ali ise yirmi beş yıllık hayatında ilk defa kendini bir yere ait hissediyordu. O, ona aitti. Kafasını Saye'ninkine yaklaştırdı ve tek eliyle saçlarını düzeltirken saçlarını kokladı. Her zaman böyle güzel kokmak zorunda mıydı? O sırada Ali de kendi kalp atışlarını duydu. Kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. Bu durum

onu utandırdı. Saye'yi görebilmek için uzaklaşırken "Gidelim mi?" diye sordu. "Olur."

Yağan yağmura aldırış etmeden, soluk Ankara sokaklarına karanlık gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi renk katarak yürüdüler. Kilometrelerce yürüdüler, ta ki yıldızlar sönene kadar…

MARS İKİZLERİ

Cansu Ceren Atçı

BÖLÜM 1

Daha fazla zaman kaybetmeden Ares'i buradan acilen uzaklaştırmam gerekiyordu. Kendimizi zorlukla arkasına atabildiğimiz küçük kayanın ardından çıkıp yolumuza devam ederken etrafımızdaki çalı yangınlarından yükselen ateş, kıvılcım ve küllerden etkileniyor, çevremizi görmekte zorluk çekiyorduk.

Gözlerimi kısıp görüş alanımı netleştirmeye çalıştım. Daha güvenli olarak gördüğüm bir noktaya doğru Ares'i götürmeye başladım. Ağaçların arasında temkinli bir şekilde yol alırken arkamızdan bir hışırtı sesi duyuldu. Ani bir refleksle arkama döndüm ve belimdeki silahı sesin geldiği yöne doğrultarak "Kim var orada?" diye bağırdım. Hışırtı sesi iyice yaklaştığında silahımın emniyetini açtım.

"Her kimsen ortaya çık, üçe kadar sayıyorum. Eğer üç dediğimde ortaya çıkmamış olursan kafana mermiyi yersin." diye bağırdım. Ares'i korumak için arkama almıştım. "Bir" ve ardından "İki" diye bağırdığımda elim tetiğe gitmişti, üç dediğimde tam tetiğe basmak üzereyken "Dur!" diye gür bir ses duyuldu.

Karan: "Dur Nyx!", benim Karan.

Karan, ağaçların arasından elleri havada bir şekilde dışarı çıkarken birden çevremizde ateş anka kuşlarını gördük. Biz büyülenmiş bir şekilde çevremizi birden saran bu kuşlara bakarken Karan bir anda "Kaçın!" diye bağırdı.

BÖLÜM 2

Niye hiç kimse bana inanmıyor ve yardım etmiyor. Neden mi? Çünkü herkes benim delirdiğimi düşünüyor.

Mars'ta su bulundu. Dünya'ya benzer olduğu ama zehirli gazlar nedeniyle yaşam olmayacağını söylüyorlar.

Mars'ta hayat olmadığı bence sadece bir yalan, orada da bir yaşam formu var ve sadece bizden saklıyorlar. Bu konu hakkında birçok araştırma yaptım ve söylediklerimin doğru olduğuna tamamen inanıyorum.

Şu aralar gündemdeki diğer bir konu da Mars Hastalığı. Mars'a gönderilip dünyaya gelen kameralardan yayıldığı söylenen bir virüsten bahsediliyor. Hastalığın şu an bilinen iki belirtisi; vücut renginin bazen kırmızıya dönmesi ve insanların kollarında siyah renkte garip yazıların oluşması.

Virüsün Mars'tan yeni geldiği söyleniyor ancak bu siyah ve garip yazılar küçüklüğümden beri benim kollarımda var. Sadece bu da değil, daha küçükken vücudumun değişik yerlerinde diğer arkadaşlarımda olmayan ve zamanla kaybolan çok garip ve farklı çizimlerde renkli şekiller de bulunuyordu. Ailem onları kimseye göstermememi ve gizlememi söylerdi.

Bir zamanlar okullarımızda tarih dersleri işleniyordu ama artık o ders maalesef yok. Tarihle ilgili tüm kitaplar yok edilirken tarih dersleri de ortadan kaldırılınca büyük bir boşluğa düştüm. Tarih olmazsa ben kimdim, nereden gelmiştim, nasıl var olmuştum ve bunları nasıl öğrenecektim.

Virüs sebebiyle tüm dünyada evden dışarı çıkma yasağı olduğundan eve de tıkılmıştım. Annem ve babam bilimsel

çalışmalar grubunda olduğundan evden işe koruyucu kıyafetleri ile gidebiliyorlardı.

Düşüncelerimin içinde gittikçe boğulurken odamda birden beliren kırmızı toz tanecikleri hortum şeklinde dönmeye başladı. Sanırım gerçekten deliriyordum, kırmızı tozlar daha hızlı dönmeye başladı, elektrikler kesildi. Karanlıkta kalmıştım, çok kısa bir süre sonra elektrikler geri geldiğinde gördüğüm görüntü karşısında şok geçirdim. Korkudan yatağımın içinde kala kaldım. Tam karşımda odamın içinde bir kız duruyordu. Sanki benim kız halimdi, laciverte çalan renkli gözleri ve siyah saçları vardı.

BÖLÜM 3

Onca uğraştan sonra başarmış, ikiz kardeşimi bulmuştum. Ares tam karşımda duruyordu ve birbirimize gerçekten de çok benziyorduk. Yıllarca ayrı kalmıştık. İkiz bir kardeşi olduğunu da Mars'ı da bilmiyordu henüz. Her şeyi en başından itibaren ona anlatmak zorunda olduğumu biliyordum. Ama ya Ares bana inanmazsa!

Bana şaşkın ve korkulu gözlerle bakan Ares yatağına iyice gömülmüş, duvara sırtını yaslamış halde ve korku dolu gözlerle bana bakarken hiç konuşmadan onun sakinleşmesini bekledim. Evde Ares'ten başka kimse yoktu. Masanın üstündeki sürahiden bir bardak su doldurup Ares'e verdim. Suyu yudumladıktan sonra, "Sen kimsin?" diye sordu. Cevap vermemi beklemeden evimize nasıl girdin, bu kırmızı tozlar ne, niye bana bu kadar çok benziyorsun, başka bir evrenden mi geldin gibi soruları nefes almadan korkuyla sıraladı.

Adımın Nyx olduğunu, benden korkmamasını, sakin olmasını, kendisine her şeyi anlatacağımı söyledim. Ares sakinleşmiş ve bana karşı sanki güven duymuştu. Anlatacaklarıma nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordum.

BÖLÜM 4

Doktor, ikiz çocukları olacağını Sita'ya söyler söylemez Sita yıkılmış ve hıçkırarak ağlamaya başlamıştı.

"Ben şimdi ne yapacağım?" diye sorarak yalvaran gözlerle doktora baktı. "Ben çocuğumdan ayrılamam, başka bir çözüm yolu yok mu?" diyerek feryat etti.

Mars kanunları gereğince ikiz çocuklardan son doğan ve küçük olanın bir yaşını tamamladığında dünyaya gönderilmesi gerektiğini, kurallara uyulmaması durumunda her iki çocuğun da yaşamasına izin verilmeyeceğini, Sita'ya hatırlan doktor, çok üzgün olduğunu söylemiş ve dünyaya gönderilen çocuğun koluna yazılacak gizli şifreyi çözmeyi başardığında geri dönme hakkının olacağını belirterek odadan ayrılmıştı.

Ares'in birinci yaş gününde aile içi kutlama esnasında polisler eve gelmişti. Ares'i alıp gittiler.

BÖLÜM 5

Aradan dokuz yıl geçmişti. Mars ve Neptün gezegenleri arasında azalan gıda ve su kaynaklarının kullanımına yönelik anlaşmazlıklar ortaya çıkmış ve savaş başlamıştı. Neptün yöneticileri Mars'a ateş anka kuşları gönderdiler. Mars'taki su kaynaklarının büyük bir kısmı yok edildi. Mars'ın görüntüsü

kızıllaştı ve o yüzden dünyalılar tarafından kızıl gezegen olarak adlandırılmaya başlandı.

Mars yöneticileri Neptün'e karşı gençlerden oluşan bir ordu oluşturma kararı almıştı. Beni ve diğer çocukları savaş için zorunlu eğitimlere aldılar. Sıcak ve sevgi dolu yuvalarımızdan ayrılmak zorunda kalmıştık. Hayatımız birden ani bir değişime uğradı.

Eğitimler bana çok zor geliyordu, eğitimlere sabah saat 06.00'da başlıyor, 12.00'da bitiriyorduk, ayak uydurmakta güçlük çekiyordum.

Bir gün daha savaş eğitimi almak istemiyorum, beni aileme geri gönderin diye ortalığı yıktığımda, eğitimlerden sorumlu komutan geldi.

Beni ceza olarak eğitim kampındaki bir zindana götürdüler.

Komutan: "Senin gibi veletlerden bıktım, hiçbir işe yaradığınız yok, sizlerin bizim geleceğimizi kurtaracağına dair bir inancım da yok, şimdi burada iki gün aç ve susuz kal da aklın başına gelsin." deyip gitmişti.

Etraf zifiri karanlıktı, istemesem de yere oturdum. Sanırım bir gün dolmuştu. Görünürde kimse yoktu ama en azından içerisi biraz aydınlanmıştı, yerde bana doğru koşan bir fare görünce korkudan çığlık atarak parmaklıklara tırmandım. Tırmandıktan sonra aniden yere düştüm, yerde acı içinde kıvranırken yaklaşan ayak seslerini duydum. Gözlerimi yukarı kaldırdım. Gri gözleri ve siyah saçları ile çok dikkat çekiciydi.

Karan: "Aynı yaştayız ama sanırım zende zekâ denilen şeyin kırıntısı bile yok" dedi ve arkasını dönüp gitti. Bir gün sonra tekrar geldi ama bu sefer elinde yemek ve su vardı. Kilidi açtı ve

beni oturur pozisyona geçirip yemek yedirmeye başladı. Onun hakkında kötü düşündüğüm için kendimden utandım.

Yemek bittikten sonra ayağa kalktı ve "Duygularını kontrol etmeyi öğrenmen gerek" diyerek arkasını dönerek kapıdan çıktı.

Cezam bittikten sonra onunla yine konuşmak istedim ama onu hiç göremedim. Yıllar boyunca Neptün ile Mars arasındaki anlaşmazlıklar daha da çok arttı. Hayatlarımız daha da zorlaştı. Neptün bize saldırmayı planlıyordu.

Farklı eğitim kamplarında yetiştirilen ve on sekiz yaşına giren yetenekli gençler arasından seçilenlere gizli görevler verilmekteydi. Ben de bir gün sonra on sekizime girecektim ve acaba bana da gizli bir görev verilecek miydi? Bu görevde eşim kim olacaktı kafamda bir sürü soru ile uykuya daldım.

Sabah 06.00'da gelen bir bildirim ile hazırlanmaya başladım. Çok heyecanlanmıştım. Daha önce girmemizin yasaklanmış olduğu toplantı salonuna çağrılmıştım. Burayı çok farklı bir yer olarak hayal etmiştim ama öyle değilmiş. Birkaç kişi daha geldikten sonra Komutan Alkan, "Hepiniz hoş geldiniz" diye konuşmaya başladı.

Bildiğiniz üzere 8 yıldır Neptün ile savaş halindeyiz. Sizler de şu ana kadar tüm eğitimlerinizi başarı ile tamamladınız. Bugün burada sizlere yaşananların gerçek yüzünden bahsedeceğim. 8 yıl önce Neptün, bilim adamlarımızın ürettiği ateş anka kuşu deneyine ait gizli belge ve planları çalıp bizi yok etmek için kullanmaya başladı. Hepinizin de bildiği gibi ateş anka kuşları küllerinden yeniden doğabilmektedir. Bu kuşlar hedefe çarparak patladığında küllerinden yeniden doğarak başka hedeflere yönlendirilebilmektedir.

Planladığımız ilk görev; ateş anka kuşları teknolojisine yönelik bu gizli belgeler ile ilgili ve detaylarını görevlendireceğimiz kişilere özel olarak anlatacağız. Görev planlamasını gizli olduğu için burada sizinle paylaşmayacağım.

İkinci görev ise yine hepinizin bildiği bir konu ile alakalı. Mars kanunlarına göre dünyaya gönderdiğimiz ikiz çocukların dünyada nerede yaşadığına ait bilgiler Neptün ajanları tarafından ele geçirilmiştir. Adres bilgilerinin elde edilmesinden sonra dünyaya sadece Marslıların tepki verdiği zehirli bir meteor gönderildi. Şu anda bu konu dünyada Mars mikrobu olarak biliniyor ve bilim adamları dışında tüm dünyada evden dışarı çıkma yasağı uygulanıyor.

Kanunlarımız gereğince dünyaya gönderdiğimiz ikiz çocuklarımızı ve oradaki ailelerini yakından takip ediyoruz, çok yetenekli olan çocuklar vücutlarına işlediğimiz şifrelerin anlamlarını çözebilmeleri halinde Mars'a geri dönüşün anahtarını elde edebiliyor. Ancak bu çocuklar kameraların aksine Neptün'ün sırf çocuklarımıza zarar vermek için yolladığı bu meteordan yayılan zehri solumaları durumunda panzehirine ulaşamadıkları için ölecek. Bu çocukların geleceğini kurtaracak planlamaların yapıldığı gizli belgeleri ele geçireceğiz.

Yeni görevlerimizin tahsisi için kuralar çekilmişti ben ve Karan adlı bir kişi ikinci göreve atanmıştık. Görev arkadaşım ile tanıştığımda şok oldum. Karşımda yıllar önce zindanda bana yemek yediren ve yardım eden o gri gözlü çocuk vardı. Yıllardır görmemiştim. Muhtemelen farklı bir eğitim kampına gönderilmişti ve işte şimdi buradaydı.

Göz ucuyla beni süzdükten sonra "Selam, son gördüğüm güne göre çok daha iyi gözüküyorsun" dedi. Ne tepki vereceğimi bilmeden "sağol" diye onu yanıtladım.

"Yarın görev için yola çıkacağız. Bugün hazırlıklarımızı tamamlayalım. Görev ile ilgili detaylı bilgileri yarın öğreneceğiz." diyerek yanımdan ayrıldı.

Ertesi gün kendimiz için hazırladığımız küçük birer sırt çantası ile Neptün'e ışınlanarak yollanacağımız ana karargâha gittik. Saat 08:00 civarı idi. İlk defa ışınlanacaktım, mideme ağrılar girdi.

Karan: "Sen iyi misin, yüzün bembeyaz oldu."

Nyx: "Evet iyiyim sabah bir şey yemedim. Sanırım tansiyonum düştü."

Karan tam bir şey söyleyecekti ki içeri Komutan Alkan girdi.

Alkan: "Çocuklar hemen kıyafetlerinizi giyin ve yanıma gelin, sizi görev hakkında bilgilendireceğim.

Bir saat içinde bambaşka kişiler olmuştuk, koltuklarımıza oturduk. Yardımcı ekiplerce benim gözlerim yosun renginde, saçlarım kıvırcık turuncu; Karan'ın ise gözleri kehribar ve saçları kumrala dönüştürülmüştü. Mavi odaya gittik.

Alkan: "Buyurun çocuklar. Şimdi hazır olduğunuza göre size yeni kimliklerinizi vereceğim. Nyx sen Alara Tunç'sun Neptün'ün ileri gelen teknoloji uzmanısın ve Neptün teknolojisinin patronu Mete Bulut ile evlisin. Karan sen de Mete Bulut'sun. İlave olarak senin bir üvey kızın var. Bu kızın adı Yağmur Güven. Kendisi bizim ajanlarımızdan biri. Neptün'e gittiğinizde o size

ne yapmanız gerektiğini gösterecek. Diyeceklerim bu kadar. Başarılar gençler."

Daha fazla zaman kaybetmeden kırmızı odaya gittik. Işınlanma işlemi başlarken etrafta kırmızı tozlar uçuştu ve biz içinde kaldık. Beş dakika sonra bir ormandaydık. Burası çok farklıydı ve ağaçlar dahil her şey masmaviydi. Mars'ın aksine Neptün'ün çok ferahlatıcı bir görüntüsü vardı. Ben etrafı incelerken Karan kumral saçlı, kahverengi gözleri olan bir kızla konuşuyordu, yanlarına gittim.

Yağmur: "Merhaba ben Yağmur."

Nyx: "Merhaba ben de Nyx. Çok memnun oldum."

Konuşurken yola devam ettik. Yağmur çok enerjik bir kızdı. Bir kafeye oturduk, iki gün sonra Neptün'den ele geçirmemiz gereken belgelerin bulunduğu yerde bir sergi olacaktı.

Sergi gününe kadar hazırlıklarımızı tamamladık. Yağmur siyah ince askılı uzun ve yırtmaçlı bir elbise getirdi. Saçlarımı açık bırakarak doğal bir makyaj yaptık. Karan da siyah bir takım elbise giymişti. Siyah bir jipe bindik, sergi binası önüne geldiğimizde aracı valeye teslim ettik. Karan'ın koluna girdim ve içeri girdik. Birden gözlerimin içinde ışıklar patlayınca korktum, Karan beni koluyla destekliyordu, içeride çok farklı bir atmosfer vardı. Biz Mars'ta yoksulluk içinde yaşarken onların zenginlik ve bolluk içinde yaşaması sinirlerimi bozmuştu. Sanırım Karan da benimle aynı şeyi düşünüyordu. Yumruk yaptığı elleri bembeyaz olmuştu. Bir masaya geçtik ve yanımıza gelen garsondan birer içecek aldık. O sırada Yağmur kulaklıktan konuşmaya başladı.

Yağmur: "Yarım saat sonra sergi binasında özel bir toplantı olacak, sadece davetli ve bileti olanlar girebiliyor."

Nyx: “Peki biz nasıl gireceğiz.”

Yağmur: “Karan’ın yakasında iki adet menekşe var ve onlar sizin giriş biletleriniz. Toplantı yeri on ikinci katta ve salonun adı da Menekşe Salonu. Bize lazım olan belgeler muhtemelen bu toplantıya getirilecek. Belgeleri ele geçirdikten sonra bir alt katta bulunan sizin için hazırladığımız mor ışınlanma odasına gideceksiniz ve oradan ışınlanacaksınız.”

Karan, on ikinci kata çıkıp önce bir kontrol yapalım, dedi. Yukarı çıkıp etrafı incelerken birden kollarım kırmızıya dönünce korkuyla Karan’a döndüm. Onun da benden çok bir farkı yoktu.

Nyx: “Marslılar için olan zehirden var her yerde.”

Karan: “Hemen buradan çıkalım. Hadi hızlı Nyx zamanımız yok.”

Aşağı iner inmez Yağmur’a ulaştım.

Yağmur: “Ne oldu Nyx?”

Nyx: “Toplantı salonunda Mars zehiri var ve bize acilen panzehir bulman lazım.”

Yağmur: “Sizin için onuncu katta yeşil bir oda hazırlamıştık. Oraya gidin ve lila rengi tüpün içindeki haplardan ikişer adet için.”

Zaman kaybetmeden yeşil odaya gittik. İlacımızı içtikten sonra, toplantı odasına geçtik. Davetlilerin hepsi gelmişti ve biz de yeni kimliklerimizde belirtilen isimler olarak yerimizi almıştık. Dünyaya gönderilen Marslı çocuklara yönelik planlamaların yapıldığı belgelerin imzalanması maksadıyla düzenlenen bu toplantıda, bizim yeni kimliklerimiz bizi bu yetkili imzacılar arasına sokmuştu. İmza sırası bize geldiğinde

Yağmur'un hazırlayıp bana verdiği sahte belgeleri gerçekleri ile değiştirme görevi bana düşmüştü, bunu soğukkanlılıkla ve kolayca yapmıştım, hiç kimsenin ruhu dahi duymamıştı.

Karan ile birlikte sakince toplantı salonundan çıkarak mor odaya gittik. Mor odaya gittiğimizde kendimi Ares'in yanına, Karan'ı ise Mars'a ışınladım.

İşte şimdi senin yanındayım Ares. Sen benim ikiz kardeşimsin ve seni Mars'a geri götürmek için geldim. Buradaki aileni sonra düşüneceğiz. Seni yaşatmak için dünyadan uzaklaşmamız ve öncelikle kolundaki şifreyi çözmemiz gerekiyor.

Dört adet şifreden üç adedini biliyorum. Bunların ikisi; Mars'ın simgeleri, bir diğeri dünyada yaşadığını gösteriyor. Ama şu sonuncusunu bilmiyorum. Onu bulamazsak seni Mars'a götüremeyiz.

(Nyx'e güvenen) Ares: "Araştırma kitaplarım arasında simgelerin anlamlarına yönelik bir kitabım var belki orada buluruz."

Ares tek tek sayfaları çevirirken birden buldum diye bağırdı. Anlamı şuymuş Nyx, "Yeryüzünde yaşayan Marslı, Mars'a geri dönmek için güçlerini fark etmelidir. Bu gücü içindeki ruhta bulacaktır."

Birden Ares'in göğsünden mavi bir ışık yayıldı. Hafızasında tüm geçmişi gözlerinin önüne gelen Ares kendi doğumu dahil, annesini ve Nyx'ı hatırladı.

Simgeyi daha detaylı incelediklerinde Mars'a geri dönülebilecek mavi ışının kaynağı olan ağacın yerini buldular, evlerine çok yakınındaydı. Ares ve Nyx koşarak ağaca gittiler. Ağacın gövdesinden çıkan mavi ışınla Mars'a ışınlanmışlardı.

Mars'ta her şeyin çok güzel olacağını zanneden Ares, kendisini birden Neptün ve Mars arasındaki büyük savaşın ortasında bulmuştu.

BÖLÜM 6

Karan'ın "Kaçın" sesi sonrasında anka ateş kuşları kendilerini Neptün'ün yönlendirmiş olduğu hedefler üzerinde patlattı. O hengameden kaçmak hiç kolay olmamıştı ancak başardılar.

Eğitim kampına vardıklarında birinci göreve seçilen arkadaşlarının anka ateş kuşlarına yönelik belgeleri ele geçirme görevini başaramadıklarını anlamışlardı.

Karan ve Nyx bu görevi yapabilecekleri konusunda Komutan Alkan'ı ikna etmeye karar verdi. Ares kendisinin de bu göreve katılmak istediğini belirttiğinde Karan, Nyx'a bakarak ikinci bir Nyx çekemem diyerek bir espri yaptı.

Hep birlikte Alkan'ın yanına gittiler…

FRANSIZ ASKERİNİN SON NOTU

Ceylinaz Kardeş

Osmanlıyla savaş hâlindeyiz. Çanakkale cephesine yönlendirildim. Birliğimle beraber cepheye giderken bu savaşı kazanacağımızdan tam anlamıyla emindik. Biz Fransız askerleriydik, bunun aksi düşünülemezdi. Osmanlıya saldırmak amacıyla anlaştığımız ülkelerle beraber saldırıya geçtiğimizde bizi kim durdurabilirdi ki?

Oysa kaderin farklı planları vardı. Cephemize vardığımızda Osmanlı askerlerini komuta eden kişinin kazandığı zaferlerle tanınan bir komutan olduğunu öğrenmiştik. Ama hiçbirimiz korkmuyorduk, bize toprak vaat edilmişti ve biz onu almaya kararlıydık.

Savaştığımız askerler ölüme gülümsüyorlardı adeta. Gözlerinde korku yoktu, öğrendiğim kadarıyla "şehadet şerbetini içmek" şerefine nail olmak için sıraya dizilmiş, ölüme koşuyorlardı. Derken Mustafa Kemal göründü, öz güvenli duruşu içinizi ürperten bir korkuya neden oluyordu. Gök mavisi gözleri donuk bakıyorlardı, insanın ruhunu dondurabilecek kadar donuk…

Osmanlı askerine cesaret veren adamın o olduğunu adını duyar duymaz anlamıştık ama onu cephede görmek, bambaşka bir şeydi bu; o anda anlamıştık bu savaşı kaybedeceğimizi. Bir Fransız askeri olmama rağmen gözlerindeki cesareti, duruşundaki öz güveni, askerlerine karşı olan tavrı vb. birçok

özelliği beni büyülemişti. Kaybedeceğimizi anladığım bu savaşta ölüme yürürken aklımdaki tek düşünce bu adamın karşımda duran bu ihtişamlı orduya büyük zaferler kazandıracağıydı.

Korkuyordum, evet. Ama ölümden değildi bu korku. Karşımdaki ordunun gözlerinde acı yoktu, ölüme özlem vardı bu ordunun neferlerinde.

Osmanlı askerlerinin savaş ezgileri kulaklarımda çınlıyordu. Bu ezgileri düşmanlarını korkutmak için tüm savaşlarında kullandıklarını bilmeme rağmen bu ezgilere maruz kalarak savaşmak beni çok rahatsız ediyordu.

Mustafa Kemal'in askerlerine ölmeyi emrettiğini biliyorduk. "Kim ister ki ölmeyi?" demeyin onlar istiyor. Gülümseyerek, acı duymadan ölen insanların oluşturduğu bir orduyu yenmenin imkânı var mı?

Bir anda öksürmeye başladım, ağzımdan kan geliyordu. Göğsümde bir yanma hissettim. Bakışlarımı aşağıya indirdiğimde madeni para büyüklüğünde bir yarıktan ılık ılık akan kan sonumun geldiğini haber veriyordu. O an ben de tebessüm etmeye başladım, uzakta çocuk yaştaki gençler, orduya cephane taşıyordu. İnsanı, topyekûn asker olan bir millete duyduğum hayranlığın tebessümüydü bu.

Bu şerefli komutan ve onun askerleriyle savaşarak ölmenin onurunu yaşadım. Fransız halkının üzülmesine hiç gerek yok çünkü bizler şerefli bir milletle savaşmanın gururunu yaşamıştık.

SAVAŞTA ON YIL

Defne Öz

Zamanın söylendiği kadar güçlü olduğu doğru değil. Her şeyi silmiyor, dedikleri gibi yaraları da sarmıyor. Bizzat şahit oldum. Vücudumu ama daha önemlisi zihnimin bütün ücra köşelerini dantel gibi sarıp sarmalayan izlerin her biri bunun kanıtıdır. Başta biraz zaman versem geçeceğini, alışacağımı düşünmüştüm. O zamanlar çok gençtim. Bana söylenen her şeye inanmıştım, inanmak istemiştim. Şimdi burada, Ege'nin isyankâr dalgaları ayaklarımın altında yükselen uçuruma çarparken o naif halime gülüyorum. Geçer dedikleri hiçbir şey geçmiyor, geçmeyecek de. Katlanarak büyüyor ve beni yutuyor ve boğuyor.

On yıl önce, babam bunun büyük bir onur olduğunu söyleyerek beni savaşa giden askerlerin arasına kattı. On altımda bile değildim. Korkmuştum ama itiraz da etmemiştim. Aylar sonra bizi savaş alanına ulaştıracak gemiye usulca bindim. Gelecek yıllarda etrafımdaki varlıklarını çok özleyeceğim ailemi ardımda bıraktım. Ailemin en büyük oğlu ben olduğumdan ve aramızda yaşı tutan başka kimse olmadığından tek başımaydım. Sadece ben ve geminin yardığı denizin arkada kalan acı dalgaları...

Savaş önce yağmalarla başladı. Kılıçlarımızı, mızraklarımızı kuşanıp gittiğimiz köylere saldırıyor; ele geçirdiğimiz halı, ibrik gibi ganimetleri aramızda bölüşüyorduk. O zamanlarda aldığım ilk ciddi yarayı hatırlıyorum. Omzumdaki derin kesik temizlenip sarılırken gözyaşlarımı içime akıtmış, cesur görünebilmek için

elimden gelen her şeyi yapmıştım. Yara izi hâlâ sönük bir şekilde yerini koruyor.

Yaptığımız bu yağmalar fazla uzun sürmedi. Çok geçmeden gerçek savaş başladı. Karanlık bir zamandı. Fakat yıllar içinde kabullenmekten başka bir çarem de yoktu. Onca yıl boyunca birçok kez ölümle burun buruna geldim. Hepsinden kurtulmayı nasıl başarabildim, her düşündüğümde şaşırırım. Zaman içinde ordumuzun önemli sayılabilecek bir savaşçısı haline geldim. Altı, belki de yedi yıl geçmişti evimi terk edeli. Ne var ki artık zamanın bir önemi kalmamıştı çünkü eve dönemeyeceğimi biliyordum. Saldırılardan oluşmayan hayatım çok uzak bir hayal, eskimiş bir umut, tozlu bir hatıra gibi görünüyordu artık.

Neredeyse bir yerleşke haline gelmiş kampımızda ateşin başında oturuyordum.

"Talaos?"

Adımı duymamla arkama dönüp sesin sahibine baktım. Esmer tenli, kıvır kıvır koyu kahverengi saçları alnına düşen sivri çeneli bir gençti konuşan. Muhtemelen yeni gelen askerlerden bir tanesiydi.

"Evet?"

Bir an için ne diyeceğini bilememiş gibi duraksadı. "Bir sorun mu var?" diye sordum devam eden çarpışmalarla ilgili haber getirdiğini düşünerek.

Fakat o beni şaşırtarak "Ben Eneas," dedi ve ürkek sesiyle devam etti. "Küçük kardeşin…"

Afallayarak ayağa kalktım. Küçük kardeşim... Bunca yıl evde ağabeyinin dönüp dönmeyeceğini bilmeden bekleyen,

ufak yüreğine dünyaları sığdıran küçük kardeşim. O tertemiz yüzünü, saf kalbini tıpkı benimki gibi ateşten küle dönüştürmeye gelmişti. Benimkilerin tıpatıp aynısı gri gözlerine baktım. Bencilce de olsa artık yalnız olmadığımı hissetmekten mutlu olmuştum. Daha iyi görebilmek için onu bileğinden tutup ateşin ışığına doğru çektim. O minicik surat yıllar sonra bir genç olarak karşımda duruyordu ama ben inanamıyordum. Bir yanım inanmak da istemiyordu zaten. Oysa kalbimi asıl parçalayan, söylemese kendi kardeşimi tanıyamamış olmamdı. Ayrı geçen seneler bunun bir bahanesi olabilir miydi gerçekten?

"Ne kadar da büyümüşsün."

Bunca zaman geçtikten sonra ilk defa kaybedecek bir şeyi kalmamış öylesine bir asker değildim artık, yalnız veya umutsuz değildim. Yıllarca özlemle andığım ağabey rolüne girmiştim bir anda.

Ertesi sabah savaş alanına gitmemiz gerektiği gerçeğini görmezden gelerek uzun uzun sohbet ettik. Sönmeye yüz tutmuş ateşi, etrafta gezinen böcekleri, uykuyu, hiçbir şeyi umursamadan sadece sohbet ettik. Eneas, yaşının geldiği gerekçesiyle babamızın onu benim yanıma, savaşmaya gönderdiğinden bahsetti. Savaş öncesi yaşantımdan bir parçaya kavuşmuş olmak güzel bir duyguydu. Kısa süreliğine de olsa evime dönmüştüm sanki.

Sonraki günlerde cepheye birlikte gittik. Eneas yetenekli bir dövüşçüydü ve uyum sağlaması fazla zamanını almadı. Hayatıma geceyi aydınlatan koca ay gibi giren Eneas'ı yeniden bulana dek dünyamın bu kadar karanlık olduğunun farkında bile değildim. Yanımdan bir dakika bile ayırmak istememiştim daha yeni kavuştuğum küçük kardeşimi. Aylarca sırt sırta savaştık. Ta ki bitmek bilmeyen savaşın o korkunç gününe kadar.

Okun gelişini görmemiştim bile. Bir anda yoktan var oldu ve karnıma gömülen yoğun bir acı hissettim. Daha ne olduğunu anlayamadan dengemi kaybettim, gözlerim yuvalarında geriye kaydı, Eneas'ın haykırışı benimkine karışırken derin bir karanlığa gömüldüm.

O gün öleceğimi sanmıştım, ölmem gerekirdi. Bir kez daha kanla suladığımız o bereketli topraklara basamamış olmalıydım ama ben kadere karşı geldim. Okun ucu, ruhumu tutmuş çekiştirirken tek düşünebildiğim bir soluk daha alabilmekti. Yalnızca bir soluk daha, bir tane daha, son bir tane... Tüm gücümle, körlemesine tutundum hayata. Yaşamak istedim. Eneas için, o tatlı kahkahasını, gözlerinin parlayışını unutmamak için gün ışığını bir kez daha görmek istedim. Sadece son bir şans...

Gözlerimi yavaşça tekrar araladığımda yaralı askerlerin inleme seslerinin arasında, bir zamanlar beyaz olan çadır tavanının ardından ay parlıyordu. Geniş çadırın aralık kapısından gözüme çarpan yıldızları izlerken yeniden karanlıkların içinde uykuya daldım. Tekrar uyandığımda güneş doğmuştu. Etrafta koşuşturan şifacıların benimle ilgilenemeyecekleri belliydi. Öncelikli yaralılar vardı. Birkaç saat içinde kendi çadırımda yatıyordum. Eneas çadıra elinde iki tas çorbayla girdi. Yatağımın ucuna kurulup taslardan birini bana uzatırken diğeri de kendisinde kaldı. Benimle ilgilenebilmek adına kampta kalmıştı. Bana eşlik edecek kişi Eneas olduğundan ötürü halimden memnundum. Sessiz süren yemeğin ardından tekrar kendimi uykunun huzurlu kollarına bıraktım.

Yaklaşık üç hafta sonra, güneşin gökyüzünün en tepesinden aşağıyı seyrettiği bir gün; sendeleyerek Eneas'ın koluna girdim. Kampların bitiminde başlayan yeşilliklerin içinde kaybolan

gölete gitmek istemiştim. Biz sazlıkların arasından yürüdükçe önümüzden kaçışan kurbağaların sesi haricinde pek ses duyulmuyordu. Günlük hayatımın bir parçası haline gelmiş tüm o korkular, kan, ter, keder ve gözyaşı... Hiçbirinin bize dokunmayı beceremeyeceği kadar uzaklaşmıştık. Böyle geçecek bir hayat düşledim. Ne var ki bu, gerçekliğin tüm dehşetinden yoksun, imkânsız bir hayaldi sadece. Bu yüzden anın tadını çıkarmaya baktım.

Ayaklarımızı suya sokarak oturduk. Hava ciğerlerimi yakacak kadar temizdi. Bakışlarım Eneas'ın üzerinde gezinirken dalgın dalgın ayaklarının etrafında dalgalanan suya baktığını gördüm. Hiç düşünmeden onu öne ittim. Etrafa sular sıçratarak gölete düştü. Kafasını sudan çıkartıp şaşkınlık ve soğuğun şokuyla kocaman açılmış gözlerini üstüme diktiğinde ikimiz de kahkahalar atıyorduk. Hızla sudan çıkıp bana doğru gelirken ne yaptığını anlayamadan onu izlemiştim. Göz açıp kapayıncaya kadar iliklerime işleyen soğuk suyun içindeydim. Denizinki kadar olmasa bile tuzlu olan su gözlerimizi yakıyor ama biz küçük çocuklar gibi gülüyorduk. Suyla oynadık, yarıştık, dipteki rengârenk küçük balıkları izledik. Hâlâ yaşıyor ve güzel zaman geçirebiliyor olmama şükrediyordum. Hayatın böyle yönlerini kaçırmak istemiyordum. Bazen uyanık olmak kâfiydi...

Ayaklarımın altında ezilen güzelim çiçeklerin tüten yaprakları bir sıcaklık dalgasının yayılmasına sebep olurken elimde mızrağımla koşuyordum. Arkamdan gelen Eneas bana güven veriyordu. Savaşın dokuzuncu yılındaydık artık. Asla bitmeyeceğine ikna olmuştum. Geçen bir iki yılda, tam anlamıyla iyileştikten sonra da Eneas'la gölete tekrar tekrar gittik, yürüyüşlere çıktık, karnımız ağrıyana kadar güldük. Halkımızda yalnızca ufacık bir kesimin sahip olabildiği bir şeyi bulmuştuk.

Öyle güzel zaman geçirmiştik ki savaşın başlangıcından bu yana aslında yaşamamış olduğumu hissetmiştim. Daha fazlasını istemiş, belki de böyle düşünerek bencillik etmiştim.

Bir akşam, savaşmaktan yorgun bir şekilde kampa geri dönerken bizleri bekleyen bir sürpriz vardı. Başta ne olduğunu anlamlandıramadım. Kamp, önümüzde boylu boyunca uzanıyordu. Yüzlerimizi yalayıp geçen esintinin rahatlatan bir serinliği vardı. Gün içinde burada kalanlar meydanda koşuşturuyordu. Her zamankinden fazla dolup taşan hasta çadırıyla, endişeli ve hararetli fısıldaşmalar görmezden gelinirse kampta gördüklerimiz her gün karşılaştığımız manzaraydı. Gidip askerlerden birine neler olduğunu sordum.

"Bir salgın var," diye cevapladı. "Bugüne değin gördüklerimiz gibi değil. Kendinize çok dikkat edin. Şimdiden ölülerimiz var."

Belki de dediği gibi kendimize yeterince dikkat edemedik. Neden oldu bilmiyorum. Eneas yataklara düştü. Onun bana yaptığı gibi, o iyileşirken hep yanında kalmaya kararlıydım. Oysa Eneas'ın durumu gün geçtikçe kötüleşiyor, güçten düşmüş kardeşim bir türlü toparlanamıyordu. Zamanında bana birçok kez söylenen tesellileri bu kez ben dile getiriyordum.

"İyileşeceksin." diye söz vermiştim, kardeşim birkaç adım ötemdeki yatakta uzanırken. Bir süreliğine ona fazla yaklaşmamamı tembihlemişlerdi ama o an pek de umurumda değildi açıkçası. "Sonrasında da birlikte gölete gideriz. Ne dersin?" Dudakları hafif bir tebessümle kıvrılırken başını halsizce yukarı aşağı salladı. O an en büyük korkum Eneas'ın umutla bana bakan gözlerinin karşısında yalan söylüyor olmaktı.

İki gün daha geçmişti. Sabahın ilk ışıklarında, Eneas uyurken kalktım. Uyku sersemi, tembel adımlarla başucuna doğru

gittim. Terden sırılsıklam olmuş kıvırcık bukleleri, rengi solmuş alnına yapışmıştı. Zorla aldığı nefesler kesik kesik ve hızlıydı. Bir anda kanımın çekildiğini hissettim. Bu sahneye, özellikle salgının başından beri birçok kez şahit olmuştum. Tökezleyerek dışarı fırladım. Kulaklarımda atan nabzımın uğultusuyla hasta çadırlarına koştum.

Birkaç dakika içinde, kendimi toplar gibi olduğum ve nefeslerimi düzene koyduğum zaman çadıra geri döndüm. Eneas'ın karşısına o halde çıkmak istememiştim. Girişin önünde bekleyen biri şifacı, iki adam vardı. Şifacı beni görünce yaklaştı

"Üzgünüm..."

Olduğum yerde kalakalıp öylece ona baktım. Acı sonun gelişini görmek kolaydı ama şimdi bu gerçeği sindirebilmemin imkânı yoktu.

"Merak etme, hepsi geçecek. Ama onu almamız lazım."

Onu kenara iterek çadıra atıldım. Gerçek olamazdı. Diğer adam içeri girmeyeyim diye önümde dikilince onu da itip geçmeye çalıştım fakat benden daha güçlüydü.

"Çekil!" Beni omuzlarımdan tutup uzağa çekiştirdi. "Bırak da son bir kez bakayım ona."

"Olmaz." Cevabı net, sesi bıçak ucu kadar keskindi.

"Hayır, lütfen..."

Direnmeye çalışıyordum ama omuzlarımı kavrayan kuvvetli kollar beni uzağa çekmeye devam ediyordu. Kontrolsüzce titreyen ellerim ve hıçkırıklarla sarsılmaya başlamış vücudumla ne kadar karşı koyabilirdim ki zaten?

Beni kamptan uzakta, yalnız kalabileceğim bir alana götürdü. Bir ağacın altına çöktüm. Yokluğu yanlış geliyordu. Hepsi için çok erkendi. Gitmek için fazla gençti ama yorgun düşmüş bedeni bu hastalığa sadece beş gün dayanabilmişti. Bir hafta bile değil. Çadıra geri döndüğümde içeride beni bekliyor olacağına, ateşin başında başka uzun sohbetler yapacağımıza, gölette yeni anılarımızın olacağına inanmaya hazırdım. Hepsi nasıl geride kalmış olabilirdi?

Dizlerimi karnıma kadar çekmiştim, mümkün olduğunca küçülmeye çalışmıştım. Sıcak gözyaşları damla damla akarak yanaklarımı ıslatıyordu. Ne kadar süre orada kaldığımdan emin değilim ama hava kararıyordu. Acıkmış olsam da geri dönüp kardeşimin ardında bıraktığı boşlukla yüzleşmeyi göze alamıyordum. Ne var ki geceyi burada geçiremezdim. Beceriksizce ayağa kalkıp kampa yürüdüm. Diğer askerlerin üzerimde oyalanan bakışlarını umursamadan ağır adımlarla çadıra yürüdüm. Önüne geldiğimde adımlarım aksadı. Durup içimi çektim. Öyle ya da böyle bu noktaya gelmeyecek miydim zaten? Elim kalın kumaşa uzanıp kenara çekti ve içeri girdim.

Zavallı Eneas'ımın yerinden kaldırılmış yatağının daha bu sabah durduğu yerin ıssızlığını görünce, bana selam veren sesini duyamayınca içimde bir şeyler kırıldı. Kendimi dışarı attım. Aynı hissi bir kere daha yaşamaya hazır olmadığımdan o geceyi dışarıda geçirdim.

Ertesi gün kaybım için bana herhangi bir ayrıcalık tanınmadı. Savaş alanına gönderildim. Arkamı kollayacak kardeşimin yanımda olmayışının getirdiği güvensizlik, yokluğunun yarattığı elle tutulur boşluk beni asla yalnız bırakmadı. Işığını kaybeden gecem bu sefer daha derin bir karanlığa gömüldü. Gecemin

içinde gittikçe hissizleştim. Aldığım her nefeste boğuluyordum. Eneas'la kaçmaya çalıştığımız, savaşın gerçekliğinin yükü altında eziliyordum. Savaş ortamına ilk defa adımını atan oğlan, dönüp dolaşıp geri gelmişti.

Kederimin gölgesinde, sisli geçen yılımın sonunda savaş yeteri kadar acı çektirdiğine kanaat getirmişçesine bir anda sona erdi. On yılın sonunda kazanmıştık artık. İçine askerler doluşmuş ahşap at, zaferimizin anahtarı olmuştu. Yunan ordusu olarak Troyalıları yenmiştik. Mutluluk sarhoşu askerler zaferlerini kutlarken biraz uzaklaşmak istemiş ve bir yürüyüşe çıkmıştım. Ayaklarım da beni Ege'ye bakan bu uçuruma getirdi.

Şimdi, dalgaların sıçrattığı suyun tuzlu tadı ağzıma gelirken buradan uçsuz bucaksız denize bakıyorum. Savaşın ortasında geçmiş son on yıl gözlerimin önüne geliyor. Çoğunluğu Eneas'la hatıralarımız, güzel anılar. Yeniden yanında olabilmek için neler vermezdim.

Bizi geri götürecek gemilerimiz yola çıkmak üzere hazırlanıyorlar. Onlardan birine binip, en son on yıl önce gördüğüm ve hafızamda, güzel de olsa yalnızca bir anı olarak kalmış ailemin haricinde bir bekleyenimin olmadığı yurduma geri dönebilirim. Kavga etmeden durmayı beceremeyen krallar askerlerini başka savaşlara doğru arkalarından sürükleyene dek bekleyip sonra da o askerlerden herhangi bir tanesi olabilirim.

Güneşin ışığında parlayan dalgalara yeniden bakıyorum. Suyun serinliğini neredeyse tenimde hissedebiliyorum. Derin bir nefes alıyorum. Kollarını açmış beni bekleyen denize doğru bir adım atıyorum. Böyle her şey çok daha güzel olacak. Bir adım daha atıyorum. Benim yerim burada değil. Beni uçurumun en köşesine götüren son adımımı da atıyorum. Ama bu bir sorun değil.

AHORA MORA

Deryanur Çevik

Ela o gün öğretmeninin ona verdiği ödevi yapmak için koşar adımlarla kütüphaneye gelmişti. Ödevini telefonundan da araştırabilirdi fakat annesi telefonuyla çok uğraştığını düşündüğü için elinden almıştı. Kütüphanenin kapanmasına çok az vardı ve yarına kadar ödevini bitirmesi gerekiyordu. Onun için telaşlıydı.

Ödevi kütüphanenin kapanmasına çok az bir zaman kala bitirdi. Biraz kütüphaneyi dolaşmak istedi. Kütüphanenin kitaplıklarının oluşturduğu koridorda yürümeye başladı. Sonra bir anda ışıklar söndü. Odayı sadece camdan giren sokak lambasının ışığı aydınlatıyordu. Ela da nasıl olsa bir güvenlik gelir diye çok fazla endişelenmedi. Biraz daha kütüphanedeki kitaplara baktı. Bir tanesi ilgisini çekmişti. Geceden daha karanlık bir rengi vardı kitabın. Kapkara kitabı eline aldı ve ilk cümlesini okudu.

"Bu kitabı okursan hiçbir şey artık eskisi gibi olmayacak." Bir şeyi merak ettiği zaman yapma denilse de yapan biriydi Ela. Hem en fazla ne olabilirdi ki. Kitaptı sonuçta. Diğer cümleye geçti merakla. "Ne dersem boşuna", daha çok heyecanlanmıştı. "Ahora mora!" Anlayamadı, ne demekti ki şimdi bu. Bir kez de fısıltıyla söyledi fark etmeden. Kitabın sayfalarından sanki yıldızlar kitaptaymışçasına ışıklar süzülmeye başladı. Aynı anda elinden fırlattı kitabı büyük bir korkuyla. Kulaklarını elleriyle kapatıp kendini geriye doğru çekti. Güneş kadar sarı saçları önüne düştü. Kitaptan birtakım sesler yükseliyordu. Anladığı

kadarıyla o kelimeydi. "Ahora mora!" Adı gibi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Bunu sen istedin" diyordu kitap. Ela da başını sallayarak "Hayır, istemedim" diyordu. Bir an da kuvvetli bir rüzgâr esti ve kitaptan gelen ışık kızı yuttu.

Ela mimiksiz bir şekilde yatağından kalktı. Aynaya doğru yürüdü. Aynadaki kendine baktı. Eski halinin aksine daha soluk tenli biri vardı karşında. Gözleri de sanki solmuş bir gülün rengine dönmüştü. Yüzünde eski neşesi yoktu. Saçlarına baktı sonra eski sarı saçlarına. Saçları eskisi kadar canlı olmasa da hâlâ aynı renkti. Sadece küçük bit tutamı gri renkliydi. Ama kız aynadaki kendisine karşı aşırı tepkisizdi. Karşısında kendisiyle alakası olmayan bir kız durmasına rağmen.

Sonra okula gitmek üzere yola çıktı. Birtakım sesler duyuyordu. Ama sesin ne dediğini ve nereden geldiğini anlayamıyordu. Aldırmamaya çalıştı ama dinlemeden duramadı. "Ayy yazık kıza hastalanmış, okula böyle gidilir mi" gibi sesler duyduğunu fark etti. Ve okul bahçesinden içeri girdi. Herkes onun aksine oldukça mutluydu. Gözleri arkadaşını aradı. Ve arkadaşını buldu. Arkadaşı bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. Çünkü az önce gülen yüzü kızı gördükten sonra düşmüştü. Ne oldu acaba diye düşünürken kız, arkadaşı gülsün diye saçlarıyla oynamaya başladı. "Bilmiyorum" dedi Ela. Kaşları çatıldı Beste'nin. "Neyi bilmiyorum" Ela ne olduğunu anlayamayarak "Az önce dedin ya ne oldu acaba diye." Beste kekeleyerek" Ama ben onu içimden demiştim." Şimşekler çaktı. Gökyüzü karardı. Dün gece gördüğü şeyler bir rüya değil gerçekti.

Okuldan sonra yine aynı kütüphaneye gitti. Aynı raflara ve kara kapaklı kitaba. Önce sadece ona baktı. Gözleri yaşlandı. Ve sanki kendinden güç almak istermişçesine yumruğunu sıktı.

İncecik parmaklarını kapkara kitaba doğru uzatıp o sayfayı açtı. "Ahora mora!" Bir daha dedi hiçbir şey değişmedi. Lavaboya gitti. Aynadan kendisine baktı. Derin bir nefes aldı. Ve aynı rafa gitti. Kitabı bir daha açtı. "Ahora mora!" Çok korkuyordu. Kitabı masaya koyup sadece düşündü.

Bir süre kitaptan bembeyaz bir ışık süzülmeye başladı. Kızın incecik vücudunu sardı, bu ışık ve bir anda kendini yatağında buldu. Tekrar aynalı dolabının karşısında kendisini izledi. Saçlarındaki beyazlık artmış, ten rengi oldukça solmuştu. Ve eskisi kadar mimiksizdi. Ayrıca insanların ne düşündüğünü anlayabiliyordu. Yine yeniden aynı şeyler olmuştu, bir daha olmuştu. Üstelik eskisinin üzerine eklenerek.

Annesinin yanına gitti yorgun kız. Uyuyordu kadın. Onu rahatsız etmek istemedi. Tekrar odasına gidip çantasını aldıktan sonra okulun yolunu tuttu. İçinde yaşadığı acıyı artık birine anlatması gerekiyordu. Beste'ye anlatmaya karar verdi hem o gün, onu çok endişelendirmişti. Belki yardım ederdi ona. Bunları düşünürken okula geldi. Beste'yi arayıp bulduktan sonra gözlerine baktı. Az önce gözlerinin içi gülen kız ona baktıktan sonra hüzünlenmişti aniden. Onun için endişelenmeye başlamıştı çünkü.

Ela hemen arkadaşının elinden tutup onu okulun yanındaki parka götürdü arkadaşına fikrini sormadan. En sonunda çocukken hep bindikleri salıncağa bindiler el ele tutuşmaya devam ederken. Beste arkadaşına baktı ne olduğunu anlamak istercesine. Ela da başını sessizce sallayıp derince bir nefes aldıktan sonra başladı konuşmaya. "O gün Berke hocanın verdiği ödevi yapmak içim kütüphaneye gittiğimde kilitli kalmıştı o odada. Endişeyle kafasını çevirip Ela'nın gözlerinin

içine baktı. Ama konuşamadı, konuşması o an uygun değildi. Öyle hissetti kız. "Ben de nasıl olsa biri beni bulur fark eder diye çok takılmadım. Sonra kütüphaneyi dolaştım biraz." Gözlerini hızlıca kızdan çekip ayağıyla salıncakta bir ileri iki geri sallamaya başladı. "Sonra bir kitap gördüm. Hani gece içine çeker ya sessizce içine çekildiğini bilsen de kurtulamazsın. Attığın ilk adımın peşinden gidersin. Beste ben o kitabın içine çekildim." Yanakları ıslanmaya başladı arkadaşına ne olduğunu anlatmaya çalışan kızın. Sonra hemen salıncaktan kalkıp sessizce gözyaşlarını sildi. "Ela ben ne oluyor anlamıyorum. "Çok özür dilerim ama anlamaya çalışıyorum olmuyor." Ela da arkadaşının peşinden kalkıp tekrardan gözlerinin içine baktı arkadaşının. "Beste o kitapta her gün biraz daha öldüren bir şey vardı." Hızlıca arkadaşına sarılıp "Böyle konuşma. Bak biz birbirimize söz vermedik mi. Hep birbirimizin yanında olacaktık, ölmek yasaktı." Destek vermek istediği için elini tuttu kızın. Ela da başını salladı. Sonra yavaşça kütüphaneye yürümeye başladılar. Beraber odanın aydınlık raflarında karanlık kitabı bulmaya çalıştılar.

En sonunda kitabı bulup arkadaşının yanına gitti Ela. Arkadaşı kitabı görür görmez yüzü asıldı kızın. "Bu kitap mıydı?" Başını salladı kız sakince ve ilk sayfayı açtı. "Bu kelime yüzünden oldu bana ne olduysa." Beste gözlerini kocaman açıp "Ne demek ki Ahora mora" dedi merakla. "Bilmiyorum ama ben de merak ediyorum." Beste bir anda gülümseyip. "Belki kitabı okursak bir şeyler bulabiliriz." Ela kafasını sallayıp "Belki de haklısındır." Dedikten sonra kitabı açıp okumaya başladı iki arkadaş. Akşama doğru kitap bitmişti. Birisi arkadaşı için korkuyordu diğeriyse ne yaşayacağını bilmediği için. "Yaşayarak ölmek ne kadar çok beni anlatıyor şu an değil mi." Kız sadece

ağlıyordu. Ela da son kez zehirli cümleyi söyleyip tamamen yok olmak istedi o an. Bu sefer yatağında uyanmak istemedi. Yok olmak istedi. Arkadaşına baktı önce sonra da camdan dışarıya mutlu çocukları görünce daha çok nefret etti kitaptan. Hiç bulmamış olmayı diledi o an ve yine söyledi. "Ahora mora!"

Gece renkli kitaptan süzülen beyaz ışık kızın vücudunu sardı. Gözleri dolmaya başladı kızı yavaş yavaş. Aynı zamanda ne olduğuna inanamayan arkadaşına bakıyordu. Beyaz ışık yavaş yavaş kızın kalbinden içeri girmeye başladı. Ela bir şeylerin ters gittiğini anladı o an, çünkü normalde kalbinden geçmeden yatağında bulurdu kendini. Ama o an geçiyordu. Beste de anlamıştı bir şeylerin yanlış gittiğini.

O an kızın bedeni toprağa ruhu yıldızlara kavuşuyordu. Beste de arkadaşının ondan gideceğini anladı o an. Ve kız tamamen yok olduğunda geriye sadece kitap kalmıştı. Beste şokla etrafına bakınırken aynı zamanda ne olduğunu anlamaya çalışıyordu ve telefonunu çıkarıp Ela'nın annesini aramak istedi. Ama telefonda ikisinin beraber çekindikleri fotoğraf ekranından silinmişti. Teker teker resimlerine bakmak istedi. Ama tüm fotoğrafları silinmişti. Beste o an kızın bu dünyadan tamamen silindiğini anladı ve evinin yolunu tuttu.

Evi bir çiçekçinin yakınlarındaydı kızın. Hemen o çiçekçiye gidip Ela'nın en sevdiği çiçek olan beyaz gülden aldı bir tane. O çiçeği ölene kadar yanında taşıdı Beste. Kupkuru olsa da arkadaşını unutmamak için hep yanında taşıdı.

YARIM ELMA

Dilara Özdoğan

Issız sokakta ilerlerken elimdeki kutu git gide ağırlaşıyordu. Etraf sessizdi. Sessiz ve karanlık. Karanlığın sesi olmazmış zaten. Olsa da sanırım ürkütücü olurdu. Sokağın ucunda, çöpün yanında bir adam görüyordum. Cebimdeki kâğıdı çıkardım. Sanırım doğru gelmiştim. Bir kez daha göz gezdirdim etrafa. Sokağın başında bir adam vardı. Çöpün orada. Otuz yedi numaralı binayı arıyordum ki bulmuştum sonunda. Bazı binaların numaraları düşünce saymak zor olmuştu. Binaların duvarlarına çizilmiş resimler, şekiller arasında kaybolmuştu bazı numaralar da. Tam solumdaki gri sıvası dökülmeye başlamış, en az gecenin sessizliği kadar ürkütücü, soğuk yüzlü bir insan kadar itici bir binaydı. Binada dikkatimi çeken şeylerden biri de dışının yıpranmış olmasına rağmen pencerelerin ve büyük bina kapısının cilalı olmasıydı. Büyük, ahşap cilalı kapıdan içeri girdim. Tam karşımda camlı bir bölme vardı. Depo olarak kullanılıyor olabilirdi. On dört numaralı daireyi arıyordum. Olduğum katı dolaştım ama yoktu. Bir yandan kat planını da arıyordum o da yoktu?

Peki, neredeydi bu daire? Her kattaki daire sayısı aynı olsa saya saya çıkacaktım ama kiminde üç daire vardı katların kiminde tek daire

Bir üst kata bir alt kata çıkıp indim derken ümidi kesmiştim. Çok fazla daire vardı. Tam kutuyu yere bırakıp soluklanıyordum ki üst katlardan bir ses yankılandı.

"Buradayız"

Ses birden yankılanınca irkilip korktum. Kan ter içinde sesin olduğu yere doğru koştum. Kapısı aralık dairenin yanında "NO:14" yazıyordu. Bulmuştum sonunda.

Kapının ağzında bekleyen biri kız biri erkek iki çocuk vardı. Kızın uzun siyah saçları, kapkara gözleri vardı. Onun saçlarının karalığına mı inat bilinmez erkek olanın sapsarı kısa denilemeyecek uzunlukta saçları, yeşil mi ela mı tam ayırt edemediğim renkte gözleri vardı. Heyecanla elimdeki kutuya bakıyorlardı. Yavaşça kutuyu önlerine bıraktığım sırada anneleri diye tahmin ettiğim kadın gözüktü kapının ağzından. Yemyeşil elbisesinin üstünde yine aynı renkte büyük bir başörtü takmıştı. Ama başörtüsünü sanki kendisini saklamak istercesine yüzünün bir kısmını kapatacak şekilde örtmüştü.

"Nasılsınız?" dedim. Büyüyen gözlerinden şaşırdığını anlayabiliyordum. Daha önce kimse ona nasılsın dememiş gibi davranıyordu. Belki de kimse nasılsın dememişti. Ne yapacağını bilemedi eli ayağına dolaştı ama "Teşekkür ederim" dedi. "Nasılsın?" sorusuna teşekkür ediyorsa iyi değildi bir an önce bu konuyu kapatmak istiyordu. Üstelemedim. Çocuklar çoktan kutunun ambalajını yırtmışlardı. Anneleri kız olanın omzuna hafif dokununca kız utandı ve geri çekildiler. Anneleri ayıp olacağını düşünüyordu galiba. Önemli değil dercesine gülümsedim kıza. O da bana gülümsedi. Anneleri teşekkür etti tekrar. Başörtüsünü yüzünü daha çok kapatacak şekilde düzeltti.

Neden yüzünü kapatıyordu?

Onu yüzünden tanımamam için mi?

Ya da mahcubiyetini, duygularını gizlemek için mi?

Eğer bunun için gizliyorsa kendini gizleyemiyordu başörtüsü kapatmıyordu gözlerini, gözlerinin içindekileri.

Telefonum çaldı. Annem arıyordu. Saate baktığımda çok geç olmuştu. Hemen eve gitmem gerekiyordu. Huyum değildi, annem aradığında onunla konuşurdum ama bu sefer annemin telefonunu meşgule attım.

Yoksa önemli bir şey mi olmuştu? Merdivene doğru yürürken bir yandan da annemi arıyordum ama meşgule düşüyordu. Başına bir iş mi gelmişti?

Merdivenler bitmek bilmiyordu bir türlü. Koşarak yukarıya binanın girişinin olduğu kata ulaşmaya çalışıyordum. Kan ter içinde binadan dışarı attım kendimi. Çöpün başındaki adam hala orada bıraktığım gibiydi. Taksi durağı da çöpün olduğu yerden biraz ileride olmalıydı. Hızlıca o tarafa doğru ilerledim. Çöpe doğru yaklaştıkça adamı da daha net görebiliyordum. Uzun yer yer beyazlamış saçları ve aynı beyazlıkta uzun sakalları birbirine karışmıştı. Bu yüzden yüzünü tam olarak seçemiyordum. Kahverengi uzun, önü kapalı bir ceket vardı üstünde. Ona büyük geldiği her halinden belliydi. Ceketinin içinde ne olduğunu göremiyordum. Bana dikkatlice bakıyordu. Yanından hızlıca geçmeyi planlarken elini cebine soktu ve çakı çıkarttı. Neden ben tam yanından geçerken çıkarmıştı bunu?

Ondan birkaç adım uzaklaşmıştım ki kalın ama tok bir ses "Hey" dedi. Olduğum yerde kalakaldım. Sessiz ve karanlık sokakta sadece ikimiz vardık. Geç saat olduğu için kimse de geçmezdi buradan. Tekrar "Hey" dedi. Aynı zamanda adım sesleri sokakta yankılandı. Yavaşça arkamı döndüm elindeki çakıyı sağa sola savurarak konuşmaya başladı "Sana sesleniyorum kardeşim neden dönüp bakmıyorsun?" yine sessiz kaldım. Boş olan elini

cebine attı tam arkamı dönüp kaçacakken cebinden yemyeşil bir elma çıkardı. "Elma ister misin?" dedi. Hayır, teşekkür ederim gibi cümleler mırıldanıyordum ama kendi sesimi ben bile duymuyordum. Elindeki çakıyla elmayı ortadan ikiye böldü ve yarısını bana uzattı. "Alırsın alırsın." Hareket kabiliyetimi kaybetmiştim sanki. Kıpırdayamıyordum. Elmanın yarısını elime tutuşturdu ve arkasını dönüp gitti. Kendimi toparladıktan sonra "Neden verdin sen yesene" diye bağırdım arkasından. "İyilik parayla değil ya" dedi ve gitti.

SESSİZLİK

E. Meyra Ekren

Nefes sesleri karıştı sessizliğe. Durdu. İçinden üçe kadar saydı. Hiçbir değişiklik olmamıştı. Aksine unutulmaya yüz tutmuş anıları öyle bir güçlükle sürükleniyordu ön saflara; mantığında gezinen örümceklerin ayak sesleri kafasının içinde yankılanıyordu. Şu boğucu sessizliğin tesirini azaltıyordu. Etrafını saran leşlerin kokusu havaya ağdalı bir ağırlık veriyordu. Kalktı, kurumaya yüz tutmuş kanları temizledi. Yaraları kabuk tutmaya başlamıştı bile. Ağırlaşan göz kapaklarına direnişi daha ne kadar sürebilirdi? Gözyaşlarının ıslattığı yanakları kıpkırmızı olmuş, görüşü bulanıklaşmıştı. Gün doğumunu bekleyemezdi. Ayağa kalktı. Yalpalayarak birkaç adım attı. Kırmızı çimleri düzleştiren adımları ağaçlık alan sona erdiğinde hızlandı. Yıldızların aydınlattığı patikada gecenin ayazı, yanaklarına düşen yaşlarla sarmalıyordu boğazını. Zaman anlara bölünmüş alaylı bir ifadeyle bakıyordu suratına. Bukleleri asi ruhuna eşlik ediyor, yüzüne üflenen soğuk rüzgarla daha da coşuyordu. Kar beyazı gömleği yer yer yırtılmış, çamurla ve çimen lekeleriyle dolmuştu. Çok sevdiği kravatı kurumuş boğazını sıkmasına rağmen az da olsa gevşetmeyi reddediyordu. Sonunda! İşte oradaydı. Dümdüz yolun sonunda, ufuk çizgisinin tam üstünde; dişlerinden salyalar akan canavar tam karşısındaydı. Yıllarca iradesini tutsak eden, ruhunu gasp eden, o boğucu sessizliğin sahibi tam karşısındaydı, ölümüne korktuğu… Yaşlı gözlerini sildi. Üçe kadar saydı.

ZEYTİN AĞACI

Ebrar Çelik

Dokuz yaşındaydım. Bir zeytin ağacının altına oturmuş elimdeki daldan sapan yapmaya çalışıyordum. Bir türlü istediğim gibi olmuyordu. İpleri sıkıca saramadığımdan sapan gevşek oluyor, taşları istediğim kadar uzağa fırlatamıyordum. Dikkatimi dallara vermişken onun elinde sapanıyla beni izlediğini fark etmemiştim.

"İstersen sana yardım edebilirim."

Başımı çevirip önce ona sonra da sinirle elindeki sapana baktığımı hatırlıyorum. Sessiz kalmıştım. Sessizlik de bir nevi onaylamak değil miydi zaten?

Yanıma gelip sapanı elimden almıştı. İpleri dallara sıkıca sarıp benim yapamayacağım gerginlikte bir sapan yapmıştı. Sonuçtan memnun kaldığını gösteren gülümsemesiyle yanıma bağdaş kurdu. Tereddütle karışık bir merakla bakıyordu bana. Ben de çatılmış kaşlarımla onu izliyordum. Dayanamayıp bir kahkaha patlattım ve ikimiz de soluksuz gülmeye başladık.

O günden sonra her yaz tatilinde asırlık zeytin ağacının altında buluşup vakit geçirdik. Hayatımın en keyifli zamanlarıydı. Bir gün ağacımızın altında onu beklerken elinde iki gazoz şişesi ve kâğıt ile döndü. Bir şey söylemeden şişelerden birini bana uzattı. Beraber gazozları içtik. O an sessizliği bozan tek şey ağaçların hışırtısıydı. Bitirdikten sonra:

"Seninle zaman kapsülü yapacağız Efe. Ama en baştan söyleyeyim aradan beş yıl geçmeden açmak yok. Anlaştık mı?"

Heyecanlanmıştım. "Anlaştık."

"Bak şimdi, bu kâğıtlara birbirimiz için bir şeyler yazacağız. Sonra da şişelerin içine koyup ağacın altına gömeceğiz."

Elime bir kâğıt tutuşturdu ve ikimiz de farklı yönlere giderek notlarımızı yazdık. İşim bittiğinde kâğıdı sarıp şişenin içine koydum. Onun da bitirmesini bekledim. Sonra beraber ağacın altına bir çukur kazmaya başladık. Şişeleri koyup üzerlerini toprakla örttük. Ne yazdığını çok merak ediyordum. Beş yılın nasıl geçeceğini de. O gün yaz tatilinin son günüydü. Güneş batmak üzereydi. Önce birbirimize sonra zeytin ağacına sarılıp vedalaştık.

Bir sonraki yaz tatilinde kafasında bir şapkayla geldi. Bir şeyleri saklamak istiyor gibiydi. Ona bunu sorduğum zaman saçlarının dökülmeye başladığını söyledi. Sessiz kaldım. Ertesi gün yanına gittiğimde benim de başımda saçlarımı kapatan bir şapka vardı. Zaman geçtikçe anladım ki aramızdaki tek fark onun dökülen saçları değildi. Solmakta olan bir çiçek gibiydi. Önceden baktığımda hayat bulduğum yemyeşil gözleri şimdi ışığı gittikçe zayıflayan bir muma benziyordu.

Bir yıl sonra onu zeytin ağacının altında beklerken her zamankinden daha heyecanlıydım. Damarlarımda dolaşan kanın heyecanıma ortak olmuşçasına hızla hareket edişini hissedebiliyordum. Her an karşımda kumral saçları, beyaz teni ve zayıf siluetiyle Yusuf'un belireceğini düşünerek gözlerimi yoldan ayıramıyordum. Orada oturup saatler boyunca bekledim. Vakit geçtikçe anladım ki gelmeyecekti. Güneş ufukta son

ışıklarını yayarken ben zeytin ağacının altını kazıyordum. Verdiğim sözü bozmuştum. Ama bu umurumda değildi. Şişenin içinden kâğıdı çıkarıp okumaya başladım:

Seninle tanıştığım gün beni sevmeyeceğini düşünmüştüm Efe. Pek arkadaşım yoktu benim. Olanlar da beni sevmezdi zaten. Bu yüzden, bazen o gün iyi ki sapanını yapamamışsın diyorum. Yoksa yine bugünkü gibi dost olabilir miydik dersin? O gün sana yardım ettiğim için çok mutluydum. Birbirimize nasıl baktığımızı hatırlıyor musun? Ne gülmüştük ama. İlk kez biriyle o kadar eğlenceli vakit geçirmiştim. Ağacımız da bizim kadar eğlenmiştir herhalde. Okulda ağaçların canlı olduğunu söylüyorlar. Bizim ağacımız da canlı olduğuna göre bizi seviyordur bence. Sahi, asırlar önce bu ağacın altına yine bizim gibi iki dost oturmuş mudur Efe? Asırlar önce diyorum çünkü zeytin ağaçları asırlarca yaşayabiliyormuş. Sen söylemiştin bunu. Keşke biz de asırlarca yaşayabilseydik Efe.

Bir hastalığa yakalandığımı öğrendim. Tıpkı bir ağacın çürümesi gibi yavaş yavaş tüm vücuduma yayılıyormuş bu hastalık. Daha da ilerlerse yanına gelemeyeceğimden korkuyorum. Senden ağacımıza iyi bakmanı istiyorum Efe. O varsa anılarımız da var demektir. Ayrıca bir gün ayrılacağımızı düşünmeni de istemem. Beni hatırladığın sürece yanındayım demektir. Bu yüzden beni unutma. Ben seni unutmayacağım kardeşim. Sana kocaman sarılıyorum. Sen de ağacımıza sarıl.

Yıllar sonra, ağacımızın altında otururken Yusuf şimdi burada olsaydı ne yapardım diye düşünüyorum. Bunu düşünmek buruk bir tebessüm bırakıyor yüzümde. Yapacağım şey önce ona, sonra Zeytin Ağacına sımsıkı sarılmak olurdu sadece.

SON NOKTA

Elif Güven Karakuş

Fakülteden mezun olduğumda "Eee, ne olacaksın bakalım?" diyenlere: "Hayat beni nereye sürüklerse oraya giderim." derdim. Ama hayatın beni savaş muhabiri olarak Ukrayna'ya sürükleyeceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Nasıl oldu da ben buralara geldim, hangi rüzgâr beni attı buraya diye sorgulamıyorum bile çünkü öyle anlara, öyle olaylara şahit oldum ki sorabildiğim tek soru "İnsanoğlu nasıl bir varlık böyle?" oldu. Kanımı donduran, midemi ölesiye bulandıran, insan olmaktan nefret etmeme sebep olan, şu hınzır dünyada suçsuz günahsız bir köpek yavrusu olmak istememe neden olan görüntülerle karşılaşıyorum. Evi başına yıkılanlar, sokaklara düşenler, soğuk hava şartlarında çareyi beş kişinin paylaştığı bir battaniyenin altında arayanlar, kafasından yanağına süzülen kırmızıyı görmezden gelip her şey kötü bir rüyaymış gibi uyanmayı bekleyenler… Neler gördüm, neler… Gördüklerimi anlatmaya kalksam sayfalar yetmez, sayfalar yetse de yazarken akıttığım gözyaşı seline sayfalar tutanamaz. Fakat tüm bu acımasızlığın, insafsızlığın ardından bir şekilde sıyrılıp kafalarını güneşe çeviren, kalplerindeki saf masumiyet ile hareket edenler ise sadece güzelim çocuklar.

Bugün bir köye yolumuz düştü. Her yer harabe, havada yoğun bir duman kokusu, yerlerde evlerin çatılarından düşen irili ufaklı parçalar… Ben ve kameraman arkadaş kara kara etrafı seyrederken tiz bir ses ilişti kulağımıza. Bu ciyak ciyak ağlayan bir bebeğin sesiydi. Ardından ise oldukça yumuşak, alçak tonda

bir ninni duyuldu. Kameraman arkadaşla beraber sesin geldiği yöne doğru usul usul ve ürkek adımlarla ilerledik. İşittiğimiz ses arttıkça bizim kuşku dolu merakımız da artıyordu. "Nereden geliyor bu ses?" diye haykıracaktım ki arkadaşım seslendi: "Mehmet kafanı çevir." Aheste, korkak tavrımı bir kenara bırakıp ani bir hareketle kafamı çevirdim ve o aklımdan silinmeyecek, hafızamda çivi gibi çakılı kalacak manzarayı gördüm. Küçücük, duvarlarından biri içine göçük bir bina ve kaldırıma bakan pencerenin parmaklıkları ardından bizi seyreden 5 çocuk. Her biri farklı yaşta ama hepsi de küçücük. Hele ağlayan o bebek ki henüz ilk yaşını bile doldurmamıştır. Bebeği kucağında sakince pışpışlayan erkek çocuğu ise lise çağında ya vardır ya yoktur. Bu çocuk sarışın, mavi gözlü, beyaz tenli yani tipik bir Avrupalı. Bebek de dahil diğer 4 çocuk ise yaş ve cinsiyet fark etmeksizin tıpkı birbirlerinin kopyası. Ancak hepsinde var olan o ortak şey ise bana umutla bakan o parlak gözler, çehrelerinde oluşan o ufak tebessüm. Sonradan öğrendim ki bu 5 masum çocuk eskiden aynı yurtta yaşarlarmış. Birbirine benzeyen 4 kara saçlı, kömür gözlü çocuk meğer kardeşmiş. Ukrayna'da yaşayan Kırım Türklerinden geliyorlarmış. Anne ve baba erken yaşta ölünce bu yavrucaklar bir çocuk yurduna düşmüşler. Aralarındaki en büyük çocuk yani sarışın olan ise Ukraynalıymış. Bunların 5'i de aynı yurtta yaşar, aynı dört duvarın arasında solurlarmış. Ancak Rusların attığı bir bombanın yurda isabet etmesiyle, sahip oldukları tek yuva yerle bir olmuş. İşte bu yüreği kendinden koca, Ukraynalı çocuk Leo, harabenin altından çıkıp, yaşama mücadelesi veren bu 4 kardeşi de alıp kaçmayı başarmış. Kucağında daima ağlayan, karnı aç bir bebekle hunharca yağan bombalardan kaçabildikleri kadar uzağa kaçıp en sonunda küçük bir köydeki camı kırılmış, bodrum katından taşları kırık kaldırıma bakan terk edilmiş bir

eve sığınmışlar. Bu küçük Leo'nun büyük cesaretini duyunca bir an için hayatım gözlerimin önünden geçti ve şu kırk yıllık koca ömrümde asla bu küçük Leo gibi bir kahramanlık, fedakârlık yapmadığımı düşünmeden edemedim. Derhal yetkililere haber verdik ve bu beş küçük yetimi koruma altına almaya, güvenli bir yere götürmeye geldiler. Onları yetkililere emanet etmeden ki son görüntü tüm ayrıntılarıyla aklıma kazınmıştı.

Küçük Leo iri gözlerini gülümsemeye zorluyor, bana minnetle bakmaya gayret ediyordu. Oysa o çabanın altında yatan korku, bir bilinmezlik içinde olmanın yarattığı kaygı ve şu hayatta yapayalnız kalmış olmanın verdiği his ankcak keskin bir bakışla anlatılabilirdi, Leo ise bu konuda çok başarılıydı.

BENİMLE MAVİYE BOYAN

Elif Jale Yener

"Ahu, hadi denize gidelim."

Ahu, biyoloji notlarından kafası karışmış şekilde başını kaldırdı.

"Şok oldun değil mi?"

Oktay, muzipçe gülümseyerek sandalyesine yaslandı.

"Şaşırdım çünkü."

Ahu, kalemiyle Oktay'ın kolunu nazikçe dürttü.

"Ders çalışmamız gerekiyor, iki hafta sonra sınav haftamız."

"Sıkıcı."

Siyah saçlı çocuk esniyormuş gibi yaptı,

"Denize gitmek kulağa daha hoş geliyor."

"Evet, son matematik sınavını zar zor geçtiğin için fazladan çalışman gerekiyor."

"Ben en azından geçtim."

Ahu kıkırdadı. Okul, Oktay için her zaman çok küçük bir dünya gibi görünüyordu.

Oktay Acar; tıpkı bir alev gibi, huysuz ve öngörülemezdi. Ders sırasında her zaman pencereden dışarı bakardı, sanki bir sonraki sefer hangi yüksekliğe tırmanacağına karar veriyor gibi.

Kısa saçlı kız, kalemini defterine vurdu.

Belki de denize gitmek kötü bir fikir değildi. Kuşkusuz, okul ödevlerini, yarı zamanlı işini ve arkadaşlarıyla takılmayı dengeleme konusunda kendisini stresli hissediyordu.

"Ne kadar süreliğine gitmek istiyorsun?"

Rastgele de olsa sordu. Oktay'ın gözleri heyecanla parlıyordu.

"Hadi canım? Gitmek mi istiyorsun?"

"Evet demedim! Henüz."

"Eh, sadece Cuma günü okulu asmak ve hafta sonu için ayrılmak istedim."

Ahu, "Cuma günü boş olduğum için şanslısın," diye iç geçirdi.

"Ama sanırım Özgür ve Mavi'yle olan çalışma saatlerimizi ertelemem gerekecek."

"Özür dileriz hanımım, çok meşgul bir insan olduğunuz için önceden ajandanıza bakmanıza izin vermeliydim."

Oktay güldü. Ahu'nun kulakları pembenin en uç tonuyla kızardı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı özet çıkarmaya dönerken. Sonra hafifçe yukarı baktı,

"Denizde bir hafta sonu kulağa kötü gelmiyor."

Yoz hayvanlar<3

16.37

Koray: Tanrı aşkına Melis şu grubun adını değiştirmeyi bırak.

Koray: Off, muhtemelen uyuyor.

Özgür: Ahu'yu veya Oktay'ı gören var mı?

Kerim: Ne demek gören var mı seninle okulda değiller miydi?

Oktay: Okulu astık biz haha.

Oktay bir fotoğraf gönderdi.

Ahu: Oktay beni kaçırdı.

Oktay: şuna bak ya sanki zorladık gel diye?

Mavi: Kerim biz de denize gitmeliyiz!

Kerim: Lütfen okulda kal.

Özgür: Ahu hani beraber ders çalışacaktık?

Ahu: sana hediyelik eşya getireceğim!

Koray: Almira ile buluşmam vardı unuttum ahh…

Oktay: Pazartesi görüşürüz gençler.

Kerim: bu tür şeyleri son dakika planlamayı bırakmalısın Oktay.

Ahu: işte Oktay böyle biri…

Mavi: iyi eğlenceler çocuklar!

16.55

"Tam olarak nereye gidiyoruz Oktay?"

"Bilmiyorum!"

Siyah saçlı genç, V-strom'un sesinin gürültüsü ve rüzgâr karşısında bağırdı.

"Daha bu sabah baktım!"

"Ciddi misin?"

Oktay sadece güldü. Otoyolda sürüklenmeye devam ederken motorunu hızlandırdı. Ahu gökyüzünde tembel tembel dalgalanan kabarık beyaz bulutlara bakarken başını geriye attı.

Gülümsemek üzereyken dudağını ısırdı. Tipik Oktay. Her zaman son dakika adamıdır. Ama Ahu umursamıyordu, Oktay'a her zaman güveniyor ve onu her yerde takip edeceğini biliyordu.

Bu kendisini iyi hissettiriyordu. Bilinçaltında kesikler ve morluklar hakkında endişelenmeden V-strom'a binmek. Oktay onları yeni ve benzer yerlere götürürken kollarını sarıp oturmak. İçinde bir şeyler heyecanla sızladı ve Ahu onları bekleyen hafta sonunu düşündükçe tutuşunu sıklaştırdı.

Ucuz bir benzin istasyonunda durdular, yakıt deposu yeniden dolarken ucuz marketten atıştırmalıklar aldılar. Oktay, annesinin onlar için hazırladığı sandviçlerden birini çiğnerken konuştu, "Nereye gittiğimizi sormaya devam etmeyecek misin?"

Ahu, "Önemi yok," diye yanıtladı.

"Sana her zaman güvendim Oktay. Ve bu kaçışı değerli kılacağına inanıyorum."

Oktay cevap vermedi. Dudakları yukarı kıvrılarak dişlek bir gülümseme sundu. Yemeğine dönmeden önce Ahu'nun yanağını nazikçe dürttü. Ahu kurnazca gülümsedi ve tekrar bulutlara dönerek sandviçten bir lokma daha aldı. Kalbinin atladığı en küçük atımı bile fark etmiyordu.

Bir dakika geçti.

İki.

Üç.

"Ahu."

Göz kırptı. Motoruna oturup arka koltuğu işaret etti:

"Oyalanmayı bırak."

Sırıttı.

"Deniz her zaman seni beklemez."

Kaş'a 5 km uzaklıktaki yarımada… Küçük oteller, açık deniz, az ışık, çok yıldız ve bol kafa dinleme. Çukurbağ. Mavi sularda balıkçı tekneleri sıralanıyor, martılar gökyüzünü çevreliyor ve sokaklar denizin tuzlu esintisi ile doluyor. Ahu şimdiden kendini denizin çağrısında rahatlamış hissediyordu. Endişelenecek ödevler yok, yetişmesi gereken yarı zamanlı bir iş yok… Sadece o ve Oktay. Tuttukları otel, bazı küçük yerel mağazaların karşısında, bir sokağın köşesinde sessizce oturuyordu.

Odanın kapısını açtığında Ahu, "Şaka yapıyorsun…" dedi.

Sevimli deniz kabuğu dekoru ile çevrili odanın ortasında çift kişilik bir yatak duruyordu. Şaşırmış şekilde Oktay'a baktı ve onun da kendisi kadar şaşkın olduğunu gördü.

"İki yatak teklif edip etmediklerini kontrol etmedin mi?"

"Bilmiyordum!"

Oktay çıkıştı. Ahu derin bir nefes alıp sırt çantasını yatağa fırlattı.

"Hadi ama o kadar da kötü olmayacak! Daha önce hiç kimseyle uyumadın mı?"

“Ben tek çocuğum.”

“Evet, peki, ben de. Ama onlarda kalırken Kerim’le aynı yatağı paylaşmıştım.”

“İkisi farklı şeyler!”

Ahu arkasını döndü:

“Her neyse, daha kötü şeyler yaşadım.”

“İyi.”

Oktay eşyalarını yere bıraktı.

“Çünkü şu an gerçekten sahile gitmek istiyorum!”

“Sahildeyiz!”

Oktay denize doğru koşarken bağırdı. Aptal ve ergen olmak aslında biraz komik. Ama Oktay’ın bu kadar eğlendiğini görmek güzel hissettiriyordu. Sadece bir kavgada heyecan görmüş ya da belki onu bir gezintiye çıkarmış biri. Oktay onu her yönden büyülüyordu. Ahu, onunla tanışık ve en yakın arkadaş olduğu için kendisini şanslı sayıyordu.

“Dünyadan Ahu’ya.”

Oktay önünde duruyordu, kollarını kavuşturmuş ve hafifçe kaşlarını çatmış.

“Bütün gün dalgındın, ters giden bir şey mi var?”

“Ben iyiyim.”

“Pekala, o zaman beni orada öylece bırakacak mısın?”

“Ben”

Ama Oktay ona bitirme şansını vermedi. Ahu’yu kolundan

yakaladı. Tuzlu su soğuktu, Ahu omurgasından aşağı bir ürpertinin aktığını hissetti. Ve onu denize doğru sürükledi. Birdenbire Oktay, Ahu'yu öne doğru çekti ve Ahu yüzüstü yere düşerken çılgınca kıkırdadı.

"Hey, ne yaptığını sanıyorsun!"

Ahu biraz tuzlu su tükürdü ve gözlerini ovuşturdu. Oktay ona sadece sırıttı, güzel oynamıştı.

"Anlıyorum, Oktay."

Ahu ayağa kalktı, boğumlarını yavaşça çıtırdattı.

"Demek böyle oynayacağız?"

Hiçbir uyarıda bulunmadan iki elini de suya soktu ve elinden geldiğinde fazla suyu arkadaşına çarptı. Oktay suya düşüp bir an sersemledi.

"Ahu."

Islak saç tellerini yüzünden uzaklaştırdı.

"Yumuşak davranmıyorsun."

"Asla."

Gülümsedi:

"Sen olsan bile asla yumuşak davranmayacağım Oktay."

Oktay ayağa kalkıp kendini saldırı duruşuna hazırladı.

"Önünde uzun bir gün var Ahu."

Ahu yüzünün bir yanını masanın serin ahşabına yasladı. Yanağından buz gibi bir şeyle dürtüldüğünü hissetti. "Yorgunum," diye sızlanıyordu. Daha sonra önünde duran çilekli içeceği gördü. Oktay yanında otururken saçlarını sevgiyle

karıştırdı. Ahu, dilimlenmiş buzdan bir ağız dolusu kaşık aldı ve dilinin ucunu soğutan meyve sularının tadını çıkardı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu Oktay, kendi traşlanmış buzundan bir ısırık alarak.

"Çok."

Ahu gülümsedi, yanaklarında çiçek açan hafif kızarmayı fark etmemişti.

"Beni buraya getirdiğin için teşekkürler Oktay."

Oktay kaşığını eliyle çevirdi.

"Tekrar sahile gelmeyi düşüneli bir süre oldu, ben de seninle gelmek istedim."

"Yok canım, neden ben?"

Oktay gözlerini devirdi:

"Son zamanlarda çok strese girdin; ödevler, sınavlar falan. Bir molaya ihtiyacın vardı."

Ahu, "okulu asmasak da olurdu, biliyorsun," diye dalga geçti. "Şaka yapıyorum," dedi Oktay ona dik dik baktığını görünce.

"Peki en son ne zaman geldin?" Ahu sormaya karar verdi.

"Yaz, ortaokulun ilk yılı. Yaşadığımız yerde gezintiye çıkmayı severdik ve günü aptal çocuklar olarak geçirirdik." Oktay içeceğini karıştırmayı bıraktı, belirli bir anıya gülümsedi.

"Bizimkilerle küçük çetem olarak gezmeyi severdim…" birkaç saniye durakladı, "O gün hiç sahile gitmedim. Mert'in benzini bitti ve kimin gideceğine karar vermek için taş kâğıt makas oynattı, tabii ki, o şanssız bendim."

Ahu tatlısının kalanını sessizce bitirdi. Onları düşündü, sahile giden yolda mutlu bir şekilde hızlanıyorlardı. Bir benzin istasyonuna doğru moped çeken, yorulmuş Oktay'ı düşündü.

"Son hatırladığım şey, kaşımı gözümü dağıttıkları çünkü biliyorsun, düşman sahasındaydık. Ama sonra birden Mert gelip çok değer verdiği mopedini tekmeledi ve geri döndük. Kahretsin, çok yorgundum, kumsalın tadını bile çıkaramadım…" diye homurdandı Oktay. Ama yine de gülümsüyordu, "En azından o zamanlar hepimiz mutluyduk."

"Dürüst olmak gerekirse Oktay, senin birilerini dövmediğin bir anı düşünemiyorum."

"Ha-ha." Oktay gözlerini devirdi.

"Onlar başlattı! Artı, ben kimseyi dövmedim," ve ekledi, "Üç hafta."

Ahu homurdandı, "Bu senin için kesinlikle bir başarı."

"Pff, her neyse."

Çöplerini toplarken dirsekleri bir anlığına çarptı ve Ahu dudağını ısırırken Oktay'ın ona sabahki gülümsemesinden verdiğini gördüğünde, kalbinin biraz daha yüksek sesle attığını hissetmekten kendini alamadı. Ahu, Oktay'ın gözünde ters giden bir şeyler olduğunu da fark etti. Tam olarak neydi? Ahu da bilmiyordu.

Oktay hiçbir zaman düşüncelerini bu kadar kolay açığa vuran biri olmamıştı. Ahu'nun travmatik olayının olduğu gün paylaştıkları anlarda bile Ahu'ya tam olarak açılmadı. Bazen Ahu kabul ediyordu, o böyleydi. Diğer zamanlarda, sinirli hissediyordu. Her zaman her şeyi Oktay'a belli ederdi. Ama o

neden aynısını yapmıyordu? Ahu, Oktay'ın omuzlarında yük taşıdığını biliyordu, bazen o yükleri hafifletmeyi diliyordu.

"Ahu."

"Hm?"

Oktay ona endişeyle baktı.

"İyi misin?"

"Evet."

Ahu gülümsedi, boş bardağını çöpe attı.

"Hadi tekrar yüzmeye gidelim."

Akşamı yakındaki balıkçı limanında dolaşarak geçirdiler. Sokak, tuzlu deniz meltemi kokusuyla dolup taşıyor, balıkçılar günün avlarını alıp buzda sergiliyordu, martılar yukarıda gökyüzünde dönüyordu. Pek çok farklı türde balık görmek gerçekten büyüleyici olsa da Ahu, Oktay'ı köpek balığı standlarından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"Oktay, evcil hayvan dükkânında köpek balığı besleyemezsin."

"Ben öyle bir şey demedim."

Oktay dilini çıkardı.

Ahu, "seni tanıyorum, kim bilir ne tür bir hayvanat bahçesi işletirdin!" diye güldü.

Oktay ısrar etti, "ama bir köpek balığına sahip olmak harika olurdu, benim evcil hayvan dükkânım bloktaki en havalı dükkân olurdu!"

"Kesinlikle olurdu."

İskeleye ulaştılar, sadece onları denizin derinliklerinden ayıran büyük ahşap çitler vardı. “Karmen burayı çok severdi.” Ahu, Oktay’ın sessizce söylediği şeyi duydu. Kafa karışıklığı ve biraz da endişeyle ona döndü, yüzünde yine aynı hüzünlü ifade vardı. “Evet?” “Evet.” Oktay ahşap direğe yaslandı, esinti koyu renk buklelerini nazikçe geriye itiyordu. “Karmen sahile gitmeyi severdi. Çoğu zaman sadece yanından geçen kızlara bakmak için. Ama sonra onu suya sürüklerdim ve diğerleriyle dalga geçerdik. Karmen…” sesi kısıldı. Ahu, Karmen ile sadece düşman olarak karşılaşmıştı. Ancak Oktay ile yaptığı bu ziyaretlerde, yalnızca sevgiye muhtaç kırık bir ruh görmüştü. Sadece birkaç kelime alışverişinde bulundular ve Ahu, Karmen’in Oktay için dünyalara bedel olduğunu anladı. Göğsüne bir şey batıyordu. Kıskançlık mı? Neyi kıskanıyordu, Oktay ve Karmen’in ilişkisini? Acınası. Ahu, Oktay’a âşık olduğunu biliyordu, ortaokulun üçüncü yılından hemen önce fark etmişti. “Ahu, herkes ondan hoşlandığını biliyor.” demişti Koray bir keresinde. “Evet, iyi şanslar. Oktay tam bir aptal.” Kerim teselli edercesine sırtını sıvazladı. Ahu, onların haklı olduğunu biliyordu, sonuçta Oktay ondan daha uzun süredir tanıyorlardı. ‘Bir gün’ diye düşündü. Her şeyini verecek ve Oktay Acar için kalbini açacaktı.

Oktay bunu kimseye itiraf etmemişti, ancak çoğu gece kendini en ölümcül fırtınaların içinden geçerken bulurdu. Çoğu gece şiddetle denize atılırdı, birçok gece boğulurdu. Yardım istemek için bağırırdı ama sular onu her zaman daha derine çekerdi. Nefes alamıyordu. Kimse ona elini uzatmıyordu. Bazen direnmeye çalışıyordu ama böyle gecelerde gücü her zaman tükenir, bir kez daha aynı kaderi paylaşırdı. Çoğu zaman, ona yukarıdan bakan aynı siluetleri görüyordu. Ağrı, kızgınlık, hayal kırıklığı.

"Neden beni öldürmesine izin verdin?"

S. ona soruyor, kara gözleri soğuk. "Sadece Mert'in doğum gününü onunla kutlamak istedim, neden ölmeme izin verdin?" Oktay titreyerek ellerine bakıyor, S. yerde cansız yatıyor. Karmen çok uzakta değil, kontrolsüzce hıçkırarak ağlıyor. "B-Böyle değil," diye boğuluyor. Akıntılar onu uzaklaştırıyor.

"Neden kardeşimi benden aldın?" Mert ona doğru koşuyor. "O benim her şeyimdi ve onu benden aldın. Daha ne kadar kötü olabilirsin?" Oktay, çok tanıdık olan yaşların gözlerinde biriktiğini hissediyor. "Üzgünüm," diye ağlıyor. Akıntılar, onu uzaklaştırıyor.

"Beni neden terk ettin?" Karmen dizlerinin üzerinde. "Bana her zaman yanımda olacağını söylemiştin. Sen sahip olduğum tek arkadaşsın, neden onları bana tercih ettin?" Öyle değil… Oktay, Karmen'i tüm kalbiyle seviyor. S'nin ölümünden sonra arkadaşlarının parçalandığını görmek onu üzüyor. Karmen sadece ona bakıyor, gözlerinde ihanet var. "Seni affetmeyeceğim." Akıntılar onu uzaklaştırıyor.

Oktay bu fırtınayı birçok gece atlattı ama Ahu'yu gördüğünde acıyor, her zaman. "Oktay." Zayıf bir şekilde öne çıkıyor, "Sana her zaman güvendim. Neden?" "Üzgünüm," diye hıçkırıyor.

Bazı geceler, Oktay kaderini kabul eder ve suları delen ışığa bakar. S ve Mert'in sokaklarda yarıştığını görür, Karmen hapisten kurtulur ve… Ahu gülümser. Onlarla olmasa da mutlu oldukları sürece sorun değil.

"Oktay."

"Oktay."

"Oktay!"

Oktay derin bir nefes alarak uyandı, Ahu sırtını hafifçe ovuyordu.

"Çok kötü titriyordun ve terliyordun, iyi misin?"

"İyiyim," diye yalan söyledi. Ahu ona endişeyle baktı.

"İyiyim." diye tekrarladı. Ahu'ya yalan söylemekten nefret ediyordu, yıllardır yanında olan biriydi. Oktay, bu hafta sonu kaçamağını daha da kötüye götürme riskini almak istemiyordu. Ahu'yu buraya getirdi, ona iyi vakit geçireceğine dair kendine söz verdi. Ancak şimdiye kadarki yolculuk sırasında Ahu'nun pek de kendinde olmadığını fark etti. Dün gece iskelede yanlış bir şey mi söylemişti? Oktay'ın isteyeceği son şey ona zarar vermekti, kalbine batardı. O her zaman Ahu'nun örnek aldığı biri olmuştu, önünde savunmasız olmaktan nefret ediyordu. Ahu biraz daha yaklaşırken yatak gıcırdadı. "Oktay," dedi yumuşak bir sesle. "Bugün üzgün görünüyordun; anılarını benimle paylaştığın zaman, Karmen'den bahsettiğin zaman." Cevap vermedi. "Seni rahatsız ediyorsa, bunun hakkında konuşmana gerek yok. Ama sadece bilmeni istedim, asla yalnız değilsin. Bana sahipsin, diğer tüm arkadaşlarımız… Biz her zaman senin için buradayız, bununla tek başına savaşmak zorunda değilsin." Yanağındaki ıslaklık… Oktay ağladığını fark ettiğinde en sessiz nefesini verdi. Ahu sessizliğini korudu. Her gece fırtınaya yalnız gemiyle yelken açması acı veriyordu, her gece geçmişin derinliklerinde boğuluyordu. Ama ilk defa biri peşine düşmüştü. "Oktay!" suyun derinliklerinden bağırdı. Ahu, onu akıntıdan kurtardı ve beraber yüzeye çıktılar. Oktay biraz su tükürdü ve ona döndü, gülümsüyordu. İlk kez, bulutlar dağılmaya başladığında dalgalar sakinleşiyordu.

Oktay'ın gözleri titreyerek açıldığında ve güneş yükselmeye başladığında gökyüzü açık pembeydi. Birkaç kez gözlerini kırptı, sonra Ahu'nun kollarında tutulduğunu fark etti. Ahu hafifçe kıpırdanmadan önce anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Oktay kendi kendine güldü. Olduğu yere biraz daha yerleşti, kirpiklerinin yanaklarında nasıl uçuştuğuna dikkat ederek Ahu'ya baktı. Siyah yumuşak saçları uykudan biraz kabarmıştı. Oktay, Ahu'nun ne zaman sevimli olduğunu düşünmeye başladığını bilmiyordu- hayır, aslında muhteşem- belki de tek lokmada büyük tatlının yarısını yemeyi denediğinde yanaklarının şiştiği zamandı, umurunda da değildi.

Ahu'nun bir yardımcı gibi her zaman yanında olması hiç akıllıca değildi. Onun arkadaşıydı, belki de onu en iyi anlayan Ahu'ydu. Hastanede geçirdiği gecelerde yanında kalan oydu, onunla Karmen'i ziyaret etmişti…Ahu onun için çok şey yapmıştı. "Oktay?" Ahu biraz gerindi, sesi uykuluydu. Pozisyonlarını fark ettiğinde, aralarına birkaç santim mesafe koyarken Oktay'ın yanakları utançtan kızardı. "Daha iyi hissediyor musun?" "Biraz, evet." Oktay Ahu'yla göz teması kurmadı, sadece çarşafla oynayan ellerine baktı. Ama birdenbire karar verdi, "yürüyüşe çıkalım mı?" "elbette" dedi Ahu tereddüt etmeden.

Sahil kasabasının erken saatleri biraz soğuktu, ikisi de ısınmak için ceketlerine sarılıyordu.

"Ahu."

"Evet?"

"Uzun zamandır beraberiz, ha?"

"Evet."

"Uzun zamandır arkadaşımsın, seninle her şeyi paylaşmak istiyorum. Çok fena istiyorum." Durduğu yere çöktü, "ama yapamam," hıçkırıklara boğuldu. "Korkuyorum, korkuyorum Ahu."

Ahu arkadaşının yanına çömeldi:

"Seni ne korkutuyor?"

"Hayatım boyunca, bir şeyler vermeye çok alıştım, almak nasıl bir duygu bilmiyorum. Ve korkuyorum Ahu…" diye fısıldadı. Daha sonra geriye düştü ve serin kaldırıma yayıldı. "Benimle neden bu kadar uzun süre uğraştığını bilmiyorum. Seni incittim, seni parçalara ayırdım. Ama aynı zamanda seni kaybetmek istemiyorum Ahu, bir gün benden uzaklaşmandan korkuyorum." Oktay bir kez daha ağladığını fark etti, gözyaşları betona sıçrıyordu. "Oktay." Ahu, Oktay'ın elini kavradı ve parmaklarını sıkıca birbirine geçirdi.

"Seni asla bırakmam, hiçbir zaman. Taşıdığın yük ne olursa olsun, seninle dünyanın sonuna kadar taşıyacağım. Ve tıpkı dediğin gibi, benim her şeyimsin, bana her şeyi anlatabilirsin."

Oktay, Ahu'ya söylediği için kalbinin etrafındaki diken katmanları yanmış gibiydi. Mert için yapılan nazik bir jest nasıl korkunç bir olaya dönüşmüştü ve hayatının geri kalanında onu rahatsız edecek bir kâbusla sonuçlanmıştı… Tek başına fırtınaya yelken açarak geçirdiği gecelerden bahsediyordu, boğulduğu geceler. Ama aynı zamanda dün geceki girişimden de bahsediyordu. Ahu onu derinliğin pençesinden kurtarıp dalgaların yüzeyine çıkardığında ilk kez kendini huzurlu hissetmişti.

"Bunu fark etmem çok uzun sürdü ama sen, hep peşimden dalıyorsun. Ne kadar derine batsam da. Sadece her zaman oradasın, Ahu." Duraksadı, "ben sana aşık olduğumu düşünüyorum." İşte, sonunda söyledi! En uygunsuz anda. Tanrım, o neden böyleydi? Duygularını hiçbir zaman kontrol edemezdi, dürtüseldi. Kor bir ateş gibi. Belki de özür dilemeliydi… Ama bir nefes sesi duydu, Ahu ağlıyordu. "Benim, sorunum ne bilmiyorum…" dedi nefes nefese. Gözyaşları betona dökülüyordu. "Üzgünüm. Ben sadece, her zaman sana yardım etmeme izin vermeni istedim Oktay. Seni dinlememe izin verdiğin için çok mutluyum."

"Gel buraya." Oktay, Ahu'yu kollarının arasına aldı. "Oktay, seni uzun zamandır seviyorum. Beni kurtardığında, o tatlıyı birlikte ilk kez paylaştığımızda… Biliyordum, hayatımın geri kalanında seni takip edeceğimi biliyordum."

Yeşil gözleri Oktay'ınkilerle buluştu.

"Omuzlarında taşıdığın yükün ağırlığı umurumda değil, çünkü onları seninle birlikte taşıyacağım."

"Ahu, her şey için teşekkür ederim." Oktay mırıldanırken Ahu'nun saçlarını okşadı, "Beni asla bırakmadığın için teşekkür ederim."

Ahu, Oktay'ındeğişim dalgasıdır, gemisini doğru yönlendirmesine yardım eder. "Her zaman."

Oktay, Ahu'yu nazikçe sıkarak gözünün kenarını öptü ve sevgiyle gülümsedi.

"Oktay?"

"Hm?"

"Kalkmamız lazım."

"İstemiyorum."

"İlla ben mi kaldırayım?"

"Her sabah aynı şeyi yapıyorsun zaten."

Ahu yanındaki oğlana hafifçe vurdu. Birlikte yürümeye başladıklarında Oktay konuştu, "Diğerleri de dahil olmak üzere, herkesi seviyorum. Benim için dünyalara bedelsiniz. Karmen benim en iyi arkadaşlarımdan biri, onu çok seviyorum, onu çok önemsiyorum ve sonuna kadar yanında olacağıma söz verdim. Sen farklısın Ahu. Sana değer veriyorum ama en önemlisi seni seviyorum." Gülümsedi. "Kimse sana gözlerinin çok güzel olduğunu söyledi mi, içinde çok şey barındıran bir orman gibi görünüyor." Ahu kızardı ve başını eğdi, kesinlikle aşıktı.

"Gidip biraz daha uyuyabilir miyiz Ahu?"

"Tabii ki, sonuçta buraya dinlenmeye geldik."

Oktay'ın koluna sarıldı. Sadece sen ve ben, sonsuza dek.

SERÇENİN GÖZYAŞI

Elif Meryem Özdemir

Soğuk bir sonbahar sabahıydı. Ayazı şakaklarımda hissedince kendime geldim. Gece gördüğüm rüyayı aklımdan çıkaramıyordum. Annemi görmüştüm. Dikkat et deyip yanağıma kondurduğu o sıcacık öpücük yaşla doldurdu gözlerimi. Sonra yüzüme döküldü birer birer anılarım. Ah, anılar gidenlerin unutulmamak için oynadığı zalimce bir oyun mu? Her unutmaya yüz tuttuğumuzda zihnimizi işgal eder tüm samimi duygular. Ardından gidenlerin geri gelmeyeceğinin ağırlığı oturur üzerinize. Hani bazen bir şeyler söylemek istersiniz de boğazınızdaki o düğüm izin vermez. İşte o düğüm gibi anılar da tıpkı. Devam etmek istersiniz hayata bıraktığınız yerden. İzin vermez. Her seferinde tıkar önünüzü. Nereden tutunsanız oradan iter sizi, zar zor çıktığınız o uçuruma.

O sırada üstümden bir kuş sürüsü geçti. Havalar soğuyor, kış yaklaşıyordu. Haliyle onlar da göç ediyorlardı. Bize ne de çok benziyorlardı. Şartlar zorlaştığında onlar da terk ediyorlardı bu şehri. Birden bir serçe ilişti gözüme. Ağlıyordu. Bir kaldırım kenarında yalnız başınaydı. Tıpkı o günkü gibi… annemin gittiği hani.

Annemin narin sesiyle uyanmıştım o sabah. Tüm gece gözüme uyku girmemişti. Çok huzursuzdum. Bir şey olacaktı, hissediyordum. Öğlene doğru dışarı çıktım. Havada bunaltıcı bir sıcak vardı fakat titriyordum. İnsanın ruhu üşür ya bazen. Eksik kalmıştır bir yanı çünkü. Üstünü örten, tamamlayan

parçası yoktur. O zaman Dünya Güneş'e kaç milimetre yaklaşırsa yaklaşsın ısınamaz insan. Öyle hissediyordum ben de işte.

Yol boyu yürüdüm. Sokağın sonundaki kütüphaneye girdim. Rafların birinden rastgele seçtiğim kitapta dikkatimi tek bir cümle çekmişti: "Gitmekle gitmiş olmazsın; gönlün kalır, aklın kalır, anıların kalır." O zaman anlam verememiştim, şimdi tek bir cümleye sığan onca anlamın ağırlığı altında eziliyorum. Eve dönerken kaldırımda bir serçe gördüm. Ağlıyordu o serçe. Dergide okumuştum, serçeler ağlarsa ölürlerdi. Ne garip değil mi? Bir can, bir gözyaşı yüzünden solup gidiyor. İnsan da böyledir aslında. Bir gözyaşına sığan acılar, pişmanlıklar, keşkeler kemiriyor hayatımızı.

Aklım serçede yavaş adımlarla eve doğru yürüdüm. Eve girdiğimde karşılaştığım kalabalığın acıyan bakışlarının arasından sıyrılıp babamın yanına gittim. Saçlarımı okşayıp tıpkı annem gibi yanağıma bir öpücük kondururken titrek bir sesle başımız sağ olsun dedi. Bir serçenin gözyaşı neyse benim de duygularım oydu o gün. Bir serçeyi öldürecek minik bir gözyaşı gibiydi duygularım.

Tam bir serçe ömrü kadar geçti, ne zaman yalnız kalsam, gözümü kapatsam annem beliriyor aklımda. Sesini hatırlayamıyorum şimdi fakat onu hatırladıkça içimi nasıl ferahlatır unutamıyorum. Çoğu şeyi hatırlayamıyorum bile fakat ne hissettirdi çok iyi biliyorum.

Şimdi o serçeyi gördüğümde aklıma annemin hayal meyal hatırladığım görüntüsüyle birlikte gelen şey, bu sefer kimin bir serçenin gözyaşı kadar üzüleceğiydi.

SON PANAYIR BEBEĞİ

Elif Naz Karabulut

Ülkenin en görkemli ve neşeli panayırı öğleden sonra krallıktaki herkes için kapılarını açmıştı. Soytarılar uzun tahta bacakları ve kabarık saçları ile ortalıkta geziniyor, sihirbazlar asalarını sallayarak şapkalarındaki tavşanları gösteriyordu. Satıcılar en güzel şekerlemelerin onlarda olduğundan emindi, çocukların ilgisini çekmek için ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlardı.

Genç kız, elindeki şekerleme kutusundan bir şekeri alıp ağzına attı. Bu kalabalık ve renk cümbüşü her zaman karşısına çıkan bir şey değildi, bu yüzden oldukça ilgisini çekmişti.

Kendisi, başkentteki en büyük yetimhanenin bir üyesiydi. Panayır dolayısıyla yetimhane müdürü tüm çocukları meydana getirmişti ve dilediklerince eğlenmelerine izin vermişti. Büyük olanlar küçüklere göz kulak oluyor, yetimhane öğretmenleri de kenardan onları izliyordu. Havadaki mutluluk gözle görülebilecek nitelikteydi.

"Aleda!" Küçük bir kız kendisine doğru koşarken, genç kız başka bir şekeri yutmak üzereydi. "Aldığım şeye baksana, ne kadar güzel!"

Bu tahta bir bebekti. Oldukça pahalı bir oyuncak olmasına rağmen, bir seferliğine fiyat düşürülmüştü belli ki. Gözlerini kısarak gülümsedi Aleda, küçük kızın oyuncak bebeğini anlatmasına fırsat verdi. Bu sırada kendi çocukluğuna dönüyordu

istemsizce, henüz on altı yaşındaydı ancak kendisini çoktan büyümüş gibi hissediyordu.

Bu sırada, fazla dikkat çekmeyen bir gürültü koptu. İnsanlar dönüp baksalar da fazla umursamadılar, panayırda her şey olmuş olabilirdi. Soytarılar tahta bacaklarından düşmüş, sihirbazlar tavşanlarını kaçırmış ya da satıcılar tezgahlarını kırmış olabilirlerdi ancak ikinci bir gürültüden sonra etraf sessizliğe büründü, herkes dikkat kesildi.

Bir süre sonra, renkli flamaların ve bayrakların arasında alevler görüldü. Çok uzakta olmayan Kraliyet Sarayı yanmaktaydı.

Bunu gören insanlar hemen çığlık atmaya ve güvenli bir yer aramak için koşturmaya başladılar. Aleda da birçoğu ile aynı şeyi yaptı, yanındaki küçük kızı kucakladığı gibi ateşlerden uzakta olan bir yere koştu ancak o kadar çok insan birbirlerini iterek ilerlemeye çalışıyordu ki, bu imkansızdı. Güvenli bir yere gitmek uğruna ezilmeyi göze alamadı ve terk edilmiş bir tezgâhın altına saklanıp kalabalığın geçip gitmesini bekledi, az önceki huzurlu ortam yok olmuştu. Elinden düşen paketten yere savrulan şekerleri görebiliyordu.

Bir süre sonra, insan denizi seyreldiğinde kafasını ileriye uzatıp etrafa bakmaya çalıştı. Tüm bu süreç boyunca eliyle küçük kızın ağzını kapatmış, ses çıkarmasını önlemişti.

Görünen o ki panayırda yararlanan birkaç isyancı saraya kadar sızmış ve bir isyan çıkarmıştı. Alevlerin meydana kadar ulaşıp ulaşmadığını bilmiyordu, bu yüzden şimdilik kendilerini saklayan bu geniş ve kalın tezgâhın altında duracaktı. İsyancılar her kimse, iki masum yetime acıyacaklarını sanmıyordu.

"Sessiz ol." diye fısıldadı küçük kıza ve nefessiz kalmasından korkarak elini indirdi. Kız kirpiklerine kadar titriyordu, bu yaşta bu denli bir gerilime maruz kalması hiç iyi değildi. Yeni elbisesi tozla kaplanmıştı. Onu yavaşça kucağından yere indirdi ve dışarıyı görmek için bir kez daha başını uzattı.

Birçok çadır yanmıştı ve soytarıların tahta bacakları da buna yardım etmişti. Bulundukları yerde kimse olmasa da yaklaşıyor oldukları adım seslerinden ve homurdanma dolu konuşmalardan belliydi. Hemen buradan çıkıp kaçmaları fikrindeydi ki bir el ateş sesi ikisini de ürküttü.

"Kimse kalmamış, güneye gittiklerine şüphe yok. Kütüphaneyi ve tiyatro alanını arayın, oraya saklanmış olmalılar." İsyancılar beklediğinden daha kısa sürede buraya gelmişlerdi ve tahmin ettiği gibi, halkı öldürmekten çekinmiyorlardı. Çoktan kraliyet ailesinin öldürülmüş olduğu düşüncesi ürperdiciydi.

Belli ki ikisinin saklandığı yeri görmemişlerdi, bu yüzden geçip gidiyorlardı ki küçük kızın ağlamaklı inlemesi duyuldu. "Oyuncağım!"

Az önce elinde tuttuğu oyuncak meydandaydı, koşturmaca esnasında düşürmüş olmalıydı. Şimdi ise, isyancılardan birinin ayağının altındaydı ve küçük kız bebeğinin o adımın altında ezilmesinden korkuyordu. Aleda dudaklarını ısırdı, bu tiz ses kesinlikle hepsinin kulağına gitmişti. Şimdi burada birilerinin olduklarına emindiler. "Ses nereden geldi?" diye sordu biri, yerlerini tam olarak anlayamamaları ise bir mucizeydi.

"Anlarız şimdi." diyerek güldü bir tanesi ve ayağının altındaki bebeği alıp doğruldu, Aleda tezgâh yüzünden yüzünü göremiyordu. "Bu bebek sana mı ait, tatlı kız?"

Kızın ses çıkarmasını önlemek için hızla elini kapattı. Bir sürenin ardından adamın sesi tekrar duyuldu. "Çıkmayacak mısın? O zaman ben de bebeğini parçalarım."

Kolları arasında çırpınan küçük bedeni sıkıca tuttu Aleda, duyulmayacağını düşündüğü bir sesle fısıldadı. "Sana daha güzelini alacağım, merak etme!"

"Demek daha güzelini alacaksın, ha?" Onu da duymuşlardı, şimdi ne yapacaklardı? Gerginlikle yüzünü buruştururken bir çıkış yolu arasa da elle tutulur hiçbir şeye sahip değildi. İkisinin de ölmesi çok yüksek ihtimaldi.

"Bırak gitsin, iki çocuktan ne zarar gelir ki?" dedi sesini ilk defa duyduğu biri. Sesler onu onaylar nitelikteydi, adım sesleri uzaklaştıklarını gösterirken derin bir nefes verdi Aleda. Kurtulduğuna inanamıyordu.

Tam bu sırada, kurtulmanın verdiği rahatlıkla gevşettiği kolları arasından kaçıverdi küçük kız. Koşuşu, oyuncağına yönelişi gözlerinden geçerken öyle yavaşladı ki, bir anlığına her şeyin durduğunu sandı Aleda. Zaman durmuştu, tam da tetiğin çekildiği saniyede.

Aleda neye uğradığını şaşırdı.

Hala olduğu yerdeydi, hiç hareket etmemişti. Küçük kızın yere yığılmış bedenine bakıyor ve titremesini durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyordu. Az önce yanındaydı, şimdi ise yerdeydi. Birkaç saniye daha bekleseydi böyle olmayacaktı, ya da Aleda onu tutmayı bırakmasaydı. Saldırı bugün olmasaydı ölmezdi, yetimhane müdürü panayıra katılmalarına izin vermeseydi de. Burada suçlu, çok farklı insanlar olabilirdi ancak gerçek ortadaydı, o kız ölmüştü.

Büyük ve kirli botların tezgâha yaklaşmakta olduğunu gördü, bir an sonra ise onu koruyan tahta uçtu. Yavaşça başını kaldırdı, ona bakan gözleri gördü. Her biri kan arzusuyla yıkanmış, insanlıktan arınmış gözlerdi. Öldürme arzusu bedenlerinden dışarıya doğru yayılıyordu ve karşılarındaki insanın kimliği umurlarında değildi.

"Daha iyisini alacağını söylemiştin sanırım." Adam kirli bir gülümseme ile bakıyordu ona. "Yanına gidip bu sözünü gerçekleştirmeye ne dersin?"

Az önce tutulmuş olan dili bir anda açıldı. "Hayır! Ben hiçbir şey yapmadım, yalvarırım öldürmeyin beni!"

Birkaç kahkaha duyuldu. Aleda ise hala bağırıyordu. "Ölmek istemiyorum, istemiyorum!" Geriye doğru emeklemeye başladı ancak karşılaştığı tek şey, az önce onu koruyan tezgâhtan oluşan bir engeldi. Namlunun saçlarının arasından tenine değdiğini hissedince boğazı yırtılırcasına çığlık atmaya başladı. "Ölmek istemiyorum! Bırakın! Ben bir şey yapmadım!"

Çığlıklarının boşuna olduğunu, kahkahalar artınca öğrendi. Adamlar onun ağlayışlarından, çığlıklarından zevk alıyorlardı adeta. Onun bir suçu yoktu, öyleyse neden onu hedef alıyorlardı? Cevap bu sinsi kahkahaların ardındaydı.

Sonunda sesini kesip hıçkırarak ağlamaya başladı. Sonunun böyle olacağını düşünmüyordu, kimse bu şekilde öleceğini hayal etmezdi. Yüzündeki rahatsız eden yaşları sildi, artık hiçbir kahkaha duyamadığını fark ettiğinde yavaşça başını çevirip arkasındakilere baktı.

Bir anlığına, herkesin ikileme düştüğünü gördü. Biraz umut doldu yüreğine, belki gerçekten kurtulabilirdi. Eğer bu adamların

bedeninde bir yürek ve yüreğin içinde biraz merhamet kırıntısı kaldıysa kurtulabilirdi.

"Emirler net." dedi biri. "Onu öldürmemiz gerek, neden tetiği çekmiyorsun?" Aynı anda onun da yüzünde bir şüphe olması oldukça ironikti.

"Evet, tetiği çek!"

"Onu öldürmeyeceğiz, sonra karşımıza bir daha çıkacak ama o zaman elinde bize doğrultulmuş bir silah olacak." Aralarından daha yaşlı görünen biri öne çıktı. "Neden emirlerin özellikle çocukları öldürmeye yönelik olduğunu anlıyor musunuz şimdi? Sen vurmayacaksan ben vuracağım."

"O haklı." dedi birisi de onaylarken. "Eğer kutlu amacımıza ulaşmak istiyorsak önce onun gibilerin canını almamız gerek."

"Merak etmeyin," Silahı Aleda'nın kafasına dayamış olan konuştu. "Ben yaparım."

Gözlerini kapattı sıkıca genç kız. En son yediği şekerin tadı hala damağındaydı. Bir kez daha yemek isterdi ancak şimdi yapması gereken, küçük kıza verdiği sözü tutmaktı belli ki. Yanına gitmeli ve ona daha güzel bir oyuncak bebek vermeliydi.

Seslice yutkundu.

Son duyduğu, yarım yamalak bir ateş sesiydi.

BEN

Elif Su Gökmen

Fırtınalı bir havada kapüşonunu takmış, gözünü bile açamazken evinin yolunu bulmaya çalışan bir genç gibi hayallerle ıslanmış zihnimin derinliklerinde kendimi arıyorum. Zihnim bulanık, ayaklarım çamurlu, ama kazanacağım. Yıldızları daha yakından görmek, rüzgârı zihnimde hissetmek, içtenlikle gülmek ve kendimi bulmak için kazanacağım. Nereden başlayacağımı bilmiyorum, bir güvencem yok, yolumu çizecek bir kalem, önümdeki taşları kaldıracak biri yok. Sadece ben varım. Hayır... Kim olduğumu size söylemeyeceğim, beni bir insan olarak görmenizi istemiyorum. Ben sizin içinizdeki ışık olmak istiyorum.

Gelgelelim kader... Dünya bir kumar ve ben bu oyunda kaybettim. Güzellik algısına yenildim. Kilo ver! kilo al! çok zayıfsın! dik yürü! ince bel, uzun saç, dolgun dudak, sivri burun! makyaj yap, kapatıcılarla maskele kendini! ben kimim? başkalarının istekleri üzerine kurulu hayatımda yerim ne, bir seyirci mi? hayır! ben başrolüm. Kaybetmeyeceğim, çünkü ben buyum. Kendini mutlu etmek için yaşayan o kişi. Zihnimde dolanan kıvılcımları yok saymayacağım, sayamayacağım, savaşacağım. Tekrar tekrar kaybetsem de durmayacağım. Koşacağım ovalar boyu, nefessiz kalacağım, kıpkırmızı olacak yüzüm ama durmayacağım. Tepeye gelene kadar koşacağım, deniz beni karşılayacak, dalgaların sesi dolduracak kulaklarımı. Açacağım kollarımı gökyüzüne bakacağım: "kazandım, kim

olduğumu buldum!" diyeceğim. Sonra denize bakacağım, dalgalar zaferimi kutlamak için hırçınlaşacak. Ah, hayır yanılıyorsunuz o deniz benim içimde. Tepeden aşağı ineceğim sonra, ayakkabılarımı çıkarıp denize gireceğim. Elbisemin uçları ıslanacak durmayacağım, yüzeceğim, boyumu geçecek su, nefesimi tutup yola devam edeceğim.

Şehir meydanına ineceğim sonra, insanları selamlayacağım. Işığı yanan esnaflara "iyi günler" dileyeceğim. Bir sokak çalgıcısına denk geleceğim. Gözlerimi kapatacağım, şarkının beni esir almasına izin vereceğim. Etrafımda döneceğim, belimi kıvıracağım, elimi oynatacağım, saçlarımı dağıtacağım, ayaklarım ağrıyacak, durmayacağım. En son selam vereceğim sanatçıya, birkaç bozukluk bırakacağım ve yoluma devam edeceğim. Bir meyhaneye gideceğim, zaferimi kutlayacağım. Eve gideceğim tatlı yapacağım, kalorilerimi sayacağım. Kendimi sevmeyi öğreneceğim. Hayatı olduğu gibi kabul edeceğim. Rüzgâra kaptıracağım kendimi yeni limanlar keşfedeceğim.

Bir mekâna gideceğim, tekrardan tatlı yiyeceğim ve bir kadeh şarap. Ah, hayır! bir kadehle sarhoş olmayacağım. Ama sarhoşmuş gibi görüneceğim. İnsanlar bana bakıp "bu sarhoş ne yapıyor?" diyecek. Bense sarhoş görüntümün arkasına saklanıp yapmaya çekindiğim ne varsa yapacağım. Bir çarşamba günü, güneş tam tepedeyken, saraya, kraliçeyi ziyarete gideceğim. Kraliçeye çiçek verip şükranlarımı sunacağım. Önce bana böbürlenerek bakacak, ben ona övgüler yağdırdıkça yumuşayacak sırtını dikleştirecek, daha bir özgüvenli olacak. Sonra makamı ve gururu gereği hafif bir tebessüm edecek ve teşekkür edecek. Saray ziyaretinden sonra, parkta bir çocukla karşılaşacağım. Dondurma alacak ama parası yetmeyecek.

Birkaç bozukluk çıkaracağım, çocuğun elinden tutacağım, dondurmasını aldıktan sonra el sallayacak ve yavaş adımlarla benden uzaklaşacak. Ben de cebimde kalan bozukluklarla kafa dağıtacağım. Tepeye çıkacağım. Kökleri her yeri sarmış, uzunca boylu çınar ağacına yaslanacağım. Deniz bana bir müzik bahşedecek dalgaların orkestrası eşliğinde usulca kulaklarıma dolacak. Kederimi yudumlayacağım. Bir kere daha içeceğim yalnızlığa, asla son olmayacak. Saatler geçecek, gece karanlığı çökecek. Tepenin aşağısından sesler gelecek. Yavaşça kalkıp bakacağım. İki ayyaş olacak, yürüyemeyecekler. "Öldü" diyecek içlerinden biri. Burnunu sesli bir şekilde çekip devam edecek cümlesine "kendini perpa kulesinden aşağı atmış" duyduklarımla yıllar önce unuttuğum hüzün ve acıma duygusunu birkaç saniye yaşayacağım, sonra hemen silkeleneceğim "kendine gel, kendine gel, insanlar, onlar acınması ve hüzün duyulması gereken kişiler değil."

Sahi bir insana karşı "acınası" demeyeli ne kadar zaman olmuştu. Hatırlamıyorum. O zehirli duygudan kendimi kurtaralı çok oluyor. Acıma duygusu zehirlidir. Bir insana, herhangi bir varlığa acırsanız ona yardım etme duygusuyla dolarsınız. Yardım ederseniz ne ala ama yardım edemezseniz, acıdığınız insanın acısıyla yanarsınız. Ben yanmayı bırakalı çok oluyor. Ah, her neyse... Beni ilgilendirmeyen hayatlarla işim olmaz.

Nerede kalmıştık... O gece hiç uyumadım. Hayır, uykusuzluğumun sebebi ölen kişi değildi. Uykusuzluğumun sebebi, kendime öfkemdi. Ah, endişelenmeyin. Kendime kızıyorum bazen. Herhangi bir günü, bir anı dolu dolu yaşamadığımı düşünerek kızıyorum kendime. Çocukluğumdan beri günün her bir saniyesini bile içimde geldiği gibi doya doya

yaşamaya çalıştım. Hayır, yaşamı sorgulayıp yolumu kapatmadım. Hayatı yaşadım. Hayallerimdeki gibi, korkularımdaki gibi... ve inanır mısınız, korkularımdaki gibi yaşarken de bundan inanılmaz bir haz aldım. Ya da belki hayallerimdeki gibi değil de hayallerde yaşadım. Hoş, düşünülünce de hayat pek çekilesi değil. Yine de yaşamaya değer.

O gün neredeyse hiç yataktan çıkmadım. Ama geceye doğru içimi bir merak duygusu kapladı. Merakım dayanılmaz bir hal aldığında kalkıp perpa kulesine gittim. Kulenin en tepesine çıkarken, merdivenlerde içime bir kasvet çöktü, kulenin en tepesine çıktığımda eskisinden de büyük bir çit koyulduğunu gördüm. -Birilerinin yaşaması için birilerin ölmesi gerekliydi belli ki- çitlere biraz daha yaklaşıp aşağı baktım. "Ah zavallı, ne acınası bir durum..."

GERÇEK

Emine Tuba Akbulut

Gözleri az önce kapandı.

Kucağımda, hareketsiz ve huzurlu, yatıyor. Solgun yüzünde artık rahatsız edilmeyecek olmanın memnuniyeti var. Canının çekildiğini ince dudaklarında görebiliyorum. Eskiden pembeydiler, aralarından onu çok sevimli yapan o bilmiş sözler dökülürdü. Şimdi ise sımsıkı birbirine kenetlenmiş iki renksiz et parçasından ibaretler. Vücudu tüm ağırlığını kaybetmiş sanki. Tüy kadar hafif. Rahatsız olmması için sırtında hareketsiz bıraktığım kasılmış kollarımı biraz gevşetiyorum.

Öldü. Biliyorum. Ama inanmayı reddediyorum. Nasıl ölmüş olabilir ki? Elleri hala sıcak. Beş dakika öncesine kadar canlıydı. Mutluydu, hayalleri, planları vardı. Gelecek haftaki Avrupa seyahati için aldığı uçak bileti sehpanın üzerinde duruyordu. Ne olacaktı şimdi? Havayolu şirketini arayıp "Sahibi öldüğü için bu bileti iade etmek istiyorum" mu diyeceğim? Çok saçma. Ölmedi ki, sadece uyuyor. Birazdan uyanacak. Uyanmak zorunda, dünyayı terk etmesi için henüz çok erken. Derin bir nefes vererek onu yatağına götürmek niyetiyle kalkıyorum. Aniden başım dönüyor, sendeliyorum ve kollarımdan kayıp yere yığılıyor. Olduğum yerde kalakalıyor, gözlerimi üstünden ayıramıyorum. Haydi, tatlım, kalk yerine yat… Yapabilirsin… Haydi… Başım hala dönüyor. Olamaz, düştüğünün farkında değil. Saçlarını bile kenara atmıyor, oysa onların yüzünü gölgelemesinden hiç

hoşlanmaz. İçimdeki hayalperest hala uyanmasını bekliyor. Ama uyanmayacak.

O öldü. Evet, şimdi anladım. Acı gerçek zihnime dalarken kendimi koltuğa bırakıyorum. Gözlerim boşluğa bakıyor. Hıçkırıp boğazımdaki düğümü çözüyor ve sonunda gözyaşlarımın beni esir almasına izin veriyorum.

KEMAN

Esma Rabia Özsaraç

Henüz lise çağlarındaydı.

Geçmişte yaşadığı şeyler onu iyice içine kapanık hâle getirmişti. Ama içinde asla kaybetmediği ve aksine her gün daha da alevlenen bir sevgi vardı müziğe karşı. Tüm söylemek istediklerini, dilediği sözlerle ve ahenkle dile getirdiği bir sevgiydi bu.

Babasının onda bıraktığı olumsuz intibaların yaşandığı çocukluk zamanlarındaki hisleri, annesi ile bir başına geçinmek zorunda kaldığı zorlu hayat koşulları, onu içine kapanık bir insan hâline getirmişti. Çıkış yolunuysa müzikte bulmuştu.

Her gün olduğu gibi okuldan çıktıktan sonra o çok istediği kemanı almanın hayaliyle müzik aletlerinin satıldığı dükkânın önünde uzun vakitler vitrindeki çalgı aletlerini inceliyordu. İçinden "Bir gün, elbet bir gün..." diye geçirdi. Parası neyse biriktirip o hayalini kurduğu kemanı alacaktı. O gün de kemanın önünde bir süre durduktan sonra evin yolunu tuttu. Evinin olduğu sokağın başında küçük de olsa bir otopark bulunuyordu. Normal zamanlarda o otoparktan geçmezdi. Yolun diğer tarafından geçerek evine giderdi fakat o gün iç sesi otoparkın içinden geçip gitmesini söyledi. İtiraz etmedi iç sesine.

Az ileride otoparktaki arabalardan birinin içinden sesler yükseliyordu. Yavaş yavaş o arabaya doğru yöneldi. Gelen sesler açık kalan bir radyodan yayılan müzik sesinden başka bir şey

değildi. Müziğin sesi onu kendisine çekiyordu. İstemsizce arabanın camına doğru elini uzattı. Yarı açık camdan radyonun sesini açmak istedi. Elini uzatması ile birlikte siyah bir çanta gözüne ilişti. Normalde başkalarının eşyalarına el sürmek, onları izinsiz almak huyu değildi fakat o gün öyle olmadı. Meraktan olsa gerek çantayı aldı. Çantayı açtı ancak o anda etraftan birilerinin görebileceği endişesi bütün bedenini esir aldı. Çantayla birlikte alelacele otoparktan uzaklaştı. Elinde çanta ile eve gidemezdi, annesi çantanın kime ait olduğunu sorarsa ne cevap verecekti annesine. Sokağın arkasındaki kulübeye doğru sessizce yöneldi. Kulübenin kapısını kapatır kapatmaz çantanın içini açtı. Çantanın içinde yüklü miktarda para bulunuyordu. Çantayı karakola teslim edip etmemek arasında çelişkide kaldı. Eğer teslim ederse hayalini kurduğu keman için daha uzun süreler beklemesi ve para biriktirmesi gerekecekti. İçinden bir ses ise o kadar süre beklemenin anlamsız olduğunu, bir an önce kemanına kavuşması gerektiğini söylüyordu.

Çantanın içindeki paranın tamamını alarak müzik aletlerinin satıldığı dükkânın yolunu tuttu. Yıllardır hayalini kurduğu kemanı almasının önünde artık hiçbir engel yoktu. Sevincine diyecek yoktu fakat sevincini cevabı güç bir soru gölgeledi: "Kemanı hangi parayla aldın?" Kemanı eve götüremezdi. Annesi bu duruma ne diyecekti? Bu sorular aklını kurcalarken kemanın ücretini ödeyerek dükkândan ayrıldı. Yine sokağın arkasındaki o sessiz kulübeye gitti. Kemanın tellerine dokunma fırsatını bunca yıl sonra ilk kez orada yakalamıştı. Arşeye dokunduğunda çıkan her titreşim içindeki tuhaf hisleri ayağa kaldırıyordu. Yıllardır söndüremediği müzik aşkı daha da alevlenmişti.

Saatlerini o sessiz -sadece kemanın gıcırtılı sesinin yükseldiği- kulübede harcadıktan sonra annesinin endişelenebileceği

düşüncesiyle evine gitti. Ancak kemanını kulübede bırakarak… O gece aklı hep kulübede kalmıştı. Sabahın erken saatinde uyandı. Otoparkın içinden geçerek kulübeye gidecekti. Ta ki yine aynı arabanın radyosundan yükselen sesleri duyana kadar... Usulca yine aynı arabaya yaklaştı. Hâlâ çalmaya devam eden radyonun sesine kulak verdi. Radyodan liselerarası müzik festivali yapılacağı anons ediliyordu. İçine dolan heyecan ile beraber kulübeye doğru koştu. Kemanını kaptı ve anonsun yapıldığı belediye binasının yolunu tuttu. Sora sora festivalle ilgilenen büroyu buldu ve kaydını yaptırdı.

Yarışmanın olacağı gün gelip çatmıştı. Kısa bir beklemenin ardından yarışma için içeri alınacağı söylendi. Beklemeye başladı. İçeri girip çıkan rakipleri çok mutlu görünüyordu. Kendisinin şansının bile kalmadığını düşünmeye başladı. Ardından ismi söylendi ve içeri girdi. Sandalyeye oturdu, tutmayı bile yeni öğrendiği kemanını eline aldı. Annesiyle beraber babasını terk ettikleri günde, otobüs yolculuğu boyunca çalan şarkıyı söyleyecekti.

Hayatındaki dönüm noktası olan o şarkıyı bu sefer seslendirmek hayatında başka bir dönüm noktası olacak mıydı? Bütün bunları bilmiyordu fakat o şarkıdan başka duygularını tam anlamıyla yansıtabilecek bir şarkı da bildiği söylenemezdi. Arşeyi eline aldı ve şarkıyı seslendirmeye başladı. Otuzlu yaşlarında olan radyo spikeri aynı anda kayda girdi. Tüm şarkıyı en içten duyguları ile seslendirdi. Gerçekten de çok güzel seslendirmişti. Radyo dinleyicileri büyük bir hayranlıkla dinlemişlerdi.

Şarkı bitince radyo spikerinin cep telefonu çaldı, arayan kişi eşiydi. Kaç gündür bir türlü anlatamadığı konuyu artık tüm gerçekliği ile söyleyecekti. Bisiklet almak için biriktirdiği tüm paranın kaybolduğunu…

Günlerdir aramasına rağmen kendisine ulaşamamış, ulaştığında yoğunluğu nedeniyle açıklama fırsatı bulamadığı bu konuyu şimdi söyleyebilmişti. Radyo spikerinin o anda dünyası başına yıkıldı. Aylardır biriktirdiği paranın çalınması onu derin bir hüzne sürükledi. Eşi, parayı en son arabada unuttuğunu ve arabayı da belediye binasının yakınlarında bir otoparka park ettikten sonra anahtarı kendisine teslim ettiğini söyledi.

Radyo spikeri arabanın anahtarını teslim aldığı günden bu yana arabanın yanına uğramamıştı. Tüm bu konuşulanlara kulak misafiri olan ve dinleyenleri kendine hayran bırakan kemancı liseli çocuk, yaptığı hatayı fark edip belli etmemeye çalışsa da tüm utanç verici anılarını da alıp oradan uzaklaştı. Kemanı büronun girişine bırakarak belediye binasını terk etti.

Kemanı bırakmadan önce üzerine bir de not bıraktı: "Yapmamam gereken bu hatayı yaptığım için sizden özür diliyorum. Sizin için bisiklet sürmek kadar eğlenceli olmasa da keman çalmak da çok eğlenceli."

SİYAHA BOYANAN UMUT

Esma Yüceünüvar

Adımlarım, tek tük geçen insanların olduğu sokakta tok bir ses çıkarıyor, korktuğumu belli ediyordu. Son ayın ağırlığını ciğerlerime kadar hissediyordum. Bundan dolayı adımlarım korku ile boyalıydı.

Uzun sokağın sonuna nihayet varabilmiş, dışarıdan bakıldığında bile eski püskü olduğu anlaşılan dükkânın gıcırtılı kapısını aralamıştım. Amacım, gelip boş olduğunu görmek ve birilerinin gelmesini beklemeden çekip gitmek olduğundan -hesap sorduğunda dükkâna kadar geldiğimi fakat kimseyi bulamadığımı gevelemek içindi bu.- ses çıkarmamak için uğraşıyordum fakat eskiyen parkelerin her bir çığlığı benim burada olduğumu belli ediyordu. Bozguna uğramış bir yüz ifadesi takınmış sinirle parkelere bakıyordum. "Bir türlü büyüyemedin." derlerdi bana. Günden güne yüzüm kırışsa da beğenmezlerdi ruhumun yaşını. Kendi kendime verdiğim iç savaş, dükkânın sol tarafında kalan kapıdan birisinin çıkması ile son bulmuştu. Bu adam, her ay malzemelerimi iade etmek zorunda kaldığım Bay Leo değildi. Sık gelip gittiğim bir yer olduğu için beni görmüş olmalıydı.

"Buyurun?"

Sorar gibi bakması ile afallamıştım. Acaba… acaba yanlış yere mi gelmiştim? Hayır, bu mümkün olamazdı çünkü uzun zamandır ben buraya geliyordum. Beni tehdit eden babam yüzünden. O gideli yirmi yıl geçmiş olmasına rağmen dediklerine itaat ediyordum. Çünkü korkağın önde gideniydim. Yaşama

amacım olan bir şeyi elimden alıyordu ve ben hala buna izin veriyordum. O hayatımda bile yoktu artık. Babam, o gün siyah takımı ile gitmişti. Fakat ben onu bıraksam da o beni bırakmaya niyetli değildi. İnsan düşününce daha da sinir oluyordu. Sakince ciğerlerime birikmiş havayı dışarı bıraktım.

"Benim adım Jerome. Ressam Jerome."

"Oh, peki. Ne için gelmiştiniz?"

Adamın garip bakışları ismimi duyunca dahi değişmemişti. Gerçekten beni tanımıyor olmalıydı. Gözlerimi onun yüzünden çekmiş ve her geldiğimde yaptığım şeyi yapmıştım: etrafa bakınmak. Eskimiş raflara rağmen canlı renkler ve onların bin bir tonları. Bu dünyayı yaşamak istemediğim kadar istiyordum renklerin bana verdiği duyguyu yaşamak. Doğrusu buraya geliş amacım, boyalarımı iade etmekken bu raflara bakmak mantıklı bir hareket değildi.

Bir günü hiç unutamıyordum. Çocuk yaşımda babama ilk direnişimi göstermiştim. Okula giderken bana verilen paraları biriktiriyor, diğer arkadaşlarım gibi şekerlere yatırmıyordum. Çocukluk hevesim olan şekerden bile kendimi esirgemiştim fakat ailem bunu geçici boş bir uğraştan başka bir şey olarak görmemişlerdi. Baksanıza, babam ortalıkta yokken bile halen yaptığımı kabullenememişti. O ayın sonuna geldiğimizde ben biriktirdiğim paralar ile bu dükkâna, Bay Leo'nun yanına gitmiş ve bütün paramı tezgâhın üstüne koymuştum. O gün gözlerime takılan morun tonu, benim büyümemiş yüreğimi ele geçirirken düşünmüştüm; o renk ile çok güzel bir çiçeği, kelebeği ya da kış ayında güneşin batmasına yakın zaman dilimindeki gökyüzünü boyayabilirim. En kötü ihtimalle hayalimdeki arkadaşımın vücudunu boyarım dedim. Çünkü on bir yaşındaki bir çocuğa

göre gariplik yoktu. Boyalarımı alıp hevesle çıktığım dükkâna, ağlayarak geri dönmüştüm. Akşam babam işten geldiğinde boyalarımı görmüştü. Bahsettim ya size, morun tonu beni öyle büyülemişti ki bu sefer babamdan saklamak yerine ona göstermeliyim, o da benim gibi büyüye kapılır ve boyaların evde kalmasına izin verir diye düşünmüştüm. Duygusuz bir adamdan büyülenmesini beklemek kadar saçmaydı çocukluğum. Ben hayalimdeki arkadaşımı mora boyayamamıştım fakat kollarımın morluklar ile dolmasına sebep olmuştum. Bu yüzden olsa gerek, o günü aklımdan hiç çıkmıyor.

Bir kez daha beni iç düşüncelerimden adam alıvermişti.

"Beyefendi, tam olarak neye bakmak istiyorsunuz? Size yardımcı olayım." Anlaşılan benim gibi tahammülsüz biriydi.

"Her ay olduğu gibi yine kapıma dayandı ve buraya gelmemi söyledi. Ben de geldim."

"Kim söyledi?"

"Babam. Siyah takım elbise giymeyi sever. Saçlarının az olmasına rağmen jöleleyen biri. En son cenazesinde bu haldeydi. O günü unutamıyorum. Ağlıyordum fakat bu üzüntüden değildi."

"Babanız kendi cenazesine mi gitti, beyefendi? Mümkün olmayan şeyleri zırvalamaya geldiyseniz eğer dükkânımdan çıkmanızı rica edeceğim."

"Ben anlamıyorum. Siz yenisiniz sanırım. Biraz önce tarif ettiğim adam ayda bir kez kapıma dayanır. Hatta hep yeni tuval aldığım, evimin buram buram boya koktuğu o günler gelir. Ve beni aldığıma pişman eder. Derhal aldıklarımı iade etmem konusunda da oldukça ısrarcı olur. Halbuki küçücük bir çocuk..."

"Beyfend…"

"Konuşmama da hiç fırsat vermez biliyor musunuz? Neymiş, tuval boyamak herkesin yapacağı bir şeymiş. Bu boş işten para kazanamaz, geçimimi sağlayamazmışım."

Hayır, çok gözü sulu biri değilimdir fakat tutkuyla yaptığım bu iş kırmızı çizgimdir. Karşımda afallamış bakan adam gözlerimin dolduğunu göremezdi. Benim gibi bir ressam şuracıkta deliler gibi ağladı dedirtemezdim. Boğazımı temizleyip devam ettim konuşmaya.

"He- her neyse..." Lanet olsun yine fazla duygudan kekelemiştim. Sevmiyordum bu özelliğimi. "…Çabuk şunları geri alın. Peşimden geliyordu en son. Belki… Olamaz! Belki böyle boş laflar ettiğimi duymuş bile olabilir. Daha önce çizdiğim resimlerime de kıyar o cani adam. Yalvarırım, şunları alıp parasını verin bana. Daha fazla vakit kaybedemem."

"Peşinizde birisi mi var? Aman Tanrı'm. Babanız hakkında garip şeyler zırvalıyor, peşinizde birisinin olduğunu söylüyorsunuz. Tanrı aşkına siz kimsiniz? "

"Jerome. Hayatı pahasına bile olsa resim çizmek isteyen ama babasının yüzünden bir türlü bunu beceremeyen ressam Jerome."

"Babanız öldüyse bundan sonra becerebilirsiniz demektir o halde."

"Ha-hayır. O hala geliyor kapıma diyorum. Bugün de geldi. Size, daha doğrusu Bay Leo'ya iade etmemi söyledi. Eğer… eğer onun sözünü dinlemezsem diğer tuvallerim, sanatım da elden gider. Diğer tuvallerimi… boyalarımı gizli gizli eve soktuğum ve

şansımın yaver gittiği o zamanlar yapmıştığım diğer resimlerim de yok olur."

Arkamda kapı sesi duymamla kaskatı kesilmiştim. Eyvahlar olsun! Yapmaz sanıp oyalandığım için dükkâna kadar girmişti. Fakat o cani adam için onuru çok daha önemliydi. Herkes içinde beni azarlayamaz, bana el kaldıramazdı. Ayak sesleri yaklaştıkça daha da panik oluyordum. Ellerim titreye titreye adamın eline boyalarımı sıkıştırdım.

"A-alın hemen."

"Ressam Jerome?"

Küçükken olduğu gibi arkamdan sakince seslenecek, boyaların parasını kendisi alıp nazik bir şekilde yapıyormuşçasına elimden tutacaktı. O an, gözlerimden yaşlar gelirken, babama yenildiğimi kanıtlıyordum. 'Baba senin oğlun güçsüz, korkağın teki.' demekti gözyaşlarım. Babam içinse eve gidince ona boyun eğeceğimin resmi. Odaklanamadım önümdeki para uzatan adama, yine arkamda bekleyen babam alır ve beni dükkândan sürükleyerek çıkarır diye bekledim. Olmadı. İnanın daha çok korktum. Siyahlara boyandım, şimşekler çaktı susmak bilmeyen aklımda. Cevap vermeden kaçmak, kaçmak ve kaçmak istedim. Uzaklara gideyim hatta ıssız ormanlara gideyim de beni bulamasın istedim. Omzuma doğru yükselen elin rüzgarını hissettim. Bu sefer dokundurmadım kendime. Hızla çıktım. Ben, babamı beklemeden özgürce çıktım o dükkândan. Yine gözyaşlarım yanaklarımı ıslatıyordu. Fakat teslimiyet çığlıkları değil sevinç çığlıkları atıyordu bu sefer. Bunun verdiği haz ile doldu içim. Arkamdan seslenen Bay Leo'yu ve dükkâna girdiğimden beri konuştuğum adamı duymamıştım bile.

YANSIMA

Fatma Nur Kabalak

"Yazmak istemiyorum. Ama masaya oturuyorum ve tek bir tüy parçası bile taşımaya gücüm kalmamasına rağmen kelimelerimin yüküyle iyice ağırlaşmış bu eski kalemi yine tutuyorum. Hislerim tuhaflaşıyor, artık hissetmiyorum sanki, ama var olduklarını da biliyorum. Eskiden olsa nasıl da tanımlardım hislerimi! Süslü betimlemelerle, sanki bir melodiye uydurmuşçasına özenle seçtiğim kelimelerle diğerlerine aktardığım hisleri yakalamaya çalışırdım. Şimdi hisler ve kelimeler, buraya akmak bir yana kendi içimde bile akmaz oldu artık. Bu bana acı veriyor. Yine yaptım! Acı verdiği falan yok, sadece sanırım beni zehirliyor. Zehri akıtmak için yazmaya çalışıyorum ama olmuyor, her bir harfte zehir zihnimde daha da yoğunlaşıyor. Yazsam da yazmasam da bir şey değişmiyor, ikisinin sonunda da ölüyorum. Bilemiyorum. Yazmaktan bu kadar erken kopmamalıydım ama bir yalanı ne kadar ilerletebiliriz ki? Yazdığım her şey yalan! Hislerim... Hepsi birer sahte yaştan ibaret. Yaş derken gözün yaşlarından bahsetmiyorum; benim yaşlarımdan, dünyada geçirdiğim her bir seneden bahsediyorum. Belki gözyaşlarından da bahsedebilirim, sonuçta onların da sahtesini çokça döktüm. Bilemiyorum... Sırf yazmak için kendimi hissetmeye zorluyorum belki de. Ne kadar da tuhaf ve acınası! Oysa bu zamana kadar kendimi hep tam tersine inandırmıştım."

Yaklaşık iki senedir kullandığı kalemi yerine bundan birkaç ay önce satın aldığı ama hiç kullanmadığı kalemi ile yazmayı

tercih etmişti. İlk defa kullandığı ve ona anlamlandıramadığı bir rahatsızlık veren kalemi defterinin üstüne yavaşça fırlatıp sandalyesinden kalktı. Yazması ancak beş-altı dakika sürse de elleri ağrımıştı. Kahvesinden bir yudum alıp eskimiş kupasını titreyen elleri yüzünden beceriksizce geri yerine koydu ve aynaya doğru ilerledi. Ellerini yüzüne dokundurdu. Parmak uçları, yumuşak ancak kirli tenini nazikçe okşarken bir şeyleri anlamak istercesine kendisini izliyordu. Bunu sık sık yapmaya başlamıştı. Son zamanlardaki hallerine bakılırsa bu pek de iyi bir huy değilmiş gibi duruyordu. Aslında, iyi veya kötü, çok da umurunda sayılmazdı. Oysa her şey umursamazlığından gerçekleşmemiş miydi? Ne zaman her şeyi boş vermiş hâle gelmişti? Masaya otururken endişeleri kalbini tekletmemiş miydi? Saçları daha çok dökülür olmamış mıydı? Gerçekten umursamıyor muydu? Yoksa diğer hislerinde yaptığı gibi bunda da mı rol yapıyordu? Sahi, kimdi? Aynasındaki yansımada nasıl kişilik görünüyordu?

Her bir soru, gökyüzünden aceleyle düşen yağmur damlaları gibi akıp geçiyordu zihninden. Tek birisini seçip onun üzerinde düşünmeye bile zaman bulamaz olmuştu, zihnine de sahip çıkamıyordu artık. Yağmur damlaları hızlandıkça hızlanıyor, hava soğudukça doluya dönüşüyor; ince kollarına çarpıp canını yakıyordu. Dediğine göre, umurunda değildi ancak derine inip söyleyemediklerine, hissedemediklerine baktığında hiçbir şey bilmiyordu. Umurunda mıydı, değil miydi? Hiçbir fikri yoktu.

Kendisini tanımadan ne yapabilirdi? Sınırları aşmak istiyordu, sınırları koyan kendisiydi. Yazmak istiyordu, yazmaktan kaçan yine kendisiydi. Hisleri hakkında paragraflar yazıp insanları onlarla etkiliyordu, bazılarının hislerine dokunuyordu. Yayınladığı her bir yazısı, binlerce tıklanma ve binlerce beğeni alıyordu. O zaman derdi neydi?

İnsanlar beni beğensin ve bilsin diyerek başlamıştı yazmaya. Her bir yazısı beğeni aldıkça, egosu övgülerle şımartıldıkça farklı kimlikler oluşturmuştu kendisine. Ona hiçbir şey hissettirmeyen olaylara büyük manalar yüklemiş, her birine birer şiir yazmıştı. Belki de bu yüzden değersizleşmişti şiirleri.

Kendisi için yazmıyordu. Hiçbir zaman kendisi için yazmamıştı. "Yazmakta iyi olmak, hislerle iyi anlaşmaktır. Hislerini anlayamayan hiç kimse, bir cümle dahi olsa yazamaz." demişti bir denemesinde. Sonrasında da iki türlü yazmak olduğundan bahsetmiş; birisinin çok basit, diğerinin çok zor olduğunu vurgulamıştı. Kendi yazılarını da hep zor olan kategorisine koymuştu. Şimdiyse dönüp baktığında yazdıklarının ilk kategoriye bile giremeyecek kadar aciz olduğunu fark ediyordu. Kendisi için yazmamıştı, yazmak için kendisini var etmişti.

Yazmak için var olmak veya sırf herhangi bir şey için var olmak... Ne kadar da acınasıydı! İlk önce kendisi için var olmalıydı, kendisini başka bir şey için tüketmenin bir anlamı yoktu gözünde. Her bir sanat, her bir uğraş değerliydi ancak kendisinden daha mı değerliydi cidden? Hayatı güzelleştirmesi gerekmez miydi sanatın? Hayatı zehir eden şeylerin ıstıraplı iltihabını kelimelerle, renklerle, notalarla akıtmak gerekmez miydi? Niçin kelimeler onu zehirler olmuştu? Belki de edebiyata hakaret etmişti yaptıklarıyla, cümleler de onu lanetlemişti.

Gülümsedi, ancak mutluluktan veya ona benzer bir duygudan değildi gülümsemesi. Kendisinden nefret ediyordu! Daha kim olduğunu bilmeden, kendisinden iğrenir olmuştu. Komiğine gidiyordu bu halleri, engel olamıyordu gülümsemesine.

Nasıl birisi olduğuna dair bir fikri yoktu ama "iyi" bir insan olmadığından kesinlikle emindi. "İyi" ve "kötü" kavramları da karışmıştı kafasında. İyi ve kötü hakkında okuduğu efsaneleri hatırlıyordu. Kitaplarda altını çizip üstüne denemeler yazdığı satırlar beliriyordu zihninde fakat artık hiçbirisine ne inanıyor ne de katılıyordu. Zihninde her şey griydi ne beyaz kalmıştı ne de siyah.

Yüzünü biraz daha inceledi ve kendisinden iğrendiğine karar verip aynanın önünden çekildi. Bundan da emin değildi oysa, kendisini tanımazken iğrenmek saçma geliyordu. Eskiden iyi birisi olduğuna inanırdı, hatta mükemmel olduğuna. Bembeyazdı. Şimdi ise siyaha daha yakın bir gri olduğuna inanıyordu. Belki bundan birkaç sene sonra hiç beyazı kalmazdı.

Her şey zaman ve dönem meselesiydi, her daim haklı çıkacak hiçbir kanun yoktu. Her zaman sağlıklı olamazdı, her zaman "iyi" de kalamazdı. Ancak o hiçbir zaman "iyi" olamayacağına inanıyordu.

Tekrardan oturdu masasına, perdeleri hâlâ kapalıydı. Bir umutla klavyesinin başına geçti ve yazmaya hazırlandı. Tek bir karakter kalmıştı yazmaya başlayabilmesi için ancak bir türlü karakterini tamamlayamıyordu. Karakter ondan kaçıyordu, yazamaması için direniyordu. "Kendini bilmezken beni nasıl bilebilirsin?" diye soruyordu ona gece rüyalarında. Belki de roman yazmayı hiç denememeliydi. Kendisine onlarca karakter oluşturmuşken kitabı için tek bir karakteri tamamlamak neden bu kadar zordu, anlamıyordu.

"Yalancı olduğun için." diyordu.

"Kendini bilmezken beni nasıl bilebilirsin?"

Çalışma masasının sandalyesinde ona yüzünü göstermeden tek bir cümleden başka bir şey demeden oturuyor, aynı cümleyi aynı tonlama ve ruhsuzlukla tekrarlıyordu.

Bilgisayarının ekranında onu görür gibi olduğunda korkuyla sandalyeden fırladı ve bilgisayarını kapatıp yatağına geçti. Biraz uzandı, bu esnada hiçbir şey düşünmedi. Uyumayı denedi, başaramadı. Ayağa kalkmayı denedi, olmadı.

Arkadaşlarını düşündü. Dışarı çıkacaklardı, onu da çağırmışlardı ama o evde kalıp romanı üzerinde çalışacağını söyleyerek tekliflerini reddetmişti. Ama hepsi de biliyordu ki tek bir satır bile yazmadan sadece düşünecekti.

Bir diğer tarafa döndü, birkaç saniye sonra da diğer tarafa. En sonunda ayağa kalktı, perdelerini ve camını açtı. Kahve kupasını alıp mutfağa götürdü ve salona geçip oturdu. Dışarı çıkmak istiyordu ama her seferinde gezmenin ona iyi geleceğini söyleyip gittiği her yerden tükenmiş bir şekilde geri dönüyordu. Herkes ne kadar da mutluydu! Bir acı çeken o muydu?

Sorunlarından bahsettiği herkes aynı problemlerden mustarip olduklarını söylüyordu. Öyleyse neden evinde yalnız başına oturup bunları düşünen bir tek oydu? Herkes gülümser, bir şeyler yaparken tek somurtan kendisiydi. Anlaşılan, sorun ondaydı.

Tekrardan ayağa kalkmayı düşündü ama öylesine yorgundu ki sadece düşünmekle kaldı. Son üç haftadır ya çok ya da hiç uyumadığı için eline tahta bir kaşık alıp beynini yemek yaparcasına karıştırmış gibi hissediyordu, hiçbir şey net değildi. Yemek suyunu bir türlü çekmiyor, vıcık vıcık kaynıyordu.

Takılı kalmış gibi -ki kalmıştı- geçmişi düşündü yeniden. Ne düşünmesi gerektiğinin ayırdında da değildi. Gerçek ve yalan kafasında allak bullak olmuştu. Bundan sadece birkaç sene önce mutluydu, bundan emindi. Şimdi ise... Mutsuz muydu? Yoksa sadece duygularını mı kaybetmişti? Belki ikisi de aynı şeylerdi. Ya da onun durumuyla alakaları yoktu! Sadece gerçeklerin farkına varmıştı.

Hiçbir zaman belli bir karaktere sahip olmamıştı. Girdiği ortamlara göre değişmiş, yazdığı denemelere göre bir görüş benimsemiş ve bir diğer denemesine kadar o görüşü savunmuş; bu döngüyü her yazısında tekrarlamıştı. Her ay, her hafta belki de her gün farkında bile olmadan geçmişinden bambaşka bir hâle bürünürdü. Bu durum aklına okuduğu bir kitabı getiriyordu. İnsanlığını yitirdiğini söylüyordu oradaki yazar, o ise hiçbir zaman bir insan olmamıştı.

Kendisini bulmak bu kadar zor muydu? Kendisinin farkında olmayan birisi dünyayı nasıl tanıyabilirdi? Düşünmek uykusunu getirmişti artık. Düşünmemeliydi. Kim bulmuştu ki kendisini!

Yollara düşüp dünyanın dört bir köşesinde kendisini aramalıydı belki ya da geçmişte yaptığını yapıp her gün bir başkası olmalıydı. Duyguları ve düşünceleri hakkında bir tek dünyayı değil kendisini de aldatmalıydı.

Çevresindeki kişileri teker teker gözünün önüne getirdi. Oturduğu siteye taşınalı altı aydan biraz fazla oluyordu, eskiden olsa tanımadığı kimse kalmaz, herkesle bir muhabbeti olurdu. Oysa sitede tanıdığı kişiler ancak birkaç kez danışmak zorunda kaldığı güvenlik ve site görevlisiydi. Her şeye ve herkese yabancıydı artık.

Bu düşünceleri kendisini belli etmeye başladığında çevre değişikliğinin ona iyi geleceğini düşünmüştü. Kendisini hâlâ eski benliği ile karıştırıyordu o dönem, taşındığında ise her şeyi anlamıştı: Hakkında bildiği her şey değişiyordu.

"Kendisine yabancı olmak" sözü hep tuhafına gitmişti. "Bir insan kendisine nasıl yabancı olabilir ki?" diye soruyor, bunun üzerine yazılar yazıyordu. En yakını olarak gördüğü kişi ile yaşadığı kavganın ardından bu soruyu gerçekten sormaya başladığı zaman her şey değişmişti.

Arkadaşı edebiyata pek meraklı değildi. Ulaş'ın ona önerdiği kitaplar ve Ulaş'ın yazıları dışında çok fazla okumazdı ancak Ulaş onun görüşlerine hep önem verirdi. Sahte olduğunu ona ilk söyleyen de oydu. Sürekli değiştiğini, onu artık tanıyamadığını yanındaki sandalyeyi tekmelerken haykırmıştı. İlk defa böylesine büyük bir kavga etmelerine rağmen küslükleri çok uzun sürmemiş, birkaç gün sonra da barışmışlardı.

Bu kavga kafasını biraz kurcalasa da kısa sürede araları düzelince çok düşünmemişti. Arkadaşı ile de bir daha konusu açılmadı. Kimi zaman kendi kendisine pek derine inmeden sorguluyordu. En başta sorun yaşamamıştı, hatta bu konu üzerine de yazmıştı. Önceden hiçbir yazısını sorgulamayan, hepsinin doğru ve mükemmel olduğuna inanan Ulaş ilerleyen zamanlarda yazılarını sorgulamaya başladı. Tüm güzelliğini kaybetmişti yazıları. Herkesi ikna edebilecek kadar iyi savunduğunu düşündüğü görüşleri, kendisini bile etkilemez olmuştu.

Bunu neden sorun ettiğini de anlayamadı, hâlâ da anlayamıyordu. Sonuçta yazardı. Her görüşü savunabilmesi, anlatabilmesi gerekirdi. Münazaralarda her zaman en başarılı

olan oydu, yazarken yaptığı şey de buydu: Her durumda görüşünü savunuyordu. Ama Ulaş bir romanda veya hikâyede yapmıyordu ki bunu, kendi düşünceleriymiş gibi paylaşıyordu. Belki bunu da yapması normaldi, illa katılması gerekmezdi ki! Bir süre de böyle düşünerek yaşadı. Yazmaya devam etti ancak eskisi gibi yazamıyordu. Sadece kullandığı kelimeler güzel yerleştirilmiş oluyordu, ortada bir fikir yoktu.

Gerçek fikirlerini sahtelerinden ayırt edemez olmuştu. Belirsizlik çukurunun içine düşmüş, çıkmak için çırpındıkça bataklık olan çukurun içine daha da batıyordu. Kendisini evine kapattı, dışarı çıkmaz oldu. Yazdığı her şey olumsuz eleştiriler almaya başlamıştı. Hakkında dedikodular dolaşıyordu, internete bile giremez olmuştu bir müddet sonra.

Her gün yazmasına rağmen her seferinde aynı sonucu alıyordu: Hiçbir zaman bu benim diyebileceği bir benliğe sahip olamamıştı. Eski yazılarına bakıp onları yazdığı zamanlardaki düşüncelerini anımsadığında bunu daha da iyi anlıyordu.

Duyduğu cümleleri, okuduğu kitapları, internette gördüğü en değersiz fikri alıp zihninde harmanlayıp yazmış ancak hiçbirisine gerçekten katılmamıştı, hep kendisini kandırmıştı. Öyleymiş gibi yapmış, kendi içinde bir tiyatro oyunu oluşturmuştu.

Onlarca farklı fikir vardı ve hepsini de savunuyordu. Hepsini benimsiyor; dışarıdan duyduklarını sanki kendi fikriymiş, hayatını ise bu düşünceye adamış gibi savunuyordu. Hiçbir zaman özgün bir fikri olmamasına rağmen zihni her zaman özgündü. Zekasına yazık ettiğini de düşünmüyor değildi.

Belki de sayısal alanda ilerlemeliydi. Sayılar her zaman kesindi, kanıtlanabilirdi. Edebiyat ve felsefe gibi alanlarda ise

herkes her görüşü savunabilirdi. Aynı görüşü savunma yolları bile belirli olmazdı. Kendi görüşleri olmayan birisi için yaşadığı alan çekilmezdi.

Böyle yaşamak zorundaydı. Kendisini hiçbir zaman tanıyamayacaktı, yine de diğer insanları tanımaya devam edebilirdi. Kendisini bulmak zorunda değildi ki! Hem, kim bulmuştu kendisini? Hiç kimsenin gerçek benliklerinden haberdar olduğunu sanmıyordu. Bunları düşünürken gerçek kimliğini bulabilir miydi? Nereye giderse gitsin bulamayacağından da emindi. Bu onu korkutuyordu. Hislerini artık anlayamıyordu ancak hiçbir zaman anlamamıştı, sadece anlıyor gibi görünmüştü.

Aynadaki yansımasını tanımasa da olurdu. Hiçbir zaman gerçek benliği olmamış, çocukluğundan beri başkalarının görüşleri ile geçinmiş birisi otuzundan sonra benliğini nasıl bulabilirdi? Tek bir şeye nasıl bağlayabilirdi kendisini? Bunu yaptığını söyleyen insanlara da inanmıyordu.

"Diğer herkes nerede olması gerektiğini biliyor ama sadece ben amaçsızca yürüyordum."*

Zihninde yankılanan şarkı böyle diyordu, aylardır en çok dinlediği şarkılar listesinde birinci sırayı bir başkasına kaptırmamış olan şarkıdan şu anda sıkılmıştı. Diğerlerinin gittiği yola girebilirdi, onları takip etmek neden kötü olacaktı? Diğer herkes gibi olabilirdi, onlar ne yaparsa aynısını yapmak kötü değildi! Bunu kabullenebilirdi, neden olmasındı ki? Evinde oturup kendisini harap etmek yerine kabullenirdi. O da böyle birisiydi. Zengin bir zihni vardı, tek bir görüşü benimseyemiyorsa ne olmuştu! Sadece birkaç günlüğüne benimsediklerini en güzel şekilde savunmuş, kendisini bile inandırmıştı; ömür boyu bir

şeye bağlı olmasa da olurdu. Kendisi de demişti: Kendisi için var olmalıydı.

Yazmak için kendisini var etmişti, başka ne yapabilirdi? Bir şeye bağlı olsa da olmasa da en sonunda kendisi için yaşamış olmaz mıydı zaten? Yazmak için kimse onu zorlamamıştı. Yazmaktan başka yapabileceği şeyler de olmasına rağmen yazmayı o seçmişti. Ne yazacağını, nasıl yazacağını da o belirlemişti. Amaçsızca yürümesine gerek yoktu, iyi veya kötü olmasına, kendisini insan gibi hissetmesine gerek yoktu! Hepsi olabilirdi. Bir gün iyiyi, diğer gün kötüyü savunabilirdi. Her şey olabilirdi. Her şeyi yapabilirdi. Her fikir onun fikri olabilirdi, her roman onu yansıtabilirdi, herkes ile anlaşabilirdi; kimse ile zıt olmak zorunda değildi.

Kim bulmuştu ki kendisini? Tek bir amaca bağlanmış insanlar gerçekten yaşamış mıydı ki? Tüm ömrünü tek bir sözü savunmak, onu kanıtlamak için yaşamak... Ne kadar da acınasıydı!

Buna alışmak için zamana ihtiyacı vardı, yardım alabilirdi. Son zamanlarda kendisini yalnızlaştırması dışında hiçbir zaman yalnız olmamıştı. Sahte veya gerçek, her zaman yanında insanlar olmuştu. Kendisine hepsinden bir şeyler katmıştı, kimse ile zıt düşmeye çalışmamıştı. En aptalca fikri bile anlamaya çalışmıştı ve anlamaya başladıkça hiç de aptalca gelmemişti.

Yalan söylemiş sayılmazdı, onun kişiliği buydu. O bir yazardı. Her şeyi yazabilirdi, her fikri savunabilirdi; zihni bunun için oluşturulmuştu. Kendisini yazmak için var ettiği de yanlıştı belki de. Yanlış hiçbir şey yapmamıştı ki, sadece yazmıştı; kendisi veya değil ne fark ederdi?

Eserler, sanatçıyı gizlemek için değil miydi zaten? Sanatçı yazardı, çizerdi, söylerdi; sanatını herkes farklı bir yönden benimserdi. O da her seferinde farklı bir yönden benimsemiş, o yönden yazmıştı. Milyonlarca zihnin yaptığı şeyi tek bir zihinde yapıyordu. Milyonlarca görüşü alıyor, her birisini benimsiyor ve savunuyordu. Bir yazarın yapması gereken de bu değil miydi? İster romanlarında yapsın ister denemelerinde; bir şey fark etmezdi. Yazmak için var olmuştu veya yazmak için kendisini var etmişti; ikisi de aynı şeydi. En sonunda ikisinde de yazıyordu.

Romanındaki karakteri bir türlü oluşturamıyordu çünkü kendisini "gerçeğe" odaklamıştı. O karakterinin diğerleri gibi olmasını istemiyordu, farklı olmalıydı. Farklı olmanın hiçbir anlamı yoktu. Sadece dikkat çeker, buna rağmen yalnız olurdu. Kendisini değiştirip "gerçek" ve "farklı" hâlini bulmaya uğraştığında kendisini kaybetmişti. Onun "farkı" da buydu, herkesle aynıydı.

Ona sahte denilene kadar hiç bunu hissetmemişti. Aslında yine her zamanki yaptığını yapmış ve arkadaşının görüşünü kabul ederek "sahte" olduğunu düşünmüştü. Bunun üstüne de yazmıştı, bu fikri de savunmuştu. Hiçbir değeri olmadığını düşündüğü günlükleri, gözünde artık en değerli yazılarıydı. Birkaç ay sonra değişecekti, bu dönemi de geçecekti ve bambaşka bir hâle bürünecekti.

Her şey bir zaman meselesiydi. Aynadaki yansıması çocukluğundan bu yana değişmişti; uzamış, kilo almış veya vermiş, sivilceleri çıkmış, iyileşmiş, sakalları uzamış ve onları kesmişti. Kişiliği de değişebilirdi. İllaki yıllar içinde bir değişim olmasına gerek yoktu ki! Aylar içinde de değişebilirdi, günler içinde de. Yalnız kalmadığı ve diğerlerine uyduğu sürece hiçbir

sorun görmüyordu. Çünkü diğerlerine uymadığı ve yalnız kaldığı dönem, hayatının en kötü dönemiydi. Belki de tek kötü dönemi.

Ayağa kalktı, 'şarkı listesini karıştıra' bastı ve sesi de biraz açtı. Aylar sonra ilk kez şarkının sesini yükseltmiş ve neşesini yerine getirecek bir şeyler bulmuştu. Hiçbir şey yapmamıştı, zaman geçtikçe kendisine gelmişti. Hem de ne kadar küçük bir zamanda! Daha iki saat önce aynanın karşısına geçmiş kendisini sorguluyordu. Şimdi ise tamamen eski hâline dönmüştü!

Kim bulmuştu ki kendisini? Tek bir fikirde sabit kalanlar yaşayabilmiş miydi?

Yaşamak için yaşayacaktı, amacı olsa da olmasa da. Kendisi için yazacaktı, yazmak için kendisini var etmiş olsa da. Ve arkadaşına katılmaya devam edecekti: Belli bir kişiliği yoktu, bazılarına göre bu kişilik sahteydi. Ama onu üzmediği, ilişkilerini bozup zarar vermediği sürece bunun hiçbir sorunu yoktu. Kendisini her zaman kabul etmişti ancak kısa bir ara vermişti. Bu arayı uzatmaya gerek yoktu. Olduğu gibi mutluydu, farklı olmak zorunda değildi.

Odasına geçip tekrardan masasına oturdu ve defterini açtı. Eski kalemini alıp yazmaya başladı:

"Ne düşünmem gerek bilmiyorum. İki saat önceki halimden fiziki ve yorgunluk olarak çok farklı değilim ama düşüncelerimin değişiklik gösterdiği kesin. Hislerim... Onlarla aram hâlâ şekerrenk. Sahte veya gerçek ne fark eder, bilmiyorum. Ki bana kalsa pek de fark etmiyorlar. Bu kendi kendime oluşturduğum ilk düşüncem olabilir. Farklı olmak zorunda değilim, iyi yazdığım sürece bir görüşe veya gerçek bir

görüşe bağlı olmak zorunda değilim. Girdiğim her ortama göre değişmemde ne sorun var ki? İnsanlar bukalemunu aşağılıyor mu da beni aşağılayacaklar? Bukalemunla aynı mantıkta hareket edeceğim, aynı olacağım. Dikkatleri üzerime çekmeyecek ve sakince yaşayacağım, kimsenin -özellikle de kendimin- avı olmak istemiyorum. İnsanlar bana hakaret ettiğinde veya karşı çıktığında, yapamıyorum. Onlara katılmaktan başka bir çözüm bulamıyorum, bu beni "sahte" mi yapar? Kendimi sevdirmek istememin, kabul görmek istememin ve kavga etmekten korkmamın diğerlerine ne zararı var? Zıt olamamamın ne zararı olabilir ki! Onları bilmem ama "sahte" olduğumu düşünmeye başlayana kadar benim bir sorunum yoktu. Kendi yansımama değil, diğer insanların bendeki yansımasına odaklanmaya devam edeceğim. Aynadakinin bana katacağı hiçbir şey yok, diğerleri olmadan o bir hiç. Aslına bakarsanız, ben de bir aynayım; diğerlerini yansıtıyorum. Bir aynanın, bir diğer aynaya katacağı hiçbir fark yoktur. Yansıttığı nesneler ve kişiler kadar güzel, farklı olmadığını görecektir sadece; bir ayna, bir diğer aynaya kendisini sadece değersiz hissettirir."

*BTS- Reflection

ELMA

Ferize Sena Özcan

Hayalimdeki buğulu camın ardındaki kadın kahkahalarla gülüyordu. Gözlerini saç tutamlarıma kadar üzerimde dans ettirdi. Evet, işte şimdi gözleri gözlerime mıhlanmıştı. Kadının her hareketinde daha da gerildiğimi hissediyordum. Artık kahkahası durmuştu. "Aptal" dedi değişik bir aksanla. Sesimi çıkaramadım. Camın buğusu çözülüyordu. Kadını izledim.

Beyaz hemşire kıyafeti giymiş, sarı saçlarını arkadan örmüştü. Aksanından da tahmin ettiğim kadarıyla Rus'tu bu kadın. "Aptal" dedi tekrar. Kadın yeniden kahkahalara boğuldu. Konuşmaya çalışıyor, konuşmasını kahkahaları kesiyordu. Yalnızca "Aptalsın" dediğini duymuştum. En sonunda sesim kıstırıldığı mahzenden çıktı, "fakat neden?" Kadın artık küçük bir veledi andıran kıkırtılar çıkarıyordu. Sabrımın az kalmasına karşın kadına olan korkum da gitgide büyüyordu. Kadın ise gözleriyle üstünlüğünü belli edercesine bana kibirle bakıyordu. Histerik bir gülüşle nefes alıp veriyordum. Kendimden asla ödün vermemem gerektiğini düşündüm ve "Seni dinlemem hataydı." dedim. Ellerimi saçlarıma tarak yaptım, sırtımı dikleştirdim ve kadının yanından geçmek için hareketlendiğim sırada kolumdan tuttu. İğreti bir gülüşle "aptal âşık." dedi. "Yalnızca aptallar âşık olur."

Zaman tik taklı bir saatin gece yarısını gösterdiği şekilde asılı durdu. Düşüncelerim bu saatin akrebinden kendini boşluğa bıraktı. Kadın artık gülmüyordu. Gözlerinde acıma vardı. Kadının aynayı andıran gözlerinde bir kadın gördüm. Yanakları

içe çökmüş, gözaltlarındaki torbalar bir ölünün üstüne atılan toprağı anımsatıyordu. Fakat o topraktan çiçek filizlenmeye başlamıştı. O çiçeğe su vermişlerdi. O kadın bendim. Buğulu cam tekrar kendini göstermeye başladı. Kadın siluet haline büründü. Artık gözükmüyordu. Ellerim yumruk halini almıştı.

Tırnaklarım avuç içlerime kalem tutmayı yeni öğrenen bir çocuğun attığı çizgileri atıyordu. Çizilen her çizgi kan kusuyordu. Arkamı döndüm, bembeyaz bir oda. Yerlerde ellerimden akan kırmızılar. İki adım ötemde küçük bir elma.

Ağacın suyu çektiği gibi dermanı çekilmiş bacaklarımı zorlayarak iki adım attım. Yumruk olmuş ellerim açıldı. Eğildim ve elmayı aldım. Elma ağaçtan yeni kopmuş gibi tozlu, anneden yeni doğmuş bebek gibi tazeydi. Parmaklarımı açtım ve elmayı kavradım. Elmanın kızıllığı elimin kızıllığıyla büyüdü. İşte gözlerim şimdi boş bakmıyordu.

Uzun zamandır eline sigara almamış bir tiryakinin sigarayla buluşması, günlerdir yazı yazmamış bir yazarın en sonunda sayfalara sarıldığındaki doygunluğu bana kanlı bir elma veriyordu. O kanlı elma da bana aptal olduğumu fısıldıyordu. Ellerimdeki kan kurudu.

Tiryakinin dumanı göklere ulaştı. Elma ölmüştü.

Duyduğu seslerin en acımasızı "Mutlu sonlar yoktur." diyordu. "Mutlu sanrılar vardır."

Mutlu sanrılarımız yalnızca anlardaydı. Anlar ise kum saatinden düşen taneler gibi sona yaklaşıyordu. Düşen son tane felaketi olacağını bilmez gibi hala ölü bir elmayı diriltmeye uğraşıyordu.

-Eylem Hanım ilaçlarınızı getirdim efendim.

KAYIP ADAM

Göktuğ Saylam

Yere bakarken gözüne bir çubuk çarptı. Neden bilmiyordu ama gözüne çok hoş gözüküyordu. Yaya olduğundan yanında çok fazla eşya taşıyamazdı. Yavaş adımlarla yürümeye devam etti. Çubuğun yanına geldiğinde farklı bir şey daha gördü. Daha öncesinde böyle bir şey görmediğine emindi. Hemen hızlıca oradan uzaklaşmaya karar verdi.

Bu enteresan yere girdiğinden beri bir an evvel çıkmak istiyordu. Enteresan canlıların yanı sıra hiç görmediği nesnelerin olması onu ürkütüyordu. Aklı çubukta kaldı. Gerçekten almaya değer miydi? Geri dönmeye niyetlendi ama birden buradan uzaklaşma isteği baskın geldi ve görünen en yakın tepeye gitmeye karar verdi. Acaba hangisi en yakındı? Mesafeleri algılamakta zorluk çekiyordu. Bunun neden kaynaklandığını bilmiyordu. Epeydir gözüne yenilebilir gelen şeyler ile karın doyurduğu için yediklerinin yan etkisinin olabileceğini düşündü. Bu gerçekten saçmaydı. Hangi besin maddesi böyle bir etki yapardı ki? En iyisi yürümeye devam etmekti. En yakın tepeye yürüyeceğini bile unuttu, dümdüz devam etti. Zaten hangi tepenin daha yakın olduğunu anlayamamıştı.

Hâlâ yaşadığı için çok şanslıydı. Hatırlamak istemediği bir sürü kötü anısı vardı. İyi anıların birçoğu ise unutulup gitmişti. Keşke bir yerlere yazsaydı. Birden yalpalamaya başladı ama dengesini koruyabildiğinden düşmedi. Çantadan gelen su sesleri onu su içmeye teşvik etmiş olmalıydı. Durdu ve çantasını

açtı. Neden bilmiyordu ama en dipteki şişeyi almayı tercih etti. Şişelerini dolduralı çok vakit geçmemişti. Yanında epey suyu vardı. Bu düşüncelerle içtiği suyunu çantaya geri yerleştirdi ve kalktı. Aslında susamıştı ama fark etmemişti. Su içmek az da olsa iyi geldi. Büyük ihtimalle buralardan önceden birileri geçmiş veya buralarda birileri yaşamıştı. Eve benzeyen küçük yapılar görmüştü. Ağaçtan yapıldığı için zamana yenik düşmüştü. Çevrede çok fazla ağaç olduğu için ağaç kullanıldığını düşündü. Acaba neden gitmişlerdi buradan? Belki de kimse kalmamıştı uzun süre, zaten gideceklerdi. Toprak tarıma elverişli gibi durmuyordu. Ara ara çatlaklar vardı ve kile benziyordu. Ağaçların ortam şartlarına uyum sağlayabilmesi garip geldi. Bazıları lezzetli meyveler bile veriyorlardı. Yere bakarak yürüdüğünden birden etrafa bakma zorunluluğu hissetti.

Tahmin ettiğinden az yol almıştı. Adımlarını hızlandırma kararı aldı. Bir süre boyunca aynı tempoyla yol aldı. Çok fazla yokuş yoktu, genelde düzlüktü. Bazen ayaklarına çok da uzun olmayan otların arasında küçük çakıl taşları takılıyordu. Pek umurunda değildi bunlar. Daha çok kafasındaki toparlayamadığı düşüncelerle cebelleşmek rahatsız ediyordu. En azından bir uğraşı vardı. "Acaba başkaları da beni düşünüyor mudur şimdi?" diye geçirdi içinden. Belki de hatırlanmaya değer biri değildi. Birileri onu hatırlıyor olsa bile karşılaşıp görüşebilme ihtimalinin küçük olduğunu varsayıyordu. Çevresine bakındı ve uzun süre kendinden geçmiş halde yürüdüğünü fark etti. Böyle bir yerde yürürken zamanın hızlı geçmesinin iyi bir şey olduğunu düşündü. Hâlâ mutlu olabiliyordu.

Kaç gündür pusula ve harita olmaksızın yaptığı yolculukta delirmemek için kendine yetebilmenin önemli olduğuna kanaat getirdi. Yalnız başına yolculuk etmek çok sıkıcı olabiliyordu.

Ama bir süre sonra alışacağını düşünmesine rağmen hâlâ tam olarak alışabilmiş değildi bu duruma. En yakın yerleşim biriminin nerede olabileceğine dair bir fikri yoktu. Sadece bu yerin yakın olmasını umut ediyordu. Israrla eski ürünlerini satmaya çalışan seyyar bir tüccar görmeye bile razıydı. Yavaş yavaş ayağındaki yaranın ağrısını hissetmeye başladı. Bu yarayı nerede aldığını bilmiyordu. Üç gün önce birdenbire sol ayağında belirmişti. Ağrısı süreklilik arz etmiyordu ama bir süre sonra rahatsızlık vermeye başladı. Kendince şifalı olduğunu düşündüğü otlardan gelişigüzel yaptığı merhem tarzı bir karşımı sürse de iyileşmesi epey vakit alacak gibiydi. "Umarım onca otu toplamama değmiştir." diye geçirdi içinden. Saatin kaç olduğu hakkında fikri yoktu fakat çok da geç değildi. Burada yalnız başına olmasına rağmen batış istimatinde usul usul hareket eden güneşin ışığından ve ısısından faydalanabiliyordu. Ama sakince gitmeye hazırlanırken güneşin o sıcacık, turuncu selamını göremedi. Küçük bir tepe güneşin batışını görmesini engelliyordu. Kümelenmiş ağaçların gölgeleri sanki tek bir ağaç oluşturuyormuşçasına birleşiyorlardı.

En yakındaki ağaçların yanına gitti ve uyumaya hazırlandı. Yanında taşıdığı kürkler ile üstünü örttü. Şu an sadece yastık olarak kullandığı ama önceden bir hayvana yeten postu kaçarken bulmuştu aslında. Bir şeyler düşünmekten ve yürümekten yorulduğundan dolayı topladığı meyveleri atıştırıp yattı. Güneşin göz kapaklarına vurmasını ağaçların gölgesi engelliyordu ama sabahın yavaş yavaş gelen sıcaklığını hissedebilmişti. Yerinden doğruldu ve ayağındaki yarayı incelemeye başladı. Acaba dün daha mı iyiydi? Emin olamıyordu. Gerçekten bir şeyler ters gidiyordu. Eski, huzurlu hayatına geri dönmek istiyordu. Artık istese de eski yaşamına geri dönemeyecekti. Yeri doldurulamaz

kayıplar vermişti. Birkaç gün yetecek kadar daha suyu vardı ama yine de idareli kullanmalıydı. Rahatça su içmek büyük bir lükstü artık. Çok aç olmadığı için eşyalarını çantaya tıkıştırıp yürümeye devam etme kararı aldı. Güneş en tepede değildi. Hissedilen sıcaklık bulutlar olmasa çok daha yüksek olurdu. Bulutların gölgesine denk gelmek şans işiydi. Sanırım bugünün sıcak olması dışında şanslıydı. Parça parça olan bulutlar gölge yapmak için sürekli birbirleriyle yarışıyor gibiydiler. Hafif rüzgârların esintileri ile otlar sallanıyor ve güzel görüntüler oluşturuyorlardı. Bu güzelliği fark etmek de artık lükstü. Çok az çiçek vardı. Hatırladığı kadarıyla turuncu, sarı ve beyaz çiçekler görmüştü. Genelde kokusuzlardı. Polenleri yayacak böceklerde epey az sayıdaydı. Çiçeklerin üstünde ne olduğunu bilmediği bazı kanatlı böcekler görmüştü. Rüzgâr yayıyor olabilirdi.

Hatırlamıyordu hiçbir şeyi. Bu ıssız adaya nasıl geldi? Geçmişinden izler de yoktu zihninde, her şeyi tükenmek üzereydi…

AY TAŞI

Gülüzar Yağmur Demir

Uçaktan indiğimde fark etmiştim havanın beklediğimden daha ılık olduğunu. Hafif hafif esen rüzgârın tenimi okşamasına izin vererek derin bir nefes çektim içime. O kadar özlemiştim ki çocukluğumun geçtiği kasabayı. Özellikle sahillerini, havasını, toprağını, ağaçlarını… Gökyüzüne her baktığımda zihnime dolan anılarımı ve anılarımızı…

Her şeye rağmen tekrar burada olmak güzeldi. Daha fazla düşünceye kapılmadan etrafa bakınmaya başladım. Gökyüzüne hâkim olmuş yıldızlar kalabalık şehir hayatına kıyasla el sallıyordu sanki bana. Tek kelimeyle muazzam gözüküyordu sema. Her zamanki yoğunluk yoktu havaalanında. Belki ailelerini belki de arkadaşlarını karşılamaya gelmişti insanlar. Özlemle kucaklaşıp birbirlerine sarılıyorlardı. Derken; benim de yolun karşısında bekleyen, ne kadar özlediğimi o an fark ettiğim babamı görmem uzun sürmedi. Elimdeki valizleri umursamadan yanına koşarak boynuna atladım. İkimiz için de yetersiz kalmıştı kelimeler. Hıçkırarak sadece "Özür dilerim…" diyebilmiştim.

*

Kapıdan içeri girer girmez, duyduğum enfes yemeklerin kokusuyla gülümsedim. Daha doğrusu gülümsememe sebep olan yemekler miydi, kokunun hemen ardından beliren annem miydi emin değildim.

Tıka basa doyduğum bir akşam da böyle bitmişti. Yemek boyunca annemlere New York'tan bahsetmiştim. En önemsiz

detayını bile merak ediyorlardı. Ne kadar telefonla konuşmuş olsak da tekrar tekrar dinlemeye hazırlardı. Okul hayatımı, ilişkilerimi, hızla atıldığım iş hayatımı… Doktorluğa başlayalı henüz bir yıl olmuştu. Ancak fırsat bulabilmiştim gelebilmek için. Elbette kendimi suçlu hissediyordum. Bunca zaman ailemi yalnız bırakmıştım. Fakat onlar sonuna kadar beni desteklemiş, bir saniye bile tereddüt etmeden yanımda olmuşlardı. Onların sayesinde daha iyi anlıyordum, aileden daha önemli hiçbir şeyin olmadığını.

Sonunda masadan kalkabildiğimizde dışarı çıkmak için izin istedim. Annem ne kadar dinlenmem gerektiğini düşünse de bir an önce sahile gitmek istediğimin farkındaydı. Babamın "Keyfine bak." demesiyle kendimi dışarı atmam ve sahilin yolunu tutmam bir olmuştu. Birçok anı biriktirmiştik burada, yaz gecelerimizin neredeyse tamamının geçtiği kumlarda. Şu an ise anılara hayat veren o insanlardan hiçbiri yoktu. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Bir Haziran gecesine göre fazla sıcaktı hava. Dalgaların kıyıya vurmasıyla çıkan ses eşliğinde yürümeye başladım. Baktığım her yerde eski bizi görüyordum sanki. Kasabaya ün salmış arkadaş grubumuzu… Tek derdimizin gece için plan yapmak olduğu dönemleri… Her zamanki gibi derin düşüncelerle yoluma devam ettim. Sahile ne zamandır var olduğunu bile bilmediğim bir kafe açılmıştı. İçeri girip biraz oturmaya karar verdim. "Hoş geldiniz!" Kapıdan geçmemle birlikte müşterilere göre fazla enerjik olan bir garson karşıladı beni. Tahminlerimce yirmili yaşlarına yeni basmış, yazın harçlığını çıkarmak amacıyla bu ufak yerde çalışan bir öğrenciydi. Onun yönlendirmesiyle bir masaya oturup kahve sipariş ettim. Çantamdan tabletimi çıkararak blog hesabıma giriş yaptım. İki yıldır tıpla ilgili yazılar paylaşıyordum. Yazmak,

her zaman bir kaçış yolu olmuştu benim için. Sözlü olarak ifade edemediğiniz şeyleri yazıya dökmek, kendinizi bu şekilde ifade edebilmek çok daha kolaydı.

Yaklaşık bir buçuk saattir buradaydım. Geç olduğunu hissetmemle toparlanmaya başladım. Neredeyse gece yarısı olmuştu. Tam ayaklanacakken birinin adımı seslenmesiyle arkamı döndüm. "Damla?" Karşımda gördüğüm suratla adeta şok olmuştum. Seslenen oydu, çocukluğumuzun beraber geçtiği kumral çocuk.

"Emir? Senin ne işin var burada?" Soruma cevap beklemeden boynuna sarıldım. "Sanırım bu soruyu benim sormam daha doğru olurdu." Gülümseyerek karşıma oturmasını işaret ettim. Onu görmeyi beklemiyordum. Eskilerden kimsenin kalmadığını düşünmüştüm.

"Uzun zaman oldu, ha?" İç çekerek devam etti. "Anlat bakalım, seni buralarda görmeyi neye borçluyuz?" Aradan geçen sekiz yıla rağmen Emir hala aynı Emir'di. Fark edilir şekilde boyunun uzaması dışında tabi.

Yaptığım hatayı açıkça yüzüme vurması hoşuma gitmemişti ancak haklıydı. Ne kadar yoğun olduğumu söylesem de inanmayacağını bildiğim için sessiz kalmayı tercih ettim.

"Sen, peki? Bunca zaman burada mıydın?" dedim doğruca gözlerimin içine bakan çocuğa. Birkaç saniye duraklayıp cevap verdi. "Gitmeyi denedim, kaçmak, her şeyi arkamda bırakmak istedim. Fakat nereye kadar kaçabilirsin ki geçmişinden?" Olumsuz durumlarda takındığı tavra kadar aynıydı. "Hadi ama Emir…" cümlemi bitirmeme izin vermeden konuyu değiştirdi.

"Her yaz buradayım. Kışın da İstanbul'a geri dönüyorum."

Başımı sallayarak dibi gözüken kahvemden bir yudum daha aldım. Büyük ihtimal benden de açıklama bekliyordu. Tek bildiği şeyin New York'a gittiğim olduğunu düşünürken beni bir kez daha şaşırttı. "Doktorluk nasıl gidiyor? Başarılı bir cerrah olmanın kolay olduğunu sanmıyorum." Ve bir kez daha gülümsedim. "Daha yeni bir yıl oluyor, çok da deneyimli sayılmam." Soğukkanlılığına rağmen onun da beni buralarda görmeyi özlemiş olduğunu biliyordum. Grubumuzdaki diğer kişilere kıyasla Emir'le aramızda ayrı bir bağ olduğunu düşünürdüm hep. Haksız da sayılmazdım. Çok iyi anlaşırdık, en küçük olayda bile birbirimizin yanında olurduk. Belki asıl sorun da buydu, zamanın aramıza girmesine izin veren.

*

Kuşların cıvıltısıyla uyandığım bir sabahtı. Güneş parıl parıl parlıyor, ağaç dallarında meyve olmayı bekleyen çiçeklerin kokusu odama doluyordu. Penceremden dışarıyı izlerken günümü en verimli şekilde geçirmeyi hedeflemiştim. Gezip dolaşmak, ailemle vakit geçirmek ve tabi ki sahile inmek istiyordum. Vakit kaybetmeden üstümü değiştirip mutfağa koştum. Annem her zamanki gibi masayı yiyeceklerle donatmıştı. Babamın da gelmesiyle, epeyce uzun bir zaman sonra yaptığım en iyi kahvaltı olmuştu.

*

Güneşin altında kavrulan kumları önemsemeden yürüdüğüm sahilde boş bir yer bulmak için etrafa bakınıyordum. Deniz bugün biraz daha dalgalı gözüküyordu. Genelde Temmuz ayına doğru kalabalıklaşan sahil, dalgalara ters olarak sakindi. Biraz daha incelediğimde Emir'in de orada olduğunu gördüm. Yanında iki kişi daha vardı; kısa, kıvırcık saçlı bir kız ve sarışın

bir çocuk. Bir şey için hazırlık yapıyor gibiydiler. Merakla o tarafa doğru yöneldim. Emir beni fark etmiş olacak ki, uzaktan el salladı.

"Naber?" İlk selam veren o olmuştu. Üstünde beyaz-gri arası bir tişört ve kot bir şort vardı. Bileğine bağladığı lacivert fularıyla birlikte sade ama şık görünüyordu. Karşılık verip yanındakilere döndüm. "Çocuklar bu Damla, Damla; Gökçe ve Doruk." İtiraf etmeliydim ki bu kadar hızlı bir tanışma beklemiyordum. Uzattıkları elleri sıkarak memnun olduğumu belirttim. Görünüşe göre Emir'in yakın arkadaşlarıydılar. Sanırım ikisi de benim gibi, Emir'in hızlı tavırlarından hoşlanmamış olacak ki kendilerini tanıtma gereği duydular. "Emir'le okuldan tanışıyoruz. Doruk, ben; bu da ikizim Gökçe." Yanındaki kızı işaret etti ve gülümsedi sarışın çocuk. Şaşkınlığımı yüzümden okumuş olacak ki, "Çift yumurta ikizi." diye düzeltti Gökçe. İkisi de enerjisi oldukça yüksek ve eğlenceli insanlara benziyorlardı. "Damla ben de. Eskiden buralarda yaşıyordum, sonra okul nedeniyle yurt dışına taşındım." Doruk beni hayranlıkla dinliyordu. "Büyük sorumluluk ve cesaret gerektiren bir karara benziyor." demesine karşılık Emir'in göz devirmesi dikkatimden kaçmamıştı. Ortamın gerilmesini önlemek ister gibi araya girdi Gökçe. "Tekneyle açılmayı düşünüyoruz, bize katılmaya ne dersin Damla?" Rüzgârdan yüzüne çarpan buklelerini düzeltmeye çalışıyordu bir yandan. Kıvırcık saç sevmediğim halde ona ne kadar yakıştığını söylemeyi aklımın bir köşesine yazmıştım.

Gökçe'nin bu nazik teklifini elbette geri çevirmemiştim. Son hazırlıklara yardım ederek, içinde ne olduğunu bilmediğim kolilerden bir tanesini iskeledeki tekneye taşıdım. Son kalan kişi

olarak Emir'in de binmesiyle, Doruk tekneyi hareket ettirmeye başladı.

Her şey güzel gidiyordu. Deniz yolculuğumuz süresince sohbet etmiş, yemek yemiş ve denize girmiştik. Tahminimce akşama kadar burada olacaktık.

Herkes dinlenmeye çekilmişken, tabu oynama fikrini atmıştım ortaya. Yasaklı kelimeleri kullanmadan başka bir kelimeyi anlatmaya çalıştığınız oyundu bu. Tahmin edileceği üzere Emir dışındakilerin hoşuna gitmişti. Bu çocuğun derdi neydi?

"Eskiden de böyle mızıkçı mıydı?" dedi Doruk bana dönerek. Oldukça eğlenmiş gibi görünüyordu. Belki de hırs yapıp istemese de oyuna katılacağını bilecek kadar iyi tanıyordu, şimdiden ters ters bakışlar atan Emir'i. En sonunda bir şekilde toplanabilmiştik. Gökçe, oyunu telefonuna yükledi ve ikili gruplara ayrıldık. Doruk benimle, Emir ise Gökçe ile olmuştu.

Oyun sonunda açık ara farkla yenilmiştik. Artık sayısını dahi unuttuğum kadar şaşırtmaya devam ediyordu Emir beni. Gökçe ile iyi birtakım oldukları kesindi. Karşımda oturan Doruk oldukça bozulmuş gibiydi. Ancak ben çok eğlenmiştim.

Güneş yavaştan batmaya başladığında inmiştik iskeleye. İkizler yemeğe kalmamı teklif etmişlerdi ancak annemlere söz vermiştim bu akşam. Üçüyle de vedalaştıktan sonra eve doğru yürümeye başladım. Vardığımda annem de babam da çoktan gelmişlerdi. Onları selamlayıp doğruca odama, hazırlanmaya gittim. Şehre yakın bir balık lokantasına gidecektik. Üzerime rahat bir şeyler giymeye karar verdim. Saçlarımı yukardan

atkuyruğu yaptım ve beyaz spor ayakkabılarımla kombinimi tamamladım.

*

Geldiğimiz lokanta tatlı ve hoş bir yerdi. Kalabalık olmasına rağmen ferahtı da. Garsonların önden getirdiği mezeler oldukça lezzetliydi. Babam için önemli bir kıstastı bu. Meze yapılışını da yenilişini de bir tür sanat olarak yorumluyordu. Halinden memnun görünmesine sevindim.

Yemekler gelene kadar cep telefonuma uzanarak blog hesabımda gezinmeye başladım. Dün gece yayınladığım yazıda bir sonraki yazımın kalp krizi hakkında olacağını duyurmuştum. Asıl ilgi alanım olan konulara giriş yaptığım için yazma hevesim daha da artıyordu. Kalp cerrahı olmanın kolay olmadığını biliyordum. Ancak işiniz ne olursa olsun onu severek yaptığınız sürece önünüzde engel olmadığını düşünüyordum.

Yemekler geldiğinde telefonumu bırakıp yeniden masaya odaklandım. Başımızdaki garson fazla ilgiliydi. Sürekli bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını kontrol ediyordu. Bu açıdan da lokantaya artı puan vermemizi sağlamışlardı. Tabaklarımız bittikten sonra annemle babamı baş başa bırakmaya karar verdim. Karanlık sokakları aydınlatan gösterişli ışıkların bulunduğu büyük caddede bir sürü mağaza vardı. Son gelişimden bu yana bu civarlarda da birçok değişiklik olmuştu. Her bir karışını gezmeye hazırdım. Dondurmadan pamuk şekere kadar bir sürü şey satılıyordu etrafta. Arabaların girişinin yasaklanmasıyla da tam bir festival havası vardı sokaklarda. Gözüme kestirdiğim bir hediyelik eşya dükkânına girmeye karar verdim. İçerisi küçük olmasına karşın dopdoluydu. Tam koleksiyonluk ürünler satılıyordu. Özellikle her standın yanında bulunan, inanılmaz

bir şekilde birbiri ile alakası olmayan çeşitli deniz kabukları, koleksiyonunuz için harika bir parça olabilirdi. Baktığım standın yanındaki başka deniz kabuklarından yapılmış kolyeler çekmişti şimdi ilgimi. Hoşuma gidenlerden bir tanesini New York'taki ev arkadaşıma hediye etmek için aldım, beğeneceğinden neredeyse emindim.

Yolun karşısında duran başka bir yere daha bakmadan önce dondurmacıya gitmek istedim. Tatlı bir şeyler yemeye ihtiyacım vardı. Favorim her zaman böğürtlen ve vanilya ikilisiydi. Siparişimi almak için kasaya gittim ancak nereden bilebilirdim Emir'le burada da karşılaşacağımı? Tıpkı ilk gündeki gibi arkamı döndüğümde karşımda duruyordu.

"Biraz daha devam ederse beni takip ettiğini düşünmeye başlayacağım." Her zamanki gibi kendinden oldukça emindi. "Sana da selam." diyerek davetsiz bir şekilde masasına oturdum. Görünüşe göre yalnız değildi. Karşısındaki sandalyede kime ait olduğunu bilmediğim bir ceket ve fazladan tabak vardı. "Gökçe ve Doruk'la beraber olacağını sanıyordum." Meraklı bakışlarımı doğrudan ona yönelttim. Bir yandan benimle beraber aldığı dondurmasını yerken, sorumu da cevapsız bırakmadı. "Başka bir arkadaşıma söz vermiştim." Bakışlarım tekrar boş sandalyeye kaydı. "Bir süre daha yalnızım. Caddede işi olduğunu söyledi." Benden cevap gelmeyince konuşmasına devam etti. "Senin ailenle olman gerekmiyor muydu?" Hatırlamasına şaşırmalı mıydım bilmiyordum. "Onları lokantada bıraktım, birazdan yanlarına dönerim." Onaylayarak başını salladı. Bir süre daha beraber oturduktan sonra telefonunun ekranına düşen bildirimle lafa giren o oldu. "Kalksam iyi olacak. Sen buralarda mısın daha?" derken çoktan ayaklanmıştı. Sandalyede duran ceketi almayı da ihmal etmedi. Emir'le beraber ben de annemlerin yanına

dönmeye karar verdim. Dondurmacıdan çıktık ve vedalaşarak ters yönlere doğru ilerledik.

*

Tüm günün yorgunluğuyla sonunda yatağıma girdiğimde kendimi rahatlamış hissediyordum. Yoğun geçse de anlamlı ve eğlenceli bir gün olmuştu benim için. Bu gece ise kendimi, yarın ilk iş ne yapacağımı bilerek teslim etmiştim uykunun kollarına.

*

Annemlerin yanına geleli neredeyse iki hafta olmuştu. Günlerim genelde belli bir rutinde geçiyordu. On gün gibi kısa zaman içinde buralara çok alıştığımı hissettim. Daha ne kadar kalacağım hakkında ise bir fikrim yoktu. Bir aylık tatilimin tümünü burada geçirmekle geçirmemek arasında gidip geliyordum. En iyisi buna zamanın karar vermesiydi.

Kaldığım süre zarfında, tıpkı eski günlerdeki gibi, sahil bizim mekânımız olmuştu. Gece gündüz demeden, hemen hemen tüm vaktimizi orada geçiriyorduk. Doruk, Gökçe, Emir ve ben. Bu grubun da dağılacağı gerçeği üzücü olsa da birlikte geçirdiğimiz dakikalar bunu düşünmemeye değerdi. Doruk ve Gökçe de benim gibi kısa süre için gelmişlerdi. Ailelerinin yazlık evinde kalıyorlardı.

Yine sahile gitmek üzere hazırlandığım günlerden biriydi. Pijamalarımdan kurtulup üstümü giyindikten sonra çantamı da alıp evden çıktım.

Günler ilerledikçe havanın sıcaklığı da orantılı olarak artıyordu. Dolayısıyla tatil yapmak için gelen insanların sayısı da. Geçen günlere kıyasla daha kalabalık olan sahilde ilerlerken gözüm ikizler ve Emir'den oluşan üçlüyü arıyordu. Gökçe'nin el sallamasıyla yanlarına gittim. Sadece Doruk'la ikisi vardı.

"Hoş geldin." Gökçe'ye sarılarak karşılık verdim. "Emir yok mu?" diye sordum bu sefer ikisine doğru dönerek. "Önemli bir meşguliyeti olduğunu söyledi. Gelmeyecekmiş bugün." dedi Doruk. Bundan öte bir şey bilmediği de aşikardı. Bakışlarımı bir umutla Gökçe'ye çevirdim. "Sadece ailevi bir durum olduğunu ancak telaşlanılacak bir şey olmadığını söyledi." İşte takvime bakmak o an aklıma gelmişti. Hızla çantamın derinliklerinde bir yerde olduğunu bildiğim telefonumu aramaya başladım.

17 Haziran. Her şeyin bir çırpıda yaşanıp bittiği, ancak izlerinin hala sürdüğü o gün. Sekiz yıl önce bazı şeylerin başladığı, bazı şeylerin bittiği gün. Birden fazla pişmanlığın yüzeye çıktığı fakat son pişmanlıkların fayda etmediği gün.

Telefonumun ekranından bugünün tarihini gördüğüm anda ayağa kalkıp bir saniye bile arkama bakmadan koşmaya başladım. Doruk ve Gökçe'nin seslenişleri yalnızca uğultu olarak geliyordu kulağıma. Ayaklarımın beni götürdüğü yere gidiyordum. En az yarım saatte gelinebilen yolu yirmi dakikada geldiğimde, nefes nefese kalmış bir şekilde, arkama bakmadan girdim kasaba mezarlığına. İşte oradaydı; taptaze çiçeklerle doldurulmuş bakımlı bir mezar taşının önünde, Emir Işıl.

Yavaş adımlarla yanına yürüdüm. Tek kelime etmeden doğruca mezar taşında yazılı olan isme baktım: Melda Işıl. Kelimelerin ağzımdan çıkamayacak hale geldiği dakikaların ardından konuşan yine Emir olmuştu. "Hepsi benim suçum. Yaşamayı hak eden kişi ben değilim." Son cümlesinde titreyen sesinden dolayı sözünün devamını getirememişti. Hareket bile etmeden sadece annesinin mezarına bakıyordu. Yanağından süzülmesine engel olamadığı gözyaşını elinin tersiyle sildi. "O lanet kolyeyi çözmeye çalışmak yerine onu dinleseydim, zamanında hastaneye yetiştirebilseydim…"

Sekiz yıl önce bugün kalp krizi geçirerek hayatını kaybetmişti Emir'in annesi, Melda Teyze. Yanında sadece oğlu vardı. Kadın ne kadar ağrısı olduğunu söylese de dolaşan kolyenin zincirini çözmeye o kadar odaklanmıştı ki çocuk. Sevgilisinin doğum günü için yeni aldığı kolye. Arabayı sağa çekmişti, başka hiçbir şey düşünmüyordu. Annesinin acı çektiğini bile görmemişti o an. Doğum günü yemeğine yetişmenin stresini yaşıyordu. Çözemeseydi düğümü bir dakika daha, geç mi kalırdı? Ya da uğraşmasaydı çözmek için, fark eder miydi annesini? Rahatlamıştı sonunda düzeltebildiği için kolyeyi. Kafasını kaldırıp baygınlık geçiren annesini gördüğünde anlamıştı belki de son rahat uyuyabildiği gecenin o olduğunu.

Elimi hafifçe Emir'in omzuna koydum. "Kendini suçlamayı bırak artık. Nereden bilebilirdin ki?" Hep yaptığı gibi lafımı bitirmeme izin vermeden araya girdi. "O aptal kafamı kaldırıp…" Kendini geri çekerek mezarlığa geldiğim andan beri ilk defa yüzüme baktı. "Söylesene Damla, buraya neden geldin? İşleri daha fazla karıştırmak için mi? Tekrar aynı şeyleri yaşatmak için mi? Söylesene neden! Yıllar önce beni yalnız bıraktığında bitmişti aramızdaki her şey, anlıyor musun?" Onu ilk defa bu kadar sinirli görüyordum. Sakinleşmesini beklememin boşa olduğunu biliyordum. Dolan gözlerime engel olmaya çalışsam da minik bir damla çoktan yol almıştı bile.

"Ben gerçekten korkmuştum. Kendimi suçlu hissettim. Burada kalırsam sana daha fazla zararım olacağını düşündüm. Emin ol çok pişmanım." Gözyaşlarımı sildim ve yutkunarak devam ettim. "Evet, buraya asıl geliş sebebim sendin. Fakat hiçbir zaman seni üzmek istemedim. Affetmeni beklemesem de özür dilemek istedim." Bu sefer sessiz kalmayı seçmişti. Kim

bilir içinde hangi duygularla savaş veriyordu? Ne kadarı benim yüzümdendi?

Gitmeden önce elimi çantama atıp sekiz yıldan bu yana kutusundan dahi çıkarmadığım ay taşı kolyeyi aldım ve Emir'e doğru uzattım. "Bunun sende kalması daha doğru."

*

Annemle babamın üzülmesini istemememe rağmen aynı akşam New York'a dönmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Daha fazla burada kalmaya hakkım yoktu, kalamazdım da. Son olarak Doruk ve Gökçe ile vedalaşmak istiyordum sadece. Babamlarla beraber havaalanına gelmeleri konusunda anlaşmıştık.

Uçağın kalkmasına oldukça vakit vardı. Bu süre zarfında biraz yalnız kalmanın iyi olabileceğini düşünmüştüm. Deniz kenarında yürüyüş yapmak üzere telefonumu dahi almadan çıktım evden. Hiç yaşanmamış olmasını dilerdim tüm bunların. 17 Haziran gecesi Emir'in yanında olmak yerine kaçıp korkaklık yaptığım için bir kez daha nefret ettim kendimden, hediyemden, bir aydır beklediğim bursun aynı gece verilmesinden, o günü temsil eden sayıdan… Neyse ki hepsi bir şekilde geride kalmıştı. Benim yüzümden bir insanın hayatının daha sona ermesine izin vermeyeceğime yemin etmiştim o gece.

*

Vakit gitgide daralıyordu. Tüm eşyalarımı topladığımdan emin olduğumda çıkmıştık evden. İkizlerle havaalanında buluşacaktık. Son kez gökyüzünü izledim arabanın camından, ilk defa düşüncelere dalmadan saf bir şekilde. Yüzümdeki tebessümü hissedebiliyordum, buruk da olsa. Çok geçmeden ağaçların ve bulutların ortak olduğu görüş açım arabalarla ve

yeni kalkış yapmış iki uçakla çerçevelenmişti. Otoparkta boş bulduğu ilk yere park etti babam arabayı. Annemle babamı bavullarımı tek başıma taşıyabileceğime ikna edememiştim. Her konuda o kadar yardımcı oluyorlardı ki.

İçeri girdiğimizde Doruk ve Gökçe'nin de geldiğini görmüştüm. İkisine de sarılarak veda etmeden önce New York'taki evime onları davet etmeyi unutmadım. Ardından anne ve babamla yaptığım zorlu bir vedadan sonra uçağın kalkacağı bölüme doğru yürümeye başladım. İlk geldiğim gündeki gibi arkamdan birinin seslenmesiyle durdum. Bu sefer adımı haykıran sesin sahibini tanıyordum.

Arkamda duran Emir'e döndüm. Bu sefer sadece dinlemekte kararlıydım. "Sana veda etmek istedim." dedi gülümseyerek. Sabah ona verdiğim, elinde duran ay taşı kolyeyi avucuma tutuşturdu. "Doğum günün kutlu olsun."

GEÇMİŞİN DAVASI

Hira Ekin Akpınar

Karanlığın nizami güzelliği gecenin içine işlerken, ay ve yıldız bir anlaşmaya kaldırıyorlardı kadehlerini. Güneş hiçbir zaman doğmayacak, ay ve yıldızlar güneşin yokluğunda karanlığı cennete çevirmeyeceklerdi. İyiler güzel günler göremeyecek, kötülerle birlikte karanlığın içindeki cehennemi yaşayacaklardı.

Soğuk havanın sindiği kabanımı vücuduma sardım. Güneş bu sabah da doğmuştu ve kötüler hâlâ iyilerin cennetinde yaşıyorlardı, yaşıyordum. Aldığım her bir nefes helal süt emmiş çocukların bana haram kıldığı nimetti. Ciğerlerimi yakıyor, paramparça ediyordu beni.

Ciğerleri bir daha gün yüzü göremeyecek bir suçluya göre çok dinçtim. Hapishane binasının önünde yavaşlayan adımlarımı durdurmuştum. Kasvetlenmiş gökyüzüne baktım, havanın soğukluğu tenimi yakıyordu ancak üşümüyordum.

Çünkü cehennemin ev sahipliğini yapan birisi üşümezdi.

Omuzlarımdaki yüklerin ağırlığı sırtımdaki kambura oturmuştu, kamburum büyüyor bedenimi eğerek ruhumu toprağa çekiyordu. Sarsak adımlar ile hapishane binasına yöneldim, demir kapının açılma sesi ile içeriye adımladım. Kulağıma dolan ses dikkatimi dağıttı.

"Savcım hayırdır? Siz uğramazsınız buralara, hangi rüzgâr attı sizi?" Saçlarına ak oturmuş güvenlik görevlisi merak içinde yüzüme dikmişti gözlerini. Vereceğim cevap her ne olursa olsun neşesini kıramazmış gibi bakıyordu.

Vereceğim cevap beni kırmıştı.

"Eski bir dostumu görmeye geldim." Görevli verdiğim kısa cevap üzerine yavaşça başını sallamakla yetinmişti. Titrek adımlar ile binanın önüne doğru yürümeye devam ettim. Hapishaneler çocukların kaybolacağı kadar büyük, duvarların ardında olanları bilseler yanından bile geçmek istemeyecekleri kadar karanlıktı. Karanlık korkuyu besliyor ve vahşileştiriyordu, vahşileşen her çocuk bir can yakıyordu. Ben bir çocuk tanımıştım, donarak öleceğini bilse karanlıkta kalmamak adına elindeki tüm kibritleri bitirecek kadar umutlu. Ben bir çocuk büyütmüştüm, karanlıkta kalmaya alışan ve kendi mumlarını yaratan, gerçeği öğrendiği ilk fırsatta mumlarının ateşinde beni yakacak olan.

Güzel kardeşim, sen beni her konuştuğumda dinlersin ancak şimdi konuşacaklarım ikimizin de kıyameti olacak. Karanlıkta her zaman parlayan o temiz kalbin ağzımdan çıkan alışılması zor cümleler ile küf tutacak, her ne olursa olsun parlayan güzel gözlerinden cehennemi ıslatacak yağmur damlaları akacaktı. Olan her şey üzerinde asla kötü söz etmeyen dolgun dudakların beni susturmak için, avazı çıktığı kadar bağıracaktı.

Ve sen güzel kardeşim, sen benden nefret edecektin...

Görüşme odasında titreyen dizlerim ve tedirgin bakışlarımla bekliyordum. Birazdan kapı açılacak, uzun boyuyla küf kokan bu karanlık odaya girecek, karşımdaki camekanın tam dibindeki sandalyeye oturarak telefonu kulağına götürecekti. Tırnaklarımın kenarındaki etleri aşındırdım. Heyecanım gittikçe büyüyor, içimdeki korku tohumuna ekilen güllerin dikenleri genişleyerek ruhuma batıyordu. Kapının gıcırtılı sesi boş odanın içerisinde yankılandı. Görüş açıma henüz girmemiş olsa bile attığı adımların sesini duyuyordum.

Saatime baktım: 06.22

Uzun yılların sonunda onu ilk kez, bu saatte görüyordum. Güzel siyah sakallarının arasına kırlar düşmüş, mavi gözleri griye bürünmüştü. Çocukluğunu çaldığım adam büyümek nedir bilmeden yaşlanmıştı. Sandalyeye oturdu ve yavaşça telefonu kulağına götürdü.

"Kardeşim..." dedi yılların eskitmediği tok sesi ile.

Kardeşim. Zamanın bile eksiltemediği tek duyguya sığındım: Şefkat. Onu yıllarca bu deliğe hapseden adama kardeşim diyordu.

Yılların içimi aleve verdiği korku bir anda yok olmuş ve sohbet etmeye başlamıştık. Ne kadar kırgın ve yoksun olsa bile konuştukça silik tebessümlerini yüzünden yok etmemişti. Benim için hayatını yok sayan ve yine benim için gülen mavi gözlü adamı bugün tamamen yok edecektim.

Sadede gelerek ona neden buraya geldiğimi anlatmalıydım. Buraya sohbet etmeye gelmemiştim ve ben onunla sohbet ederek Tanrı'nın günahlarımı affedip beni cennete almasını diliyordum. Vicdanımı susturamıyordum.

"Kardeşim," dedim artık titremeye yüz tutan sesim ile "Şimdi sen beni dinle," Güzel gözleri kısıldı ve bana dikkat kesildi. Tırnaklarımın kenarlarına kan oturmuştu, dar odanın tozlu havasına rağmen derin bir nefes aldım. "Gel seninle zamanda bir yolculuk yapalım ve senin konusunu bile açmadığın o geceye gidelim." Tedirgin olma sırası ondaydı. "Sene doksan sekiz, aylardan kasım, günlerden perşembe, saat sabaha karşı dört. İki çocuk, karanlıkta parlayan ay ve bir de katil. Görünürde sen, icraatta ben." Artık sesim titremiyordu. Mavi bakışları

donuklaşmış ve gözlerime sabitlenmişti. Susmamı ister gibi bakıyordu.

"Hep fedakâr bir dost olmuştun, ben ise hep senin feda ettiklerinden faydalanan o kişi. Sen benim hayallerim uğruna yaptığım hatayı sırtlanırken ben yine bencil bir dost olacağım ve senin canını tekrardan yakacağım." Zihnim yok olmuş ve kalbimin sesi odada yankılanmaya başlamıştı. Konuşan bu ses, vicdanımın sesinde kaybolan, kalbimdi. "Benim o gece küçük ellerimle tetiğe basarak yok ettiğim o beden, senin çok ama çok sevdiğin birisiydi. Karşında gördüğün bu adamın hayallerini gerçekleştirip savcı olması için onca sene o delikte tanımadığın bir insan için yatmadın güzel dostum." Titreyen sesimde bir günahın soğukluğu yatıyordu. Mavi gözlerine kan oturmuştu, gerilen yüzü dişlerini sıktığının bir kanıtıydı. Zeki bir adamdı ancak söyleyeceklerimin sonunun nerede son bulacağını bilmeyen gözler ile bana bakıyordu.

Çocukluğundaki ilk arkadaşına, tek sırdaşına...

"Benim için çocukluğunu gömdüğün bu soğuk duvarların arasında kendi öz kardeşinin ölü bedeni yatıyor güzel dostum." Diline kelepçe vurmuşlardı sanki. Kıyametin sessizliği aramızdaki yıllanmış güveni parçalıyordu.

"O gece senin babandan gizlice aldığın zararsız görünen silah ile oynarken, senin kardeşine kıymışım. Bilmiyordum... bilmiyordum ben o zaman ama öğrendim. Hem sana hem de kardeşine kıydım ben." Korkum sesime yansımıştı. Tırnaklarımın kenarlarındaki etler ince ince kanamaya başlamıştı. İçimi saran yangının acısını geçirmek istercesine aşındırıyordum ellerimi ancak fiziksel acı ruhumdaki sızıyı yok etmeye yetmiyordu. Kanlanan gözlerinden akmaya yeltenen yaşları gördüm, canım yandı. Canım hiç olmadığı kadar yandı.

Yavaşça sandalyeden ayağa kalktı, arkasındaki sandalye gürültü ile yere düşerken omuzlarını dikleştirdi. “Sen!” Dedi bana iğrenircesine bakarken. “Sen, o gece sadece benim sakat kardeşimi öldürmedin, ben ölen kardeşimin yasını tutarken beni teselli ettiğinde de katil oldun sen.” Sözleri içimdeki amansız yangını harlıyordu, yanaklarınım ıslandığını kafamı yere eğdiğimde fark etmiştim. Her ikimiz de ağlıyorduk.

Boynum bükülmüş, nefesim daralmıştı. Cennetin ve cehennemin kapısı aynı anda aralandı. Cenneti dileyen hislerimi vicdanım susturmuştu. ‘Cehennem’ diye fısıldadım kendime bile duyuramayacağım bir ses ile.

“Bugün; önce kardeşimi, sonra dostumu, en son da beni öldürdün sen.” Gözyaşlarım yanaklarımı yakıp sakallarımın arasından süzülürken yavaş adımlarla kapıya doğru ilerledi. Verebilecek tek bir cevabım, dileyebilecek bir özrüm bile yoktu.

“Hayallerinin uğruna koşup mesleğine kavuşmuşsun, kavuşmuşsun kavuşmasına da daha kendi adaletini sağlayamamışsın. Şayet her okuyan insan olsaydı, sen böyle kansız olamazdın!” Demir kapıya sertçe vurarak, “Gardiyan!” diye bağırdı gırtlağından çıkan kalın sesle, boğazındaki damarlar belirginleşmişti. Hızla açılan kapının ardından bileklerine takılan soğuk kelepçelerle odadan dışarıya çıktı.

İyilerin cennetinden kovulmuş ve hak ettiğim yere yani, cehenneme gelmiştim. İçimdeki acı bedenimi kanser gibi sarmış ve küf kokulu odada ruhumu tutsak etmişti.

İçten içe kendimi sorguluyordum, eğer gerçekten alacağım nefesin tükendiğini bilmeseydim, ölüme bu kadar yakın hissetmeseydim de yapar mıydım bu itirafı? Geç kalınmış tövbelerin de affı olur muydu? Tanrı, bana cennetinin de

cehenneminin de kapılarını kapatmıştı. Öz evladı olduğum şeytan bile günahlar içindeki ruhuma yüzünü çevirmişti. Ve ben artık sonsuz derinliği olan bu günah kuyusunun dibine batmıştım, ayaklarıma bağlı büyük zincirler ne kadar çabalasam da ışığı görmeme engel olacaktı. Biliyordum, benim için yolun sonu buydu.

GİZLİ HİKÂYE

Hiranur Günaydun

Güneş doğdu ve yeni bir gün başladı. Günün ilk ışıkları, renkli mozaikleri olan uzun camlardan eski kütüphaneye girdi. Yerden tavanlara kadar yükselen kitaplıklar ve içlerinde sayısız kitap vardı. Duvarlarda, sandalyelerde ve masa kenarlarında altın yaldızlı işlemeler vardı. Kalın, ince, eski, yeni, renkli kapaklı, siyah kapaklı bir sürü kitap birilerinin onları okumasını bekliyordu. İçlerindeki sonsuz bilgiyi insanlarla paylaşmak, Dünyanın ve evrenin sırlarını onlara fısıldamak istiyorlardı. Ama kimse gelmeyecekti, yıllardır olduğu gibi.

Burası eski bir kütüphaneydi, yıllardır kimsenin gelmediği adı unutulmuş bir yerdi. Öyle ki, etraftaki toz taneleri dâhil hiçbir şey yıllardır bir milim bile hareket etmemişti. Uzun yıllar misafiri eksik olmayan, birçok olay görmesine karşın hâlâ ayakta olan bu kütüphane, şimdi unutulmuştu.

O sırada beklenmedik bir şey oldu. Kütüphanenin uzun, altın yaldızlı, beyaz kapısı yavaşça açıldı. İçeri küçük bir kız çocuğu girdi. Üzerinde ekoseli kırmızı bir elbisesi vardı. Parlak sarı saçları iki yandan bağlanmıştı. Gözleri denizler kadar maviydi. Çekingen adımlarla kitaplıkların arasından yürüyordu. Elleri önünde birleşikti ve dikkatle kitapları inceliyordu. Raflar arasında gezerken birden bir kitap dikkatini çekti.

Kahverengi bir kapağı, yan tarafında parlak işlemeler ve yazılar vardı. Öğlen saatinin sıcak ışıkları ile daha ilgi çekici

bir şekilde parlıyordu. Kütüphanedeki en eski kitaptı. Savaşları, barışları, afetleri, felaketleri, mucizeleri ve güzellikleri biliyordu. Herkese farklı bir hikâye anlatırdı, o kitabı eline alan herkes farklı şeyler okurdu. İnsanların gözlerindeki ışığa ve ruhlarının renklerine göre onlar için bir hikâye seçerdi.

Kitap çocuğun gözlerinde daha önce görmediği bir ışık gördü. Bu çocuğun güzel bir geleceği, aydınlık bir yolu vardı. Ruhu cıvıl cıvıl renklere sahipti. Kitap hikâyeleri özenle seçti, daha önce kimselere göstermediği hikâyeleri gösterecekti. Felaketleri anlatamazdı, acıları anlatamazdı, geçmişin karanlık yüzünü gösteremezdi. Çünkü çocuğu gözlerindeki ışığı korumak istedi. Ona mucizeleri göstermek, neşeleri anlatmak istedi.

Çocuk kitabı almak için bir hamle yaptı ama boyuna göre çok yüksekteydi. Kapının yanında duran taburelerden birini alıp üzerine çıktı. Kitabı alıp bir masanın başına geçti, okumaya başladı. Çocuk o kitapta daha önce hiç okumadığı efsaneler, masallar, hikâyeler okudu. Bu hikâyeler adeta çocuğu büyülemişti. Her seferinde daha da sevdi kitabı. Saatlerce okudu o kitabı.

Çocuk kitabı okurken onu bekleyen bir kadın vardı. Kadının kahverengi saçları sıkı bir topuz yapılmış ve beyaz bir gömlek ile siyah uzun bir etek giymişti. Yakasında broş vardı. Kadın çocuğun bakıcısıydı. Ara sıra oradan ayrılsa da kapının arkasında bekliyordu. Bazen çocuğu kontrol etmek için başını uzatıyordu. Bu süre zarfında tek kelime bile etmedi ve çocuğu bekledi.

Ardından çocuk kitabın kapağını kapattı. Kitabı ve tabureyi yerine koydu. Gözlerindeki ışık her zamankinden parlaktı. Bu kitabı çok sevmişti. Dışarı çıkınca kadının elini tuttu ve ona heyecanla okuduklarını anlattı. Kadın içten bir gülümseme ve sabırla onu dinledi.

Onlar çıkarken kapılar yavaşça kapandı. Bu kez dışardan günbatımının yumuşak ışığı girdi kütüphaneye. Ay yükselmeden toz taneleri son kez yer değiştirdi. Uzun bir süre daha hareket etmemek üzere. Bir daha kimsenin gelip gelmeyeceğini kimse bilemezdi.

KÜÇÜK BEDENLER BÜYÜK DÜŞÜNCELER

Irmak Ekşi

Uzun süre yatmaktan uyuşan bedenimi büyük bir zorlukla ve yoğun ağrılarım eşliğinde doğrultabildiğimde koca bir yenilmişlik duygusu karşıladı beni. Aynı şeylerin tekrarlanacağı yeni bir güne başlamanın üzerimde bıraktığı yorgunluk zihnime de yansımıştı. Her geçen gün ve saat bedenimi çürütüyor, dibini görmüş umutlarımı acımasızca törpülüyordu. Eskimiş ve şartları fazlasıyla kötü bu hastane köşesinde yeni bir güne uyanmak çoğu kişi için bir mucizeydi hâlbuki. Dışarıdan bakan bir kişi şu anki durumuma göre fazlasıyla isyankâr olduğumu düşünebilirdi fakat her insan yaşamak için gayret etmiyor olabilirdi.

Genç ve tazecik bedenim daha hayatının baharındayken amansız bir hastalığın pençesine takılıvermişti. Olmaz dediğim ne varsa olmuştu. Asla dökülmez dediğim saçlarım aldığım ilaçlardan dolayı dökülmüş, gücünü kaybetmez dediğim bedenim yatağa bağımlı hale gelmişti. Gençliğimin verdiği etkiyle her yere ışık saçan gözlerim bir mumun sönüşü gibi ani ve beklenmedik bir şekilde sönmüş, dahası mutsuzluk saçıyordu etrafa. İşe yeni başlayan hemşireler, alanında uzmanlaşmış doktorlar, ölümün her türlüsüne şahit olmuş cerrahlar ve diğer sağlık görevlileri… Hiç kimse benim bu tutumuma anlam veremiyordu. Diğerleri gibi iyileşmek adına bir çaba sarf etmiyordum çünkü. Böyle durumlarda hayatın tozpembe tarafında tıkılıp kalmak onları da rahatsız ediyor olmalıydı.

Kapının tıklatılması ve tedavi boyunca yanımda olan hemşirenin odaya girmesi saniyeler içinde gerçekleşti. Her

göz göze gelişimizde olduğu gibi yüzündeki gülümseme beni teselli etmek ister gibi büyüdü. Bu ince hareketine karşılık dudağımın kenarı bile kıvrılmadı. Yaptığım hareket belki de beni nezaketten nasibini almamış biri gibi gösteriyordu ama bunu umursamadım. Yaklaşık bir senedir hiçbir davranışımın sonucunu umursamadığım gibi…

Bu tepkisizliğime alışık olan hemşire duruşunu ve yüzündeki anlamsız gülümsemeyi bozmadan yanıma geldi. Tıpkı diğer günlerde de olduğu gibi genel bir inceleme ve kontrol yaptı. Duymaktan kulaklarımın bile isyan bayrakları çektiği o eski ve küflenmiş sözler hemşire tarafından tekrar dile getirildi.

"Durumun hiç iyiye gitmiyor. Gençsin, güçlü ve tedaviye uygun bir bedenin var. Bunca zaman tedaviyi reddetmeseydin şu an sağlığına kavuşmuş olabilirdin."

İnsanların bana ve benim hastalığıma karşı vermediğim, vermek istemediğim mücadele için bu kadar meraklı olması kesinlikle hoşuma giden bir şey değildi. Söylediklerinin doğru olması onlara benim hayatım hakkında yargıda bulunma şansı tanımıyordu.

"Bugün bahçeye çıkmak istiyorum." Söylediklerinin üzerine alakasız bir istekte bulunduğumda huysuz bir hemşireye dönüşerek kaşlarını çattı. Bu tavrımın hoşuna gitmediği belliydi fakat bir şey demedi.

"İstediğin zaman doktoruna söyleyip bahçeye çıkabilirsin. Tabi tedavine denk gelmemesi herkes için daha iyi olur." Son cümlesini söylememiş olsaydı kesinlikle bu hemşireyle konuşmaktan zevk alırdım ama onun da dili en az benimki kadar sivriydi. Bu rahatlığı yaşlarımızın yakın olmasından geliyordu sanırım.

"Yanımda doktor veya hemşire istemiyorum ya da herhangi bir görevli." Bu sefer dile getirdiklerim onda üst düzey ciddiyet yaratmıştı ve ben hoşlanmayacağım bir şey söyleyeceğini gözlerinden bile okuyabiliyordum.

"Bu mümkün değil. En az sen de benim kadar bu konunun tartışmaya açık olmadığının farkındasın." Beni zorlayacak ve muhtemelen nefes alışverişimi sekteye uğratacak, uzun bir konuşma olacağı belliydi fakat ben istediğimi almadan bu işin yakasını bırakmazdım.

"Etrafımda pervane gibi dönen beyaz önlüklü insanlar görmekten bıktım ve bir saat gibi kısa bir süre olsa da tek başıma olmak istiyorum. Bahçeye çıkıp rüzgârı tamamen hissedebileceğim çıplak kafamla ayakta dikilmek ve güneşin tenimi koyulaştırabileceği kadar uzun bir süre, öleceğimi düşünmeden sakince oturmak istiyorum." Nefesimin bittiği yerde cümleyi sonlandırmak mecburiyetinde kaldım ve başımı bana biraz hüzün biraz da içtenlikle bakan hemşireye çevirdim.

"Bunu yanında gözetmen varken de yapabilirsin." Az önce içtenlikle bakıyor demiştim değil mi? Kesinlikle bu içtenlik beni anladığının göstergesi değildi.

"Ah, hiç sanmıyorum. Siz hemşireler ve doktorlar bir hastanın en huzurlu anını bile bölmekten çekinmeyen varlıklarsınız. Çabanızın ve verdiğiniz emeğin farkındayım ama istekli bir şekilde nefes aldığımı görünce 'Keşke tedavilere karşı çıkmasaydın, alacak daha çok nefesin olurdu.' diyerek yanımda biten insanlar istemiyorum. Birkaç saat sadece ben, çürümeye yüz tutmuş bedenim ve temiz hava… Bu benim en doğal hakkım. Kesinlikle öyleydi. Aldığım nefeslerin ve geçirdiğim zamanın tükenmek üzere oluşu onları öncekilerden daha değersiz yapmıyordu.

"Hey, şunu söylemeyi kes. Bedeninin çürüdüğü falan yok!" Açık sözlülüğümden rahatsız olduğu yüzünün her halinden belliydi ama birileri gerçekleri kaldıramıyor diye sözlerimi cımbızla seçecek değildim.

"Hadi ama… Ben kendisiyle barışık bir insanım. Bu kadar üzülmene gerek yok. Sen asıl meseleye odaklan. Tek başıma dışarı çıkabilmem için doktorumdan izin almanı istiyorum. Bunu yapabilir misin?"Yoğun ısrarım üzerine gözleri kararsızlığa bulandı. Düşünceli hali bana fazlasıyla umut verirken onun omuzları yenilmişlikle çöktü ve

"Tamam, deneyeceğim." dedi, halinden memnun olmadığını belli ederek. Sanırım onun bu yenilmişliği benim son zamanlardaki en büyük zaferimdi.

"Teşekkür ederim." Onun isteksiz adımlarla odanın kapısına yönelişi, benim gülümseyen yüzüm ve yerine gelen keyfimle birleşince gülmeye değer bir tezatlık oluşmuştu.

*

Heyecanla ve son zamanlarım aksine biraz da umutla bahçeye çıkış iznimi duymak için beklerken uzun süre sonra kendimi ilk defa bu kadar canlı hissetmiştim. İçime doğan bu yalnız kalma ve bahçeye çıkma dürtüsü nereden gelmişti bilmiyordum ama iyi ki gelmişti. Bugün birbirine benzeyen diğer günlerin tersine bir farklılık vardı sanki havada, suda, toprakta. Anlamsız ve benim için fazlasıyla önemsiz şeylerin dikkatimi çekişi iyileştiğimin habercisi miydi? Hâlbuki dakikalar önce durumumun kötüye gittiğini oldukça net ve anlaşılır bir şekilde duymuştum. O zaman içimdeki bu yaşama hissi nereden gelmişti bir anda?

Bugün hemşire tarafından ikinci kez açılan kapıyla başımı görüşümü bulanıklaştıracak kadar hızlı bir şekilde kapıya

çevirdim ve içimdeki karışıklığı sorgulamayı bir kenara bıraktım. Bir şeyleri sorgulamak bana göre değildi zaten. Ben başıma gelenleri görür, algılar ve yaşar giderdim. Gerisiyle de pek ilgilenmezdim.

"Tamam, zor da olsa izin aldım. Sadece bir saatin var, hızlıca hazırlayalım seni de vakit kaybetmeyelim." Son zamanlarda gülmeyi unutmuş dudaklarım büyük ve benden beklenilmeyecek bir heyecanla yukarı kıvrıldığında hemşirenin şaşkınlıkla bana baktığını gördüm.

"Bu kadar sevineceğini bilseydim bahçeye çıkmayı senden önce ben teklif ederdim." Sesinden bile belli olan şaşkınlığına ve imada bulunmasına takılmayıp yavaşça yataktan kalktığımda o da kendisine geldi ve

"Ne kadar istemesen de seni içeriden izliyor olacağız. Nefesini kesecek ve seni yoracak ani hareketler yapma. Eğer kötüleşirsen hemen bizi çağır ya da birinden yardım al. Tamam mı, anlaşılmayan bir şey?" Sadece hafif bir baş hareketiyle onu onayladım ve hastane önlüğümü düzeltmesini sabırsızca bekledim.

Sabredemeyeceğim ama elimde olmayan bir yavaşlıkla haftalardır her santimini ezberlediğim o kasvetli odadan çıkarken omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettim. Bu odadan dışarı attığım her adım beni özgürleştiriyormuş gibi geliyordu.

Benim sabırsızlığıma fazlasıyla uzun gelen bir süre içerisinde hastanenin bahçeye açılan büyük kapısına ulaşabildiğimizde müthiş bir özgüvenle doldu içim. Bahçeye çıkmamda büyük yardımı olan hemşirenin isteği üzerine koca bir ağacın

gölgesinde bulunan banka oturana kadar bana eşlik etmesine izin verdim. Halimden memnun olmam onu sevindirmişti ama hala gözlerinde varlığını koruyan endişeyi görebiliyordum. Onun telaşlı ve zamanımdan çalmamak için aceleyle gidişini göz ucuyla izledim. Tamamen yalnız kaldığımda normal bir insan gibi parkta oturmuş etrafı izliyor olduğumu varsaydım. Önümde oyun oynayan çocuğun küçük bedenine bakıp hayatın acımasızlığını bir kez daha hayretle izledim. Küçük bir rahatsızlık sebebiyle bile burada olması bana haksızlık gibi geliyordu.

O küçük çocuk, benim aksime hastalığını sorun etmediğini belli ederek, oradan oraya dünyayı keşfetmek ister gibi koşuşturuyordu. Bu sırada onun arkasından ilerleyen ve her saniye tetikte bekleyen annesi parlak gözlerle izliyordu oğlunu. Annesi miydi bilmiyordum ama bir kadın sadece çocuğuna böyle büyük bir şefkatle bakabilirdi.

Küçük çocuk sanki onu izlediğimi anlamış gibi gözlerini bana çevirdi ve büyük bir merakla beni inceledi. Bende dikkatini çeken bir şeyler bulmuş olacak ki annesini ardında bırakıp koşarak yanıma geldi. İnsanlardan hazzetmiyordum ama çocuklara her zaman ayrıcalık gösterebilirdim. Çünkü bana göre çocuklar büyüyene kadar melek olarak kalıyorlardı. Üstelik onlar büyükler gibi düşüncelerini belli mantık çerçevelerine oturtarak değil en gerçek ve saf duygularıyla konuşuyorlardı.

Merakla büyüyen gözleriyle yanıma gelip çekinmeden ellerini dizime koydu ve yüzüme doğru eğildi.

"Gözlerin ne kadar da güzel! "Bu aşırı tepkisi ile gülmeme engel olamayarak samimiyetle ona baktım.

"Teşekkür ederim, seninkiler de öyle." Küçük çocuğun annesi mahcup olmuş bir şekilde yanımıza geldi ve

"Kusura bakmayın, tutamadım." diyerek oldukça gereksiz bir özür dile getirdi.

"Problem değil." Çocuk annesinin gelmesini bekliyormuş gibi hızlıca ona döndü.

"Anne büyüyünce benim de bu kadar kocaman ve güzel gözlerim olacak mı? Lütfen olsun, anne!" Bu tatlı serzeniş bana o kadar güzel geldi ki düşüncelerimin doğruluğundan bir kez daha emin oldum. Çocuklar büyükler gibi düşünseydi bu küçük, benim gözlerime değil üzerinde saç kalmamış kafama ve iğnelerden dolayı morarmaya yüz tutmuş kollarıma bakar, ilk önce kusurlarımı fark ederdi. Dünyadaki herkesin çocukların masumiyeti ve naifliği önünde saygıyla eğilmesi, merhametlerine karşı ceketlerini iliklemesi gerekiyordu.

"Biliyor musun, ben renkleri göremiyordum." Beklemediğim bu cesur itirafla dökülmüş kaşlarıma rağmen alnımın kırışmasına engel olamadım. İçim acımıştı ama tek yapabildiğim derdini anlatmasını beklemek oldu.

"Doktor amca beni sihirli elleriyle iyileştirdi ama ben renkleri sevmedim." Sözleri önce yüreğime su serpti sonra da üzerimde büyük bir şaşkınlık bıraktı. O ise bunu umursamadan konuşmasına devam etti.

"Mor diye bir renk var. Bence yukarısı o renk olmalıydı." Minik elleriyle işaret ettiği mavi gökyüzüne baktım ve devamında söyleyeceklerini büyük bir merakla bekledim.

"Keşke iyileşmeseydim. O zaman her şey benim istediğim renkte olurdu. Ama annem böyle söyleyince üzülüyor, o yüzden maviyi sevmeye karar verdim." Sanki dünyadaki en zor işi başarmış gibi gururla anlattı maviyi sevmek isteyişini. Annesi de oğlunu büyük bir mutlulukla izledi.

"Sen de çok şanslısın bence. Baksana saçların yok, onları istediğin gibi hayal edebilirsin. Saçların sen nasıl istersen öyle olur, sonra herkes seni kıskanır. Kıskanmak kötü bir şeymiş ama, annem öyle söyledi. Bize nazar değebilirmiş, kendine çok iyi bak. Olur mu? O büyük gözlerin üzülmesin, hiç."

Minik bir bedende bulunan büyük bir yürekle tanıştım ben o gün. Belki de hayatımı değiştirecek büyük sözleri küçük bir çocuktan işittim. Düşünce yapımı ve zihnime kök salmış yanılgılarımı herkesçe bilinen bir bilge değil gerçek düşüncelerini mantıkla gölgeleyecek kadar büyümemiş bir melek yıktı. Bu bana öyle anlamlı geldi ki 'keşke hep çocuk kalsaydım' sözünün ağızdan ağıza dolanırken kaybettiği değer yeniden gün yüzüne çıktı.

Yaşamayı başarmıştım ama bunu bedenimdeki zehirden kurtularak değil hastalıklı düşüncelerimden kurtularak başarmıştım. Hedefe ulaşmam için iyileşmeme gerek yoktu. Ben hedefi doğru belirleyerek zihnimin zincirlerinden kurtulmayı en güzel ve en anlamlı şekilde başarmıştım.

Başarmak için hedeflere ulaşmanıza gerek yoktu, o hedef için çabalamamız yeterliydi. Bir hedefinizin olması için de çok büyük yaşanmışlıklarınızın olmasına ihtiyaç yoktu. Yoldan geçen bir çocukla sohbet etmeniz yeterliydi.

Hikâyemden etkilenmeniz için mutlu ya da mutsuz bir sona ihtiyacım yok. Ben hayal gücünüzü istediğiniz gibi yönlendireceğiniz bir şekilde hikâyemi bitiriyorum. İsteyen beni zihninde yaşatsın, bana mutlu bir hayat versin; isteyen de en güzel ölümleri bana layık görüp beni ebediyete uğurlasın. Hikâyenin nasıl biteceği her zaman okuyucunun elindedir, yani sizin elinizdedir…

SESSİZLİĞİ ÇALMAK

İkbal Sevgi Denkli

"Kimse yok mu!?" haykırışlarım yükseliyor. Ne kadar soğuk, bedenim buz kesmiş… Gökyüzünden daha mavi bir sisin içindeyim, ayaklarım yere basmıyor. Hareket edemiyorum. Siyah yıkılmış ev ve harabelerin siluetleri görülüyor. Kısa saçlarım güçlü rüzgârda cılız bitki yaprakları gibi uçuşuyor. Titrememe engel olamadan burnumu örtüyorum. Sahi, nasıl geldim buraya? Gözlerime kilit vurulmuş gibi, kapatamıyorum. Nefesim hızlanıyor. Yavaş yavaş aydınlanıyor gökyüzü, sis güçleniyor. Sanki ışıktan besleniyor… O kadar güzel ki burası, sis dans ediyor adeta. Ahenk içinde, görüş alanımı kısıtlayacak biçimde bu denli kuvvetli oluşu babamı hatırlatıyor. Babamı…

Yataktan fırlıyorum. Hepsi kabusmuş. Sertçe, acımasızca dövülmüşüm gibi ağrıyor her yerim, elimi sıkmaktan tırnaklarım avucumu kanatmış. Soluklarım daha dengelenemedi, nasıl bir rüyaydı böyle… İçimden geldi, etrafı kontrol etme gereği duydum. Üstünde oturduğum kahverengi yatak ve bej yatak örtüsü, düşse tüm binayı yıkacak kadar kocaman bir dolap, oda arkadaşımın yatağı ve gümüş bir ayna... Her şey normal görünüyor.

Kapı aralandı, içeri oda arkadaşım girdi. Heyecanlı konuşuyor, bir an duraksadı, ellerini göğsüne götürdü ve işaret dili sergilemeye başladı: "Büyük Ana seni çağırıyor. Mutlu görünmüyor, haylazlık için kötü zaman..." Tabii ya, hep kötü zamandır. Somurtmaktan yüzü erken kırışmış o kadının

tebessüm etmesi arka bahçedeki şişman köpeğin uçmasıyla eşdeğerdir. Hep gülen ben için oldukça… kafa karıştırıcı. Arkadaşıma minnetle gülümsedim ve sarıldım.

Bu yetimhanedeki herkes somurtur, güya yapacak başka şeyleri yok. Kibar olamazlar, sevemezler, saygı gösteremezler. Düşünemezler, surat asmak galiba kalplerini de karartmış. Sadece konuşurlar, oturup bir kez olsun sorguladıkları görülmemiştir. Fakat onlarda olmayan şey bende var, ben sessizliği çaldım. Sessizliğin ne kadar güzel olduğunu bilir misiniz? Köşeye çekilip dakikalarca düşünmenin verdiği zevki bilir misiniz? Dört duvar arasında birbirlerine dalaşıyorlar, haberleri yok, içten içe ölüyorlar. Sessizliği çaldım ben, en şanslı kişiyim. Duyamıyorum demiyorum, doğrusu dersem yalan olmaz…

Karşı odanın önüne geldim. Rutubetten çürümüş tahta kapıyı nazikçe tıklattım. Kapı açıldı, temizlikçi Ahsen abla dışarı çıktı ve omuzumu sıvazladı, şans dilermişçesine… Ona en büyük gülücüklerimden birisini armağan ettim, annem gibidir benim. Ne üzücüdür ki Ahsen abla da hiç gülmez, halbuki çok müşfik bir insandır. İsmi onu belirgin bir şekilde tarif eder: "olağanüstü güzel". Ama mutsuzdur o; uzun saçlarını havada dalgalanmasından korkarmış gibi inatla toplar, görme sorunu olmadığı halde gözlük takar. O güzel yüzü ile bir kez tebessüm etse bir sürü erkek ona âşık olurdu! Çok yeteneklidir, harika resim yapar. Ama yine de tüm tuvallerini bodruma saklar. Sahi, biz kimden saklıyoruz bu özelliklerimizi?

İçeri girdim, yapış yapış olmuş kapı kulpunu tutarak kapıyı çektim. Buraya kim bilir kaç aydır gelmiyorum… Yine aynı odası; siyah çizgi desenli kırmızı duvarlar, simsiyah raflar, kahverengi deri koltuklar, küçük bir tabure (tabure ceza yeridir. Haylazlık

eden burada bir saat oturur), masa ve masanın üzerindeki küçük kurukafa maketiyle korkutucudur burası. Duvarlara biz korkalım diye astığı yılan portrelerini ve doldurulmuş hayvanlarını çok sever. Bir keresinde oda arkadaşım yanlışlıkla portrelerden birisini düşürmüştü, bu yüzden tam iki buçuk saat taburede oturmuştu. O günden sonra onun da güldüğünü çok az gördüm. Ara sıra saçlarımla oynarken suratıma eğilir ve kıkırdar. İsmini çok sever, Elif… Uzun ince kız manasına geldiğini söylediklerini hatırlıyorum, kendisini yansıtır bu ad. İnce düşünülmüştür bu yetimhanenin sahiplendiği çocukların ismi, hepimiz en erken on iki yaşımızda isimlendiririliriz. Büyük Ana çok titizdir isimler konusunda. Hep şöyle der: "İnsanlar isimleriyle yaşar!" Belki de haklıdır…

Şiş, küçük parmakları ile önündeki deri koltuğu işaret etti. Oturdum. Önüne bir kâğıt çıkardı, dolma kalemi ile yazı yazmaya başladı. Narin hareket eder, dediğim gibi, genç olmasına rağmen erken kırışmıştır suratı. Bazen pencerenin önünde hafif adımlarla dans ettiğini görürüm, saklar bunu bizlerden. Belki de otoritesi bozulsun istemiyordur ya da içindeki derin acıyı saklamaktır amacı, kim bilir? Kâğıdı uzattı, ömrümde daha güzel bir el yazısı görmemiştim. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

"Çok sevgili Tomris, seni kendi kızım gibi severim biliyorsun ama buranın belirli bir takım kuralları var. İstanbul'daki her yetimhane gibi biz de öksüz ve fakir aile çocuklarını bulur, yetiştiririz. Çok naziksin, güvenilir ve samimisin. Ancak bu kadar fazla gülmen ve bizi uzun süre izlemen insanlarda olumsuz etki yaratmaya başladı. Ya kendini düzeltirsin ya da seni başka bir yetimhaneye sevk edeceğiz."

Kâğıda uzun süre baktım. Gülümsemek insanları üzüyor mu? Fakat bu nasıl olabilir? Birisine bakmamdan daha doğal bir

şey yok… Belki de hayatın gerçekleri bunlardır. Ben de diğerleri gibi yaşamdan nasıl zevk alacağını bilmeyen mutsuz bir genç olarak büyümeliyimdir belki… beni sizden ayıran budur işte. Ben sessizliği çaldım, seyretmek ve düşünmek için bolca zamanım oldu. Soluksuz söylenen ve bir anda çıkan kötü sözleri duymamanın verdiği hissi bilir misiniz? Sizler ki sadece kendini düşünenler, bu dünyada hiç anlayış görmeyenler, göstermeyenler, atalarınızın bıraktığı çirkin mirası sürdüren veliahtlar… Kafamı kaldırdım, gözlerimden süzülen yaşlara aldırmadan konuştum:

Özür dilerim Rahime Ana. Ben sadece-

Hata ettim, konuşmamı yarıda kestim. Masmavi gözleri büyüdü, çenesini sıktı. Bu herkesin bildiği gibi "Sus" demek. Elini derin cebine soktu, bir şeyler aradı. Buldu da… Elindeki papatya işlemeli küçük demir zili kucağıma fırlattı. Tiksinircesine önüme eğildi, dudaklarını okuyabilmem için yavaşça konuşmaya başladı:

Kural on üç Tomris, on üç! Nasıl unutabilirsin? Ceza taburesini mi özledin?

Titremeye başladı, elleri ile önümdeki zili işaret etti. Gittikçe hızlanıyor konuşması. Zoraki okuduğum dudaklarına kilitlendim:

Bak, güzel değil mi? Ne acıdır ki bu zili azıcık sallasam duyamayacaksın sesini. Sırf geleceğin açılsın diye sana Tomris ismini verdim! Anlamını hatırlıyorsun değil mi?

Demir sesi demek Ana…

Doğru! Evet, doğru! Kulakların en kolay işi bile yerine getiremiyor. Bir daha sakın unutma, kural on üç. On üç! O lanet

ukuleleyi iyi ki kırmışım, senin gibi işe yaramaz bir kıza az bile bunlar.

Ukuleleyi kırdın demek…

Dudaklarını ısırdı, belli ki pişman oldu sözlerinden. Beni hiçbir şey üzemez bu hayatta, ismim hariç. Bilirim; bir şeyleri elde etmek için diğer şeylerden feragat edilmesi gerek, zilletlere karşı konulması gerek… Bir anda etrafımı yoğun mavi sis yeniden sardı. Elimde tuttuğum zilin soğukluğu vücuduma işledikçe güçlendi, sanki soğuktan besleniyor. Bana bu zili verdi çünkü intikam almak istedi. Hayır, kendisinin benden üstün olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Biliyor, ses çıkaran her şeyden nefret ederim. Bana duymayı hatırlatan her şey kabusumdur. Sessizliği çaldım ben, el koydum. Kendi ismini sevmez Büyük Ana, bu yüzden son kuralımız onun ismini anmamaktır. Camın önünde dans ederken ağladığını da gördüm. Bu kadar naif bir insan nasıl oldu da böylesine cani birisine dönüştü? Belki de gerçekten kötüdür gülmek, insanları dikkatle izlemek... Bu yüzden mutsuzum demek ki… Ama hani ben sessizliği çalmıştım, duygularımla baş başaydım? Bu yüzden en büyük gülücüğümü armağan ettim ona; "Hala senin aksine gülebiliyorum", "Mutluluğu çalan senin aksine gözlerim süzgeçtir" dermişçesine…

Büyük Ana başını yavaşça kaldırdı ve birisini davet edermiş gibi bir hareket yaptı. Kafamı çevirdiğimde onu gördüm… Uzun boylu, açık kumral saçlı, çimlerden daha yeşil gözleri ve kirazdan daha pembe yanakları ile çok tatlı bir çocuk girdi içeri. Belki benden bir yaş büyüktür yahut yaşıtızdır. Gözlerim yanıyor galiba, avuç içlerim terliyor. Hasta mı oldum ne… yutkundum, konuşma sıram gelecek gibi hissettim, asla gelmedi. Uzun uzun konuştular birbirleriyle, sadece izledim. Onun gözlerini izledim,

beni manipüle eden gözlerini… Kendimi kontrol edemiyor gibiyim, gözlerimi çekemiyorum. Sonsuza dek sıkışmış gibiyim onun yemyeşil gözlerine…

İnsanlar kontrol edemeyecekleri durumlarla karılaştıklarında çoğu zaman kendilerinden yakınırlar. Güçsüzlük, başarısızlık, yetersizlik… Kabul etmiyorum, kişilerin dönüm noktaları vardır. Hatta öyle zamanlardır ki önceliklerini bile geri plana atarlar, varlıkları kendileri yapan şey öncelikleridir. Bu çocuğun önceliği ne?

Uzun, zarif elleriyle tahta masanın oyuk kısmına dokundu, bir şeyler söyledi. Büyük Ana ile uzun uzun konuştular. En sonunda çocuk kafasını benim tarafıma döndürdüğünde gözlerimiz buluşmuştu. Elini salladı, gülümsedi. Karşılık vermedim, veremem. Bu hayatta ne yaptım ki? Sadece izledim; biraz insanları, biraz çimleri, biraz gökyüzünü… Başka ne yaptım? Bana verilen bulaşıkları yıkadım, küçük çocuklara mama hazırladım. İşte buyum ben, hayatta iş yapmaktan başka görevi olmayan değersiz bir et parçası! Kim gülebilir bu durumda? Büyük Ana eline kalemini aldı ve yeni bir kâğıt çıkardı. Yazmayı bitirdiğinde çocuğa bakmayı sürdürdüğümü fark ettim, utanç verici… Yanıma oturdu ve kâğıdı bana iletti. Kâğıtta şunlar yazıyordu:

"Seni bir hafta yanımızda kalacak arkadaşımın oğlu ile tanıştırayım, maalesef neden geldiğini ve neden gideceğini söyleyemem. İsmi Behnan, güler yüzlü demek. Seninle iyi anlaşacağını düşünüyorum, sonuçta ikiniz de güleç insanlarsınız. Bol bol eğlenin."

Başımı korkarak salladım. İşte sen busun Ana, bir dediğin diğerini tutmuyor. Hava birden soğudu, ağzımdan buhar çıkmaya

başladı. Mavi sis yeniden güçlendi soğukla… Zaten çalmışım ya sessizliği, ortam daha da sessiz artık. Gözlerimi kaçırdım, tekrardan baktım ruhumu inciten yılan portrelerinden birisine… Gülümsemek istedim, yapamadım. Uzun uzun izlemek istedim yeniden, gözlerinin içine ruhunu görürcesine bakmak istedim, yapamadım. Kaybettiğin bir şeyi geri kazanamazsın… Kayıp mı ediyordum?

İşte böyle çöküyor bir insan, böyle kaybediyor tüm umudunu… Yargılandığın şeye muhtaç olduğun zaman bitiyor her şey. Gülmek ha… Tebessüm dediğin nedir ki? Sadece on yedi kasınla sergilediğin ve insanlara 'mutluluk' aşılamasını umduğun bir şey. Peki neden insanları mutlu etmeye çalışıyorum? Çok basit; sinirliyseniz, mutsuzsanız kalp kırarsınız. Belki de ölmeden önce bana mirasını bırakmıştır babam. Beş paramız yoktu. Köprü altlarında yatar, simit satardık. Yine de hep gülerdi o. Şarkı söylerdim hep, babam da minik ukulelesini çalardı. Günün birinde yine köprü altında, tüy kadar hafif ve kâğıt kadar ince battaniyemize sarılmış konuşuyorduk. Sordu: "Gerçekten ne zaman mutlu olursun?" Cevapladım: "Bir sürü paramız olduğunda." Kabul etmedi. Tekrar denedim: "Ağaçlar çiçek açtığında". Kabul etmedi. Ardından aklıma gelen her şeyi sıraladım. Hiçbirisini beğenmedi. En sonunda artık tiki olmuş dudağını alta doğru itme hareketini yaparak güldü. Omzumu sıvazladı ve o unutamadığım cevabı verdi:

Ziller sustuğu zaman papatyalar açar. Bunu fark ettiğinde gerçekten mutlu olursun.

Zillerin susması ne demek şu an anlıyorum... Eğer onlar susarsa hayatta endişelenecek bir şeyin olmaz. Ama ben zilleri susturmak yerine duymaktan vazgeçmeyi seçtim. Kökten

çözüm, değil mi? Dediğim gibi, sessizliği çaldım. Kaybettiğin bir şeyi geri alamazsın. Fakat ne kadar düşünürsem düşüneyim papatyaları anlayamıyorum, kendimi kapadım odama… Günlerce düşündüm, nafile. Zaman kendisini gösterdiği zaman anlaşılacak her şey.

Sonunda kafamı kaldırdığımda çocuğun elini suratıma doğru hipnozdan kurtarmak istermişçesine salladığını fark ettim. Bahse varım, yanaklarım çilekten daha kırmızı olmuştur. Hemen bakışlarımı indirdim ve gülümsememi tutmaya çalıştım. O bana gülümsedi ve işaret dili yapmaya başladı. Düşündüm biraz, belki de duyamamak o kadar da iyi değildir ha?

Bugün çok güzel bir gün. Büyük Ana senin gülmeyi çok sevdiğini söyledi. Neden somurtuyorsun?

Gözlerimi tekrar kaldırdım ve buluştu bakışlarımız. Bu o kadar nadir ve kıymetli bir an ki…

Bu hayatta mutlu olunacak bir şey yok.

Cevap vermedi. Sadece baktı bana, acırmışçasına; yemyeşil gözlerinde bir ışık parladı sanki… Odada ileri geri bir süre yürüdü, mavi sisin kuvvetleniyor oluşunu fark etmedi. Kimse fark etmez, bu sis çok sinsidir. Masanın önüne tekrar geldiğinde bir anda arkasını döndü, elimden tuttu ve dışarı koştu. Tökezleyerek, düşe kalka ilerledik karanlık ve nemli koridorlar boyunca. En sonunda kocaman, çiçek desenli çıkış kapısını açtı ve beni neredeyse iterek dışarı çıkardı. Yemyeşil bahçeye doğru sürükledi. Yere oturdum, çimenler yeni sulanmış. Bahçede bir sürü de papatya yetişmiş, çok güzeller. Narin, dokunsam kopacak gibi… Hiç çıkmam odamdan, bu yüzden ekili papatyaları görememişim bile. O da oturdu, bana bakmadı. Başını bir suçlu

gibi öne eğdi. Sonra bir papatyaya uzattı elini, koparmak istermiş gibi. Ama taç yapraklarını sevdi çiçeğin. Elleri ile konuştu:

Koparmamı ister misin? Senin için.

Ne cevap istiyor benden? Eski ben olsam gülerek koparmasını isterdim ama anlık zevkler, anlık gülüşler bizi daha da kötüleştiren şeydir. Köleleştirir bizi dünya insanlarının önünde, mutlu olmadığın halde mutlu davranarak bir maske takarsın yüzüne. Cevabım mavi sisi daha güçlendirecek olursa papatyaları göremem… Halbuki çok da güzeller, sonsuza kadar görebilsem keşke.

Hayır, istemem.

Gülümsedi, elleri ile konuşmaya devam etti:

Şerham şerham yolunuyorlar bir demet olabilmek için. Kimisi cenazeye gidip kabirleri süslüyor, kimileri bir aşığa gidip kalpleri tomurcuklandırıyor. Hatta kimisi çay olup iyi ediyor hastaları, bazısı ise taç oluyor küçük çocukların başına… Ama sonuçta hepsi ölüyorlar, cılız bedenleri bir saatlik mutluluk uğruna koparılıyor. Oysaki çok güzel kokuyorlar topraktayken, sergiliyorlar beyaz taç yapraklarını gelinler gibi. En önemlisi ise canlılar onlar, hayattalar. Yok edildiklerinde geriye sadece güzellikleri kalıyor. Ruh yok, can yok, istek yok. Seni koparırlarsa kendini sonsuza dek kaybedersin, çok mu istiyorsun bunu?

O kadar kendimi tuttum ama artık dayanamam gibi, gözümden bir damla yaş süzüldü yanaklarıma. Ağlak da değilim üstelik, sadece belirli cümleler vardır beni etkileyen. Buna rağmen onun bu kadar haklı oluşu gerçek dışı! Konuyu değiştirmek için soru sordum:

İşaret dilini nasıl bu kadar iyi biliyorsun Behnan? Kurduğun cümleler ileri derece bilgi gerektiriyor, anlarken ben bile zorlandım.

Kıkırdadı, kendisine büyük gelen kazağının kollarını dirseklerine kadar sıyırdı. Sonra bahçeye geldiğimizden beri ilk defa bana baktı. Eski ben gibi o, uzun uzun izledi beni. Sanki aklımı okuyor gözleriyle… Ona karşı çok yakın hissediyorum, seviyor değilim. Neden o zaman? Bu sefer işaret dili kullanmadı:

Tahmin edebilir misin?

Muhtemelen edemem.

Derin bir iç çekti, omzumu sıvazladı. Sonra daha önce fark etmediğim lenslerini çıkardı. Lenslerin şeffaf oluşu onun zümrüt yeşili gözlerinin rengini kaybettirmedi, hala aynı şekilde parlıyorlardı. Elleri ile konuşuyordu:

Bunlar olmadan burnumun ucunu bile göremiyorum. Bu yüzden görmeye dair her şeyi yapmak için içimde büyük bir azim var. Eğer ileride gözlerimi kendi başıma, sağlıklı bir şekilde kullanabilecek olursam hazırlıklı olmak için yapıyorum bunları. Ayrıca bir kardeşim vardı duyamayan, öğrenmek için ikinci sebebim de oydu. O öldükten sonra uzun süre lenslerimi takmadım, yanan evdeki can verişini izlemek kalbimi o kadar acıtmıştı ki bir daha bakmak istemedim hiçbir yere. Senin de sebebin benzer değil mi? Vaz mı geçeceksin öylece?

Babamla köprü altında simit satardık. Boş vakitlerimizde o ukulele çalar, ben şarkı söylerdim. Bana en büyük mutluluğun zillerin susup papatyaların açtığı gün olduğunu söyledi. Ertesi gün evimiz olan köprü yıkıldı, babam altında kaldı. Kurtaramadık onu. Bana yardım çağırmam için bağırdığını

ama benim hiç hareket edemediğimi hatırlıyorum. O gün nefret ettim duymaktan… Mucizevi bir şekilde isteğim kabul oldu ve işitemiyorum artık. Fakat o öldükten sonra etrafımda dolanan ve beni asla bırakmayan mavi bir sis var. Bundan nasıl kurtulacağım bilmiyorum Behnan.

Sustu, düşündü. Sonra kararlı bir şekilde cevapladı:

Bunu sadece sen çözebilirsin Tomris. Hatta istersen kulaklarını açabilmek için ameliyata girebilirsin. Para konusunda Büyük Ana'yı ben ikna edebilirim.

İşte şimdi gerçekten düşündüm. İlk defa bu konu hakkında kendime güvendiğimi hissettim. Hep söylediğimin aksine duyamamayı sevmiyorum ama eğer kulaklarımı açarsanız kendime oluşturduğum dünyayı yok edersiniz. Gülmeyi seviyorum, daima güleceğim. Mutsuzsam mutsuzum, ben benim. Artık mutluymuşum gibi davranmak veya kendimi mutsuzluğa zorlamak yok. Anlık isteklerime boyun eğmeyeceğim. Yüzümden yarı şeffaf beyaz bir kask iniyor gibi oldu, ellerime düştü sanki… Bana dokunur dokunmaz binlerce parçaya ayrıldı. Kafamı kaldırdığımda mavi sis yoktu artık. Her yer alabildiğine şeffaf güzel bir hava ile çevriliydi. Şimdiye kadar taktığım maske miydi düşen bilmiyorum ama artık huzurluydum.

Şu andan itibaren her şey daha iyi olacak. Büyük Ana haklıydı, insanlar gerçekten de isimleri ile yaşar. Behnan ile bestelediğimiz şarkıyı ona söyledik, ilk defa güldü. Hatta birlikte dans bile ettik! Artık saklamıyor dansını bizden. Ahsen Abla'ya çizdiğim portresini verdim, ilk defa gerçekten güldü. Artık saklamıyor o güzel resimlerini, tatlı saçlarını. Elif'e yaptığım papatya tacını verdim, papatyaları çok sevdiği ortaya çıktı. Artık gülmeyi saklanacak bir şey olarak görmüyor. Behnan'ı tiyatroya

götürdük. İzlemekten gerçekten keyif alıyor. Büyük Ana isminden de nefret etmiyor artık, ona istediğimiz kadar "Rahime Ana" diyebiliyoruz. Sonuçta Rahime, merhametli demek. Kırdığı ukuleleyi tamir ettirdi, geceleri gösteriler düzenliyoruz. Diğer çocuklar da katılıyor bize. Taktığımız maskeleri yok ettik, sislerimizi dağıttık hep birlikte. Sahi, bir zamanlar saklıyorduk bunların hepsini…

OKUL ZİLİ VE SİRENLER

İldeniz Hatice Ünlü

Sayıyorum iki bin bir, iki bin iki, iki bin üç. Evet, yine aynı. Evimle annemin evinin arası tam iki bin üç adım. Bahçenin demir kapısını açmadan biraz olsun düzeltmek üzere atıyorum elimi saçlarıma. O zaman fark ediyorum saçımın sakalımın birbirine girdiğini. Her zaman böyle dağınık, pis miydim ben? Hayır. Çocukken pırıl pırıldım. Annem bir güzel yıkardı beni. Tertemiz giydirirdi. Diğer çocuklar gibi sümüklü gezmezdim ben, izin vermezdi buna. Sokağa ne zaman çıksam şöyle bir bakardı bana mahallenin çocukları. Kıskanırlar mıydı, özenirler miydi, içten içe gıcık mı olurlardı çözemezdim.

Kahvaltımızı bir an evvel yapıp kendimizi sokağa atmanın derdinde olduğumuz yaz tatili sabahları annem beni öyle hemen salamaz, oyalanırdı. Evimizin o artık eskimiş, yer yer paslanmış demir kapısına her yanaştığımda o naif sesiyle şöyle bir seslenir, yanına vardığımda zaten cevabını bildiği "Bugün Sevim teyzene gidiyorum. Söyledim değil mi?", "Akşama ne çekiyor canın? Söyle de pişirivereyim." gibi şeyler söyler, bunları söylerken de lafı sündürebildiği kadar sündürür, böylece o tertemiz, elma yanaklarıma daha çok öpücük kondurur, omuzlarımı şöyle iyice sıvazlayabilirdi. Ben de onun bu ayrılış törenini engellemez, seremoninin önemli bir parçası olduğumdan yeri geldiğinde kafa sallayışlarla, gerekirse birkaç kelimeyle dediklerine yanıt vermekten ibaret olan görevimi yapardım. Annemin artık aklına söyleyecek şey gelmeyince bir hüzün çökerdi yüzüne. Bana son

kez sarılır "Aman oğlum dikkat et. Tozda, toprakta çok oynama." der, yollayıverirdi beni o kapıdan.

Annem bazı yaz günleri, kış günleri okulda olduğumdan gidiyorsa da gittiğini bilmezdim, süslenir püslenir koluna aldığı çantaya da birçok kâğıt koyar, Sevim teyzeye diye çıkardı evden. Başlarda saçma geldi bu süslenme işi. Annem yalnız mahalle dışında bir mağaza, misafirlik veya başka bir şeye gidecekse bu kadar özenirdi giyimine. Sonralarıysa çantasına dikkatlice koyduğu, annem için mühim oldukları belli, üstünde ne yazdığını anlayamadığım kâğıtlar dikkatimi çekti. Bir süre anneme bu konuyla ilgili bir şey demesem de bir gün annemin yine süslenmiş halini görünce dayanamadım ve sordum. "Nereye gidiyorsun?" dememle hazırlanma telaşıyla evde koşturması sakinleşti, durdu. Afalladı, ne diyeceğini bilemeyerek bana baktı. Yüzüne sahte bir gülümseme kondurup cevap verdi. "Sevim teyzene gidiyorum dedim ya oğlum. Nereye gideceğim başka." Halbuki doğruyu söyleyeceğini umarak sormuştum o soruyu. Senin Sevim teyzeye gideceğine tabi ki inanmamıştım. Sen de bal gibi biliyordun inanmadığımı.

Annem her geçen gün biraz daha yaşlanıyordu. Tüm sene sabırsızlıkla beklediğimiz yaz geldiğinde, güneş tekrar kavurmaya başladığında herkesi, her şeyi annem bir sene öncesinden çok daha düşkün olurdu bana. Artık ben sokağa çıkmadan önce beni lafa tutmakla kalmıyor, biraz daha evde durabilmem için bazen birdenbire hastalanıveriyor bazen perdelerin asılması tam benim evden çıkacağım an şart oluveriyordu.

Önceleri normaldi bu sanırdım. Anneler düşkündür çocuklarına, hemen öyle salıvermek zor gelir derdim. Meğer işin aslı öyle değilmiş. İlerleyen birkaç yılda bu düşkünlüğün fazla

olduğunu az çok anlasam da işin sebebi daha sonra bir Ramazan akşamı ortaya çıktı.

O yıl Ramazan sonbahara denk gelmişti. Hava yeni yeni kararıyor, o günlerde dinmek bilmeyen yağmur hızını iyice artırarak devam ediyordu. Annem normalde inançlı bir kadın olsa da oruç tutmak dışındaki diğer ibadetleri yerine getirmezdi. Ancak o Ramazan'da annemde ve dolayısıyla evde farklı bir atmosfer vardı. Annem beş vakit namazını da kılmaya başlamış, başına incecik de olsa bir örtü almadan dışarı adımını atmaz olmuştu. Boş zamanlarında hep Kur'an okudu Ramazan boyunca. Bu okuyuşlar sağına soluna çok ufak sallanmalar eşliğinde yüksek sesli olurdu. Ahşap yemek masamıza oturup her Kur'an okuyuşunda gözleri dolardı. Bir yandan okur bir yandan da bu Kur'an okuma merasimi gerçekleşeceği zaman "Okumuyorsun zaten en azından dinle." diyerek çekiştirdiği daha on iki yaşındaki bir çocuk olan bana çaktırmadan gözyaşlarını silmeye çalışır, gözlerini ovuşturur dururdu. Meğer akan o gözyaşları, o Kur'an hatimleri boşuna değilmiş, hepsi annemin gidişinin acı dolu habercileriymiş.

Annem o Ramazan kendini ibadete verdiği gibi beni de bu yola yönlendirmiş, beni ne zaman boşta görse "Deniz ezan okundu evladım, hadi kalk namaz kıl." veya "Gel bakalım madem ödevin yok, biraz Kur'an okuyalım." gibi cümlelerle bana bir şekilde dediğini yaptırırdı.

Artık namaz kılmıyorum anne. Kur'an da okumuyorum. İnanır mısın bilmem ama oruç bile tutmuyorum. Bunlar seni üzer biliyorum. Ama ben seni üzmeyi hiç istemiyorum. Beni, o küçücük Deniz'i bir iftar vakti bırakıp gittin ya hani. Ben o zaman anladım bana olan düşkünlüğünün sebebini. Doymak istiyormuşsun evladına.

Oysa o akşam eve geldiğimde sen yine her zamanki koltuğunda örgü örüyor olsaydın, o sofraya oturabilseydik eğer, ister kahkahalarla ister sus pus ben şimdi ne olurdum bilmem ama büyürdüm anne, seninle büyürdüm. Ayrıca ben da sana doyardım belki, tabi ne kadar mümkünse bu.

Şimdi sana yuva olmuş bu pis betondan binaya ulaşmak için istisnasız her gün yürüdüğüm yola bakıyorum, aklıma o gün geliyor. Zilin çalmasıyla bir hışım ayrılıyoruz okuldan. Yalnız bu zil sesine bir de siren sesi karışıyor, duymazlıktan geliyorum. Hava kararmış, ezan okundu okunacak. Okul bahçesinden ayrılıyorum, sessiz sakin her günkü gibi gidiyorum eve. Evime her bir adım yaklaştığımda ortalık biraz daha karışıyor, kalabalık gittikçe artıyor. Pembe boyalı evimizin önünde bir ambulans var, kapısı açık. Sedye var bir de. Öylesine çiğ, iğrenç bir sarı. Sedyenin üstüne yığılı kadın yalnızca yatıyor ne bir ses ne de bir hareket. Evet, evet tanıdım işte seni anne! Kaçamazsın benden. Yakalamaya çalışıyorum seni, yok, olmuyor. Komşu Sevim teyze, Bakkal Nihat bıraksa yetişeceğim sana ama onlar beni sımsıkı sardıkça ben kendimi kaybediyorum. Gözlerim kapanıyor ama sakinleşmek ne mümkün. Dışarıdan duyulan tek ses hıçkırıklarım, nefes almaya çalışmalarım. Oysa içim afet yeri, öylesine karışık. Sonra sen beliriyorsun o sonsuz siyahlıkta. Her bir nokta kapkara, yalnız sen bembeyaz. Ya da tam tersi. Bilmiyorum. Çok da mühim değil benim için. Sen ağlıyorsun çünkü, bir şeyler anlatıyorsun. Dur, annen şimdi konuşamaz, diyorlar bana ama sen konuşuyorsun. Bir tek ben mi duyuyorum seni? "Büyümen lazım Deniz. Bak bana. Annem gitti ben daha küçükken. Ben büyümeyi başardım, anne bile oldum. Sen de umarım yeterince büyüyebilmişsindir Deniz. Bunun için çok çabaladım, inan bana. Eğer başaramamışsam da bil ki vakti

geldi. Büyümen lazım Deniz. Ayrıca unutma ki büyük insanlar ağlamaz. Ağlarsan büyüyemezsin. Ben artık pek yanında olamayacağım. Kocaman adam oldun artık bak. Bedenim senin yanında olmasa da seni hep izleyeceğim unutma. Hani isterdin ya hep pilot olup göklerde süzülmeyi, ben de söylenirdim sana doktor ol da bana bak diye. Bak anladın artık neden doktor olmanı istediğimi. Ama vazgeçiyorum artık, doktor olma Deniz. Bana da bakma, uğraşma benle. Unut beni. Gökler benden daha iyi anne olur sana."

Gökler bana anne olur muydu gerçekten, sanmıyorum. Sanmadığımdan bırakmadım zaten seni. Yalnız doktor da olamadım, affet.

O gün bugündür senin yuvan işte bu bina oluverdi. İyileşmeni hep bekledim ama maalesef beklentilerim hiçbir zaman gerçekleşmedi. Üzgünüm anne, yeterince büyütememişsin beni, ben de kendimi büyütemedim gördüğün gibi.

YIRTIK FOTOĞRAF

İlteriş Furkan Ünlü

Eve girdiğimde babamı o koltuklarda görecek miydim? Yoksa her zaman olduğu gibi koskoca evde gecenin sabaha iliştiği saatlere kadar babamın eve gelmesini mi bekleyecektim? Düşüneyim, bence ikincisi.

Ben bu kadar erken büyümek istemezdim. Henüz 11 yaşımda babama yemek hazırlamayı da sigara dumanından sararmış gömleğini ütülemeyi de, yanlış ütülediğim gömlek yüzünden dayak yemeyi de ister miydim?

Eve adımımı attım, mutfaktan tıkırtılar geliyor. Bir umutla mutfağa koştum, acaba dedim. Cam açık kalmış. Neden ümitlenmiştim ki… Hangi gün onu eve geldiğimde oturma odasında televizyon izlerken görmüştüm sanki. Üstümü değiştirdim, biraz uzanmak istedim ama yatmaz olaydım. Gözümü babamın bağırışları ile açtım. Saat sabah 7 olmuş, babam eve gelmiş ve evde yemek yok. Baba, dedim ben de açım bekle hemen hazırlayayım bir şeyler. Yok, dedi istemez. Bir de utanmadan ben de açım, diyor. Tok olsaydın ya utanmaz herif! Ah be baba, neden bu kadar hızlı istiyorsun büyümemi.

Bir kere olsun parka gittik mi beraber ya da oyuncak mağazasına? Söyleyeyim, seninle gittiğim tek yer ganyan bayi. Yetmedi mi okuduğum kitapları satıp parasıyla iddia oynamak. Gerçi kitaplarım evde kalsa n'olacaktı. Ben artık büyük adam olmuştum, kitap okumaya vaktim mi vardı. Bu cümleyi sen

söylemiştin hatırladın mı? 11 yaşındaki oğluna, büyük adam oldun, bir de kitap mı okuyacaksın, demiştin. Acaba büyük adam olan ben miydim? Yoksa bu yaşına kadar hâlâ büyüyememiş olan sen miydin? Acaba dedem de böyle miydi? Belki babam da benim gibi bir çocukluk geçirmişti kim bilir? Sırf evi temizlemedi diye Ankara'nın kasımında geceyi dışarda geçirmiş midir? Ya da babasının cüzdanından sadece 5 lira aldığı için 2 gün tuvalette kilitli kalmış mıdır? Umarım yaşamamışsındır bunları baba.

Üzerinden yıllar geçti, ben artık gerçekten büyük adam oldum. Küçükken soramazdım sana korkumdan. Bir kere sormuştum onda da cevabımı azarla almıştım. Annem... Annem neden gitmişti? Bizi terk edip nereye gitmişti?

Baba sen bana söylememiştin ama ben öğrendim. Salondaki kırmızı dolabın içinde buldum ben annemi. Buruşmuş, eski, küçük bir defterin içinde... Her şeyi yazmış. Eve geldim bugün seni görmeye. Her zamanki gibi evde değildin. Benim de çocukluktan alışkanlığımdı, çekmeceleri kurcaladım. Camın önündeki şifonyerin bir çekmecesi aralıklı duruyordu. Merak ettim. Çekmecenin içinde bir tütün paketi ve yanında eski püskü bordo renkli bir defter. Senin defterle kitapla hiç işin olmazdı. Defteri henüz açmadan anladım içinde annemin kokusu olduğunu. Belki hiç doyasıya çekemedim onun kokusunu içime ama rüyalarımda çok ağladım annemin kollarında baba. O sayede biliyorum ben onun kokusunu. Defterin arasında bir ayraç niyetine kullanılmış bir fotoğraf parçası gördüm. Köşeleri yakılmış, bazı yerleri yırtılmış bir fotoğraf. Hastanede annemin kucağındayım. Henüz gözlerim bile açılmamış. Gözlerim fotoğrafta seni aradı baba. Gerçekten gelmedin mi o gün hastaneye? Yoksa annem nefretinden mi yırttı fotoğraftaki seni. Her iki olasılık da oracıkta canımı yaktı.

Hani annem saçını bir dönem üç numaraya vurmuş ya. Nedeni neymiş biliyor musun? Biliyorsun tabii, bir kere okşadın mı annemin saçlarını. Hani annem tırnaklarını dibine kadar kesermiş ya nerdeyse. Nedenini biliyorsun tabii, hiç tuttun mu annemin elini sanki. Ben annemi bu defterin içinde tanıdım. Kokusunu bu buruşmuş sayfalarda aldım. Saçının telini bu sayfalarda gördüm. Bu sayfaların en dibinden duydum ben annemin sesini sanki bir kuyunun dibinden bana bağırıyormuş gibi. Anneme artık biraz olsun hak veriyorum baba, hem senin nasırdan taşlaşmış ellerine bir daha değmemesi için hem de benim açılmamış gözlerime bir kere olsun bakmaman için.

Bir hışımla çıktım evden. Önce bakkal Raşit abiye uğradım, seni sordum. Bilmem ki, dedi, uzun süredir görmedim mahallede. Mahallemizin berberi Ümit abiyle de küsmüşsünüz. Ne bileyim canım, dedi. Ben o adamın meymenetsiz sıfatının peşine mi düşeceğim, diye ekledi.

Sen sadece annemden usandırmamışsın kendini baba. Mahallenin berberi bile illallah etmiş senin yüzünden. Oturdum, düşündüm biraz nerde olabilir diye. Eve gelmediğin geceler nereye gidiyordun? Ganyan bayine… Arabaya atladım, navigasyondan eskiden beraber gittiğimiz ganyan bayini buldum ve işaretledim.

Oraya giderken yolun hemen solundaki aile mezarlığının girişinde gördüm seni. Elinde sigaran, kafanda kasketin ile bekliyordun girişte. Sana görünmeden aracı park ettim ve içeri girmeni bekledim. Sigarayı hızlı hızlı bitirdikten sonra mezarlığa yöneldin ve kasketini kolunun altına aldın. Bir mezarın başına oturdun, derin bir besmele çektin ve sırtındaki küçük çantadan Kur'an-ı Kerim çıkardın. Kısık bir şekilde ve titrek bir ses tonuyla okumaya başladın.

Çaktırmadan arkana doğru yanaştığımda mezarda annemin adını gördüm. Belki de küçükken sigara içmekten sararan gömleklerin de burada sarardı, eve geldiğinde üzerinde tüten ıslak toprak kokusunun sebebi de buydu. İçime içime ağlıyordum arkanda. Tek isteğim sana sarılıp ağlamaktı ama yapamadım. Ben hiç sana sarılmadım baba.

O an duydun sesimi ama gözlerini kitaptan ayıramadın. Bir süre bekledim bana dönüp bir şeyler söylemeni. Ama sen beni hiçbir zaman adam yerine koyup güzel laf etmedin baba. Başta kısık kısık okuduğun sureleri şimdi neredeyse bağıra bağıra okuyordun, af diler gibi. Hiçbir şey diyemedim ve boynuna sarılıverdim. Sana olan kinim hâlâ içimde ama acıma duygum da gözlerimde. Deli gibi ağlamaya başladın baba. Bir şeyler söylüyordun ama anlaşılmıyordu. İkimiz de biraz olsun sakinleştik ve babam konuşmaya başladı:

"Annenle çok sevdik birbirimizi. İstemeyerek üzdüm onu. Genç yaşta geçim derdine düşünce hıncımı ondan çıkardım. Çok pişmanım."

Dönüp annemin toprağına sarıldın baba. Belki o toprağın kucağına varacağın günler yakın olduğundan belki de seni rahat bırakmayan vicdanından…

*

Şimdi ben de gidiyorum baba. Ne senin gömleğini ütülemekten bıktığım için ne de dayaklarından usandığım için. Ben kendimden yıldığım için gidiyorum. Kendine iyi bak baba.

VE İLK KAR DÜŞTÜ

İrem Yardımcı

Size yaşadığım yeri anlatmama izin verin. Burası insanların betondan yapılmış yuvalarıyla çevrili bir mahalle. Tam ortadan Porsuk geçiyor ve tüm mahalle boyunca uzanıyor. Porsuk'un etrafı çimenlerle ve insanlar oturup muhabbet etsin diye konulmuş banklarla dolu. İnsanlar burada iki tekerlekli arabalarını sürüyorlar. Çocuklar çıkıp neşeyle oyun oynuyor, gençler arkadaşlarıyla geziyor ve yaşlılar da oturup laklak ediyorlar. Ben bu betonlar arasında fink atıyorum. Burası benim evim. İnsanlar, benim gibi kuşlar onları ziyarete gelebilsinler diye betondan yuvalarına onlarca delik açmışlar fakat yuvalarına izinsiz girmemizden rahatsız olmuş olacaklar ki görünmez duvarla delikleri örtmüşler. Bu görünmez duvarlara kaç kere kafamı çarptım bir bilseniz… Bir de bu görünmez duvarların önüne soğuk bir mermer koymuşlar ki yiyeceklerini bizlerle paylaşabilsinler. Lakin artık bu geleneği sürdürenlerin sayısı pek az. Karnımızı zar zor doyuruyoruz ama bu mahalle yine de hoşuma gidiyor, buradan ayrılamıyorum. Tek sorun insan türünün gürültü etmeye pek meraklı olması.

Karnım doyduktan sonra yapmayı en çok sevdiğim şey insanları izlemek. Bu o kadar eğlenceli ki! Her biri kendilerini dünyanın en önemli varlığı sanıyorlar ne kendilerinden binlercesi olduğundan, ne de benim ta tepelerinden gün boyu onları izleyip alaya aldığımdan haberdarlar. Hele bu mahallede eğlence hiç bitmiyor. Birkaç yüze fazlasıyla aşinayım. Pembe

betonda oturan bir kız var mesela, adı İpek. Her zaman çok güzel, çiçekli böcekli etekler, elbiseler giyer. Saat dokuz buçuk oldu mu evden çıkar ve arkadaşı Oğuz'la buluşur. O sırada laklak eden yaşlılar da onlara kınayan gözlerle bakarlar ki anladığım kadarıyla tek işleri bu, onları başka bir şey yaparken görmüşlüğüm yok. Bazı adamlar İpek o gün etek giymişse ona bir tuhaf bakıyor. Anladığım kadarıyla İpek bu durumdan rahatsız çünkü ya yolunu değiştiriyor ya da yürümek için babasının yanına gelmesini bekliyor. Bu adamları kuş beynime alıyorum, atıklarımı isabetli bir şekilde kafalarının tam tepesine bıraktığımdan emin olabilirsiniz.

Sarı betonda oturan beyefendiyi izlemek de en az İpek'i izlemek kadar keyifli. Adı Numan mı Ferman mı ne, her sabah siyah takımı ve kırmızı kravatıyla işe gider, hava karardığında bitik ve yorgun halde geri döner. Yalnız yaşıyor. Aslında yaşını almış bir adam ama bir eşi yok. Bu tuhaf çünkü yaşlı insanlardan öğrendiğim kadarıyla bu yaşa kadar eş bulamamak ayıpmış. Bırakın bir eşi, Numan veya Ferman Bey'in herhangi bir arkadaşı bile yok. Evine yalnızca kendisi ve arada görünmez duvarları temizlemeye gelen, beni ve diğer güvercinleri görünmez duvardan uzak tutmak için hayli çabalayan yaşlı bir kadın girip çıkıyor. Numan veya Ferman Bey için üzülüyorum çünkü çok mutsuz görünüyor.

Numan veya Ferman Bey'in oturduğu betonun tam karşısında yaşayan küçük bir kız var. İsmi Damla, ismine yaraşır birer su damlasını andıran gözleri var. Numan veya Ferman Bey'in yalnızca bu küçük kızla konuştuğunu gördüm. Bazen işten dönerken ona elma şeklinde şeker getiriyor ve bu, kızın annesini epey kızdırsa da fazla ses edemiyor. Damla'ysa Numan veya Ferman Bey'e kocaman gülümsüyor ve teşekkür ediyor. Ona o

gün yazmayı öğrendiği harfleri sayıyor ve annesi ona seslenince hızlıca el sallayıp koşarak yuvasına giriyor. Numan veya Ferman Bey bazen diğer çocuklara da çikolata ve şekerler getiriyor ama üzülerek söylüyorum ki, Damla gibi içten teşekkür eden ve gülümseyen başka bir çocuk daha yok. Ferman veya Numan Bey de bunu fark etmiş olacak ki son zamanlarda bu şeker işinden vazgeçti. Bu beni üzdü çünkü çocukların dikkatsizce döküp saçarak yediklerinden ben de nasipleniyordum.

Şimdi "dolar" ve "zincir market" denen meretlerin batırdığı ve yüzünde kocaman bir bıyık taşıyan Bakkal Halit'ten, İpek'in arkadaşlarından olan ve genelde gece vakti evden ayrılıp gün ayınca yalpalayarak geri dönen masmavi saçlı, (insan türünün böyle bir özelliği olduğunu bilmiyordum) küfürbaz Peri'den, saçlarını renkli şallarla örten (eminim saçları kardeşininki gibi mavidir) ablası Nihal'den ve iki kız kardeşin bitmek bilmeyen bağrışmalarından, sevecen ve nazik Barış Öğretmen'den, bir yuvada altı kişi yaşayan ve sık sık para denen insan icadı yiyecek ve giysi teminini garantileyen kâğıt parçalarını bulmakla ilgili sıkıntı çeken Durmuş ailesinden, kavgalarıyla dağı taşı inleten Ayten ve Murat çiftinden (bir defa görünmez duvarın açılıp dışarıya birkaç parça tabak çanak fırlatıldığını söylesem bile bu kavgaların boyutunu tarif edemem) ve benim gibi zavallı güvercinlerle yiyeceğini paylaşmayı akıl eden tek kişi olan ve her gün mermerin önüne ufalanmış ekmek bırakan iyi yürekli Gülce'den bahsetmesem olmaz. Gördüğünüz gibi, bu mahallede sıkılmak mümkün değil. İnsan türünün tek bir cins olduğunu sanıyordum ama onlar gerçekten de çeşit çeşit. Günlerim, buradaki insancıkların günleri nasıl geçiyorsa öyle geçiyor. Fakat yakın zamanda olağan akışı değiştiren bir şey oldu ve bütün bunları size anlatmamdaki sebep de tam olarak bu.

Gözlerimi serin ve aydınlık bir güz sabahına açtığımda, işe gitmek için yola çıkan Numan veya Ferman Bey'i, el ele okula giden Damla ve arkadaşını, İpek'i kaşkollara sarılı halde bekleyen Oğuz'u, bana kahvaltımı vermek için görünmez duvarını açan Gülce'yi ve söylene söylene betondan çıkan Murat Bey ve betonun deliğinden ona pek de nazik olmadığını anladığım bir dille bağıran Ayten Hanım'ı gördüm. Fakat daha önce orada olmayan bir şey vardı. Kahverengi bir battaniye yığını, nehrin kenarında sarı turuncu yapraklarla kaplı çimlerin üzerinde öylece duruyordu. Altında bir şey olmalıydı çünkü fazlasıyla kabarıktı. Onu benden başka fark eden kimse yoktu çünkü herkes sadece kendi işiyle ilgileniyordu. Kahvaltımı daha sonra devam etmek üzere Gülce'nin mermerinde bıraktım ve battaniye yığınına doğru kanat çırptım. Ben havada süzülürken yığın huzursuzca kıpırdanmaya başladı. Biraz sonra içinden yavru bir insan çıktı. Esmerdi, yüzünü kaplayan kir pasak onu olduğundan daha koyu tenli gösteriyordu. Hemen hemen Damla'nın yaşlarındaydı, bu da bana onun neden okul için yola çıkmayıp hala burada uyukladığını düşündürttü. Ona biraz daha yaklaşıp nehrin kenarına, diğer güvercinlerin yanına kondum ve onu merakla izlemeye başladım. Dudakları daha önce herhangi bir insanda görmediği kadar mordu ve çenesi sürekli hareket edip ağzından tuhaf sesler çıkmasına neden oluyordu. Tüm vücudu dans ediyor gibiydi, daha sonra bunun dışarıdaki güz havasından olduğunu akıl edebildim. Gerçekten çok üşüyordu, battaniyesi ıslanmış gibiydi ve kötü bir koku yayıyordu. Hızlıca kanat çırpıp Gülce'nin mermerine geri döndüm ama iştahım birden kaçıvermişti.

Günler boyu onu izledim. Nereden gelmiş olabileceğini, neden anne babasını bırakıp burada yaşamaya başladığını ve

diğer insanların neden ona yanaşmaktan bu kadar çekindiğini düşündüm. Uzun bir süre gerçekten de onu yalnızca benim minik, kırmızı gözlerimin gördüğünü sandım. Fakat Peri'nin bir gece vakti nehrin kenarına biraz yaklaşmak isteyip de yanlışlıkla yavru insanı ezdikten sonra çığlık atarak betona geri dönmesi beni şüphelerimden uzaklaştırdı. Gülce bir kez çocuğa aynı bana yaptığı gibi bir parça ekmek verdi ve Numan veya Ferman Bey de ona üç defa çikolata verdi. Bu insanların dışında ona birkaç metreden fazla yaklaşan yoktu. Laklakçı yaşlı insanlar onun hakkında konuşuyorlardı ve Damla da bir defa ona yaklaşıp merhaba demeye çalıştığında annesinden tertemiz bir azar işitmişti, dolayısıyla yaklaşmayı bir daha asla denemedi. Tüm mahalle sözleşmiş gibi onu görmezden geliyorlardı sanki.

Çocuk öğle vakti battaniyelerini de alıp mahalleden ayrılıyor, birkaç saat sonra elinde bir parça ekmek ve cebinde şakırdayan bozukluklarla geri dönüyordu. Birkaç defa onu yakından izlemek için çimlere indiğimde ekmeğini benimle paylaştı ve diğer insanların yaptığı gibi elini kolunu sallayarak veya tekmeler savurarak beni korkutup kaçırmaya çalışmadı. Anlayacağınız gayet iyi anlaşıyorduk ve diğer insanların aksine ben onu görmezden gelmiyordum.

Günler geçip gidiyor ve havalar iyice soğuyordu. Tüylerimi kabartmak artık ısınmama yetmiyordu, ben ve güvercin dostlarım son zamanlarda yemek bulmakta epey sıkıntı çekiyorduk. İşler bizim için zorlaştığı kadar yavru insan için de zorlaşıyordu. Giysileri gittikçe daha fazla kirleniyor ve yıpranıyordu. Battaniyeleri de pasak içindeydi, pek çok yerinden delikler açılmıştı. Geceleri tir tir titriyor ve sabahları mosmor bir yüzle uyanıyordu. Yanından geçen insanlar ona acıma dolu

ufak bir bakış atıp hiçbir şey yokmuş gibi yollarına devam ediyorlardı. Yalnızca Damla onu odasının deliğinden saatlerce izliyordu, tıpkı benim gibi. İnsanların neden onu yuvalarına almadıklarını merak ediyordum. Sonuçta yuvalarında yeterince yer ve yiyecek vardı. Yavru insana yardım etmeleri elbette ki mümkündü fakat ona bakmaktan bile çekiniyorlardı. Birkaç defa lacivert üniformalı kızgın adamları aradılar ve adamlar onu buradan kovdu. Neyse ki korku ve endişeyle çarpan yüreğime su serpildi çünkü her seferinde geri döndü. İnsanlar onu buradan kovmanın işe yaramadığını anlayınca onu görmezden gelme işlerine devam ettiler. Şunu anlamış olmalılardı ki tıpkı benim gibi burası onun da eviydi, gidecek başka bir yeri yoktu.

Ve ilk kar düştü. İnsanlar kendilerini soğuktan koruyan kalın ve onları benim tüylerimi kabarttığımdaki halime benzeten gülünç kıyafetlere geçiş yaptılar. Yavru insan ise hala eski püskü battaniyeleriyle yatıyordu ve sabahları hiç olmadığı kadar mor uyanıyordu. Suratı ve Peri'nin (anlam veremediğim şekilde renk değiştiren) yeni saçları aynı renkteydi. Artık öğlenleri hiçbir yere ayrılmıyordu ama neyse ki Gülce sonunda ona yiyecek bir şeyler getirmeyi nihayet düşünebilmişti. Bu hareketi yaşlı insanları kızdırmıştı çünkü onlar eğer yavru insanı beslerlerse buradan asla ayrılmayacağını düşünüyordu. Gülce onlara "Vicdanınız yok mu sizin?" diye bağırdı ve hiddetle yürüyüp gitti. Arkasından pek hoş olmayan şeyler söylediler, üstelik bir kez daha kızgın adamları aramaları gerektiğinden bahsettiler.

O gece lapa lapa kar yağdı. Mahalleli sokağa döküldü ama bir kişi hariç donmuş nehir kenarına yaklaşan olmadı. Damla, kimsenin (özellikle annesinin) onu izlemediğinden emin olduktan sonra arkadaşlarıyla yapmakta olduğu dev kardan adamın yanından ayrılıp nehir kenarına yaklaştı. Elinde küçük

bir poşet ve pembe bir çift eldiven tutuyordu. İyice yanaşıp battaniye yığınını dürttü. Yavru insan sıçrayarak uyandı. Damla işaret parmağını ağzına götürüp susması gerektiğine işaret etti. Poşeti hızlıca battaniyenin altına itti, eldivenleri de yavru insanın eline tutuşturdu ve koşarak arkadaşlarının yanına döndü. Yavru insan da yeniden battaniye yığınının altına gömüldü. Birkaç saat sonra mahalle eski sükûnetine geri dönüp geriye ayakkabı izleriyle ve kardan adamlarla dolu bir sokak kalınca yavru insan battaniyenin altından çıktı ve Damla'nın getirdiği poşeti açıp içinden bir tane havuç ve birkaç tane zeytin çıkardı: bunlar kardan adamın burnu ve ağzıydı. İştahla havucunu kemirdi ve zeytinleri de hızlıca yutup yeniden uykuya daldı. Onun adına çok mutluydum.

O gece yılın en soğuk gecelerinden biriydi. Kar ara ara durup yağmaya devam etti ve benim için uykuya dalmak hayli zor oldu çünkü kabaran tüylerime rağmen titrememe engel olamıyordum. Nihayet özlemle beklediğimiz güneş mahalleyi aydınlattığında gözlerimi açtım ve ilk işim nehir kenarına bakmak oldu. Lakin beklediğim gibi yavru insanı göremedim çünkü tam da onu görmem gereken yerde heybetli bir kalabalık vardı: Gülce, Ayten Hanım, Murat Bey, Peri ve ablası, Damla ve annesi, Numan veya Ferman Bey, Durmuş ailesi, Bakkal Halit, İpek ve Oğuz hatta yaşlı insanlar bile bir araya toplanmış, öne doğru eğilmişlerdi. Bazılarının yanaklarından sicim gibi yaşlar süzülüyor, bazıları telefon görüşmeleri yapıyor, bazılarıysa çocuklarını kalabalıktan uzak tutmaya çalışıyordu. Merakla kalabalığa doğru kanat çırptım ve bir sokak lambasının üzerine konup onları izlemeye başladım. Nihayet yavru insanı gördüm. Battaniyesi açıktı ve hala mışıl mışıl uyuyordu. Bu kez yüzü her zamanki gibi mor değil, üzerinde uzandığı kar kadar beyazdı.

Onu hiç bu kadar huzurlu görmemiştim. Karnı tok yatmasına yordum yüzündeki bu ifadeyi. Ayrıca ellerine de Damla'nın verdiği pembe eldivenleri geçirmişti. Yalnız, tüm bu kalabalığın neden yavru insanın başına toplandığına bir türlü anlam verememiştim. Nihayet onu kabullenmeye ve yardım etmeye mi karar verdiler acaba diye düşünürken tahminlerimin doğru çıktığını anlayınca küçük güvercin kalbim mutlulukla çarptı. Çünkü biraz sonra mahalleye adına ambulans dedikleri insan icadı tedavi arabası girdi ve sarı yelekli görevliler (bu insanlar kesinlikle daha sonradan teşrif eden lacivert üniformalı kızgın adamlardan daha iyiydi) üşümesin diye yavru insana uzun, siyah bir elbise giydirdiler ve fermuarını kapattılar. Şimdi burada bulamadığı gerçek sıcak yuvasına gidiyor olmalıydı. Onun adına mutluyum, geç de olsa tüm bu insanlar vicdanlarına kulak verdi ve ona yardım ettiler. Ondan kalan eşyalar da oldu. En azından kimsenin kaldırmak için herhangi bir çaba sarf etmediği battaniyelere bakıp onu hatırlayabiliyorum.

SİS PERDESİ

İrem Karaçor

Şeytanın askeri olmuş insanların bitmek bilmeyen ihtirasları, bencillikleri ve acımasızlıkları kendini tekrarlıyordu. Su yüzüne çıkan bu vicdansızlığın eseri olan siluetleri beni gözlerimdeki hüzünle ve anlamsızca gülümsetti.

Çoğu insanın bahar diye tanımladığı evredeydim. Tam yeni sulara açılmış olan yelkenlime yön verirken kendimi bir fırtınada tek başıma buldum. Çaresizliğin demlerini sonuna kadar hissettim. Kollarımdaki kelepçelerle neresi olduğunu bilmediğim ama tahmin edebildiğim bir yerde yaklaşık on beş saattir bağlı tutuluyordum. O zaman hala kafamda oturmayan taşlar şimdi büyük tabloyu tamamlıyordu. Bir insan dilinin, dininin hatta ırkının farklı olması karşısında daha fazla nasıl bir bedel ödeyebilirdi. Biz Uygur Türkleri hiçbir zaman şanslı olmadık çünkü oturduğum sandalye bile aslında çoğu şeyi açıklıyordu, kalp gözleri kapanmamış insanlar için… Zulmün, soykırımın yirmi birinci yüzyılda bile şiddetle devam ettiği bir yerdeyim ben. Çin'in yeniden eğitim merkezi diyerek masumlaştırdığı ama cehenneme benzeyen bir yerde yaşıyordum.

Karşımda duran üç tane Çin asıllı polis saatlerce telefonumu inceledikten sonra kaç defa yinelediklerini bilmediğim sorular sormaya başladılar. Sorular genellikle din anlayışımı ve Çin hükümeti hakkındaki düşüncelerimi öğrenmeye yönelikti. Fakat Çinceyi az bilmem anlaşmamızı zorlaştırıyordu. Önüme birkaç belge koyup imzalamamı söylediler. Bilmediğim bir şeyi

imzalayacak değildim ama o acımadan verdikleri elektro şokla önüme koydukları belgeyi imzalamak zorunda kaldım. Bir imza en fazla ne olabilir diye düşündüğüm sıralar hayatıma ekilen kötülük tohumlarını anlamadığım zaman dilimine düşmüştü.

Zaman durmadı akmaya devam etti adımlarım küçük ve halsiz, gözlerim yorgundu. Gri betonların üzerindeki metrelerce yükseklikte dikenli teller sayısızca güvenlik kameralarıyla bir bütün olmuştu. Yukardan bakıldığında bloklar halinde işkence merkezleri vardı. Yavaş olan adımlarım kesilerek durdu ve üç numaralı odaya getirildim. Kollarımın arasına giren polisler bana Çince bir tebligatla mahkemeye dahi çıkarılmadan terörist olarak görüldüğümü gösteren bir belge verdi. O an ellerimde titreyen kâğıtta gözlerimi kilitlediğim yer sadece ismimdi ARVEN DİBEK. Kulaklarımda annemin sesi yankılandı Arven kızım… Yankılandı ses ve bir tepki olarak gözümden bir damla aktı, içimdeki sessiz çığlıklardan bir parça koptu, gözümden düşen bir damla elimdeki kâğıda bir imza daha attı. Elimdeki ölüm fermanımla eş değerde olan bu kâğıda düştü bu parça…

Kollarımdan iterek demir kapının kilidini açtılar. O kapının gürültüsü bile bende bir travma yaratabilecek kadar iz bıraktı. Kapının kilidini açtılar, beni kollarımdan çekiştirerek içeri attılar. Travma dedikleri böyle bir şey olmalıydı, anladım.

Ağlamaktan mı yoksa uykusuzluktan mıydı bilmiyordum, ağırlaşmış gözlerimi açtım. Gözlerim hızlıca etrafta gezindi. Krem rengi fayansla döşenmiş uzun ama dar olan odada benimle birlikte on dokuz kişi vardı, bunun kimisi çocuk denecek yaştayken kimisi de çok yaşlıydı, fakat herkes çok zayıftı. Gözlere bakıldığında onlara ne kadar anlam yüklenebilir, o zaman bilmiyordum ama şu an çok iyi biliyorum. Çünkü ilk zamanlar aynada gördüğüm kızın gözleri de o haldeydi. Kimse

sesini çıkarmadı, herkes bana bakıyordu, bense hala odayı incelemekle meşguldüm. Uzun olan odanın her iki tarafında da hiçbir şekilde kapatılmaya çalışılmamış banyo yerleri vardı. Belli ki burada zorla tutulan insanların değersiz olduğunu göstermeye çalışıyorlardı. Biraz doğruldum, sert zeminde ne zamandan beri uzandığımı bilmiyordum. Belim ağrıyordu.

Demir kapı tekrar büyük bir gürültüyle açıldı. Bu sefer başka polisler yaklaşık 20'li yaşlardaki kızı kollarından tutarak yere attılar. Kızın saçları dağılmış, ağlamaktan gözleri şişmiş ve kızarmıştı, üzerindeki Mavi üniformaya benzeyen tulumunda da siyah lekeler vardı. Yere düşen kız hıçkıra hıçkıra ağlamaktan başka bir şey yapmıyordu. Az önce herkes bana bakarken şu an o kıza bakıyorlardı ama sadece bakıyorlardı. Boş gözleri sabitlenmişti. Kimseden ses çıkmayınca kızın doğrulması için yanına gidecektim. Ama kolumdan tutan soğuk bir el beni durdurdu. Kafamı benim yaşlarımda olan, kolumdan sertçe tutan kıza çevirdim. Kısa saçları kafasının hayır manasında sallamasıyla aynı doğrultuda sallandı. Dudaklarını "yapma" diyerek sessizce oynattı. Ben de kafamı eğip geri yerime oturdum. Bu süre zarfında yerdeki kız da kalkmış ve bir köşede kıvrılarak uzanmaya başlamıştı.

Aklımda o kadar çok soru vardı ki bu soruların cevabını bulamamak beni çok korkutuyordu. Ve bunlara bir tepki olarak gözlerimden sessizce boşaldı yaşlar. Aynı el bu sefer sırtımdaydı yine durmam konusunda uyarıyordu. Islak gözlerimi bu kızın gözlerinde serbest bıraktım. Yanıma oturdu. Bir insan ne kadar sessiz konuşabilirse o kadar sessiz konuşarak "ağlama, çünkü biz ağlamakla hiçbir şeyi çözemedik." dedi. Bu, içerisinde vakur bir enkaz olan kızı merak etmiştim. Biraz daha fısıltılarla konuştuk. Adı Bürçe'ydi artık benim deyişimle yavrukurt… Yavrukurt

çok yara almıştı, on dokuz yaşındaydı. Burada yaşadıkları onu ne hala getirmişti. Onu dışarıda tanımayı çok isterdim. Ben psikoloji öğrencisiydim. Bürçe de psikoloji okumak istiyordu. Bunu ilk söylediğimde gözlerindeki, karanlıkta yanan ışık beni bile aydınlatmaya yetti...

Dakikaların saatleri, saatlerin günleri kovaladığı bu yerde her bir anımızda cehennemi yaşıyorduk. Belki mesele o gün yere atılan bir kızdan başlamıyordu ama akreple yelkovanın birbirlerine tutsak olduğu sürece o kapıdan yüzlerce hayatı karartılmış insanlar, insani değerlerini kaybettirilip yine bizlerin önüne serildi. Bürçe sayesinde burada çoğu şeyi yaşamadan neler yapabildiklerini öğrendim. Kameralarla kuşatılmış bu yerde insanlar kontrol altında tutuluyor ve mahremleri ayaklar altında çiğneniyordu.

Yine geçmek bilmeyen bir geceden tekrar uyanmıştık. Bir insan için en kötü olan şeyi yapmıştık, alışmıştık… Biz her sabah coplarla uyandırılmaya ve buna benzer çoğu şeye alışmıştık. Günden güne incelemeye daha çok fırsat bulduğum bu rutubetli, soğuk odada bir güneş ışığına muhtaç olmuştuk. Bu odada her iki tarafından lavaboya benzeyen yerler dışında hiçbir şey yoktu. Lavaboların yanındaki bir iki renkli bezi saymazsak.

Bizim buradaki rutinimiz eğitime gitmekle başladı. Eğitim dediysem normal okullardaki gibi matematik öğrenmeye gitmiyorduk. Eskiden olduğu gibi bu acımasız insanlar bizi onlar için önemli olan tarlalarda çalıştırıyorlardı. Ardından bu yorucu günün üstüne hükümeti öven yüzlerce şeyi ezberlemek için sınıf gibi bir yere getiriliyorduk. Bu günlerden birinde daha sonra bir rutin haline gelecek bir şey oldu. Kısa topuk sesleriyle herkes dikkatini kapıya yoğunlaştırmıştı. Buraya görevlendirilmiş bir

kadın içeri girdi. Sert bakışlıydı, Mimiklerini kontrol etmekte zorlanıyordu. Diğerleri gibi o da dizlerinin hemen altında biten siyah bir etek giymişti. Elinde kalın iki tane ansiklopedi vardı. Sınıf diyerek tabir edilen odanın tam ortasında durdu ve ifadesini bozmadan gözlerini sınıfta gezdirdi. Gözlerindeki o soğukluk gitmiş onun yerine küçümseyici bir ifade gelmişti. Dudağı sağa doğru kıvrıldı. Yüzündeki kırışıklıklar ortaya çıktı. Ellerindeki kitapları tahta masaya bıraktı. Çince konuşarak bir şeyler anlatıyordu. Kadının ne dediğini tam anlamak için yanımdaki diğer kızlara bakmıştım. Onların da ifadeleri aynı hızla değişti. O sırada Bürçe'yle göz göze geldik. Ne diyeceğini bilemiyormuş gibi baktı. Saçları kısa olan kadın bağırmayla cırlama arası bir ses çıkardı. Kafamı kadına doğru çevirip kadını dinliyormuş gibi yapmaya devam ettim. Kadın pek de anlamadığım bu konuşmayı bitirerek elindeki ansiklopedileri bizlere verdi ve biz yine saatlerce ezber yapmaya devam ettik.

Saat gece yarısına geldiğinde belirli bir yoklama ve tek sıra düzeniyle odadan çıktık. Yürüdüğümüz bu boş rutubetli koridorda belli belirsiz uğultular ve adım sesleri vardı. Grubun adımları durdu. Biz tekrar üç numaralı odaya getirildik. Kimseden ses çıkmıyordu. Herkes boş bakan gözlerle yeri seyrediyordu. Bürçe de buna dahildi. Bir an göz göze geldik ve parmaklarına baktım. Belki de buranın bana kattığı tek şey mors alfabesini öğrenmekti. Bizi mecbur bırakmışlardı. Fısıltılarla bir yere kadar konuşabiliyorduk. Bürçe de burada yeni öğrendiği mors alfabesini bir şekilde bana öğretmişti. Parmaklarımı hafif hafif vurarak "ne dedi o kadın?" dedim. Bürçe de olabildiğince kısaca açıkladı. Bürçe'nin parmakları soğuk zemine vurdukça içimde uzun zamandır yatan Arven tekrar canlanıyordu. Buna tepki olarak da neredeyse yüzümde izlerini unutmuş tebessümüm

oluşacaktı ki Bürçe izin vermedi. Kaşlarını kaldırıp yutkundu. Ve amayla başlayan parmaklarını tekrar vurmaya başladı. Kaşlarım çatık, anlım kırışmış bir şekilde onu izliyordum. Bürçe diyeceklerini bitirdi ve benim cevap vermemi beklemeden bir köşeye gidip cenin pozisyonunda uyumaya başladı. Daha doğrusu gözlerindeki yaşları boşaltmaya. Artık ben de kafamı eğmiş, boş fayans zeminini izlemeye başlamıştım. Burada kafam gün geçtikçe daha da çok karışmaya başlıyordu. Sanki beynim artık ne düşüneceğine karar veremiyor gibiydi. Sanırım Bürçe'nin ilk gün dediği şey oluyordu. Beynimiz yıkanmaya, onlar istediklerini almaya başlıyordu.

Her zamanki gibi saniyeler dakikaları kovaladı ve yine güneş doğmayan bir sabah olmak üzereydi. Bir ses geldi. Başta anlamadım. Kafamı kaldırdım etrafa bakındım. Herkes uyuyordu. Bu tatlı ses bana normal gelmiyordu. Bir an durdu ve tekrar devam etti. Bu ses… Atlıkarıncanın sesiydi… Bu başta tatlı gelen ritimli ses artık kâbusum oluyordu. Ritim hızlandı. Bütün tüylerim diken diken oldu. Hızla ayağa kalktım odanın etrafında dönüyordum. Ya da oda benim etrafımda dönüyordu. Sesin durması için ne kadar çabalasam da durmuyordu. Gözlerimi kapattım. Belki o zaman geçer diye ama nafileydi. Burnumun sızladığını ve kapalı olan gözlerimin dolduğunu hissettim. Tam o anda bir silüet yaklaşmaya ve konuşmaya başladı. Hem tanıdık olan hem de bir o kadar tanıdık olmayan bir sesle "hepimiz bir parça deliyizdir. Şu küçük farkla ki 'hastalar' bizden biraz daha delidirler. Burada bu küçük noktanın altını çizmek gerekir. Kusursuz insanlara gelince, doğrusu bunlar hemen hemen yok gibidir. On binde, belki de yüz binde bir rastlanır böylelerine, üstelik de oldukça zayıf örnekler olarak…" dedi bu yaşlı olduğunu anladığım ses ve ekledi "dünya hassas

kalpler için birer cehennemdir." bir şeyler söylemem için sözü bana bıraktı. Ne yapmaya çalıştığını anlamıştım. Söyledikleri bir kitabın alıntılarıydı. Hayatıma yön veren Suç ve Ceza'ya aitti. Bu silüet zihnime bir mum yakmış ve geri kalanı benim aydınlatmam için gitmişti. Sesler ve her şey yavaş yavaş uzaklaştı ve beni bu sefer apaçık olan düşüncelerimle baş başa bıraktı…

Herkes uyanmış hazırlanmaya başlıyordu fakat Bürçe başıma gelmiş korku dolu gözlerle beni dürtüyordu. Gece rüyamda uzun uzun sayıkladığımı söyledi. Benden bir tepki bekliyordu ama ben çoktan o adamın sözlerini hatırlamaya başlamıştım. Tüm söyledikleri kulaklarımda tekrar yankılandı. Bürçe delirmişim gibi baksa da yüzümdeki umut dolu tebessüm ilk defa bu kadar yerine yakışmıştı. "Hadi gidelim oynadıkları oyunlara bu sefer kartları biz dağıtalım." dedim. Bürçe'nin boş gözleri benim hakkımdaki düşüncelerini okumamı kolaylaştırıyordu. Artık delirdiğimden kesin emindi ama ben de bu sefer kendimden fazlasıyla emindim.

Hazırlandım daha doğrusu hazırlandık. Sabah bıraktıkları renkli kıyafetlerimizi giyip yüzümüze mutluymuş gibi maskelerimizi taktık. Sabahtan beri askerler başımızdan ayrılmıyor ve tehditlerini bitirmiyorlardı. İlk defa hükümetten onaylı bir izinle bir grup gazeteci bu surlara benzeyen duvarların arkasında dönen dolapları merak etmişti. Hükümet sözleriyle ifade ettiği gibi burasının sadece bir mesleki eğitim merkezi olduğunu bu sefer de basının önünde tekrarlayacaktı. Burada insanların kendi istekleriyle kaldıklarını, kötü düşüncelerden arındırılıp resim ve dans gibi eğitim aldığını göstermeye çalışıyorlardı. Bizden istedikleri de bunları doğrulayacak bir ifade ve röportajdı. Böyle bir şey ilk defa gerçekleştiği için herkes çok tedirgindi. O ne yapacaklarını bilemez ifadeleri beni mutlu

ediyordu. Her şeyin eksiksiz olmasını ve hiç açık vermemek için tedbirleri ve tehditleri üst seviyeye çıkarmışlardı. Toplanma alanlarını, basketbol sahalarına dönüştürüp masumlaştırdıklarını düşünüyorlardı. Ama aklı olan bir insanın ya da burayı azıcık merak eden birinin uydu görüntülerinde kolayca gerçeğini görebileceği muhakkaktı. Beni derin düşüncelerimden ayıran şey başımdaki kısa saçlı, esmer tenli ve yüzüne hiç yakışmamış ince kaşlı kadındı. Durmadan bağırıyor ve hızlı olmam gerektiğini söylüyordu. Derin bir nefes alıp yerimden kalktım. Dedikleri gibi rengarenk giyinmiş, uzun zamandır yüzümüze değmeyen ürünlerle makyajımızı yapıp sözde yaralarımızı kapatmıştık. Karşımdaki bu çirkin kadına işimin bittiğini söyleyip odadan çıktım. Sınıfa gitmem ve dans için prova yapmam gerekiyordu. O yüzden yavaş adımlarımı odaya doğru yönlendirdim. O sırada ani şekilde durdum. Uzun zamandır aklım beni mutlu edecek bir fikir sunmamıştı bana. Sanki bir fısıltı gelmiş ve kulağıma birkaç bir şey söyleyip gitmişti. Teşekkürler diye fısıldadım… Tabi ki de mors alfabesini kullanabilirdik. Yardım istemenin tek yolu buydu en azından bu sesimizi duyurmanın en iyi yoluydu. Tam gülümseyeceğim sırada kolumda hissettiğim acıyla durmak zorunda kaldım. Birdenbire yolun ortasında durduğum için ne yaptığımı anlayamamış birbirine benzeyen iki kadın bana kızgın gözlerle bakıyor ve kolumdan sürüklüyorlardı. Gerçekten ani bir acı dışında artık hiçbir şey hissetmiyordum sanırım bunlar da normal geliyordu artık.

Bu düşüncelerin zihnimi kaplamasına izin vermedim. Aynı zamanda uzun bir düşünmenin ardından Bürçe'ye hiçbir söylemeyecektim. Zaten söylesem de destekleyeceğini sanmıyordum çünkü o burada onların dediklerini yaparak kurtulabileceğimize inanıyordu. Ayrıca eğer plan yürümezse Bürçe'nin başını da kendimle beraber yakamazdım.

Sonunda zaman geldi. Gazeteciler gelmiş görevli gösterilen hocalarla röportaj yapıyorlardı. Daha sonra mutlu ifadelerimizle şarkı söyleyip dans edecektik. Benim de planım burada devreye giriyordu. Dans ederken çoğunlukla ellerimiz ön plandaydı. Bu da iletişimi kolaylaştırırdı. Gelenlerin mors alfabesini bilmediğinden neredeyse emindim. Ama çekilen kayıtlar yayınlanması için tekrar tekrar kontrol edilecekti. Eğer azıcık şansım varsa bilen biri illaki çıkardı.

Daha önce organize ettikleri gibi her şeyi belirli bir sırada yapıyorlardı. Gazeteciler odaları, sınıfları gezdi. Sıra son olarak dans ve şarkılara geldi ve geri dönüşü olmayan bu yolda parmaklarım hareket etmeye başladı. Bir kere başparmak, iki kere de orta parmak ve iki kere daha başparmak 'Y'. Bir kere daha başparmak orta parmak 'A'. Kısa sürede bitti. Vermek istediğim mesaj kısa ama bize yardım edebilecek kadar güçlüydü 'yardım edin'. Parmaklarım oldukça yavaş ve anlaşırdı. O zamanlar başardığıma inanıyordum. Kimseden ses çıkmıyor ve kimse anormal bir durum sergilemiyordu. Derin bir nefes alıp yerime oturdum bu sure zarfında ben de dahil olmak üzere mutlu görünmeye çalışan herkesin yüz kaslarının ne kadar yorulduğuna yemin edebilirim. Keşke bu kadar kendime güvenmeseydim. En azından zihnimin bu kadar sağlıklı düşündüğüne emin olmasaydım…

Gazetecilerin gelmesinin üzerinden iki gün geçmişti. Umudum yavaş yavaş tükeniyordu. Her şey eski düzende devam ediyordu.

Yine erkenden kalkmıştık. O gri büyük demir kapı büyük bir gürültüyle açıldı. İçeriye ağır silahlı askerler girdi. Aslında bu durum anormal bir şey değildi ama bu sefer başımıza

gelen ekip diğer günlere bakarak çok daha fazlaydı. Herkes tedirgin gözlerini etrafta dolaştırıyordu. Bürçe'yle göz göze geldik. Kaşlarını çatmış "ne oluyor" der gibi kafasını salladı. Yüz kaslarımdan olsa gerek Bürçe şimdiden konunun benimle alakalı olduğuna inanmaya başlamıştı. Korkusu gözlerinden okunuyordu. Bir yol vardı ve sanırım, artık bu yolun sonu gelmişti, bize bambaşka bir yol görünmüştü.

O gün o odada anlatmama değer hiçbir şey yaşanmadı. İnanın bir an öldüğümü ve cehennemde olduğuma inanmaya başladım. Orada dikkatimi çeken yine tek şey ismimdi. O soğuk, acımasız seslerin birinden kendi aksanlarıyla ARVEN DİBEK ikinci defa duyuldu. Gerçekten bu isim burada duyulmak için mi vardı… Derin bir nefes verip sadece bileklerimi uzattım ve arkamdan Bürçe'ye bile bakamadan çıkıp gittim. Çünkü bakarsam istenmeyecek başka şeylerin olmasından korktum. Sonrası gerçekten hiçbir canlının yaşamaması gereken türdendi.

Zaman kavramını yitirmiş boş siyah duvara bakmaktan ve aklımı kontrol etmeye çalışmaktan başka bir şey yapmıyordum. Siyah oda' diye tabir edilen odadaydım. Odada, yıkıntı duvarlardan ve bağlı durduğum sandalyeden ve beni kemirmeye çalışan fareler dışında hiçbir şey yoktu. Zaman kavramını yitirmiştim. Beynimin normal şekilde çalışmadığının farkındaydım. Ama ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu. Acaba düzenli olarak yaptıkları iğnelerden mi oluyordu? Sanki beynim uyuşmuş gibiydi… Sanırım korktuğum en büyük şey oluyordu. Dalga geçerek söylediğim şey başıma mı gelmişti? Ne oluyordu bana…

İnanın geçti mi bilmiyorum ama yaşadığım her şey için kendimden utanıyordum. Bu ben değildim. Çığlıklarım yeterince duyulmuyor, sessiz kalıyordu. Zaman denen kavram o

kadar yavaşlamıştı ki ifade etmek bile zor geliyordu. Bendeki bu değişiklik hız kesmeden devam etti. Ben kulağımda tanımadığım insanların çığlıklarını duyabiliyorken insanlar neden benimkini duymuyordu? O kadar çok istedim ve denedim ki intihar etmeyi, kendimi asmayı. Belki o zaman geçer dedim. Ama olmadı, yapamadım. Beni o zaman durduran şey neydi hala bilmiyorum, sanırım kulağıma gelen onlarca gizemli fısıltı beni durdurdu.

Bu sefer gerçekten emindim aradan aylar geçmişti, ben kaybolmuş olan benliğimi aramakla meşguldüm. Etrafıma yaydığım ışık uzun zaman önce sönmüştü. Yine karanlıkla meşgul olduğum zamanlarda kapı rahatsız edici bir gıcırtıyla açıldı. Yüzüm buruştu ama kafamı kaldırma gereği duymamıştım. Kısa saçlı, memnuniyetsiz tavırlı bir asker koyu üniformasıyla içeri girdi. Elindeki evrakı yere fırlattı ve ekledi "ni ziyoule" dedi yani Türkçe tabiriyle özgürsünüz… Kalın ses yankılandı ve yankılandı. Belki içimdeki kopan fırtınalar dışarda bir meltem kadar bile değildi ama ben en başından beri beklediğim bu kelime karşısında hiçbir tepki vermemiştim ya da verememiştim. Psikolojim o zaman en kötü halindeydi. Nasıl? Neden? Soruları kafamı iyice karıştırmıştı. Bu dipsiz çukurun sonu olmadığını düşünmeye başlamışken ufacık bir ışık parlamıştı bana. Sadece bana değil buradaki herkese düzenli olarak sağlık testi yapılıyordu. Bana yapılan testte de akıl sağlığımın yerinde olmadığını gösteren bir sonuç çıkmış. Yani onların tabiyle artık bir deliydim sonuçlara göre kendi kafamda olmadık senaryolar kuruyormuşum. Mesela fısıltı arada bir geliyor kulağıma. Bu iyi bir şey mi bilmiyorum ama buradaki doktorlar iyi olduğunu söylüyorlar.

Aylarımı geçirdiğim bu yerden, cehennemden çıkmıştım. O güneş ışığının altında toprağı öpüp saatlerce yerde ağladığımı

hiçbir zaman unutmamak üzere hafızama kazıdım. Ben bile kendime deli diyordum. Aklımı kaybetmiştim. Delilik aklını yitirmek değil, aklı dışında her şeyi yitirmekti. Bunu anlamak uzun sürdü. Oradan çıkar çıkmaz nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde Türkistan'da bir akıl hastanesine getirildim. Kendimle ilk yüzleştiğim an tam bir kâbustu. Uzun zaman sonra kendimi aynada görmek korku filmini hatırlatmıştı bana, yüzümde bana dair hiçbir şey kalmamıştı.

Bazı hikâyelerin sonuna gelmek ve tadında bırakmak gerekir. Şuan bulunduğum odada masanın başındayım ve size bu hikâyenin de sonunda olduğumuzu hatırlatmak istiyorum. Çoğu yeri anlatmadan geçtim farkındayım ama bunları düşünmek bile yoruyorken dile getirmek ayrı bir güç istedi ve ben bunun ağırlığı altında kaldım. Şu an tedavilerim devam ediyor. Doktorum onunla konuşmadığım için yaşadığım olayları en başından itibaren yazmamı istedi.

-Ne kadar işe yarayacak biliyor muyum?

-Hayır. Susmayı tercih edersem canım yanacak ama neyse…

-Umarım vardır bir bildiği.

-Ha bu arada kimle konuşuyordum ben?

-Kendimle

-Nasıl yani?

-İnsanlar kendi kendine konuşanlara deli derler ama o kendisiyle konuşamayan delilerin uydurmasıdır.

Şeytanın askerleri olmuş insanların zulümlerinin, soykırımlarının eseriyim ben. Umarım başka hiçbir insanın o gözlerindeki ışığı söndürmezler.

YER ALTINDAKİLERİN ÖYKÜSÜ

Kerem Birinci

Bir kâbus. Evet, bu bir kabustu. Bir katliamın kâbusu. Berrak birikintilerin kırmızı ile boyandığı. Çığlıkların arka plan müziği olarak çaldığı. Her yurttaşın avcısından kaçan geyikten farksız olduğu. Ama bir an kar devraldı yağmuru. Birikintiler dondu. Gülmeyi unutmuş geyikler daha da korktu. Dostun düşmandan farksız olduğu bu dünyada. Yavaş adımlarla girdi sokağa. Bir işmarı ile heykel oldu tüm atlılar, kara ceketliler. Hava soğuktu. Herkesin ateşi olan adrenalin sönmüştü artık. Atlıların siyahı aksine beyazdı. Kalın beyaz bir kürk. Bir o sıcaktı aralarında. Bir şeyler fısıldadı sivri kasklı atlıya. Çok geçmeden koyuldular peşine. Görünmez sis de yok etti onları. Uğramadılar bir daha buraya. Gri ceketliler aldı yerlerini artık. Bir huzura erdi bu vahşet. Önce kalın, beyaz ipler döşediler etrafa. Önemlilermiş, öyle dediler. Grilerin yardımıyla düzene soktu mavi kasketliler sokağımızı. Eski haline döndü. Hatta belki daha da güzeldi. Yerin altında bir yerde yaşamaya başladık biz de. Merhametli beyazın emriymiş. Hepimiz ona o kadar minnettarız ki! Türlü türlü renkten insanlar akın etmeye başladı sonra sokağımıza. Biz hizmet ettik onlara. Vakti geldi bir günah keçisi vakti geldi bir hayalet olduk onların uğruna. Beyaz buyurmuş. Ona olan borcumuzu geri ödemek için bu kadar az bile!

YARIM KALP

Kübra Uyar

Hani derler ya aşk hiç beklemediğin bir anda kapını çalar, oysa senin kapıyı açmaya bile mecalin yoktur. Ama işte bir umut açarsın. O aşk, kapıyı açtığın an içeri girer ve bir daha asla çıkmaz. Benim de öyle oldu zannetmiştim ilk başta. Aşkımız bir hız treni gibiydi. Yavaş yavaş çıkmıştık, son sürat düşmüştük. Şimdi asıl hikâyeye gelecek olursak, biz minik bir kafede tanışmıştık. Benim üstüme kahve dökmüştü. Ne kadar uzun zaman oldu aslında ama o heyecan dün gibi aklımda. Kahveyi döktükten sonra telaşla bir mendil alıp üstümü silmeye çalışmıştı. Ben onu tatlı bir tebessümle izlerken anlamıştım kalbimin kapılarını sonsuza kadar araladığımı. Aradan birkaç gün geçtikten sonra tekar aynı kafede karşılaşmıştık. Kıyafetlerine tezat esmer teni ve onlarla uyumlu saçları ve gözleri ile mükemmel bir ahenk içindeydi. Onu orada uzun uzun incelemiştim ama bir türlü yanına gidecek cesareti bulamamıştım. Anlamıştım artık her gün o kafeye gelip bir kahve içtiğini. Sırf onu görebilmek için işe gitmeden önce mutlaka kafeye uğrar ve bir kahve içerdim. Bu uzaktan izlemeler bu şekilde devam etti bir iki ay. Sonunda yanına gidip tanışma cesaretinde bulundum. Acaba beni tanıyacak mıydı? Heyecandan titreyen ellerimi görmezden gelip yanına doğru yürüdüm. O da arkasındaki gölgemi hissetmiş olacak ki gülümsemesini silmeden arkasına döndü. Bir an için göz göze geldiğimizde sanki zaman durmuştu. Böyle giderse bayılacağımı bildiğimden hemen söze girdim.

"Merhaba" demiştim, bu sesin benden çıktığına inanamayarak. İlk başta beni baştan aşağı süzdü. Gözleri yavaş yavaş tekrar gözlerime geldiğinde sanki ayağımın altında zemin yokmuş da havada süzülüyormuşum gibi hissettim. Yavaş ve sakin bir tını ile "Merhaba" dedi sanki bir şey hatırlamış gibi "Sizi bir yerden tanıyor muyum acaba?" diye devam ettirdi cümlesini.

Daha fazla uzatmak istememiştim. Bu yüzden kısa bir cevap verip geçiştirmeye karar verdim. "Belki burada görmüşsünüzdür. Her sabah uğrayıp bir kahve alıyorum."

Sanırım beni hatırlamaya çalışmıştı, bunu gözlerinden hissetmiştim. "Olabilir. Bu mümkün tabii. Ama aklıma karıştıran bir soru var."

"Nedir?"

"Neden sürekli etrafımdasınız? Neden her başımı kaldırdığımda sizin gözlerinizle karşılaşıyorum?"

Şok olmuştum söylediklerine. Demek beni fark etmişti. Aslında kim olsa fark ederdi, çok belli etmiştim çünkü. Ama ona bir cevap veremedim. Sonra beni masasına davet edip bir şeyler ikram etmek istediğini söyledi. Ben de kabul edip masasına oturdum. Sohbetimiz o kadar güzeldi ki hiç bitmesin istedim. Aylar ayları kovaladı, mevsimler mevsimleri. Artık çok sık görüşür olmuştuk. Beraber çok güzel vakit geçiriyorduk ve bu, zamanla benim en çok sevdiğim aktivite haline gelmeye başladı. Beraber sinemalara gidiyor, sahilde yol boyu yürüyorduk. Ve bunun bitmesini hiç istemiyordum.

2 AY SONRA

"Ya hayır ben buna binemem."

“Bal gibi de binersin. Sabahtan beri hep senin istediğin oyuncaklara bindik.”

“Ama gerçekten olmaz, bu çok yüksek. Korkarım ben.”

“Yüksekten korkuyorsun ama baş döndürücü olmayı seviyorsun.”

Söylediği cümle ile neye uğradığımı şaşırdım. Hafiften utanarak tatlı bir tebessüm sundum bu büyüleyici sözlerine.

“Pekala, bineceğim ama buradan sonra seni bir yere götürmeme izin verirsen.”

“Kabul.”

Lunaparka gelmiştik. Şu an ise bir hız treninin içindeydik. Korkuyordum ama bunu bastırmaya çalışıyordum. Hız treni yavaş yavaş çıktı ve süratle indi. Kafamı sağa doğru döndürdüğümde gözleri kapalı bir Baran görmeyi hayal etmiyordum. Telaşla onu sarsmaya başladım. Uyanmıyordu. Tren nihayet istasyonuna girdiğinde bağırarak “Birileri yardım etsin.” demiştim. Oradaki görevlilerden biri Baran’ı çıkarmama yardım ederken bir diğeri ambulansı arıyordu. Sağlık çalışanları geldiğinde ise o hâlâ kendinde değildi.

Hastaneye vardığımızda onu koşuşturma içinde bir odaya aldılar. Bir açıklama alabilmek için bağırıyordum ama hiçkimse ona ne olduğunu söylemiyordu. Ben ağlayarak hastane koridorunda otururken Baran’ın olduğu odadan bir doktor çıktı. Hızlı adımlarla doktorun yanına giderek,

“Doktor Bey, Baran’ın nesi var? O iyi mi?” diye sordum.

Doktorun bakışları bir süre yüzümde gezindi. Bakışları sanki kötü bir şeyin olduğunu bas bas bağırıyordu.

"İsterseniz odama geçelim. Orada sakince konuşuruz."

Doktor önde ben ise arkasında feryatlarla dolu uzun koridorlarda çıkmazlığı adımladık. Biliyordum bir şey olduğunu, bunu hissetmiştim. İçimden şöyle geçirdim. Sanki bu mekân canlıydı. Bütün yaşananları, yaşanmışlıkları ve gelecek hayallerini bir arada topluyordu. Burası ne çok veda ve ne çok mutluluk görmüştü. Anne ve babaların feryatları, ağlayan bebek sesleri, yakınlarından haber bekleyen insanlar, hayat mücadelesi veren birçok beden... Buranın dışardaki dünya gibi yapmacık olmadığını, en saf duyguları bir arada barındırdığı için bana çok tanıdık geldiğini düşünmüştüm. Aklımdaki düşünceleri kalın ve tok bir erkek sesi bölmüştü.

"Buyurun şöyle oturun."

Eli ile gösterdiği yere oturduktan sonra doktorun konuşmaya başlamasını bekledim.

"Şimdi, Asena Hanım nereden başlayacağımı bilmiyorum, ama sanırım olayı uzatmadan anlatmak daha iyi olacak. Baran Bey ile yaklaşık olarak 5 aydır görüşüyoruz, Baran Bey'in kalbi maalesef iflas etmek üzere. Ona uygun bir kalp arıyoruz ama ne yazık ki henüz bulamadık. Şu an durumu iyi değil. Eğer birkaç gün içinde uygun kalbi bulamazsak..."

"Bulamazsak ne olur doktor bey açık açık söyleyin."

"Bu durumda Baran Bey'i kaybederiz."

Bu cümle ile bedenim buz kesmiş, zaman durmuştu. O anda olabildiğince küçülüp yok olmak istedim. Koşarak odadan çıkıp kendimi hastanenin bahçesine atmıştım. Yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle silip önümden geçen taksilerden

birini işaret ederek durdurdum. Taksiciye gideceğimiz yerin adresini söyledikten sonra kararımın hayatlarımızı ne derece değiştireceğini düşünmeye başladım. Zaman geçmiyordu sanki ve içimde bir boşluk hissi vardı. Taksiden indikten sonra ezberlediğim sokaklardan gideceğim yere doğru yönlendirdim kendimi. Baran'ın evinin önüne gediğimde her zaman paspasın altına bıraktığı anahtarı aldım, kilidi birkaç kez döndürdükten sonra ahşap kapı büyük bir gıcırtıyla açılmıştı. Yüzümü ekşitsem de zaman kaybetmek istemediğim için hızlıca çalışma odasına girip temiz bir sayfa kâğıt ile mürekkebi bitmek üzere olan bir kalemi aldım.

"Merhaba Baran

Umarım bunu okuduğun zaman iyisindir ve gözüm arkada kalmaz. Sanırım sana bunları söylemekte biraz geç kaldım. Keşke bunları senin o güzel gözlerine bakarak söyleme fırsatım olsaydı sevgilim. Sevgilim… Ne kadar hoş bir kelime bu. Sana sevgilim dediğimde yüzündeki o tatlı tebessümü görmek için neleri feda edebileceğimi bilemezsin. Seninle yeni ülkeler keşfedip hep hayalini kurduğum o yetimhaneyi yapmayı isterdim. Ama hayat bize başka bir yol veya şans tanımıyor sevgilim. Hayat hep mutlu hikâyelere yer vermiyor ne yazık ki. Birilerinin hikâyesi başlarken birilerinin hikâyesi sonsuzluğa doğru sürükleniyor. Sakın bu kirli dünyada yoluna kaybettirmelerine izin verme. Sen hep lotus çiçeği gibi ol ve bataklıktan da bu kadar efsanevi bir çiçeğin çıkabileceğini kanıtla. Sakın savaşmayı bırakma. Bu saatten sonra hem benim için hem de kendin için çabala. Beraber hazırladığımız bir liste vardı, ben yokum diye onu eksik bırakma. Al eline haritayı ve bütün dünyayı dolaş. Ben yokum diye düşünme sakın. Ben hep senin kalbinin en ücra köşelerinde

seni tebessümle izliyor olacağım. Seni seviyorum. Kendine iyi bak."

Ne kadar zor olsa da kararımı vermiştim. Bunun için doktor ile konuşup bütün işlemleri halletmesini istemiştim. Son kez etrafıma bakıp hastaneye doğru yola koyuldum. Saatler geçmişti ve benim aklımda sadece Baran vardı. Ameliyathanenin buz gibi duvarlarının arasında yalnız başıma kalmıştım. Artık yolun sonuydu. Bizim de müziğimiz burada sona eriyordu. Kapattım gözlerimi ve kendi sonumu bekledim.

BİR ÇEKİÇ BİR OYUNCAK

Mehmet Asaf Akdoğan

Demirci Cemil Usta her gün yaptığı gibi dükkânında oturmuş sakalını sıvazlar hâlde müşterilerini bekliyordu. Kapı açıldı içeriye hiç alışık olmadığı bir müşteri geldi. Müşteriyi nispeten karanlık olan ve her tarafında çeşit çeşit alet edevat eşliğinde radyodan gelen hafif bir müzik karşıladı. Gelen müşteri bir çocuktu ve bu ortam onun için o kadar ilginçti ki sanki zamanda yolculuk etmiş ve antik zamanlarda bir dükkâna gelmişti.

Cemil Usta şaşkın gözlerle çocuğa bakıyordu. Çok geçmeden çocuk:

-Cemil Amca bana bir oyuncak yapabilir misin?

Cemil Usta bu soru karşısında şaşırdı ve:

-Yapmaya yaparım da önce adını deyiver bana.

-Mehmet!

-Peki, Mehmet söyle bakalım neden oyuncak dükkânından bir oyuncak almak yerine benden bir oyuncak yapmamı istiyorsun evladım?

Mehmet yine aynı sükûnetle ve kararlılıkla:

-Daha önce pek çok oyuncak edindim amma velâkin bunlar devamlı olarak kırıldı ve ben de kırılmaması için demirden bir oyuncak yaptırmaya karar verdim.

Cemil Usta, çocuk konuşurken başını aşağı yukarı sallayarak onu onaylıyordu. Mehmet sustuktan sonra sakallıyla oynayarak düşünmeye başladı ardından:

-Nasıl bir oyuncak istersin evladım?

Mehmet bu sözler karşısında havalara uçtu. Hemen düşünmeye başladı çünkü tamamen özgürdü. Kendine sunulan seçeneklerden seçim yapmaya alışmıştı ona göre oyuncak almak oyuncakçıya girip oyuncak almaktı ama şu an bir oyuncak düşünmesi ve bunu demirciye doğru bir şekilde aktarması gerekiyordu. Uçak mı yoksa bir araba mı istemeliydi? Sonra bir anda tren istemeye karar verdi çünkü babası demir yolları çalışanıydı. Babası eve dönünce ona gösterecek güzel bir oyuncağı olacaktı. Nihayet kararını verir vermez heyecanla:

"Bir tren istiyorum!" diye cevap verebildi. Cemil Usta bu cevap karşısında sevinçle "Beraber yapmak ister misin?" dedi. Cemil Usta'nın çocuğa kanı kaynamıştı, çocuk bu cevap karşısında afallamış ve ancak şu sözleri sarf edebilmişti:

-Anneme sormam gerekir.

-Tamam, o hâlde bugün annene sor ve nasıl bir tren istediğine karar ver, yarın geldiğinde konuşuruz.

Mehmet, demircinin sözlerinin tamamlanmasını dahi beklemeden koşarak çıkarken "Yarın görüşürüz!" diye Cemil Usta'ya veda etti.

Eve dönerken bir taraftan bozuk taşlı yolları kat ediyor, bir taraftan da ustanın teklifini düşünüyordu. Acaba annesi izin verecek miydi? Bildiği kadarıyla annesi ile demirci daha önce tanışmıştı, o yüzden kararının olumlu olacağını ümit ediyordu.

Eve yaklaşmış içinde ümit ile evin büyük demir kapısından içeriye girdi. Onu alışık olduğu mermer zemin ve merdivenler karşıladı. Merdivenlerden hızlıca çıktı, evin kapısını çaldı, annesi kapıyı açtı:

-Hoş geldin oğlum! Cemil Usta ile konuştun mu?

Mehmet, soluk soluğa:

-Evet, anne konuştum hatta bana oyuncağı birlikte yapmayı teklif etti, sen de müsaade edersen birlikte yapalım mı anne? Ne dersin?

-Olur, neden olmasın hem demircilik mesleğinin inceliklerini öğrenmiş olursun. Ancak derslerini aksatmaman gerekiyor. Planlamanı derslerine göre yapmanı istiyorum.

Annesinin bu cevabı Mehmet'i çok mutlu etmiş olacak ki annesinin yanaklarından öptü, annesine defalarca teşekkür etti. Tüm akşam nasıl bir tren istediğini düşündü, aklına babasının ona gönderdiği bir mektup içerisinden çıkan bir tren fotoğrafı geldi. Koşup babasından gelen mektupları biriktirdiği o yeşil kutuyu açtı, heyecan içinde mektupları kurcalamaya başladı. Fotoğrafı buldu, fotoğrafta siyah bir buharlı tren vardı. "İşte, bu treni yapmak istiyorum." dedi içinden. Heyecandan sabaha kadar gözüne uyku girmedi. Sabah erkenden yataktan fırladı, dükkâna gitmek için sabırsızlanıyordu. Hemen hazırlandı kahvaltı ile vakit kaybetmeye hiç niyeti yoktu, annesinin ısrarlarını duymadı bile. Evden hemen çıktı, koşar adım dükkânın yolunu tuttu.

Dükkândan içeri adımını attığında dünkü ortam onu tekrar karşıladı. Değişen tek şey, radyodaki müzikti. Elinde sıkı sıkı tuttuğu fotoğrafı Cemil Usta'ya uzattı:

-Cemil Usta, annemden izni aldım, bir de bu trenden istiyorum!

Cemil Usta gülerek:

-O zaman şuradan sandalye çek de işe başlayalım.

Hemen oturup tasarımı planladılar. İşin meşakkatli kısmı başlayacaktı. Demir dövme. Cemil Usta çocuğa, kendisini dikkatlice izlemesini tembihledi. Örs ile çekiçten çıkan seslere, kızgın kor hâlindeki demirden çıkan alev parçaları eşlik ediyordu. Trenin Cemil Usta demire şekil veriyordu. Yapılan iş hiç de kolay değildi. Güç kuvvet istiyordu.

Vakit epey ilerlemiş, trenin büyük bir kısmı şekillenmişti ancak saat geç olmaya başladığı için Cemil Usta Mehmet'e:

-Annen meraklanmasın, eve dön istersen kalanını yarın tamamlarız.

Mehmet, başıyla onayladı. "Haklısın, Ustam! Ben geç olmadan gideyim. Annem merakta kalmasın. İyi akşamlar. Yarın görüşmek üzere." dedikten sonra dükkândan ayrıldı.

Mehmet, bir an evvel eve gidip bugün yaptıklarını annesine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Her zaman yaptığı gibi merdivenlerden koşarak çıktı, kapıyı çaldı, annesi kapıyı açtı. Mehmet, annesinin "hoş geldin" demesine bile fırsat vermeden Cemil Usta ile dükkânda yatıklarını büyük bir iştahla tek tek anlattı.

Ertesi gün için annesi de Mehmet de heyecanlanıyordu. Sabah oldu, Mehmet dün yaptığı gibi hızlıca evden çıktı ve koşarak dükkâna gitti. İçeriye girdi ve Cemil Usta'yı selamladı. Cemil Usta Mehmet'in selamını aldıktan sonra:

-Haydi bakalım Mehmet! İş beklemez. Gel de şu senin treni tamamlayalım.

O gün kalan işleri hızlıca bitirdiler. Artık çocuğun demir bir treni vardı. Babasına bu treni göstermek için sabırsızlanıyordu. Babası geldiği zaman bu oyuncak karşısında çok şaşırdı ve oğluna bu oyuncağın hikâyesini sordu. Mehmet başından geçenleri babasına ayrıntılı bir şekilde anlattı.

Babası Mehmet'in de onayını aldıktan sonra onu Cemil Usta'nın yanına çırak verdi. Küçük yaştan demirciliğin sırlarını öğrenmeye, ustasının ona gösterdiklerini bir bir öğrenmeye başladı. Artık iyice ustalaşan Mehmet, işlerin büyük bir kısmını eline almış, o da başka çocuklara demirden kırılmayan oyuncaklar yapabilecek seviyeye gelmişti. O büyürken ihtiyarlayan Cemil Usta, dükkânı Mehmet'e teslim edip emekliye ayrıldı.

PAPATYALI SAAT

Melike Saniye Bektaş

Yoğun, sıkıcı ve bir o kadar da çileli bir günü; tıpkı diğer eski günleri astığın gibi tarihin eski sayfalarına asmaya başlıyorsun. Zavallı, gözaltların yorucu bugünle savaşmaktan çökmüşler. Ayacıkların artık isyan ediyor bu stresli torbayı dik tutmaktan. Bedenin dinlenmek için sızlayıp duruyor. "Lütfen biraz duralım!" diye çığlık atıyor. Sen de bu çığlıklara kulak veriyorsun tabii. Ne de olsa yarın yine aynı yorucu gün seni bekliyor.

Güzel bir duş alıyorsun. Saydam tanecikler, derinle buluştuğu an huzur başlıyor bedeninde. Rahatlatıcı, ferah ve mis koku, başını yumruklayan ağrıların kollarını kesiyor. Gevşiyorsun, rahatlıyorsun. Beyaz beyaz çoğalan çiçekler, bedenindeki kötü enerjiyi öldürüyor. Bu sana çok iyi geliyor. Bedenin temizlendikçe ruhun mutlu oluyor. Bugünün berbat yorgunluğunu üzerinden kovuyorsun. Tertemiz kıyafetlerini giyip, bir tomurcuğun çiçek açması gibi yavaş yavaş kurutuyorsun nemli saçlarını.

Mutfağa gidiyorsun. Kendine sıcak, güzel bir kahve yapıyorsun. Evinde, kendin için ayırdığın o güzel köşendeki rahat koltuğuna yerleşiyorsun. Kitapçıdan merak edip aldığın fakat daha okuyamadığın o kitabı eline alıyorsun. Başlığını inceliyorsun.

"Umut Işığı" yazıyor başlıkta. Kapağında bir hapishane yangını var. Vakit gece ve gökte kocaman parlak bir ay bulunuyor. Ay ışığının altında bir çift, yangının başında duran bir kız var. Diğer köşesinde de duran bir erkek. İki tane kız el ele gökyüzüne

doğru zıplıyor. Ve tüm bu olan biteni karşıdan oturmuş, elini çenesine koyup izleyen bir erkek duruyor. Kitapçıda dikkatini çeken, kitabın arkasında yazan o sözle tekrar gözlerin buluşuyor. "Bu hikâye ateşin aleve dönüşüp umut ışığı olarak tüm cihana neşe ve sevinç olma hikâyesi!"

Kahvenden aldığın sıcacık yudum, içinde eriyen bir keyif olunca kitabın ilk sayfasını açıyorsun. İlk cümlesinden okumaya başlıyorsun. "Artık dayanacak gücüm kalmamıştı. Bunalıyordum, sıkılıyordum, daralıyordum."

Bunlar o kadar seni anlatan cümleler ki... Hayatının yoğun yorucu temposundan bunaldığın, sıkıldığın, hatta bazen daraldığın bile oluyor. Öyle ki bazı günler hayatının akışına dayanacak gücün olmadığını düşünürsün. Fakat her yorucu, çileli günün de öyle ya da böyle üstesinden gelirsin.

Kitabı okumaya devam ediyorsun. Okurken bir yandan üzerinde sıcak bulutu olan kahveni içmeyi ihmal etmiyorsun. Şu dünyada kahve ve kitaplar olmasaydı ruhunu dinlendiremeyeceğine bir kez daha emin oluyorsun. Kitabın ilk sayfalarında olmana rağmen biraz aksiyonlu ilerliyorsun.

Işık adındaki kız, intihar etmek için yağmurlu ve rüzgârlı bir havada limana gidiyor. Orada tanımadığı bir adam onu boğmaya kalkışıyor. O tanımadığı adamın deri eldivenli elleri boğazına hunharca yapışmışken, tanımadığı başka bir erkek "Jaleee!" diye bağırıp o adamı silahla vuruyor. Işık'ı bir arabaya bindirip götürüyor. Arabanın içinde Işık bayılıyor. Ayıldığında İstanbul'dan Lüleburgaz'a geldiğini fark ediyor. Arabayı süren çocuk da Işık'ın Jale olmadığını anlıyor.

İçimizde milyarlarca hücreden oluşan bir evren var. Muazzam yaratılmış vücudumuzun her zerresi. Düşünüyorsun; bir insan

neden bu muazzam, olağanüstü, harika bedenine bile isteye zarar verir diye. Nasıl olur da bir insan kendi canını yakabilir? Nasıl bir çaresizlik insanı kendini acıyla cezalandırmasına neden olabilir? Düşünüyorsun. Kafanda çok net ve kesin bir cevap bulamıyorsun. Kitabı okumaya devam ediyorsun.

Kitap şimdi biraz klişe ilerlemeye başlıyor. Bu kısımları bir an önce geçmek için kahvenden yudumlar alarak daha hızlı okuyorsun. Çocuk, yanlışlıkla kaçırdığı kızı geri İstanbul'a götürmeye başlıyor. Ve arabada, sonunda, tanışmaya başlıyorlar. Çocuğun adı Umut. Adı Umut ama adı gibi umutlu biri değil. Işık da zaten adı gibi aydınlatan, parlayan bir Işık değil. Bu durumun kitabın ilk sayfalarında anlaşılması pek zor olmuyor. Işık sonunda İstanbul'a geliyor. Apartmanına korku ve heyecanla girmeye başlıyor. Sonuçta tüm gün evde yoktu; anne ve babasının ne tepki vereceğini sen de en az Işık kadar merak ediyorsun. Ancak sayfanın arasına tatlı ayracını koyarak kitabı kapatıp masanın üzerine koyuyorsun. Bitmiş kahve fincanını mutfağa götürüp tezgâhın üzerine bırakıyorsun. Gökyüzü koyu lacivert yorganını üzerine çekmiş. Karanlıktan korkan insanların sokakların başlarına koydukları lambalar ışıl ışıl, harika bir görsel ziyafet sunuyor sana. Bu görsel ziyafeti izlerken okuduğun kitabı düşünüyorsun.

Kapı çalıyor. "Bu saatte gelen kim acaba?" diye düşünüyorsun. Kapıya geliyorsun. Açmadan "Kim o?" diyorsun ve çocukluk arkadaşının sesini duyunca yüzünde sonbahardan ilkbahara geçmek gibi bir gülümseme peydah oluyor. Kapıyı açıyorsun. Arkadaşınla birbirinize sarılıp salona geçiyorsun. Onu ne kadar çok özlediğini fark ediyorsun.

"Hoş geldin. Çok özlemişim seni. Nasılsın? Hangi rüzgâr attı seni buraya?" diye soruyorsun merakla ve neşeyle.

"Hoş buldum. Bu aralar işlerden çok yoğunum ve yorgunum. Ben de kafa dağıtmak için senin yanına uğrayayım dedim."

"İyi yapmışsın." diyorsun sıcacık tebessümünle. "Aç mısın? Beraber bir şeyler hazırlayıp yiyelim istersen? Ya da dışarıdan da söyleyebiliriz?"

"Valla kolumu kıpırdatacak halim yok. Tantuni söyle de güzelce gömelim."

"Tamamdır." diyerek eline telefonunu alıyorsun ve sipariş veriyorsun. Arkadaşın "Ee sen nasılsın? Nasıl gidiyor?" diye soruyor.

Derin bir nefes vererek "Valla ne olsun, ben de aynı senin gibiyim. Her gün canım çıkıyor işte. Az önce bir kitap okuyordum, Umut Işığı diye. Kitaptaki bazı sayfalara kafam çok takıldı."

Arkadaşın şaşkınlıkla "Umut Işığı mı? Yazarı kim?" diye soruyor. Sen de bilmiyorum anlamında dudaklarını büzüp omzunu indirip kaldırarak "Bilmem. Pek dikkat etmedim yazarına. Dur bir getireyim kitabı." diyerek kitap okuduğun koltuğun yanındaki masaya doğru ilerliyorsun. Kitabı alıp yazarına bakarak arkadaşının oturduğu yere doğru ilerliyorsun.

"Melike Bektaş isminde bir yazar. Üstelik bu romanı on yedi yaşında yazmış burada yazdığına göre."

Arkadaşın kitabı eline alarak "Aa ben bu yazarla aynı yayınevinde çalışıyorum. Biliyorum bu romanını da çok güzel bir roman. Adı gibi Umut Işığı. Gerçi her ne kadar pek çok kişi beğense de Melike'ye kalsa yakacak şu romanı!"

"Bence de yakmalı zaten." diyorsun. "hiç hoşuma gitmedi."

Arkadaşın "Haa evet başı biraz şiddetli, olaylar çok hızlı ilerliyor ama sonra..." Bir ıslık çalıp cümlesine devam ediyor. "Çok güzel ilerliyor."

"Umarım senin okurken aldığın lezzeti alabilirim." diyorsun arkadaşının haline gülümseyerek. Sonra kısa bir süre arkadaşınla sessiz kalıyorsun. Arkadaşın gelmeden önce düşündüğün mevzuyu arkadaşınla konuşmak istediğini fark ediyorsun ve soruyorsun. "Sence bir insan neden suçsuz yere başka bir canlıya zarar verir?" Arkadaşın önce şaşırmış halde bakıyor. Sonra biraz düşünüp "Kendileri o kadar mutsuzlar ki herkesin kendileri gibi mutsuz olmasını istiyorlar. Yaşayan tek bir canlının bile hayatın normal akışına uyum sağlamasına tahammül edemiyorlar. Bu yüzden de zarar veriyorlar. Bence böyle yani." diyor arkadaşın.

"Evet haklı olabilirsin. O zaman bu hâlde kişinin kendisi mi suçlu olur mutsuz olduğu için ya da kişiyi mutsuz olmaya toplum mu zorlar?" diye soruyorsun bu sefer. Arkadaşın, gayet kendinden emin bir tavırla "Tabi ki de kişinin kendisi. Mesela yeryüzünün ilk cinayeti olarak Kabil ve Habil olayı kabul edilir. Kabil duyduğu kıskançlık, kin ve nefret duyguları yüzünden kardeşi Habil'i öldürerek yeryüzünün ilk kötülüğünü işler. O zamanlar Kabil'i bu kötülüğe sürükleyecek bir toplum, topluluk yoktu. Onu sürükleyen şey kıskançlık, kin ve nefret duygularını kontrollü yaşayamamasından oluşan mutsuzluğuydu. Hayatın düzenine uyum sağlayamamasıydı. Kardeşi Habil'in ise ondan daha mutlu olup, hayata uyum sağlaması onu daha çok mutsuzluğunun kölesi yaptı ve kardeşini öldürdü." diyor.

Arkadaşının dediklerini düşünürken, "Dediklerin doğru ama ben pek öyle düşünmüyorum." diyorsun ve devam ediyorsun. "Bence kişiyi mutsuz olmaya zorlayan toplum. Her insan

annesinin karnından saf ve masum geliyor bu dünyaya. Hangi bebek dünyaya kötülük yapmak için gelir? Ya da doğdu andan itibaren insanların kalbini kırar? Doğduktan sonra kötülük yavaş yavaş işliyor kanımıza. Bu bazen insanlardan gördükleri bir davranış oluyor, bazen de insanlar tarafından başarısız, yetersiz, değersiz hissetmek oluyor. Bir stres kara deliği olan bu yaşamda ruhumuzun sesini dinlemeyip, hastalıklı kini daha çok yayıyoruz ruhumuza. Ruhumuzun sesini dinlesek aslında yok edeceğiz o hastalıklı kini ama biz artık ruhumuzu duymayacak kadar sağır olduk. Diğer insanlara yetişelim derken kendimize geç kalmaktan çıkardık bu dünyanın çivisini."

Arkadaşın "toplumun etkisi olabilir ama gene de erdemsiz bir insan olmak toplumun eseri değil, kişinin kendi iradesizliğidir." diyor.

Arkadaşını onaylayan bir ses tonunda, "Haklısın." diyorsun ve kapı çalıyor. Ayağa kalkarak kapıya gidiyorsun. Kapıyı açıyorsun. Siparişleriniz gelmiş. Siparişleri alarak arkadaşının yanına geçiyorsun. İkiniz de çok aç oldunuz için tantuniye saldırıyorsunuz. Arkadaşın lokmasını yuttuktan sonra. "Immh. Tantuni çok lezzetliymiş." diyor. Konuşmak için ağzındaki lokmayı bitirmeye çalışıyorsun. Bitince "Evet, adamlar cidden yaptıkları işin hakkını veriyorlar." diyorsun. Kafandaki düşüncelerle sorgular bakışlarla duvarı izliyorsun arkadaşın seslenene kadar. "Ne var aklında da düşünceli düşünceli bakıyorsun duvara?" diye soruyor. Sen de "Dünyadaki kötülükleri düşünüyorum ve insanlık olarak buna duyarsız kalışımızı... Psikolojide sürü psikolojisi diye bir şey vardır. Bir insanın yaptığı bir davranışı başka kişiler de taklit eder ve bu böyle tüm insanlara yayılır. İşte bu psikolojiyle kötülüğü yayarak nasıl pislik yaratıklara dönüştüğümüzü düşünüyorum." diyorsun.

Arkadaşın iç çekerek "düşün düşün bitmez ki be arkadaşım. Hangi haksızlığı düşüneceksin, hangi adaletsizliği? Deva olayım, düzelteyim desen hangi birini düzelteceksin?"

"Peki zaten bu düzeni değiştirmem diye elim, kolum bağlı oturmalı mıyım? Bunu mu yapmalıyım cidden?" diye soruyorsun kaşlarını çatarak.

Arkadaşın "Hayır tabi ki. Sen elinden geldiği kadar erdemli bir insan olmaya bak. Etrafını elinden geldiği kadar düzelt. Gerisini kadere bırak. Kader su gibidir. İlla yolunu bulur. Hem bir bakarsın sürü psikolojisi ile yayılan kötülük, senin sayende de iyilik olarak yayılır." diyor. Ona sıcacık gülümsüyorsun. "Umarım. İyi ki yanıma geldin de aldın tüm dağılmışlığımı üzerimden." diyorsun. Arkadaşın "Bence de iyi ki gelmişim. Yoksa böyle güzel bir tantuni yiyemezdim." diyor. Beraber kıkırdayıp kahkaha atıyorsunuz. Zamanın geri kalanını eski günlerinizdeki gibi gülüp eğlenerek geçiriyorsunuz. Saatleri buzlar misali erittikten sonra arkadaşınla vedalaşma vaktiniz geliyor. Arkadaşını kapıya kadar geçiriyorsun. Yüzünün az önce eğlendiğinizdeki gibi canlı olmadığını fark ediyorsun. Sana sanki bir şey söyleyecek de söyleyemiyormuş gibi olan hâlini hemen anlıyorsun. Tebessümünle ısıttığın sesinle, "Söyle." diyorsun. Arkadaşın bir anlığına afallıyor. "Ne söyleyeyim?" diyor şaşkın sesiyle. Sen de babacan bir tavırla, "Yüzünden belli. Bir şey var ama söyleyemiyorsun. Hadi söyle de rahat et." diyorsun. Arkadaşın rahatlamışçasına "Haa... Şey yarın sabah bize gelsene. Beraber kahvaltı yapıp öyle geçeriz işlerimize." Sen de "Senle sabah kahvaltısını hiç kaçırır mıyım? Olur gelirim." diyorsun, kocaman gülümsemenle arkadaşının omzunu sıvazlarken. Arkadaşın tatlı tebessümü ile "O zaman sabah

görüşürüz." diyor ve birbirinize kocaman, sıkı sıkı sarılıyorsunuz. Arkadaşın gidiyor ve sen de kapıyı kapatıyorsun. Arkadaşının seni kahvaltıya çağırmak için renginin atmayacağının, sana asıl söylemesi gereken şeyin bu olmadığını biliyorsun. Ama onu zorlamak istemiyorsun, geçirdiğiniz güzel zamanın hatırına. Kendini ne zaman hazır hissediyorsa o zaman söyler diye bunu pek fazla kafana takmıyorsun. Etrafı toparlıyorsun ve bugün en çok ihtiyacın olan şeye kavuşmaya odana giriyorsun. Sevdiğin renklerden oluşan rüyalarının ve hayallerinin kuyusuna atlayarak; derin, mışıl mışıl bir yolculuk yapıyorsun tüm gece boyunca.

Sarı yıldızın ışınları vücudunu ısırmaya başladığında uyanıyorsun. Banyoya gidip suyu yüzüne kavuşturarak şapşal ve sersem halini kovmaya çalışıyorsun. Rüyalarının kuyusunu topluyorsun. Pijamalarından kurtulup kıyafetlerini giyiyorsun ve arkadaşının evine doğru yola koyuluyorsun.

Dakikaların kuş misali gibi teker teker uçmasıyla arkadaşının evine sonunda geliyorsun. Evin dış kapısını sonuna kadar açık görünce bir tuhaflık olduğunu seziyorsun. Büyük bir şaşkınlık, korku ve merakla eve giriyorsun. Ev her zamankinden fazla kalabalık. Bu kalabalığın çoğunu tanımıyorsun. Ve kulaklarına ıstırap dolu bir ses geliyor salondan. Bu ıstırap dolu ses tınısı çok tanıdık geliyor kulağına. Normalde yumuşak kahve gibi kulaklarını dolduran bu ses ilk defa bu kadar acılı bir şekilde arkadaşının adını çığlık atıyor. Bu ses arkadaşının annesine ait. Annesi, arkadaşının adını her söyleşinde kulakların sağır olacak sanki. "Hayır!" diyorsun içinden. "Hayır! Aklıma gelen şey değildir. Hayır olamaz! Daha dün çok sağlıklıydı!" diye kendini kandırmaya çalışıyorsun. Korkak adımlarla salona giriyorsun. Her adım atışında kalbin göğüs kafesinden çıkacak sanki. Beynin o an çalışmayı durdurmuş, aklından tek geçen

senaryonun gerçek olmamasını diliyor sadece. Ayakların her ne kadar ileri adım atsa da sanki geri geri gidiyor. Tüm hücrelerin korkuyla titriyor. Ruhun çok savunmasız. Kulaklarını dolduran o kadar çığlığın arasından tek bir fısıltıyı duymayı diliyorsun. Onun sesini. Arkadaşının sesini arıyorsun annesinin gür çığlıklarının arasında. Ve her adım atışında yüreğinin parçaları düşüyor koridora. Çok yavaşsın ama bir o kadar da hızlı sanki. Adımların neredeyse sürünürcesine salona giderken, ruhun ışık hızında arkadaşının ruhunu arıyor. Her yeri çatlamış, tek bir nefesle paramparça olacak bir vazo gibi giriyorsun salona. Gözlerin annesinin ıstırap dolu tuzlu sulu gözleriyle buluşuyor. Annesi bir süre daha o işkence çekmiş gözlerini gözlerinde gezdirince oturduğu yerden yanına geliyor ve ağlayarak boynuna sarılıyor.

İşte o an çatlamış vazoya üflenen nefesti senin için sanki. Paramparça oluyorsun. Gözlerinden damla damla yaşlar intihar ediyor. Hıçkırıklarının arasından "Nasıl oldu bu?" Diye soruyorsun inanamayarak. Çünkü cidden inanamıyorsun bu yaşadığın anın gerçek oluşuna. Sana şaka yaptığını düşünüyorsun. Birazdan odasından çıkacak ve o neşeli yüzüyle sana şaka yaptığını söyleyecek sanki. Buna inanmayı o kadar çok istiyorsun ki, dünyadaki her şey yalan bir bu doğru olsun istiyorsun. Annesi acının her zerresini tatmış bir sesle, "Anlaşılan sana söylememiş. O çok ağır Oral Kavite kanseriydi. Diğer adıyla ağız kanseri. Doktorlar tedavi için çok geç kaldığımızı söyledi. Tedaviye geçen hafta başlamıştı. Hatta yarın ilk kemoterapi tedavisi olacaktı. Ama..." Cümlesini yarım bırakıyor. Yutkunamıyor bile. Eliyle ağzını kapatarak ağlıyor. Senin de ondan farklı bir halin yok. Duyduğun her bir kelimeyi büyük bir şokla dinliyorsun. Kâbus gibiydi yaşadığın an. Aklına dün rengi atmış, sana bir

şeyler söylemek isteyen ama söyleyemeyen halleri geliyor. Buymuş demek sana söylemek istediği. "Keşke söyleseydi, keşke onunla geçseydi dün her vaktim." diye feryat ediyorsun. Bir insanın ölümünün ağır yükünü hiç tatmamıştın. Sanki ciğerlerini aldığın her nefes bir atom bombası. Her nefes alıp verişinde yanarak parçalanıyor ciğerlerin. Dünü düşünüyorsun. Son sarılışınızı, son yemek yemenizi, son kahkahalarla eğlenişinizi. Güzel anılar hiç bu kadar acı gelmemişti sana. Her düşündüğünde yüzünde tebessümlere sebep olan o çocukluk anılarınız bugün tebessümler açtırmıyordu yüzünde. Yüreğine ağır geliyordu, paramparça ediyordu. O ölünce çocukluk anıların öldü, dün akşamın öldü, anıların yarısı onunla beraber öldü. Bir parçanı, ölümü alıp götürdü ruhlar diyarına. Annesi gözyaşlarıyla elinde küçük bir kutuyla yanına geliyor. Gözleri yeri izliyor hıçkırıkları ve gözyaşlarıyla, yüzüne bakmıyor. Sanki yürek yangınından müsaade bekliyor konuşmak için. Ciğerinin çığlıklarla dolu cehenneminden kalma kısılmış sesiyle, "Bu kutuyu dünden önceki gün hazırlamıştı. Ve demişti ki, eğer ölürsem..." Duraksıyor. Gözlerini sımsıkı kapatarak acılar dolu cehennemini tane tane döküyor. Gittikçe fısıltıya dönen bir ses tonuyla "Bu kutuyu sana vermemi istedi." diyerek kutuyu avuçlarına bırakıyor ve koltuğa tekrar oturuyor tıpkı harap olmuş bir ev gibi. Gerçi senin de halin harap olmuş bir ev gibi olmasa da yarısı yıkılmış bir eve benziyordu. Gözyaşların avucundaki kutuyu suluyor. Sanki bedenindeki büyük yıkımın ateşi o kutuyu da yakacak. Titreyen parmaklarınla yavaşça açıyorsun kutuyu. İçinden bir kâğıt bir de kol saati çıkıyor. Saatin kordonu papatyalı. Hatta saatin iç kısmı da papatya resimli. Parmakların daha da çok titriyor o kâğıda yaklaştıkça. Sara nöbeti geçirirmişçesine titreyen parmaklarına rağmen kâğıdı alıyorsun. Kâğıdı açarak, gözyaşları içinde yazılanları okumaya başlıyorsun.

"Sevgili Dostum. Sen bu kâğıdı okuduğuna göre ben hakkın rahmetine kavuşmuşum demektir. Ağlama ha ben öldüm diye! Sana bu mektubu yazıyorum çünkü başıma gelen bu hastalıkla öğrendiğim şeyin senin de öğrenmeni istiyorum. Boynumdaki şiddetli, kulağıma vuran ağrılar yüzünden doktora gitmemle başladı her şey. Oral Kavite teşhisi koyuldu. Diğer adıyla ağız kanseri. Doktor tedavi için çok geç kaldığımı söyledi. Ağzımdan öylesine çıkan yaraları umursamamım cezasını çok ağır çekecektim. Doktor annemle konuşurken duydum. Bu kanser beni her an öldürebilirmiş fakat annemlere yaşamama dair umutlu olmalarımı beni de umutlu, pozitif tutmalarını söylediler. Ama benim tedavisi geç kalınmış bir kanser hastalığından ölmeden kurtulmaya pek de umudum yoktu. En büyük pişmanlığım ağzımdaki o ufacık yaraları önemsememekti. Çünkü o küçücük yaraların benim sonumu getirme ihtimali var. Keşke sağlıma daha çok dikkat etseydim. Keşke bedenimi daha çok sevseydim. Keşke kendimi daha çok sevseydim. Keşke, keşke, keşke... Ne boş bir kelime ama değil mi? Sadece pişmanlıkların ağır yükünden oluşan acı dolu bir boş kelime. Bilirsin hiç sevmem bu kelimeyi. Ama ben şu an o kadar keşke diyorum ki... Keşke içimde kalmasaydı hiçbir şey. Hayatta her şeyden kıymetli ve değerli olduğumu daha erken fark etseydim keşke. Hayatı bu kadar hızlı yaşamasaydım keşke. Geçen Hititlerin çok güzel bir duasını öğrendim. Diyordu ki: Tanrım, beni yavaşlat. Aklımı sakinleştirerek kalbimi dinlendir. Bir çiçeğe bakmak için yavaşlamayı, güzel bir köpek ya da kedi okşayabilmek için durmayı, güzel bir kitaptan birkaç satır okumayı, balık avlayabilmeyi, hülyalara dalabilmeyi öğret. Keşke hayatımı bu duaya göre yaşayabilseydim. Sevdiklerime daha çok vakit ayırsaydım hiç bitmeyecek dünya işlerine vakit ayırmaktansa. Onun bunun lafına göre yaşamasaydım keşke

şu bir serçenin nefesi kadar kısa olan ömrümü. En çok şefkati kendime gösterseymişim her zaman. Bunu cidden çok hak ediyormuşum. Benim en çok kendi sevgime, kendi şefkatime ihtiyacım varmış. Çok geç öğrendim bunları. Bunları sana anlatıyorum ki sen de benim yaptığım hataları yapma. Sonuçta ölümlü dünya. Başımıza ne geleceğini bilemeyiz. Birini seviyorsan söyle. Ağaçlara, kuşlara, çiçeklerinin saksısındaki böceklere sevgini yay. Çünkü şu karanlık dünyada herkes sevgiden çok fakir. Sen gönlündeki sevgiyi yay ki bollukla geri dönsün o sana. Zenginleştir şu sevgi fakiri olan gezegeni. Ne istiyorsan yap. Gönlünce yaşa. Bir ağaca mı tırmanmak istiyorsun? Vakit kaybetmeden tırman. Bir denizde mi yüzmek istiyorsun? Zamanın varken hemen yüz. İnan şu ömrümüz cidden çok kısa. Dilediğince iyilikle, güzellikle, sevgiyle yaşa şu hayatı. Benim keşkelerim çok ama en azından senin olmasın evrendeki tek sırdaşım. Sana bu papatyalı saati hediye ediyorum. Ben yanında olmasam da her zerremin değdiği bu saat kolunda olsun. Baktıkça ömrünün bir papatyanın yaprakları gibi yavaş yavaş döküldüğünü hatırla ve zamanını ona göre yaşa. Kendine çok iyi bak çocukluğum. Sağlına dikkat et. O bambaşka evrenler bulunan bedenini çok sev, iyi bak ona. Seni bir serçenin gözyaşı kadar çok seviyorum biricik kardeşim, kardeşten ötem. Kendine çok iyi bak."

Mektubu okuman bitiyor. Ama mektupla beraber sen de bitiyorsun. Gözyaşların koca İstanbul'un denizini dolduracak kadar çok akıyor. Gözyaşları içinde eline saati alıyorsun. Nazikçe takıyorsun koluna bir daha çıkarmamak üzere. Bu papatyalı saate her baktığında bu mektup gelecek aklına ve daha fazla anlamlı yaşayacaksın şu hayatı. Belki de yıllarca anlam aradığın bu hayatın anlamı, hayata anlam katmaktır.

ACILARLA YAŞAMAK

Meryem Başaran

Birden aklıma gelen albümle sohbetin ortasında ayağa kalktım, aylardır açmadığım çekmecemden albümü aldım ve yavaş yavaş salona geçtim. Albümün ilk sayfasını açıp torunları çağırdım,

"Gelin bakalım."

"Vay anneanne gençlik fotoğraflarının olduğu albüm mü?"

"Evet gelin bakalım."

Albümdeki fotoğraflara bakarken duygulanmıştım, çocukluğumdan tut gençliğime bütün fotoğraflarım bu albümde! Şimdi boyum kadar torunlarım var… Bazen o günlere dönmeyi çok istiyorum.

"Anne çiçekli kolyem nerede?"

"Nereye koyduysan oradadır Diyar ben mi düşüneceğim onu da!"

"Off tamam buldum!"

"Aha sonunda!"

"Noldu kızım ne bağırıyorsun?"

"Radyoda Semiramis Pekkan Olmaz Bu İş Olamaz çalıyor sonunda."

"Kıs şunun sesini başım çatladı! Hani dışarı çıkacaktın sen, bekletme Fidan'ı daha fazla hadi- ha akşam ezanından önce evde ol ama!"

“Tamam çıktım ben!”

O zamanlar popüler şarkı radyoda çaldığında yaşadığım mutluluğu hala hatırlıyorum, evdeki tek eğlencem o şarkılardı sonuçta…

“Anneanne telefonsuz nasıl yaşıyormuşsun çok sıkıcıdır.”

“E bizim de pastanelerimiz vardı.”

“Peki hiç âşık oldun mu anneanne ilk aşkından bahsetsene.”

“Evet nasıl tanıştın dedemle?”

“Ne dedesi kızım ya ilk aşkını diyorum.”

“Tamam işte dedem değil miydi?”

“Bak bu bir gerçektir kimse ilk aşkıyla bir ömür geçiremez.”

Henüz yirmi yaşındaydı ama hayatımın özetini bir cümleyle tamamlamıştı. Evet kimse ilk aşkıyla evlenemez sadece ilk aşkı olarak kalır.

“Hala mektuplaşıyor musun Arifle?”

“Evet.”

“Kızım daha ne zamana kadar mektuplaşacaksınız Allah aşkına konuşsanıza artık!”

“Demesi kolay Fidan yakalanırsak ne olacak?”

“Yakalanırsak, yakalanırsak bu böyle gider mi, ne yapsın o zaman gelsin direkt istesin mi öyle şey mi olur kızım ya?”

Tam bir şey söyleyecekken Arif’in mektuplarını getiren çocuk elime kâğıt sıkıştırıp gitmişti.

“Ömer mi Ömer mi ay oku hemen.”

“Hayır yalnızken okuyacağım.”

“Ay iyi be.”

“Gidiyorum ben,”

“Tamam tamam geç kalma oku hemen mektubunu.”

Pastaneden çıktığımda Arifle göz göze gelmiştim, gülümseyerek hemen eve girdim odama geçip mektubu okumaya başladım:

“Nasılsın Diyar umarım iyisindir. Yazdığın mektubu okudum ama bugün farklı bir şey için yazdım aslında bu mektubu. Görüşelim Diyar, yarın iki de kumsaldaki Pastanede eğer senin için sorun olursa bana ulaş. Kendine iyi bak.”

Buluşacak mıydık? Yok artık tamam sakin olmalıyım! Aaa yarına ne giysem ne giysem- bu pembe elbise olur mu ki çok heyecanlıyım!

Bir süre durdum gülümsedim.

“E anneanne sonra ne oldu anlatsana.”

“Hadi hadi yemekten sonra devam ederim.”

“Uf tamam ya…”

Yemeği yerken daha yeni anılardan bahsettiğimden midir nedir aklıma Arif’le ilk yemeğimiz gelmişti. Zeynep sanki sezmiş gibi yemeğine ara verip konuşmaya başladı:

“E hadi anlat anneanne hadi bekliyoruz.”

“Neyi bekliyorsunuz kızım?”

“Anneannem bize ilk aşkını anlatıyordu anne.”

“Ya demek öyle. E anlatmaya devam et o zaman anne dinliyoruz.”

Utana sıkıla anlatmaya başlamıştım. Ne kadar doğruydu çocuklarıma ilk aşkımı anlatmak?

“Peki öyleyse başlıyorum:”

“Anne çıkıyorum ben,”

“Ne bu süs Fidanla buluşurken hep böyle süslenir miydin?”

“Bugün böyle olmak istedim işte ne var?”

Dışarı çıktım, benim çıktığımı görünce Arif önden yürümeye başladı ben de arkasından. Mahalleden çıkana kadar birlikte yürüyemezdik. Sonunda uzaklaştığımızda Arif durdu ve birlikte yürümeye başladık. Ne konuşabiliyor ne de birbirimize bakabiliyorduk, öyle utanıyordum ki sanki aylardır mektuplaşan biz değildik de ilk defa karşılaşıyor gibiydik.

“Elbise yakışmış.”

“Teşekkür ederim sen de şık olmuşsun.”

“Ee oturalım mı şuraya?”

“Olur.”

Kafeye oturduk iki muhallebi, o çay aldı bende limonata. Mavi gömleği çok yakışmıştı. Tamiki buçuk saat konuştuğumuz şeyler havadan sudandı, birbirimize dair hiç konuşmamıştık ama ona rağmen çok mutluyduk.

“Yaaa çok romantik.”

Gelen sesle birden kendime geldim, masadaki herkes dikkat kesilmiş bana bakıyordu.

“Tamam devam ediyorum.”

Deyip tekrar anlatmaya başladım.

Sonra birer kâğıt helva alarak eve doğru yürümeye başladık.

“Bugün için teşekkür ederim.”

“Rica ederim ve ben de teşekkür ederim.”

Gülümseyip yola devam ettik. Mahalleye yaklaştığımızda ayrıldık, eve doğru o kadar mutlu yürüdüm ki gözüm kimseyi görmüyordu, karşıma babam çıksa umurumda olmazdı o derece.

“Geldin mi?”

“Evet.”

“Niye bu kadar mutlusun sen hayırdır?”

“Yok bir şey sadece güzel bir gün geçirdim- neyse üstümü değiştirip yardıma geliyorum, yemekte ne var bu arada?”

“Sen sevmezsin ama enginar var baban istedi. Makarna yapayım mı sana?”

“Yok ya ne olacak yorma kendini sen.”

“Peki. Bence sen her gün çık dışarı böyle olacaksa.”

“Abartma anne ya!”

Birden sessizliğin ortasında hiç beklemediğim bir soru geldi;

“Niye onula evlenmedin o zaman anne dedem mi izin vermedi yoksa?”

“Keşke, keşke öyle olsaydı ben onunla olmamaya razıydım…”

“Ne oldu ki?”

Kapının çalmasıyla kapıya doğru koştum.

“Ben bakarım.”

“Diyar abla bunu Arif abi gönderdi.”

Diyerek mektubu verip koşarak gitti.

“Kimmiş?”

“Hiç, bir şeyler satmaya çalışan adamın tekiydi gönderdim.”

“İyi yapmışsın bir de onlarla uğraşamam işim başımdan aşkın.”

Hızlıca odama girip elimdeki mektubu okumaya başladım. İlk kez olmuyordu ama her defasında sanki ilkmiş gibi heyecanlanıyordum.

‘Nasılsın Diyar umarım iyisindir, bugün beşte buluşabilme şansımız var mı acaba?’

“Neden böyle dedi ki şimdi hiç böyle yapmazdı…”

Saat beşte evden çıktım, beni görünce önümden yürümeye başladı. Onu takip ettiğimde iki sokak ötedeki pastaneye geldik.

“Ne istersin-”

“Bir şey istemem Arif sadece ne olduğunu öğrenip gideceğim, bunun normal bir buluşma olmadığının farkındayım. Söyle hadi neden böyle acele buluştuk?”

“Tamam kötü bir şey olduğundan değil ama senin için korkuyorum…”

“Ne oldu kalbime indireceksin şimdi.”

“Tamam sakin ol ben askere çağırıldım.”

"Ne- off bu muydu Arif ya eninde sonunda olacaktı zaten görevini yapıp gelirsin bana ne zararı var bunun? Ha seni özlerim diye endişe ediyorsan bolca mektuplaşırız yapmadığımız şey değil sonuçta."

"Öyle öyle de ya ben askerdeyken seni başkasına verirlerse Diyar, o zaman ne olacak?"

Bir süreliğine duraksadım gerçekten öyle bir şey olabilir miydi?

"O zaman söyleyelim babamlara gitmeden isteyin beni olmaz mı?"

"Ben de onu söylemek istiyordum ama benim, benim can sağlığım yok yani öyle bir şey olursa dul kalırsın bunun sorumluluğunu alamam-"

"Kapa çeneni öyle bir şey olmayacak ayrıca tek sorun dul kalma zıvırtısı mı? Kalbimi düşündün mü? Evlensek evlenmesek, dul kalsam ya da kalmasam boş ver. Öyle bir şey olsa ben yaşayabilir miyim?"

"Üzgünüm, tamam o zaman konuş annenle eğer olumlu bir dönüt alırsan yarın akşam geliriz."

"Tamam ben önden gideyim o zaman."

"Tamam."

"Eee istedi mi seni anneanne?"

"Yok oğlum istese niye dedenle evlensin?"

"İstedi, istedi e babam da verdi zaten vermeyecek olsa hiç çağırmazdı."

“E bir dakika anne madem her şey istediğiniz gibi oldu neden babamla evlendin?”

“Yoksa önce onunla evlendin de boşanıp mı dedemle evlendin?”

“Yok oğlum saçmalama anneannenin ilk ve tek kocası deden dimi anne?”

Yavaşça gülümsedim, oldukça heyecanlılardı.

“Evet kızım evet, ilk ve tek eşim babandı.”

“Hah iyi, e niye o adamla evlenmedin peki?”

“Çok merak ediyorsanız önce sofrayı toplayın bakayım çayları içerken anlatırım.”

Masadan kalkıp koltuğa oturdum hâlâ sehpanın üzerinde olan albümü elime aldım ve başka bir fotoğrafın arkasına sakladığım Arif ve benim isteme gününden kalan fotoğrafı elime aldım. Ne ara yaşlanmıştım böyle, ne ara geçmişti o günler… Gözlerim dolmuştu, ağlamamak için kendimi tutarken tam zamanında gelmişti çocuklar.

“Al anne çayın.”

“Bu ne Öykü böyle hazır çaylar sevmiyorum bilmiyor musun?”

“Biliyorum biliyorum da bu seferlik böyle olsa olmaz mı çok merak ediyorum hikâyenin devamı.”

“Anne hikâye dediğin anneannenim hayatı.”

“Uf tamam uzatma Buğra, hadi anne sen devam et.”

Neredeyse her hafta mektuplaşıyorduk bazen iki haftada

bir de oluyordu ama ona bile razıydım. Arada bir sözlendiğimi bilmeyenler talip oluyordu ama babam hemen sözlü o diye geri çeviriyordu, her yönden bu söz işi benim için iyi olmuştu; sevdiğim adamı artık saklamak zorunda değildim ya da bir talip olduğunda direkt başka biriyle olduğumu söyleyebiliyordum. Anneme neden istemediğimi anlatmak zorunda değildim, herhangi bir görüşmeden sonra Arifin tribini çekmek gibi bir derdim de yoktu mutluydum işte… ama bende mi sıkıntı vardır ne uzun süre mutlu olamam ben, olmaz yani illaki bir şeyler mutluluğuma mâni olur. Yine öyle oldu, bu sefer beni hiç tanımayan insanlar mutluluğuma müdahale etti…

"Diyar."

"Efendim anne?"

"Al mektubun varmış maşallah hiç de bitmiyor bu mektuplar."

"Ne olacak anne konuşuyoruz işte ne zararı var? Ver bakalım mektubumu."

Bilerek bastırarak söylemiştim mektubumu diye, onu daha da sinir etmek için. Ne istiyorsa sözlümle konuşmamdan? Daha fazla kafaya takmayarak hemen mektubu okumaya başladım.

'Sevgilim nasılsın iyi misin umarım iyisindir. Bugün sana yazmamın sebebi buralardan bahsetmek ya da oraların nasıl olduğunu sormak değil, dağa çıkacak askerlerden biri olarak seçildim. Artık karakolda durmayacağım bu mektup sana ulaştığında ben çoktan senin gözünün göremeyeceği dağlardan birinde olacağım, benim için sakın üzülme dua et yeter. Seni özledim memleketime dönüp seninle evlenmeyi iple çekiyorum kendine iyi bak herkese selam söyle.'

Ne yani çatışmaların tam ortasında mı olacaktı artık? Ya… ya ona bir şey olursa ne yaparım ben?

"Tamam hayır Diyar hayır kötüyü düşünme kötüyü düşünme yalnızca dediği gibi dua et."

"Anneanne yoksa düşündüğüm şey mi oldu?"

Üzgün olduğumu belli etmemeye çalışarak hafif tebessümle Buğra'ya;

"Aklını okuyamam ki oğlum nereden bileyim, söyle bakalım ne düşünüyorsun?" Demiştim.

"Yoksa o şehit mi oldu?"

Gözlerinin içine baktım sonra bir süre sessizlik oldu.

"Diyar telefon çalıyor bak bir ellerim bulaşık!"

"Tamam anne, bir çizgi roman okutmadınız şurada ya."

"Alo?"

"Diyar Şentürk ile mi görüşüyorum?"

"E-Evet benim."

"Diyar Hanım bu haberi böyle vermek kötü ama başınız sağ olsun asker Arif şehit düştü."

Neye uğradığımı şaşırmıştım. Ne yani o kadar duam hiç mi işe yaramamıştı? Şoku hâlâ atlatamamış koltuğa otururken mutfaktan annem geldi.

"Ne oldu Diyar kimmiş- iyi misin kızım ne oldu korkutma."

"Anne Arif-"

Lafımı bitirmeden şiddetli şekilde ağlamaya başladım annem ne olduğunu anlamış hiç konuşmuyor yalnızca bana sarılıyordu. İçimde öyle büyük bir acı vardı ki sanki ne kadar çok bağırırsam acım o kadar çabuk geçecekti.

"Hala özlüyor musun onu anne?"

"Tabii ki, özlemez miyim?"

"O kadar yakındınız tabi özlersin anneanne."

"Birini özlemek için yakın olmana gerek yoktur ki Zeynep. Özlemen için illaki yakının olmamalı insan, onun varlığını bilmen özlemen için bir sebeptir zaten."

Hepsi susmuştu birden çöken bu sessizlik bana o günden beri hiç iyi gelmemişti o yüzden bu ortamı hemen bozdum.

"Hadi şimdi hikâyeyi de dinlediğinize göre artık bana gerçek bir çay yapabilirsiniz."

Hepsi birden işten kaçmak için odalarına gitmişti. Ah bu çocuklar… Onlara kızamıyorum da ben de öyle değil miydim bir zamanlar? Derin bir nefes aldım gözlerimi kapayıp arkama yaslandım.

"Arif seni özledim… Umarım iyisindir umarım sen de beni özlemiyorsundur çünkü çok zor Arif çok zor…"

KENDİ YANSIMAM

Mina Arslan

Her sabah 7'de kalktığımda gördüğüm farklı bir bendi. Açılmamak için savaş veren gözlerim ve ısrarla adımı tekrar eden annem, bana büyük bir zorluk çıkarıyordu. Nefret ettiğim okul üniformalarını giydim, çantamı hazırladım. Odamdan çıkmadan önce her gün, her sabah hatta her dakika yaptığım şeyi yaptım. Aynaya geçip kendimi izledim. Bu 5 saniyelik inceleme bittiğinde acele bir şekilde kahvaltı yapmaya koyuldum. Yeni uyanmış olmanın verdiği mide bulantısı bir şeyler yememi zorlaştırsa da aç kalmamam gerektiğini biliyordum. Artık aç kalmamalıydım. Okuluma her zamanki gibi son dakika vardığımda rahat bir nefes alıp masama oturdum. Tek kişilik bu masam benim bütün dünyam olmuştu. Masanın üzerindeki her bir çizik, her bir resim beni anlatıyordu. Kaygılarımı, korkularımı… Gençliğimin yarısından fazlasını geçirdiğim bu yer bana artık sıkıntı vermeye başlamıştı. Küçüklüğümden beri en büyük gayem kendimi bulmaktı. Bazen sadece düşünürdüm. Sakin ve biraz asosyal bir çocuk olmam bazı şeyleri daha erken keşfetmeme neden olmuştu. Mesela kendimi. Sevdiğim, sevmediğim, korkularımı ve beni kıran herkesi gözlemlemiş fark etmiştim. Hafta sonlarını bile tek geçirdiğim evim sanki artık okulum olmuştu. En büyük korkum buraya taşınmış, beni her gün sınıyordu. Her koridorda yürüdüğümde her camdan geçişim de her adımımda dibimdeydi. 10 dakikalık o kısacık teneffüste bile beni ele geçirirdi.

Bütün derslere girmiş, aklımı az da olsa dağıtmıştım. Kendimi geliştirme arzum ve hırsım en büyük destekçilerimdi. Bugünümü onlara borçluydum. Okulun son zili çalmış, eve gitmiştim. Günün bütün umutsuzluğunu bir kenara atıp evde asla solmayan o gülümsememi takmıştım. Eğer bir evde neşe kaynağı siz olmak zorundaysanız bu maske size epey bir zorluk ve yük bırakabilirdi. Ama takmayın, zamanla alışırsınız. Sınavlarımın nasıl geçtiğini soran anneme cevap vermiş, odama geçmiştim. Tozlu plaklarım ve bütün duvarımı kaplayan kütüphanemi görür görmez içimi bir huzur kaplamıştı. Ait olduğum yere geri dönmüş olmanın verdiği huzurla çantamı masama koydum. Ödevlerimi çıkardım. Önce biraz dinlendim ve ödevleri yapmaya koyuldum. Bir rutin haline gelmişti tüm bunlar. Uyan- Okula git- Okuldan gel-Dinlen-Ders çalış-Yat-Uyan. Bu döngüde hala birilerimizin kendini iyi hissetmeye çalışması ve kendini araması çok komik olsa da umut her kalpte yeşerirdi. Ben de yeşermesine izin vermiştim. 24 saatten bana arda kalan o 30 dakika bile benim için her şeydi. Müzik dinler, spor yapar, kitap okurdum. Aslında benim sıkıntım evimle değildi. Benim sıkıntım kendim olamadığım her yerdi. Yoksa karşıma çıkan zorluklar beni yıldırmazdı. Aksine beni oraya daha da bağlar bir nedenim olmasını sağlardı fakat bu son zamanlarda kendimi hiçbir yere sığdıramıyordum. Ufacık bir yer bulsam oraya ilişecektim ancak bulamıyordum. Okulumda, dolmuşta, kendi yansımamda bile… Haftanın en sevdiğim zamanı bu otuz dakikaları saymazsak dışarı çıktığım cumartesi günleri. Süslenmek, kıyafet seçmek hala bir yerlerdeki küçük kızı hatırlatıyordu. Bazen rengârenk bazen de simsiyah olan giysilerimle ve pembe yanaklarımla en sevdiğim sokaklarda gezerken bana tek ağırlık veren üstümdeki bana üç dört beden

büyük lacivert montumdu. Kahkahalarımızın şenlendirdiği Bahçeli sokaklarında tüm bu dünya karmaşasından birkaç saat uzak durmak herkesin ilacıydı. Hep birlikte oturduğumuz park banklarında içtiğimiz içecek ve çekirdeklerin çöpleri orada olduğumuzun birer izleriydi. Fakat tüm bu olaylar olurken beni bırakmayan tedirginliklerim vardı. Çok korkuyordum. Umarım birileri tarafından fark edilmem diyerek kapattığım her yerime bakmaya çok korkuyordum. Her eve gelişimde kulaklarımı tıkıyordum. Günün güzelliklerinden kaçmamak için her şeyi yapıyordum.

Ama o gün her şey çok farklıydı. Gerçekten bir şeylerin değişmesinin gerektiğini fark etmiştim. Çünkü bir yerden sonra aslında zarar verenin kendim olduğunu fark etmiştim. Aynaya bakarken kendime acı çektiren de bendim. Artık kırıklarımı onarmak istiyordum. Etrafımızdaki herkes yürüdüğünüz yollarda birçok zorluk olacak demişti fakat kimse bu zorluklarla en dibe battığınızda nasıl kurtulabileceğimizi öğretmemişti. Hiçbir insanoğlu da bu şekilde doğmamıştı. İplerin elimde olduğunu fark etmemle bunu ilk önce kendime yakın bulduğum insanlarla paylaşmıştım. Artık beni yargılamayacak, üzmeyecek ve gerçekten destek olacak birilerine ihtiyaç duyuyordum. Ki bence zorlukların dibinden kurtulurken bize gelebilecek en iyi şey koşulsuz sevgiydi. Saf sevgi her yarayı sarabilirdi. Sadece başkalarından değil kendimize duyduğumuz sevgi de dâhildi.

Şimdi de bu sokakta bana üç dört beden büyük gelen montu omuzlarımdan yere attım. Çırılçıplaktım. Geri giymek için eğilsem de karşı yoldan bana gülümseyen biri vardı. Bana bir şeyler söylemeye çalışıyordu. “Merhemini sürmekten çekinme, her yara yavaş yavaş iyileşir sadece birilerinden izler kalır o

kadar.". Dediklerini anlamak için birkaç kere ağzını okumaya çalışmam gerekmişti. Tam olarak anladığımda ise onla birlikte yürümeye başladığımı ve şimdi o büyük montun üzerinden insanlar geçtiğini gördüm. Artık onu kimse giyemezdi. Üstünde yaşanmışlık ve bolca da ayak izi vardı. Ve ben hayatımda ilk defa çok büyük bir yanılgıya uğramıştım. Ben sokaklara aittim.

HÜZÜN MEVSİMİ

Mina Nur Elibol

Yine oturuyorum her zamanki sallanan sandalyemde. Pencerenin yanında, küçük tablonun altında, dumanı tüten şekersiz çayımla beraber. Yağmur yağıyordu. Pencereye çarpan yağmur damlalarının melodisi, beni eski sonbahar günlerime götürdü. Nasıl da güzeldi o günler! Nereye bakarsan, başını nereye çevirirsen sarının, kırmızının, turuncunun, kahverenginin her hali, her tonu vardı etrafta. Aynı renk kartelasına benziyordu, aradığın her renk buradaydı. Yapraklar teker teker yuvalarından ayrılıyor, yeni yuvaları olan toprak anaya gidiyor, ta ki tüm yapraklar yeni evlerine varana kadar!

Ebeveynler, sonbahardan sonra evlerine misafir olacak kış için hazırlanırken çocuklar anı yaşamayı tercih ederek rengârenk yaprakları bir araya getirip yorgan döşek misali üzerlerinde hoplarlardı.

Neredeyse her gün yağmur yağardı, toprak ana kendini yenilesin, ilkbahar için daha zinde olsun, gücünü kuvvetini toplasın diye. Ben dışarı çıktığımda yüreğim, sonbaharın tüm renkleriyle coşardı. Doğa adeta bir hareketlilik, bir sevinç halindeydi. Tabii doğanın bu enerjisi insanları da etkiliyor bence. Ah, ah, ne kadar özlüyorum o günleri, o enerjiyi!

Şimdi ise o enerjiyi alamıyorum doğadan. Dışarı çıktığım zaman kafamı nereye çevirirsem çevireyim, ne kadar görmek istemesem de her yerde karşıma çıkan gri, duygusuz beton

yığınları… Toprak ananın sıcacık kucakları yerine onu derinden üzen, güneşe hasret bırakan kara asfalt, yeni bir yuva umuduyla yola çıkmış, ancak evsiz kalmış yapraklar, tüm varlıklarını uçurumda bırakmış ağaçlar… Artık yağmur yağdığında insanlar, sanki hatalarının farkındaymış gibi başları önde, yine o beton yığınlarına kaçışıyorlar. Eğer orada daha fazla kalırlarsa, yerin dibine gireceklermiş gibi hızlı adımlarla oradan uzaklaşmaya çalışıyorlar. Eğer bunları kendi gözlerimle görmeseydim, bu mevsimin bu hale geleceğine inanmazdım. Ayrıca insanlar geçmişteki güzeller güzeli sonbaharı dörtkenarlı bir çerçevenin içine hapsedip duvara asıyorlar. Aslında o çerçeveyi kırıp anı yaşayabilseler daha mutlu olabilecekler.

Şimdi daha iyi anlıyorum sonbahara neden hüzün mevsimi dediklerini. Yaprakları yuvasız, ağaçları umutsuz, toprağı güneşsiz bırakan insanlar, belki bir gün doğayı, mevsimi getirdiğiniz durumdan dolayı pişman olacaksınız; hatta bu hatayı düzeltmek için çabalayacaksınız bile! Sizi insanlar affeder ama kendini tam olarak yaşamasına müsaade etmediğiniz, sizin tabirinizle 'hüzün mevsimi' ve doğa affeder mi, işte onu bilmiyorum…

ALEV KAPTAN

Muhammed Melih Aslan

Her zamanki gibi gemimle rotasız bir şekilde ilerliyorduk. Yağma için karşımıza rastgele bir yer gelmesi için böyle yaptırıyordum çünkü önceden yağmalanmış bir yere denk gelip de kazançsız bir yağma yapmak istemiyordum.

Tayfa hep bir ağızdan "Kara göründü!" diye bağırınca güverteye çıktım. Sadece ağaç gözüküyordu ama bu ağaçlar değerli bir şeyleri gizliyor olabilir. Bunu çok gördüm. Bazen sırf zengin köyleri gözükmesin diye ağaç dikenler bile oluyor. O köylere daha sert saldırıyorum çünkü kendilerini korumak için savunmasız ağaçları kullanıyorlar.

"Yağma için hazırlıklar başlasın!" diye adamlarımı gaza getirdim. Güverteden inip kamarama yöneldim. Kamarama girince ilk iş olarak kırmızı ve füme rengi olan kalın zincir zırhımı giydim. Soluma kılıcımı, sağıma gürzümü taktım. Kamaramdan ayrılıp güverteye çıktım ki askerlerim kaptanlarını başlarında görüp cesaretlensin. Her şey yine çok güzel ve lehimize giderken aniden bir poyraz başladı.

Poyraz hep böyle hırçındır. "Hemen bütün bayrakları kapatın. Küreklere geçip hızlıca çekin." diye emir verdim.

Tayfalardan bir tanesi "Nereye doğru kürek çekelim?" diye sorunca "Karaya!" diyerek cevap verdim. Poyraz fırtınalarının uğursuzluk getirdiğine inanırım. Yağmadan vazgeçmeyi düşündüm ama ben Alev Kaptanım. Hiç savaş kaybetmemiş, yaptığı bütün yağmaları başarıyla tamamlamış büyük bir kaptan.

Yaklaşık yarım saat sonra karaya vardık. Poyraz fırtınası devam ediyordu. Umarım başımıza bir şey gelmez. Toprak yağmurdan dolayı çamur ve bataklık olmuştu. Adamların yürümekte ve manevra yapmakta zorlanıyorlardı. Hemen yeni bir taktik geliştirmem lazımdı. Direkt saldıramazdık.

"Benim korkusuz ve sadık tayfam! Önce yerleşim yerini bulacağız sonra iki gruba ayrılıp gizli gizli köyü iki yandan dolanacağız ve saldırı taktiği geliştireceğiz." Dedim.

Golem isimli yaverimi sağdan giden tarafa verdim, sonra tayfayı eşit şekilde bölüp yola koyulduk. Benim aklımda hala fırtınanın haber vermiş olabileceği kötü olaylarda. Acaba bu adanın yöneticisi kimdi ve hangi devlete bağlıydı? Yönetici veya kralın kendisi adada mıydı?

En kötü olasılık adanın Türklere veya Vikinglere bağlı olmasıydı çünkü Türkler ve Vikingler kesinlikle intikamını alırdı.

Ailemden ayrılana kadar Kral Herman'ın öldürülmesinden sonra Vikinglerin tarihin en büyük ordularından birini toplayıp Northumbria Kralı'nı öldürmesini dinledim ve daha birçok intikam hikâyelerini…

Yarım saat yürüdükten sonra yerleşim yeri gözüktü. Gözlerimle bayraklarını aradım. Uzakta bir bayrak vardı. Hangi ülkenin bayrağı olduğu buradan seçilmiyordu. Adanın diğer ucunda Golem ile buluşacaktık. Bayrağa iyice yaklaştık. Bu bayrağı ilk kez görüyordum. Tayfama da sordum "Bu bayrağı bilen var mı?" diye, ama kimse bilmiyordu.

Poyraz fırtınası şiddetini arttırdıkça aklıma gelen kötü düşünceler yoğunlaşıyordu. Hızlıca buluşma noktasına gittim.

Golem bizden iki dakika sonra gelmişti.

"Golem, bayraklarını gördün mü?" diye sordum tereddüt ve hızla.

"Gördüm, kime ait olduğunu kestiremedim ama savaşçı bir millet olduğunu düşünüyorum"

"Ne önerirsin?" diye sorum.

"Bir kişiyi casus olarak yollayıp, hangi milletin hangi komutanına ait öğrenip taktik geliştirelim. Fark ettiğin gibi uzun bir zaman alır kaptan"

Golem'in omzuna dokundum ve "Tedbirli olmak lazım. Gidecek adamı seç" deyip denize döndüm. Ufukta bir gemi vardı. Hızlı bir karar alıp "Plan iptal. Gelenler var. Hemen saldırıp gidiyoruz." dedim.

Herkes denize döndü ve dehşete düştü çünkü gemi Türk gemilerine benziyordu.

"Kaptan, planınız var mı?"

"Golem, yanına yeterli sayıda adam al ve gemiyi hazırla. Biz burayı yağmalayıp gelelim, hemen ayrılalım."

"Kaptan, seni yalnız bırakacağımı düşünmüyorsun herhalde."

Golem'e döndüm, biraz gülümseyip "Emrediyorum." dedim. "Hızlı olun. Geldiğin yoldan gidin."

Golem mecburen de olsa yanına on adam alıp geldiği yola yöneldi. Biraz bozulmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Poyraz devam ediyordu. Türkler yaklaşıyordu. Zaman aleyhimize işliyordu. Hem de hiç olmadığı kadar büyük bir hızla.

"Bugüne kadar hiç yenilmedim ve bugün de yenilmeyeceğim!

Yenilmeyeceğiz! Okçular siz önden ilerleyin. Alabileceğiniz en iyi konumu alın. Cephaneniz bitene kadar savaşın. Cephaneniz bitince kılıçlarınıza davranın. Diğerleri beni takip etsin"

Önümde okçular arkamda piyadeler köye doğru ilerliyorduk. Köye vardığımızda köylüler korkup kaçmak yerine savaşmaya başlayınca hem tayfamın morali bozuldu hem de benim kötü düşüncelerin dolayısıyla korkum arttı ama kimse savaşmayı bırakmadı.

Kılıcımın zümrüt taşları ve bordo renklerle işlenmiş kabzasından tutup kınından çıkarttım. Önüme gelen kişiyi öldürüyordum. Köydeki en büyük evden çıkan güzel zırhlı bir adam "Kim Kılıç El Alf'ın köyüne saldırmaya cüret ediyor söyleyin bana?" diye bağırdı. Bu poyraz gerçekten de felaket tellalıymış. Hem Viking krallığının başına geçmek için kral kardeşini öldüren zalim bir Viking kralının köyüne saldırdım hem de Türkler hemen arkamızdalar.

Bu son savaşım olacaksa en iyi son olmalı. Kılıcımı havaya kaldırıp bir nara attım ki askerlerimin morali artsın ve daha iyi savaşsınlar. Evden çıkan adama yöneldim. Kılıcımı ona savurdum. Ustalıkla hamlemi karşıladı. Hızla bir hamle daha yaptım, kılıcımı yukarıdan savurdum. Hemen kenara çekildi ve çekilirken kılıcını gövdemi yaralamak için kullandı. Çok derin olmasa da yaralandım. Bu sefer olağanüstü bir hızla adamın boynuna kılıcımı indirdim. Adam ölmüştü.

"Değerli eşyaları alıp gemiye dönüyoruz." dedim.

Büyük eve girip eşyalara baktım. Yerde bir çanta vardı, çantayı açıp içine bakınca altın dolu olduğunu gördüm. Çantayı hemen kapatıp elime aldım. Evden çıkıp geminin olduğu tarafa

doğru koşuyor ve karşıma gelenleri kılıçtan geçiriyordum. Tam bir kılıç daha savuracakken karşıma yaklaşık beş yaşında bir kız çocuğu çıktı. Bu çocuk aklıma kendi hayatımı hatırlattı.

Daha dört yaşındayken ailemle yaşadığım adaya Poyraz isimli bir korsan saldırmıştı. Bütün ailemi ve adadaki herkesi öldürtmüştü. Tam beni öldürecekken bir anda karar değiştirip yanına almıştı. Beni iyi bir korsan olarak yetiştirmişti. Kılıç kullanma, dövüş, strateji gibi eğitimler vermişti. On beş yaşına bastıktan sonra ise beni tek basına akına göndermeye başlamıştı. Gücün tadını almaya başlayınca geçmişimi unutmaya başlamıştım. Golem ile de onun tayfasındayken tanışmıştım. Golem, Poyraz'ın son zamanlarındaki yaveriydi. Poyraz ile bir yağmadayken bir anda geçmişim aklıma geldi. Herkes savaşırken yerden bulduğum bıçağı Poyraz'ın tam kalbine fırlatmıştım. Golem hariç hiç kimse bıçağı benim fırlattığımı görmemişti. Poyraz bir hafta daha yatalak olarak yaşamıştı. Golem benim sırrımı tuttu. Hiçbir zaman bu konuyu konuşmadık yani sırrımı neden tuttuğunu bilmiyorum.

Poyraz öldükten hemen sonra güverteye çıkıp konuşma yaptım. Yine bir fırtına vardı. "Poyraz, benim babamdı. O hain bir saldırıya uğradı. Güçlü bünyesi sayesinde bir hafta dayandı. Biz alnımızın teriyle, bileğimizin gücüyle akınlar yaptık. O akınlar bu ölümle bitmeyecek, aksine artacak. Babamın intikamını tüm dünyadan alacağım. Ben Alev Kaptan! Babamın yaptığı akınları geliştirerek devam ettireceğim."

Yeni kaptan oldum ve kaptan olduktan sonra da hiçbir zaman yenilmedim. Şu anda deniz ve okyanuslarda toplam yirmi beş gemim, yirmi dört komutanım var. Türkler ve Vikingler hariç herkese kafa tutacak güce sahibim. Denizlerde çok korkulan bir kaptanım.

Bu çocuğun kaderi şu ana kadar benimkine benzedi. Beni öldürmesi için bir kaptan yetiştirmek sadece Poyraz'a has bir özelliktir. Kılıcımı kaldırdım, hızla indiriyordum ki içimden bir ses onu öldürme deyince kılıcı çocuğun yanına saplayıp çocuğu da yanıma alıp gemiye gittik.

Gemi iyice açılmıştı. Oraya kadar yarı yürüme yarı yüzme durumunda gemiye ulaştım. Tayfam eksiksiz dönmüştü. Devam eden poyraz tüm şiddetiyle denizi hırçınlaştırıyordu.

"Türk ve Viking gemisi peşimizde kaptan" dedi Golem.

Kaygılarım yeniden başladı. Peki ya bir kaptan olarak kara savaşında yenilmek mi daha kötü deniz savaşında mı? Peki ya kazanırsam…? Artık önümde kimse duramaz. Babam Viking annem Türk her iki taraftan da kanım var. Onları yenmem lazım.

Golem yanıma geldi. "Kaptan, esirleri ne yapalım?"

Ben bağırarak "Bir küçük kız dışında hiçbir esir göremiyorum." deyince tayfam küçük kız hariç bütün esirleri öldürdü.

Golem "Küçük kız?" dedi "Başa mı döndük?" bu konuyu konuşmak istemiyordum. O yüzden hemen konuyu değiştirdim. "Rüzgâr bizden yana. Onları yenebilecek bir yer bulana kadar ileri!"

Türkler ve Vikingler flamalarla görüşme talep ettiler. Biraz düşündükten sonra onayladığı belirten bir cevap yolladım. Kafamda plan oluşmuştu. Bu planı hemen açıkladım. "Ben ve Golem, görüşmeye gideceğiz. Görüşme sırasında saldırın. Biz de komutanlarını öldüreceğiz."

Görüşmek için gittiğimiz küçücek kara parçasına, onlar yaverlerini getirmemişlerdi.

Adının Oktay olduğunu öğrendiğim Türk komutan, "Neden yaverinizi getirdiniz?" diye sordu.

"Siz iki kişisiniz benim de iki kişi olmam lazımdı." diyerek yanıtladım.

Viking kralı Alf'ın kardeşi Ebbe olduğunu öğrendiğim Viking komutanı "Barış istiyoruz Alev Kaptan."

"Benimle savaşarak beni öldürebilirsiniz. Üstelik büyük bir düşmanı yenmiş olursunuz." Dedim

"Lütfettik ve barış istiyoruz. Değil mi Oktay?"

Beklemek için sabrım kalmadı ve sırtımdaki bıçağı Oktay'ın boğazına fırlattım. Hemen şaşkına dönen Ebbe'nin yanına gittim. Onu öldürmek yerine bayılttım. Gemimdeki askerler top mesafesi dışından huş ağacından yapılma yay ve oklarla saldırıyorlardı. Huş ağacı esnek olduğu için okları daha uzağa gider, Normal yayların yaklaşık iki katı uzaklığına... Türkler'den karşı saldırı bekliyordum ama yapmıyorlardı bunun kötü bir nedeni olabileceği aklıma geldi ama Vikinglerin çoğu Türklerin ise yarısından fazlası ölmüştü. Bu savaşı da kazanmıştık. Fırtına yavaş yavaş bitiyordu.

Gemilere el koydum. Önce ganimetleri toplayıp tayfaya bölüştürdüm ve gemilere birer sadık komutan atadım. Yıllık vergilerini vermek koşuluyla uçsuz bucaksız deryalara saldım.

Ebbe kendine gelince korktu. "Kardeşim Alf intikam için dönecek." diye bağırmaya başladı.

Ebbe'nin yanına gittim ve gözlerinin içine bakarak "aklıma nedense baban Kral Herman ve İngiltere'deki çiftçiler geldi." dedim gülümseyerek.

Ebbe çok sinirlenmişti eli kelepçeyle gemi direğine bağlı olmasaydı üzerime atlayacaktı. "Ben hanedan üyesiyim. Onlar basit çiftçilerdi. Ben önemliyim. Onlar önemsizdi."

"Haklısın ama bir ortak yönünüz olacak yaklaşık bir gün sonra. Onlar düşmanlar tarafından öldürüldü. Sen de öldürüldün."

Tayfama döndüm ve "Her zamanki gemi direğine bağlayın ve gıdı bölgesi ile boğazının arasına çift taraflı çatal bağlansın. Bakalım ne kadar iradeli? Uyursa hem boğazı hem çenesi delinir. Uyumazsa da sabah bir şeyler düşünürüz."

Ben kamarama giderken Ebbe arkamdan bağırıyordu. Kulak asmadım. Golem'e de "sabah konuşalım" deyip odama uyumaya gittim. Aklımda bugünkü büyük zaferim vardı. Artık sıradan bir korsan kaptan değilim aslında hiçbir zaman sıradan değildim ama artık iki büyük savaşçı millete birden savaş açtım. Bu savaşta üstün gelirsem önümde kimse duramaz.

O küçük kızı Poyraz'ın beni yetiştirdiği gibi yetiştirsem mi? Beni öldürmesine engel olabilirim. Poyraz böyle bir şey beklemiyordu ama ben bekliyorum. Poyraz korkaktı. Kendine bela olabilecek kimseyle savaşmazdı ama ben…

Yarım saate kalmadan uyumuşum. O kadar yorulmuşum ki öğlen anca kalktım. Kalktığımda güneş her yeri yakıyordu. Odamdaki ibrikle yüzümü yıkadım. Kamaramdan çıkıp Ebbe'nin yanına gittim. Uyumamış yani yaşıyordu. Şaşırdım ama istediğim olmuştu.

Ebbe "Öldüreceksen öldür artık." diye yalvarmaya başladı yeniden.

Önce çatalı çıkarttım sonra da "Öldürmeyeceğim, serbestsin, gidebilirsin." dedim

Şaşırdı, bunu beklemiyordu. Herkes şaşırmıştı. İlk defa birisinin canını bağışlayıp serbest bırakmıştım.

Ebbe "Önce uyusam!" dedi.

"Golem, Ebbe'yi kamarana götür, orada uyusun. Sonra da kamarama gel"

Kamarama gittim. Golem benden beş dakika sonra geldi.

"Neden idam etmediniz kaptan?"

"Onu öldürseydim Türkleri ve Vikingleri yendiğim nereden bilinecekti?"

"Haklısınız kaptan. Peki ya küçük kızı ne yapacaksınız?"

"Ben de seni o yüzden çağırdım. Onu eğitmeni istiyorum. Dövüş, kılıç kullanma, okçuluk gibi alanlarda iyi olsun."

"Neden kaptan? Ya Poyraz'a yaptığınızı size yaparsa..."

"Poyraz böyle bir şeyi beklemiyordu o yüzden önlem almadı ben alacağım. Ben ölünce de benim yerime geçecek."

"Artık gerçek bir savaşın içindeyiz kaptan. Düşündüğünüz bir şey var mı?"

"Savaşta üstün geleceğiz. Düşündüğüm tek şey bu. Sonra da en korkulan kaptan olurum. Maceralarım nesilden nesle aktarılır. Alev Kaptan Destanı veya Alev Kaptan Efsanesi diye çocuklar korkutulur."

"Kazanamazsak ne olur kaptan."

"Türkleri ve Vikingleri şans eseri yenmiş kötü bir korsan olarak anılırız ama yeneceğiz. İnancını kaybetme."

***

O günden sonra Alev Kaptan'ın büyük savaşı başladı. İlk bir yıl durgundu. Sonra Alev Kaptan bütün gemilerini savaşa çağırdı. Türkler ve Vikingler bütün deniz ordusunu bir araya toplayıp Alev Kaptan'ın üzerine saldırdı. Alev Kaptan savaşı kazandı ve yüklü miktarda ganimet elde etti. Bu savaşta Golem, Viking Kralı ve Türklerin Sultan'ı öldü. Viking Kralı Ebbe oldu. Bu savaştan üç yıl sonra Alev Kaptan bütün İskandinavya'yı ele geçirdi ve orayı üs olarak kullanmaya başladı. Yirmi yıl sonra Türkler büyük bir ordu toplayıp Alev Kaptan ile İskandinavya'da karşı karşıya geldiler. Savaşı Alev Kaptan'ın ordusu kazandı ama Alev Kaptan o savaşta öldü. Yerine öldürmediği kız Umay geçti ve annesi yerine koyduğu Alev Kaptan'ın intikamını aldı.

BİR ASKERİN ANILARI

Mustafa Coşar

1. BÖLÜM

Uyandığımda gün daha yeni yeni ağarıyordu. Perdenin boşluklarından akan ışıklar arasında yataktan kalktım ve elimi yüzümü yıkadım. Çalışmam gerekiyordu, malum zor günlerden geçiyorduk devlet ise harcamaların çoğunu orduya yapıyor, sık sık seferberlik ilan ediliyordu. Halk da devlete bu yolda tam destek veriyor, kişisel zevklerini bir köşeye atmaktan çekinmiyordu. Ben de böyle düşünüyordum, devletim için gerekenleri yapmak bana göre her şeyden önce gelirdi fakat şimdi bunları düşünmek için zamanım yoktu. Hemen hazırlanmaya başladım, bakımsızlıktan kırışan gömleğimi ve üstü yamalarla dolu pantolonumu giydim, eskimiş paltomu da giydikten sonra artık hazırdım, evimden çıktım. Çalıştığım fabrika evime yakındı, biraz ilerledikten sonra ilerideki kalabalığı fark ettim, klasik iş günü kalabalığı değildi bu mutlaka bir olay olmalıydı. Bu düşünceler içinde adımlarımı hızlandırarak yürümeye devam ettim, kalabalığa yaklaştığımda ise tellalın büyük bir coşkuyla bir şeyler haber verdiğini fark ettim. Biraz daha yaklaşınca söyledikleri net duyulur hale geldi.

"Yüce Kayzerimiz Wilhelm tarafından halkımıza duyurulur, devletimiz Fransa ile savaşa girmiştir! Duyduk duymadık demeyin, devletimiz Fransa ile savaşa girmiştir! Devletimizdeki tüm erkekler seferberlik için orduya çağrılıyor". Bu duyuruyla önce ufak bir şok yaşadım, daha önce hiç savaşmamıştım ve askerlik tecrübem yoktu ama mecburdum devletimiz

için gitmeliydim. Hemen kafamı topladım ve orduya giden insanların toplandığı Hamburg tren istasyonuna doğru yola çıktım. Düşünceliydim, acaba neler olacaktı, savaşmanın riski her zaman belliydi: genellikle "ölüm". Peki ya devletimiz acaba bu savaştan muzaffer bir şekilde ayrılabilecek miydi? Daha önce de savaşmıştı devletimiz, babamı kaybettiğim Avusturya savaşından büyük bir zaferle ayrılmıştı. Ben o zamanlar 14 yaşında, henüz ufak sayılabilecek bir yaştaydım babamın kaybı beni derdinden sarsmıştı. Tek tesellim evden gitmeden önce verdiği "Ben devletimiz için gidiyorum, dönemezsem evdekiler sana emanet. Benim için sakın üzülme, aksine gurur duy çünkü devletimiz için yapılan her şey gibi savaşmak da gurur vericidir, hem de en gururlusu! Artık genç bir delikanlısın, devletimiz sana ve senin gibilere emanettir." nasihatiydi. Bu sözleri söyledikten sonra ondan bir daha haber alamadık, ondan geriye bu sözler ve bakmam gereken bir aile kaldı sadece. Bu düşüncelerin arasında kalmışken tren sesiyle ürperdim, istasyona gelmiştim. Hemen metrelerce uzamış kuyruğa sıra beklemek için girdim, sıradaki herkes aileleriyle vedalaşıyor, sohbet ediyordu. Bense kafamdaki derin düşünceler ve soğuk yalnızlığımla sıramı bekliyordum. En sonunda sıra bana geldi, adımı yazdırdıktan sonra trene bindim ve yerime oturdum. Bir süre sonra tren kalkmak için hazırdı, son ihtarlar yapıldı, artık herkes trene binmişti.

Trendekilerin ailelerinin umutsuz bakışları ve el sallamalarıyla tren hareket etti.

2. BÖLÜM

Yolculuk başlayalı sanırım yarım saat olmuştu. Tarlalar, fabrikalar gözümüzün önünden hızla akıp geçiyordu, yanımdaki

adam uyumuştu, bense kafamı kurcalayan düşünceler arasındaydım. Kendimi "kaybedecek bir şeyim yok" diyerek avutsam da her insanda olduğu gibi bende de ölüm korkusu baş göstermişti ama şimdiden umutsuzluğa kapılmanın bir anlamı yoktu. Her şeyi kadere bırakmak en mantıklısı olacaktı. Aachen'e varmamıza az kalmıştı, yanımdaki adam uyanmış etrafı izliyordu, yüzünde belirgin bir ifade olmamakla birlikte sanki olağan bir durumun içeresindeymişçesine sakindi. Bir an içimden onunla konuşmak geldi, adını sordum. Thomas olduğunu söyledi, bir süre sessiz kaldıktan sonra o da benim adımı sordu, sıkılmış olacak ki benle sohbet etmek ona iyi gelmişti. Yaşımı söylediğimde şaşırdı, "Henüz çok gençsin, korkmuyor musun?" dedi yüzümdeki neşeli tavra kanarak, bendeki de erkeklik tabi "vatan için gidiyorum, korkmam!" dedim bana güldü. "Ben de o yaşlarda korkmadığımı söylerdim, fakat içten içe hep korkardım yaşım ilerledikçe korkmanın bir faydasının olmadığını gördüm, çünkü savaşlar duygusuzdur ve savaşlarda duygusuz adamlar hayatta kalır, duygularını kendisine siper edenler savaşın karanlık atmosferinde elbet vurulurlar". Bu sözler yılları anlatıyordu ve bana bir ışık tutmuştu, gerçekten dedikleri doğruydu.

Duyguların burada yeri yoktu ve ben de eğer buraya uyum sağlamak istiyorsam duygularımdan arınmalı, duygusuz biri olmalıydım. Bu fikirleri kafamdan geçirerek hafif bir uykuya daldım ki trenin çıkardığı homurtularla uyandım. Varmıştık, gözlerimi ovuşturdum ve etrafa bakındım herkes sırayla trenden iniyordu.

Ben de indim kısa süre sonra sayım yapılmış, herkes trenden inmişti. Sayımdan sonra kışlaya gidecektik bize otuzlu yaşlarda bir subay eşlik edecekti. Herkes sıraya dizildi, ardından kışlaya

doğru hareket ettik. Tren istasyonundan çıktıktan sonra şehrin içinden geçmeye başladık, şehirde adeta bir bayram havası vardı. Halk çoluk çocuk demeden sokağa dökülmüş, ellerindeki bayrakları sallıyor, marşlar söylüyordu. Bu atmosferden çok etkilenmiştim, beni adeta büyüleyen bu coşku havası cesaret kazanmamı sağlamış, özgüvenimi tazelemişti. Kısa bir süre daha yürüdükten sonra kışlaya varmıştık, burada kısa bir eğitim alıp bölüklerimize dağılacaktık, kışlaya vardığımızda bizi kışla komutanı karşıladı, kalacağımız yerleri, talim alanlarını bizlere gösterdiler ve ilk talimizi yaptırdılar. Hayatımda hiç tüfek kullanmadığımdan bana ilk başlarda garip gelmişti bu alet, mermi doldurmayı, nişan almayı ve silahı kontrol etmeyi öğrendikten sonra alışmıştım. Atıcılıkta fena değildim, orta ve yakın mesafedeki hedefleri vurabiliyordum. Talimler dışında ise kışla çok sıkıcı ve bir o kadar tedirginlik veren bir yerdi, bizlerin taliminin bitmesine az süre kalmıştı ve acil bir asker açığında hemen cepheye gidebilirdik. Bu yüzden her an hazır olmalı, savaşın gökten ölüm yağan cephelerine gidebileceğimizi bilmeliydik, bizleri az da olsa rahatlatan şey cepheden aldığımız haberlerdi, ordumuz başarılı bir şekilde mücadele etmiş, düşman topraklarına girmişti. Zafer yakın gözüküyordu.

3. BÖLÜM

Talimin son gününe gelmiştik, artık orduya katılacak, düşmanlarla çarpışacaktık. Son talimde bize ani karar verebilme ve kendimizi koruyabilme gibi taktiksel şeyler öğretilmiş, ardından silahlarımız bizlere temsil edilmişti. Artık orduya katılabilirdik. Bir gün daha Aachen kışlasında kaldıktan sonra önceden belirlenmiş ordulara katılmak için yola çıktık. Ben

savaşın en kanlı muharebelerinin gerçekleştiği Lorraine bölgesine gidecektim fakat içimde ilk kışlaya gelirken hissettiğime benzer bir korku yoktu aksine cesaret kazanmış, düşman ordularına karşı çarpışmak için can atıyordum. Alsace bölgesine kadar trenle gittikten sonra kalan yolu yürümeye başladık. Alsace ve Lorraine birbirlerine çok yakındı, top sesleri buradan duyulabiliyordu, bu iç ürperten sesler arttıkça yaklaştığımızı anlıyorduk. Yaklaşık bir saatlik yürüyüşün ardından Lorraine'e varmıştık. Oraya vardığımda savaşın benim kafamda kurduğumdan da vahşi olduğunu gördüm. Yaralı; kolu, bacağı kopmuş insanlar, cesetler… Gerçekten top ve tüfek ateşleriyle cehennemi andırıyordu. Ordu komutanımız veliaht prens Friedrich'di. Kendisi, Avusturya savaşında da önemli başarılar göstermiş kendini kanıtlamıştı. Yeni gelen bizlere prensin saldırı düzeni anlatıldı ve nasıl hareket etmemiz gerektiği hakkında bilgiler verildi. Disiplinli bir şekilde ilerlemek en çok üstüne durdukları prensipti. Düzenli bir ordu çabuk hazırlanır, planları çabuk uygulardı, bizlerden de beklenen buydu. Ertesi gün saldırıya geçeceğimiz için ordu düzenini iyi bilmeliydik. Hepsinin yanında kendimi psikolojik olarak da hazırlamam gerekiyordu, sonuçta savaş bu her ihtimali düşünmek gerekir düşüncesi beni kaygılandırsa da bunu kutsal bir amaç uğruna yapıyor olmam zihinsel yaralarıma merhem oluyor, beni sakinleştiriyordu. Gece iyi bir uyku çektim, dinlendim gördüğüm rüyalarla defalarca uyansam da uykumu almıştım. Kahvaltımı yaptım ve harekâtı beklemeye koyuldum. Saat 11:00 civarı herkeste bir telaş başladı, sanırım harekat başlıyordu, subaylarımız bizlere saflara geçmemizi söyledi. Hızlıca denileni yaptım, etrafta bir bayram havası vardı, herkes savaşmak için can atıyor, yerinde duramıyordu. Az sonra Prens Friedrich göründü, son hazırlıkların yapılmasını emretti.

Silahlarımızı kontrol ettik, cephanesi eksik olanların eksiği giderildi ve en sonunda hücum emri gelmişti, düşman topraklarında ilerlemeye başladık fakat görünürde düşman yoktu. Düşmanlar Metz'de savunma pozisyonuna geçmiş bizleri bekliyordu, temkinli bir şekilde kuzeye doğru ilerlemeye başladık. Metz bizim bulunduğumuz Lorraine bölgesindeydi, Fransızların önemli üslerinden olan Metz'in düşüşü düşmana büyük bir darbe olurdu ve o darbeyi vuracak olan da bizlerdik. Oldukça düzenli ve hızlı ilerlediğimiz için kalabalık olmamıza rağmen saatler içinde Metz'e vardık. Düşman şehrin stratejik noktalarında savunma pozisyonu almıştı, biz şehre vardıktan kısa bir süre sonra top atışları duyulmaya başladı, kulakları sağır eden bu ölüm makineleri çıkardıkları bulutlarla gökyüzünü siyaha boyamıştı. Top atışları yavaşlayınca bizlere hücum emri verildi, gelen top ve tüfek mermilerine rağmen düzenimizden taviz vermeyerek ilerlemeye başladık.

Temkinliydim, bulabildiğim engellerin arkasında ilerliyor, her an kendimi korumak için tüfeğimi hazırda bekletiyordum. Korkuya kapılmamak için sadece önüme baksam da etrafımda ölen silah arkadaşlarımın bedenleri, yaralıların bağırışları beni ürpertiyordu. Yine de telaşa kapılmamalıydım, sakin olup en mantıklı hamleleri yapmam gerekiyordu. Bizler yaklaşık yüz metre ilerledikten sonra birden inanılmaz bir mermi yağmuruyla karşılaştık. Nasıl olabilirdi böyle bir şey, bizim elimizdeki tüfekler dakikada yalnızca dört ila beş atış yapabiliyorken düşman nasıl bu kadar hızlı ateş edebiliyor aklım almıyordu. Şimdiye kadar koruduğum sakinliğim yerini telaşa bırakmış, üzerime yağan mermilerin saçtığı ölüm beni hiç olmadığı kadar tedirgin etmişti. Yanımdaki arkadaşlarımda da aynı hisleri uyandırmış olmalı ki ilerleyişimizde aksamalar baş göstermiş, can korkusu

ağır gelmişti. Neyse ki üst kademedeki subaylar bu durumu çabuk analiz etmiş ve askerlere ilerlemeye devam emri vermişti, askerler gelen emri uygulayarak ilerlemeye devam ediyor fakat içindeki korkuyu yine de atamıyordu. Ben ilk şoku atlattıktan sonra biraz olsun rahatlamıştım, disiplinli olmam gerekiyordu, zafer için bu şarttı. Tüfeğimi tekrar düşmana doğru yönlendirip ilerlemeye devam ettim.

Kayıplarımız artıyordu ama bu bir engel değildi, emirleri uygulayıp zafere ulaşmak bizlere şarttı ve bu şartı fazlasıyla yerine getirdik. Düşmana ateş edebileceğimiz bölgeye geldiğimizde mevzilendik ve düşman askerlerine atış için emir beklemeye başladık. Beklenen emir hemen geldi ve toplu bir şekilde silahlarımız ölüm kusmaya başladı. Bu saldırımız düşmanı yıpratmış fakat şehirden söküp atamamıştı, o mitralyöz dedikleri hızlı ateş eden aleti tekrar getirdiler. Kendi silahlarıyla da birlikte karşı bir ateş açtılar fakat onlar bizim kadar disiplinli olmadığından aksaklıklar yaşıyor, biz ise her zaman topluca hareket ederek düşmana ağır zayiatlar vermelerine sebep oluyorduk. Uzun bir mücadelenin ardından iki tarafta yorulmuş, mücadeleye şimdilik ara verilmişti. Bizler bu arada ölü ve yaralıları tespit edip duruma göre müdahale ettik.

Akşam olduğunda şehri kuşatmak için kurulan karargâha gittik. Artık dinlenebilirdim, uyumak için ayrılan bölüme geçtim, uyuyacağım yer rahatsız bir yer yatağıydı ama o yorgunlukla yatak seçecek durumum da yoktu. Yatağıma uzandığımda bugün yaşadıklarımı düşündüm, sadece bir günde ölümle yaşam arasındaki o ince çizgiyi görmüştüm, on dakika önce sohbet ettiğim kişilerin cansız bedenlerini, hayat dolu insanların hayattan kopuşunu görmüştüm. Düşünmeye başladım, acaba

ne içindi bunlar, ne için binlerce yitip giden hayat? Tüm bunları düşünürken uykuya dalmışım, sanırım bu düşünceler uykumda da beni rahat bırakmamış olacak ki rüyamda yine cephedeydim, elimde bayrağımızla şehre doğru koşturuyordum. Ne ölüm saçan mermiler ne top sesleri beni durduramıyordu. Şehre girdim koşmaya devam ettim, kalenin en tepesine çıktım ve bayrağımızı diktim, o gururla etrafa bakınırken göğsüme yediğim bir kurşunla uyandım. Nefes nefeseydim, hemen kalkıp elimi yüzümü yıkadım, biraz rahatladıktan sonra dışarı çıktım, uyanma saati henüz gelmemişti. Oturup karşımda duran şehri izleyerek vakit geçirmeye başladım, tabi ki de bugün ne olacak korkusuyla.

4. BÖLÜM

Vakit öğlen olmuştu ve hala bir harekât emri gelmemişti. Bizler bu sürede silahlarımızı kontrol ediyor ve talim yapıyorduk. Düşman bizden sayıca daha üstün gözüküyordu, bu yüzden muharebe yapmak yerine şehri kuşatıyorduk. Tahminimce belli aralıklarla topçular şehre ateş ediyor, düşman rahat ettirilmiyordu. Rahat geçen bir günden sonra biraz daha rahat bir uyku uyumuştum, bu böyle birkaç hafta daha aynı şekilde ilerleyerek rutin oldu. Her gün kalkıyor, sıraya geçiyor ve kahvaltıdan sonra talim yapıyorduk, öğlenleri de aynı şekilde yemek ve talim şeklinde gidiyordu, akşamları da son yemeği yiyor ve uyuyorduk. Aramızdan bazıları nöbetçi seçilip karargâhı koruyordu ve sonunda nöbet sırası bana gelmişti, gözlerimi dört açıp düşmanı seyretmeli, herhangi bir hareketlilikte bunu bildirmeliydim. Gece olduğunda nöbetim başladı, herkes yataklarında uyurken ben nöbet tutuyordum. Gecenin insanı boğan karanlığı bir

yana her an ne olacağını kestirememek de içimi ürpertiyordu, sanki uzun bir yolun sonuna doğru yürüyordum ama yolun sonu görünmüyordu. Psikolojik olarak yıpranmıştım, sanırım böyle düşüncelerimin sebebi de bu yıpranmaydı. Bu yüzden dikkatimi hemen toparlamalı ve nöbetime devam etmeliydim. Nöbet sırasında olağan dışı herhangi bir şey olmadı, hayvan sesleri dışında hiç ses çıkmamıştı. Gün aydınlanınca nöbetim sona erdi, artık rahatça uyuyabilirdim. Yatakhaneye doğru yürümeye başladım, uykusuzluğum bana ağır adımlar attırıyordu. Tam yatmaya gidecektim ki etrafta bir koşuşturma başladı, herkes silahlarını alıp dışarı çıkıyordu. Askerler telaşla sıraya giriyorlardı, yoldan geçen bir subay "ne sallanıyorsun burada, dışarı çıksana!" diye yükseldi. Hemen ben de dışarı çıkıp sıraya girdim. Olay anlaşılmıştı, düşman kuşatmayı yarmak için bir saldırı düzenliyordu.

Bizim de onları durdurmamız gerekiyordu. Ordu hemen hazırlandı ve subaylar bizlere yapmamız gerekenleri anlattı, gün boyu uyumamıştım ve kafam dağınıktı, yine de savaşacaktım. Fakat üzerimde hiç olmayan bir korku vardı, bu korku ilk başlardaki korkumdan bile fazlaydı. Sanki bir güç beni geri itiyordu ve ben o güce karşı durmaya çalışıyordum, asıl savaşı bu içimdeki şeyle veriyordum, bu savaşı kazanan ben olmalıydım yoksa savaş anında telaşa düşer, hayatımı riske atardım. Ben henüz bu içimdeki mücadeleyi sonuçlandıramadan harekât emri geldi. Artık ne olacağı belirsiz o uzun yolun belki de sonuna doğru yol almaya başladım…

(Yapılan bu savaşta binlerce asker hayatını kaybetti, onlardan biri de bu askerdi, savaşta askerin uğruna canını verdiği ülkesi Prusya galip geldi, askeri ise hatırlayan dahi olmadı.)

UNUTULMUŞ HAYATLAR

Nazlı Uyar

Dünya çok mu hızlı yoksa biz insanlar mı çok yavaşız. Ya da düzeltiyorum ben mi çok yavaştım? Neden hepsi bir yerlere, bir şeylere yetişmek için koşturuyor? Herkes bir telaş içinde oradan oraya hızlı adımlarla, sürekli yer değiştiriyor. Çarşı Pazar kıyamet yeri gibi. Herkes tezgâhtaki sebze ve meyveler bitmeden almaya çalışıyor. İzmir'deydik biz yahu, bu kadar rahat bir şehirde bu karmaşa da neyin nesiydi? Bendeki de soru mu şimdi… İnsanlar her zaman bir yerlere geç kalmamak için koştururdu hep. Anda kalmayı beceremiyorlar ve en büyük kötülüğü burada kendilerine yapıyorlardı. İçinde olduğun anın tadına varamıyorsan o anı yaşamanın ne önemi kalıyordu ki… Bir yerlerde zaman akıyor, hayat devem ediyordu ama anlık telaşlarından akrep ve yelkovanın birbirini kovaladığını fark edemiyorlardı. O an aslında ne kadar kıymetliydi. Çünkü başını telefondan kaldırıp bir otobüsün camından dışarıyı seyretmek, rüzgârın itelemesiyle yavaş yavaş akan bulutları, onların arasından çıkacak olan güneşi fark etmek, topraktan kanatlarını silke silke uçan bir kuşun süzülüşünü izlemek… Oysa tüm bunlar olup biterken insanlar bu güzelliklerin farkında olmak yerine başlarını dünyaya, ellerindeki ekrana gömüp tüm bu güzellikleri kaçırıyoruz. Çünkü o kadar alışmışlardı ki her gün bir ertesi günü düşünerek yaşamaya. Mesela sakince gökyüzünü seyrederek yürümenin zevkini bilmiyorlardı. Ya da o an dinlediği şarkıyı hissetmenin nasıl bir şey olduğunu bilmedikleri gibi… Bir güvercinin kanat çırpışındaki tınıyı da bilmiyorlardı,

sokaktaki bir kedinin yavrusunun başını okşadığında oluşan o masum görüntüyü de... Küçük çocuğun bakkaldan aldığı çikolatalı dondurmasını hevesle açıp ilk ısırıkta yüzünde oluşan gülümsemeyi ve heyecanı da… Ne kadar çok şey bildiklerini düşünseler de aslında hiçbir şey bilmeyen, programlanmış robotlardan farkları yoktu.

Bense uzun zamandır bu kalabalığın içinde olmama rağmen bir türlü alışamamış, uyum sağlayamamıştım bu yanlış ve yorucu tempoya. Herkesin aksine hınca hınç dolu bu pazarın içinde ağır adımlarla hareket ediyor, etrafımı izliyordum. Gördüğüm her yüzü, dokunduğum her bakışın adeta haritasını çıkarırcasına süzüyordum. Yüzlerdeki mimiklerin duygusal karşılıklarını bulmaya çalışıyor tebessümün alfabesini yeni baştan yazıyordum. Bir adım atıyor sonra duruyor, sonra yeniden bir adım daha, sonra yeniden duruyordum. Dalıp gitmiştim pazarcıların müşteri çekebilmek için türlü çığırtkanlıkları, müşterilerin pazarlık bağrışmaları ve çocukların istediğini aldırmak için ısrarcı ağlamaları arasında.

"Çocuğum yürüsene ne dikilip duruyorsun pazarın ortasında öyle? Dur geçeyim bir, hah bak aldılar bitecek şimdi şuradaki dolma biber yetişeyim." Omzuma çarparak ilerleyen teyze sayesinde dalgınlığımdan kurtulup yeniden o gürültülü ortama dönmüştüm. Evet teyzeciğim git yetiş tabii çünkü başka hiçbir yerde bir daha dolma biber satılmayacak.

İnsanların arasından zorlukla geçip annemin istediği sebze ve meyveleri almaya çalışıyordum ama oldukça zorlanmıştım. Çok sıkılmış ve epeyce bunalmıştım. Buralar kesinlikle bana göre değildi. Benim sahilde dalga seslerini dinleyerek kitap okumaya ihtiyacım vardı. Daha fazla kendime eziyet çektirmemeye karar

verdim ve alabildiğim kadarını aldım, alışverişi yarıda kesip kendimi o hengâmeden kurtardım. Kalan alışverişi de artık kendileri yapsındı. Neydi hem bunca alışveriş. Bitmeyen bir kısır döngü. Kendisi seçerdi alacaklarını, hem bu sayede ben de "Kızım daha güzelleri yok muydu şunların küçücük olanlarını alıp gelmişsin." diye azar işitmezdim. Anneme bir kısmını aldığımı sadece az bir kısmının kaldığını ve akşam iş dönüşü babamla bir kez daha uğrasalar çok iyi olacağını söyledim.

Elimdeki poşetleri umursamadan sahile doğru yürümeye başladım. Sahile yaklaştıkça tuzlu deniz kokusunu alıyordum ve beni rahatlatıyordu bu koku. Bir bank görüp oturmak için yaklaştığımda gözüme bir şey çarptı.

Yolun kenarında küçük bir kız çocuğu vardı. Arabaların arasında dolaşarak mendil satmaya çalışıyordu. Tam yanına yaklaşmak için yönümü değiştirdiğim esnada benden birkaç yaş büyük bir çiftin daha kıza doğru yürüdüğünü ve ona benden önce ulaştıklarını gördüm. Tekrar dönerek bankın ucuna oturdum ve onları izlemeye koyuldum.

Kızın mavi saçları, çocuğun ise masmavi gözleri ve kıvırcık sarı bukleleri vardı. İkisi de birbirlerine o kadar uyumlu görünüyorlardı ki sanki gökyüzünden boya çalmış da maviye boyanmış gibiydiler. Gökyüzünde yıkanmış gibi… Çocuk küçük kızın yanına gülümseyerek gitti ve diz çöktü küçük kız çocuğunun önünde. Kız hemen arkasında daha da güzel bir gülümseme ile yavaşça geliyordu. Küçük kızı arabaların arasından kurtarıp benimkinin birkaç bank ötesine getirdiler ve kız ortalarında kalacak şekilde oturdular. Konuşmaya çalıştılar kızla ama ne dediklerini duyabilecek kadar yakın değildim onlara. Kız da ağzını açıp bir kez bile cevap vermemişti onlara.

Bir süre sonra kızın çatık kaşları düzelmeye, yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlamıştı. Acaba ne anlatıyorlardı kıza? Keşke duyabilseydim. Birden dalgaların ve az da gelse araba seslerinin arasında bir ses daha duyuldu. Küçük kız şimdi kahkahalarla gülüyor ve çiftin gözlerine, ayrı ayrı minnettarlıkla bakıyordu. Görüşüm bulanıklaşıncaya kadar gözlerimin dolduğunu, akmak için ilk damladan izin beklediklerini fark edememiştim.

Genç çocuk aceleyle olduğu yerden kalktı ve karşı kaldırımdaki markete gitti. Ceketinin cebinde ufak bir kitap vardı, hızlıca kalkınca kitap birden yere düştü. Hangi kitap olduğunu, kitabın adının ne olduğunu öğrenebilmek için biraz daha yaklaştım onlara ve gözlerimi kıstım ama kitabın üstünde hiçbir şey yazmıyordu, kitabın adı bile. Hayalet gibi bir kitaptı sanki. Çocuk kitabın düştüğünü fark etmedi ama genç kız kitabı görür görmez yerden aldı ve hemen yanında duran çantasına koydu. Bu çift gizemliydi, merak vericiydi ve nedendir bilinmez küçük kızla daha önce tanışmışlar hissi veriyorlardı.

Küçük kıza baktığımda genç kızın mavi saçlarıyla oynamaya başladığını gördüm. Saçlarını ellerine doluyor sonra da hayranlıkla ellerinden kayarak dağılmalarını seyrediyordu. Bir an sonra genç kız küçük kızın saçlarını örmeyi teklif etmiş olacaktı ki küçük kız hemen genç kızın önüne dizlerinin üstünde oturdu. Genç kız küçük kızın saçlarını örerken oldukça dikkatli davranıyor kızın canını acıtmaktan korkuyordu. Örgü bitince küçük kız bir süre genç kızın gözlerine baktı ve ardından boynuna sarıldı. Tam o esnada genç kızın gözlerinden bir damla yaş yanaklarına doğru süzüldü.

Genç çocuk elinde bir poşet çikolata ile geri döndü. Küçük kızın çikolata dolu poşeti görünce gözleri ışıldadı ve hemen

çocuğa doğru koşmaya başladı. Çocuk küçük kızın ona doğru geldiğini görünce hemen dizlerinin üstüne çöktü, küçük kız çocuğun boynuna sarıldı. Çocuk uzun kollarını hemen küçük kızın vücuduna doladı ve gözlerini çok huzurlu bir an yaşıyormuş gibi kapattı. Genç kız onlara dolu gözlerle bakıyordu birazdan tekrar ağlayacak gibiydi. Genç çocukla göz göze geldiklerinde gözlerinde farklı bir şey vardı. Sanki bir anıyı hatırlamış gibiydiler. Olması gerekenden daha anlamlıydı bakışları.

Ayrıldıklarında küçük kıza birkaç şey söylediler ve o da hemen başıyla onayladı onları. Sahil şeridinde el ele yürümeye başladıklarında elindeki çikolatasıyla gülümseyen küçük kıza bir kez arkalarına dönüp baktılar. Genç kız az önce çantasına attığı kitabı çocuğa uzattı ve çocuk minnettar bir gülümseme ile kitabı yeniden arka cebine koydu.

Çift oradan uzaklaşınca bir süre daha küçük kızı seyretmeye devam ettim. Trafiğin ortasında, arabaların içinde mendil satmaya devam etti. Kırmızı ışık yanınca hemen yola atlıyor, yeşil yanınca ezilmeden kaldırma çıkmaya çabalıyordu. Kırmızı ışık yandı, artık alışkın olduğu şeyi yaptı ve arabaların camlarına doğru elindeki mendilleri sallamaya başladı. Zaten dünyaya karşı kör olan insanlar camdaki küçük, yüzü kirlenmiş ama bir o kadar da tatlı kıza tekrar ve tekrar kör oldular. Sabırla bekliyordu arabaların camından uzanacak eli. Her koşturmasında yüreğim ağzıma geliyordu. Biri çarpacak biri kötü bir şey söyleyip küçük yaralı kalbini daha da yaralayacak diye. Daha fazla dayanamadım ve hemen ardından ben de yanına doğru hızla yürüdüm ve yanına ulaşınca dizlerimin üstüne çöküp merhaba dedim. Benden korkmasın diye de yüzüme kocaman bir tebessüm iliştirdim. Cevap vermemiş ama gülümsememi görünce gözlerindeki o tedirginlik gitmiş ve o da bana güzel bir gülümseme sunmuştu.

"Ne yapıyorsun burada bakalım?" diye sordum ama gözlerini gözlerimden kaçırmadan bakışını görünce anladım cevap vermeyeceğini. Elindeki mendilleri göstererek, "Sen mi satıyorsun bunları?" diye sordum. Başını salladı ve bana doğru uzattı mendilleri ister miyim diye.

Elindeki tüm mendilleri almak istediğimi ve hepsini satarsa böylece erkenden evine gidebileceğini söyledim ama kabul etmedi.

"Hepsini alamazsın eğer hepsini alırsan akşama kadar hiçbir şey yapmadan oturmak zorunda kalırım. Babam akşam beni buradan almaya geldiğinde eğer çalışmadığımı görürse bana kızar." Onunla olan tüm konuşma çabama rağmen sadece bir cümle söylemişti ve bana başka bir söz hakkı tanımamıştı. Bunları söylerken gözleri yaşlarla parlamıştı, biraz daha ısrar edersem onların güzel yanaklarına doğru yolculuğa çıkacağını anlamıştım. O yüzden daha fazla ısrar etmedim, edemedim…

Bir küçücük çocuktu daha. Hayatın yükünü küçücük çelimsiz omuzlarına yüklemişlerdi adeta. Oysa biz değil miydik onlara geleceğimizin mimarı diyen. Biz değil miydik onlar için en kıymetli hazinemiz yakıştırmasını yapan. Oturduğum bank, karşımdaki bu muhteşem manzara bir anda tüm cazibesini kaybetmişti. Dünya bir anda göz alıcı makyajını temizlemiş çirkin bir kadına dönmüştü gözümde. Acaba ne kadar çok çocuk vardı böyle… Sokağın çocuğu olmuş kaç çocuk vardı? Binlerce belki milyonlarca… Hepimiz onları kendi kaderlerine terk ettik ve dünyanın güzel bir yer olduğuna inandık. Evet, dünya güzel bir yerdi aslında ama içinde yaşayanlar bu güzellikten ne kadar pay alıyorlardı. Küçük çocuğun çalışmazsam babam kızar dediğinde gözlerindeki umutsuzca haykırış kalbimde silinmeyecek izler bırakmıştı.

Biraz sohbet ettik. Saçlarının ne kadar güzel örüldüğünü söylediğimde gülümsedi ve utançla başını eğdi. Kalbinin atışını hissedebiliyordum, çok hızlıydı. Birbirimizden ayrıldığımızda elleriyle gözlerimi sildi ancak o zaman ağladığımı fark ettim. İlk damla bana ihanet etmişti. Hiç konuşmuyordu çünkü konuşmasına hiç izin verilmemişti sanki. Belki de her zaman sadece ona söyleneni yapmıştı. Gözlerinden okunuyordu… Gözlerinde öyle bir ifade vardı ki insanın dünyanın iyi bir yer olabileceğine inancı kalmıyordu. Onların gözyaşları babalarının vurduğu tokat acıdığı için akmamalıydı. Akşam bir tane daha mendil satamadığı için azar işitince üzülmemeliydi, en sevdiği çizgi film bitti diye üzülmeliydi. Dünya bir kere de olsa onlara iyi davranmalıydı, daha fazlasını hak etmelerine rağmen...

*

Akşam olmuş eve dönmüştüm annemler de pazara gidip gelmişti ve şimdi ise akşam yemeği yiyorduk. Sosyal Hizmetler'de çalışan babama bugün olanlardan bahsettim. Güzel küçük kızdan… Onun hakkında ne yapabileceğimizi sorduğumda benim tarif ettiğim kız için bir kez daha iş yerinin arandığını söyledi. Bir çift onları aramış ve gerçek bir samimiyetle gerekenin yapılmasını rica ettiklerini söylemişti. Babamlar ise gidip kızı görmüş ve ailesini incelemek üzere ziyarete gitmişti. Hatta kızın adını bile öğrenmişlerdi. Minik ufaklığın adı Şimal'miş. Demek bizim gökyüzü çiftimizde o küçük kızı orada bırakamamışlardı… Demek hala iyi birileri vardı ve bir ihtimal bile olsa dünyayı iyileştirebileceğimize olan inancımızı kaybetmememiz gerekiyordu…

Dünya aslında güzel bir yerdi. Onu daha da güzelleştirmek, dünyaya iyilik tohumları atmak bizim elimizdeydi.

BİTMEYEN MÜREKKEPLER

Nehir Ekşi

Elindeki kalemi, tutturduğu hafif bir ritimle dizlerinin üstünde duran deftere vurup aynı işlemi tekrar tekrar yaparken gözlerini yüzlerce insanla dolu olan meydanda gezdirdi. Sürekli dönüp dönüp fiziksel özelliklerinden dolayı ona bakan insanlara aldırmamaya çalışarak gözlem yapmaya devam etti.

Annesine bu serin havada dondurma aldırmayı başaramamış bir çocuğun ağlama sesleri, sokakta satış yapan seyyar satıcıların bağırışları, bir yere ulaşmak için aceleyle koşturan birçok insan ve az ötedeki durakta otobüs beklerken kendini anlık bir sohbete bırakan, kırkını geçirmiş birkaç adamın konuşma sesleri bütün meydanı dolduruyordu.

Akşın ise kendini bütün bu dünyaya kapatmış ufacık bir malzeme bekliyordu. Sonra birden buna ihtiyacını olmadığını hatırlayarak elindeki kalemle deftere vurmayı kesti ve boş satırları kendi düşünceleriyle doldurmaya başladı. İlk cümleleri her zamanki gibi

"Bir adamın susmayan düşünceler diyarından merhaba…" oldu.

Ardındansa kalemi ona durup düşünmeye fırsat vermeden kâğıdın üstünde kaymaya devam etti.

"Bugün çoğu günlerin aksine bu diyar bomboş. Sizin de ortak olduğunuz bu ilginç dünyanın sahibi bugün gördüklerinde anlatılası bir değişiklik bulamadı, konuşulmaya değer bir anlam

da yükleyemedi. Kısacası bugün bilinen dünyanın insanları her zamanki gibi kısır döngülerine kapılmış bir haldeler ve bize bir gösteri sunmadılar...”

Eli hiç durmadan kâğıtta hareket eden Akşın, kendini kelimelerine kaptırmışken yazdıkları başta bir cümle sonra bir paragraf ardındansa bir sayfa dolusu kelime oldu. Daha sonra ise bu kelimeler arka arkaya dizilip bir tren halini aldı ve bütün vagonlar dolduktan sonra uzun bir yolculuğa çıkmak için kalkışa geçti.

Kendini kelimelerine bırakmış olan Akşınsa başı defterine gömülü, düşünceleri kafasında bir bir uçuşur bir halde olduğu için yanına oturan adamı ancak konuşmaya başladığında fark edebildi.

“Sen ne yazıyorsun öyle evlat?”

Bu soru karşısında yerinden sıçrayan Akşın sebepsiz bir paniğe kapılarak

“Hiç-hiçbir şey.” diye kekeleyip elindeki defteri çantasına attığı ve çantasını da omzuna astığı gibi oradan ayrıldı. Ama o hızlı bir şekilde ezbere bildiği yollarda yürüyüp evine doğru ilerlerken arkasından her zaman hissettiği korkusu da onunla birlikte gelmeye başladı. Her an biri tarafından izlendiği hissinden bir türlü kurtulamamış ve bu korku artık onunla beraber yaşamaya başlamıştı.

Bu yersiz korku onu evine kadar takip ederken yoldan geçenlerin ise beyaz saçları, beyaz kirpikleri ve açık renkli teni yüzünden ona bakmaları işini hiç kolaylaştırmıyor aksine bu düşüncelerini kuvvetlendiriyordu. Bedenine zehir gibi yayılıp duran bu histen ise ancak kendini güvende hissettiği tek yere yani evine vardığında içinden atabildi.

Kapıyı ardından kapatıp rahatlayan bedeniyle birlikte sakin bir şekilde odasına ilerlemeye başladığında ise gözüne çarpan kahvaltı masasıyla annesi uyanmadan eve varma planının çöp olduğunu fark etti. Oysaki kimse uyanmadan eve varacağına gayet emindi.

Karşılaştığı sinirli bir çift göz, yiyeceği azarı belli edercesine üzerine dikildiğinde tek diyebildiği kısık sesli bir

"Günaydın." oldu ama bu karşısında iki eli de belinde duran kadının üstünde hiçbir etki yaratmadı.

"Yine sabah sabah defterine bir şeyler karalamaya gittin değil mi? Sana kaç kere daha söyleyeceğim giderken bana da haber ver diye! Böyle hiçbir şey demeden çekip gidince endişeleniyorum, biliyorsun."

Annesinin bu sözleri üzerine omzunda yere düşmek için can atıyormuş gibi duran çantasını tahta parkenin üzerine bırakan Akşın, yavaş adımlar ile karşısında duran kadına doğru ilerlerken aynı zamanda kendince geçerli olan savunmasını da açıklamaya başladı.

"Ben uyandığımda sen uyuyor oluyorsun, bende boşuna uyandırmak istemiyorum. Hem uzak bir yere de gitmiyorum ki biraz yürüyüp geliyorum. Sende her sabah benim için endişelenmeyi bırak artık. Ben gayet iyiyim."

Biraz azarlı, biraz nasihatle ve biraz da sevgi dolu geçen bir konuşmanın ardından odasına varabilen Akşın, kendini yatağına attığında aklında hâlâ yarım kalan yazısından başka bir şey yoktu. Bütün zihni yazmaya her başladığında kurduğu cümle gibi susmayan düşüncelerle süslenirken çantasındaki defteri çıkarıp bu düşünceleri sayfalarına dökmesine engel olan tek şey aklına gelen dönem ödevi oldu.

Son teslim tarihi yarın olan ödevi onun bu düşüncelerinin hızla yön değiştirmesine neden olduğunda ise uzandığı yatağından kalkıp çalışma masasına geçti ve hemen sağ tarafta duran kâğıt yığınından bir tanesini önüne alıp düşünmeye başladı. Elindeki kalem artık bir totem gibi o fark etmeden her zamanki ritmiyle masaya çarpmaya başladığında ise bu seferki vuruşları diğerlerine göre daha kısa sürdü ve düşüncelerinde ulaşmaya çalıştığı o kelimeleri tahmininden daha hızlı bulup onları kâğıda dökmeye başladı.

Kaleminin kâğıda sürtündüğü her saniye çıkardığı ses, güneş batana kadar bütün odayı esir alırken saatler içerisinde silinen, yeniden yazılan ve beğenilmeyip bir köşeye atılan cümlelerin sonunda ortaya Akşın'ın kendine ancak kabuk ettirebildiği iki buçuk sayfalık bir yazı çıktı.

Bu uzun soluklu maratonun ardından oldukça yorulduğunu hisseden Akşınsa başka bir şey yapmaya mecali kalmadığı için çantasını hazırlayıp alarmını kurduktan sonra uyumak için yatağına girdi. Zihni her zamankinin aksine ona çok direnmediğinden de uyuması en fazla birkaç dakikasını aldı.

Ertesi sabah ise gün tahmin ettiğinden çok daha hızlı başlamıştı. Kurmayı unuttuğu alarm yüzünden olması gerektiğinden daha geç uyandığı için iki ayağı bir pabuca girmiş ve kendini, eline ne geçtiyse giyip çantasını sırtına attığı gibi sokakta bulmuştu. Yaklaşık yarım saatlik yolu nasıl yirmi dakikada arşınladığının ise hiç farkında değildi. Neyse ki dersine geç kalmamış hatta 10 dakika erken varmıştı.

Geç kalmadığını anladığında ise derin bir nefes alıp rahatlamak adına kafeteryanın yolunu tuttu. Hızlıca kendine bir tane filtre kahve aldıktan sonra da boş masalardan birine oturup

soluklanmaya başladı. Nefesleri düzene girip rahatladığında ise bir yandan kahvesini içmeye başlarken bir yandan da bir şeyler yakalarım iç güdüsüyle gözlerini etrafta gezdirmekten alıkoyamadı. Ama gözüne çarpan tek şey sadece bir gazetenin üstünde kalın puntolarla yazılmış olan sıradan bir yazıdan ibaret oldu.

Büyük bir merakla masanın üstünde duran gazeteyi önüne çektiğinde ise okuduğu ilk cümlede 'sıradan' olarak nitelendirdiği bu kelimeler cümbüşünün kendi satırları olduğunu fark etmesi onu derin ve etkili bir şok dalgasının tam içine itti. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikri olmadan okuduğu her satırda kendi cümlelerin tanıdıklığı ona eski bir dostu görmenin huzurunu bahşetse de içinde dağ gibi büyüyüp bütün düşüncelerini kaplayan korku ve endişesi bu huzuru tek hareketiyle ezip geçti.

Düşünceleri bir buzluğa kapatılmış gibi donup kaldığında ise bütün bedeni hareket edemez hâle gelmişti. Yapabildiği tek şeyse gözlerini önündeki gazete parçasına dikip aklında bin bir tane senaryo kurmak olmuştu. Önce bu yazıyı annesinin bastırdığını düşünse de bu fikrinden vazgeçmesi sadece birkaç saniyesini aldı. Annesi ona sormadan asla böyle bir şey yapmazdı. Üstelik yazdığı yazıları bir kez bile okumuşluğu yoktu. Ardından arkadaşı Bera'nın bunu yapmış olabileceğini düşündü fakat çok geçmeden arkadaşının böyle bir zahmete girmeyeceğini fark ederek bu düşüncesinden de vazgeçti.

Birkaç dakikalık düşünüşten sonra ise bir sonuca varamayarak defterini eline alma ihtiyacı hissedip çantasını açtı ama aradığını ne kadar çantanın içini dışına çıkarsa da bulamadı. Gittikçe büyüyen endişesi iyice paniklemesine neden olduğundaysa son olarak dün sabah eve giderken düşürmüş olabileceği ihtimalini

varsaydı. Bu durumda pekâlâ bu çevrede oturan herkes onun yazısını bastırmış olabilirdi. Elinden bir şey gelmeyeceğinin farkına vardığında da çaresizce bu durumu kabullenip çantasını topladı ve içinde 'Belki evde bırakmışımdır.' umuduyla amfinin yolunu tuttu.

Burada hiç arkadaşının olmamasının verdiği rahatlıkla, biriyle karşılaşma kaygısı olmadan üniversitenin koridorlarını arşınlarken hızlı bir şekilde sınıfına girip kimseye aldırmadan boş bulduğu ilk yere oturduğunda aklında hâlâ kendisi için bir servet değerinde olan defteri vardı. Kelimeler onun hazineleriydi. Defterde yazanlarsa o hazineyle yarattığı bambaşka bir dünya. Şimdiyse kendinden başka kimsenin söz sahibi olamadığı o dünya yanıp kül olmuş gibi hissediyordu ve bu onun için paha biçilemez derecede kötü bir durumdu.

Bu karmaşık ve acı dolu düşüncelerinden onu kurtaran şeyse amfinin kapısının gürültülü bir şekilde açılması oldu. Gözleri istemsiz bir şekilde kapının olduğu tarafa döndüğünde öğretmeninin, yanında yaşlıca bir adamla içeri girdiğini gördü.

Bakışlarını öğretmeninde kısaca gezdirdikten sonra yanındaki adama çevirdiğindeyse ikinci bir şaşkınlık kollarını açarak onu karşıladı. Yüzündeki kırışıklardan birçok şeyi tecrübe edindiği ve çok şeyler gördüğü her halinden belli olan bu adam, daha dün meydanda yanından koşarak kaçtığı adamdı. Elleri iki yana sarkmış, üstünde koyu kahverengi bir ceket, yüzünde hafif gülümsemesiyle tam karşısında duruyor ve amfide bulunan bütün öğrencileri sanki bir bakışıyla çözebilirmiş gibi gözlerini tek tek üzerlerinde gezdiriyordu.

Yüzünde sabit bir ifade ile bütün öğrencileri tek tek süzüp onlara hafif bir baş selamıyla 'merhaba' derken gözleri Akşın'ı

bulduğunda diğerlerinin aksine onda uzunca bir süre oyalandı. Bu süre içinde ise yüzündeki hafif tebessüm yerini kocaman, bilmiş bir gülümsemeye bıraktı. Akşınsa ne olduğunu anlamadan sessizce olduğu yerde duruyordu.

Adamın amfide dolaşan gözleri tekrardan sınıftaki sorumlu öğretmene döndüğünde ise öğretmen bunu bekliyormuş gibi sınıftaki bu yabancı kişiyi öğrencilerine tanıtmaya başladı.

"Arkadaşlar, dersimize başlamadan önce sizi, bugün üniversitemizin konuğu olan Kaner ARKUT ile tanıştırmak istiyorum. Kendisi ülkemizdeki önemli köşe yazarlarından biridir. Ayrıca kendisi köşe yazarcılığı dışında pek çok dalda eser vermiş önemli bir yazarımızdır. Bugünkü dersimizde Kaner Bey, sizin merak ettiğiniz soruları cevaplayacak ve haber, roman, hikâye ve bunun gibi daha birçok türde, yazar olmak isteyen arkadaşlar varsa onlara bu yolda yardımcı olacak. O yüzden şimdilik sözü Kaner Beye bırakıyorum."

Adının Kaner olduğunu öğrendikleri adam, konuşma sırasının ona geldiğini anladığında olduğu yerden bir adım öne çıkıp gözlerini yeniden kısa bir şekilde amfide gezdirdikten sonra konuşmasına başladı.

"Öncelikle herkese merhaba. Öğretmeniniz zaten beni size tanıttığı için ben tekrar etmeye gerek duymadan direk sizin sorularınıza geçmek istiyorum. Çünkü şu anlık aklımda özel olarak size anlatmayı düşündüğüm bir şey yok ama ilerleyen vakitlerde olursa hep beraber konuşuruz. O yüzden şimdi sorusu olan varsa alabilirim."

Kaner Beyin konuşması sırasında herkes ses çıkartmadan onu dinlerken bu sessizlik konuşma bittikten sonra birkaç saniye

daha devam etti. İlk soru ise Akşın'ın iki sıra arkasında oturan açık kumral saçlı, ufak tefek bir kızdan geldi.

"Ben yazmaya kaç yaşında başladığınızı çok merak ediyorum. Birçok kişiye göre iyi bir yazarsınız ve bu noktaya gelmenizin kaç yılınızı aldığını öğrenmek istiyorum."

Kızın saf bir merakla sorduğu bu soru Kaner Beyin gülümsemesini sağladığında herkes sorunun cevabını almak ister gibi amfinin ortasında onlara bakan adama döndü. Kaner Beyse önündeki gençleri merak içinde bırakmayarak kızın sorusuna olabildiğince cevap vermeye başladı.

"Açıkçası kendimi bildim bileli yazı yazdığım için buna tam olarak kaç yaşında başladığımı hatırlamıyorum ama daha net bir cevap vermek gerekirse 7-8 yaşlarında falan olmalı. Bu noktaya gelmem ise sayamadığım kadar çok yılımı aldı ama şikâyetçi olduğum söylenemez. O yüzden bu soruya ancak şöyle cevap verebilirim; eğer üstünde olduğunuz yolu severek yürürseniz o yol mutlaka biter. Yolun ne kadar uzun ya da ne kadar kısa olacağı size kalmış bir şey."

Akşın ve sınıftaki diğer bütün öğrenciler pür dikkat karşılarındaki adamı dinlerken bunun gibi birkaç soru daha geldi. Kaner Bey o soruları da aynı ciddiyet ve samimiyetle cevaplamıştı. Öğrencilerin hepsi geçen saniyelerde kendilerini daha da rahat hissederken soruları ve hevesleri de gitgide artıyordu. Sonra aralarından birinden ilginç bir soru daha geldi.

"Peki, Kaner Bey sizce bir insana yazmak için ne gerekir?"

Arkadaki öğrencilerden birinin sorduğu bu soru, açık ara farkla sorulan en ilginç sorulardan biri olurken herkesin gözleri yeniden önlerinde ışıltılı gözlerle kendilerine bakan

adama döndü. Kaner Beyse gözleri hafif bir tebessümle Akşın'ı bulurken yeniden konuşmaya başladı.

"Açıkçası sorduğun soru bu zamana kadar duyduğum en güzel sorulardan biri. Daha önce hiç bu konu hakkında düşünmemiştim ama soruna yeni keşfettiğim birinin düşünceleriyle cevap vermek istiyorum. Çünkü benim fikrimce bahsettiğim bu kişinin kelimeleri, tam bu sorunun cevabı için yazılmış gibi. Yazı yazmak için susmayan düşünceler gerekir..."

Kaner Beyin ağzından çıkan son cümle çantasının fermuarıyla oynayan Akşın'ın hızlı bir şekilde kendisine dönmesini sağlarken artık ona fazlaca tanıdık gelen şaşkınlığın yeniden onu ele geçirmesine de engel olamamıştı. Akşın, bugün ömrü boyunca yaşadığı şaşkınlıkların çok daha fazlasını hissetmişti ve üstelik daha gün bitmemişti bile. Bütün bedeni hareket etmeyi kesen Akşın'ın tek yapabildiği şeyse karşısında onun cümlelerini dile getiren adama bakmak oldu. Böylece hissettiği şaşkınlığa rağmen kafasında bugün kendi yazılarını gazetede görmüş olması hakkında kuvvetli bir tahmin oluştu.

Kaner Beyse Akşından aldığı bu tepki karşısında yeniden gülümseyerek gözlerini diğer öğrencilere çevirdi ve konuşmasına devam etti.

"Susmayan düşünceleri olan bir insanın, bitmeyen mürekkebi vardır, arkadaşlar. Bu mürekkeplerde sadece önlerindeki kâğıtları çizmez aynı zamanda dünyayı da boyarlar ve bu dünya, bizim zihnimizde yer edinerek bizi yeni maceraların yolcuları yaparlar. Ayrıca ben insanda yazı yazmak için bir parça delilik de olması gerektiğini düşünürüm. Çünkü o bir parça deliliğin içinde hem bizi daha ileriye götürecek olan cesaret, hem yolu yarıda bırakmamıza engel olup devam etmemizi sağlayacak

olan heyecan hem de dikkatli olmamızı sağlayan korku vardır ve en nihayetinde bizim ortaya iyi bir yazı çıkarmamızı sağlayan şeylerde bunlardır."

Kaner Beyin verdiği uzun soluklu cevap bütün öğrencileri etkisi altına alırken bu cevaptan sonra öğrencilerden birkaç soru daha geldi. Kaner Bey bu soruları da aynı şekilde cevaplarken öğrencilerin soracak sorusu kalmadığında zaten dersin sonuna gelmişlerdi. Herkes yavaş yavaş olduğu yerde eşyalarını toplarken Akşın ise vakit kaybetmeden büyük bir aceleyle kapıdan çıkmak üzere olan adamın arkasından ilerledi. Sesini duyurabilecek bir mesafeye geldiğindeyse konuşmaya başladı.

"Kaner Bey bir dakika bekleyebilir misiniz?"

Akşın'ın sesi, önünde sırtı kendisine dönük olan adama ulaştığındaysa Kaner Bey durdu ve acele etmeden arkasını döndü. Biri yaşlı biri genç iki adam da göz göze geldiklerinde ise Akşın konuyu hiç uzatmadan aklındaki soruyu adama iletti.

"Dün ben meydanda yazı yazarken yanıma oturan adam sizdiniz değil mi?"

Akşın'ın bu sorusu, karşısındaki adamda ilgiç ama samimi bir yüz ifadesi oluştururken Kaner Bey onu başıyla onayladı ve

"Bendim." diyerek kısa bir cevap verdi. Bu onayı duyan Akşınsa vakit kaybetmeden yeni bir soru daha sordu.

"Peki, ben dün oradan ayrılırken defterimi düşürmüş olabilir miyim? Yani siz hiç gördünüz mü?"

"Sen düşürmüş olabilirsin bende görmüş olabilirim ama bence asıl sormak istediğin soru, başka bir soru."

Kaner Beyin yüzünde oluşan bilmişlik ifadesi Akşın'ın gerilmesine neden olurken bunun aksine söyledikleri bir hâyli cesaretlenmesini sağlamıştı. Akşın da bu cesaretten güç alıp üçüncü sorusunu da karşısında duran adama iletti.

"Benim yazımı gazetede yayınlayan siz miydiniz?"

Konuşma iki adamında istediği noktaya vardığında Kaner Bey çok şey söylemek ister gibi duran ifadesine tezat sadece bir baş onayı vermekle yetindi. Akşın da aldığı bu onay karşısında tekrardan konuşmaya başladı.

"Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Güzel yazıların vardı ve güzel yazılar paylaşılmaya değerdir. Aynı zamanda zihninde uçuşan kelimelerden kâğıda döküp ortaya çıkardıklarında şahit olunmaya değerler."

Kaner Beyin verdiği cevap karşısında birkaç saniye kalakalan Akşınsa konuşabildiğinde ağzından bir soru cümlesi daha çıktı.

"Neden bana sormadan yaptınız, peki? Yazımı bastırmadan önce bana sormanız gerekmez miydi?"

"Haklısın sormam gerekirdi ama bende şimdi tam olarak onu yapacaktım. Eğer sende kabul edersen yazdıklarını anlaşmam olan gazete ve dergilerde senin isminle bastırmak istiyorum. Kabul etmezsen de bugün senden habersiz bastırılan yazının karşılığını geri verebiliriz."

"İyi de insanlar neden benim yazılarımı okusun ki? Onlar benim sadece öylesine yazdığım şeyler, çok da bir numaraları yok."

Akşın'ın verdiği bu cevap karşısında gülümsemesi iyiden iyiye genişleyen adam elini cana yakın bir tavırla ona cesaret

vermek ister gibi karşısındaki genç oğlanın omzuna koyarak yeniden sözü devraldı.

"Kendine bir şans vermeden küçümsememelisin. Eğer yazdıklarının beğenilip beğenilmeyeceği hakkında bir endişen varsa onları isim vermeden de yayımlayabiliriz. Bir süre her zaman yaptığın gibi yapıp insanları gözlemlersin, insanların düşünceleri hakkında küçük bir araştırma yapıp kendine inandığındaysa isminle yayımlamaya başlarız. Tabi senin açından tek sıkıntı buysa."

Akşın duydukları karşısında kendine düşünmek için birkaç dakika verirken Kaner Bey bunun aceleyle alınamayacak bir karar olduğunu bildiğinden tek kelime etmeden sessizce olduğu yerde durup merakla Akşın'ın vereceği cevabı beklemeye başladı. Bu birkaç dakikalık bekleyişin ardındansa kaybedecek bir şey olmadığının fikrine varan Akşın, yeniden konuşmaya başladı.

"Pekâlâ, kabul ediyorum ama ben haber verene kadar ismimi kimse bilmeyecek ve ne zaman olursa olsun bu işten çıkabilme hakkı istiyorum. Ayrıca defterimi de geri istiyorum."

Aldığı olumlu cevap karşısında mutlu olduğu her halinden belli olan Kaner Bey cebinden bir kâğıt çıkarıp üstüne numarasını yazdıktan sonra kâğıdı Akşın'a uzattı ve içten bir şekilde

"Sen nasıl istersen öyle olsun. Ben seninle bu numaradan iletişime geçer, nasıl ilerleyeceğimiz hakkında sana bilgi veririm. Gerisi senin susmayan düşüncelerine ve kalemine kalmış bir şey." dedi.

Kaner Bey son cümlelerini söyleyip defterini sahibine teslim ettikten sonra oradan ayrılırken her şey gerçekten de anlattıkları gibi oldu. Akşın'ın yazıları önce isimsiz bir şekilde

gazete ve dergilerde yayımlandı ve bu bir süre böyle devam etti. Bu süre içindeyse Akşın en iyi yaptığı şeyi yapıp insanları gözlemledi. Hatta birkaç kez onlara sorular bile sordu. Bu soruların hiçbirinden olumsuz bir dönüş almayınca da isminin verilebileceğini açıkladı. Akşın'ın yazıları uzun bir süre de isimli bir şekilde yayımlanmaya devam edildi.

Geçen günlerin ve ayların ardındansa yazıları artık herkes tarafından okunmaya ve sosyal medyada yer almaya başladı. Sosyal medyaya da böylece adım atmış olan Akşın'a yaklaşık bir buçuk yılın sonunda başka gazete ve dergilerden de teklifler gelmeye başlamıştı. Günler ilerledikçe daha da çok gelişen Akşın ise kafasında dönüp duran o susmayan düşünceleri insanlarla paylaşma korkusunu her gün daha fazla zihninin karanlık kısımlarına gömdü ve geçen yılların ardından bu korkunun yerini tecrübe dolu gülümsemeler aldı. Geriyeyse sadece düşüncelerinin şarkısı kaldı ve bu şarkı Akşın dünyadaki ömrünün sonuna gelene kadar onu hiç yalnız bırakmadı.

YALNIZ İNSAN

Nehir Kaya

Büyükler küçükleri ezer, küçükler ezildikçe büyür.

Yardım için en çok konuşana koşar, az konuşanı yok sayarız.

En sağır olanımız en çok konuşan, az konuşanımız en iyi duyanlarımızdır.

Sonunda işten çıktım, yürüyorum caddede. Bugün bayram, diğer arkadaşlar kutlama için erken çıktılar ama benim nasıl olsa ne kutlayacak param ne de kimsem var. Caddedekiler hızlı hızlı bir yerlere yetişme peşindeler. Çarpan, sürtünen insanlar, yan yan bakanlar, karşıdan gelenlerden bazıları ile göz göze gelme, gözlemlendiğini hissettiren rahatsız edici bakışlar… Bıktım bu insan kalabalığı içinde yürümekten. Kendime sessiz bir köşe buldum ve beklemeye başladım. Arabalar hızla birikiyor, trafik kitlenmiş. Araba içinde gülüşen aileler ve arkadaşlar gördüm. Bir sürü kutu var arabanın içinde. Keşke benim de hediye alıp "Bu senin için, umarım beğenirsin." diyebileceğim birileri olsaydı. Hediye vermeyi bile bilmem ben. Tek göz, kirli bir odada kendimle yaşamaktayım buna yaşam denirse tabi. Gerçi maddi durum mutluluğu engellemez tabi yanlış anlamayın lütfen. Sonuçta bir olay olmuştu eskiden bilir misiniz? Zengin bir beyaz eşya satıcısı varmış. Bu kişinin dükkânın önünde dilenen kirli, uzun saçlı, kafatası gözüken üstü başı kötü bir yoksul insan varmış. Ona para veren de pek olmazmış. Sonra dükkân sahibi, adamı müşterilerini rahatsız ettiği için sürekli

kovmuş. Bir akşam dükkânı soymaya gelen 2 kişiyi görmüş yoksul olan adam. Adam ona ne kadar kötü davransa da insanlık namına onları engellemeye çalışmış ama adamlar ondan daha güçlüymüş ve yoksul adamı ağır yaralamışlar ve hastaneye kaldırılmış. Ertesi sabah dükkânı açmaya geldiğinde adam onu göremeyince tuhaf olmuş, içini huzursuzluk kaplamış ve kamera kayıtlarına bakmaya gitmiş. Dükkânını korurken iki adam tarafından dilencinin bıçaklandığını görmüş ve içini hüzün kaplamış. Ama ne yazık ki daha sonra adamcağızın ölüm haberi gelmiş ve dükkân sahibi anlamış ki her şey görünüş değildir. Şu ana kadar öğrendiğim en iyi ders bu olabilir. Mesela alt kat komşularım. Bir kız, bir erkek çocuklu karı koca. Evde bağırış çağırış dışarıda ise canımlar cicimler. Karşı kaldırımdaki restoran ve lokantalar tıka basa dolu. Özel yemekler, aile arası sohbetler, sevgililer. Garsonlar durmaksızın sipariş alıyor ve servis yapılıyor. Bu insanları izlemeye daldım istemsizce dakikalarca. Ortalık biraz daha sakinleşmeye başlayınca tekrar yola koyuldum. Mağazaların önünden geçiyorum şimdi de. Bazıları alışverişi son ana bırakmış anlaşılan. Aceleyle bir şeyler alıyorlar, çalışanlar ise yavaş yavaş dükkânları kapatmaya hazırlanıyorlar. Acaba seni bekleyen insanların olması nasıl bir duygu ki? Hava etrafa sahte bile olsa mutluluk saçıyor sanki. Peki, bana niye bulaşmadı bu ruh hali? Yoksa Tanrı bile beni umutsuz vaka olarak mı görüyor? Şurada küçük bir fotoğrafçı gördüm sanki. Vitrinde gülümseyen insanların fotoğrafları var. Kim bilir ne yapıyorlar şimdi? Acaba bu resimlerde yüzlerdeki koca tebessümler, gülen gözler hala durmakta mı yoksa yerini yaşlar mı almış? Benim hiç gülümsediğim bir fotoğrafım olmadı. Ben okulda da sokakta da arkadaşlarımla ile birlikteyken bile dışlandım. Az ağlamamışımdır anamın dizinde. Belki rahmetlinin ölümünü bu

saçma dertlerimle ben hızlandırmışımdır. Anam ben üzüldükçe daha çok üzülüyordu. Ona da hayatı zindan ettim. İnşallah hakkını helal etmiştir, özür dilerim anneciğim.

Ben küçücük bir çakıl taşıyım koca evrende. Yalnızlık çekmemiş anlamaz derdimden. Sessizliğin korkusunu da bilmez. Nasıl koşulur aynaya karşıda birini görebilmek için. Şemsiyeler bile tek kişinin altına girebileceği şekilde yapılmışken. Geniş siyah kanatları ile tepeme çökmüş bir kuştur yalnızlık. Ben ise her daim hayalettim, kimse görmedi veya görmek istemedi beni. Yine kimsesiz ve hediyesiz bir yeni yıl. Hava kararmış, karanlık çökmüş. Göz gözü görmüyor, ölüm sessizliği çökmüş. Ve ben çok sıkılıyorum. Belki de ben elmas olan gizli çakıl taşlarındanımdır.

RÛZNÂME

Nesibe Feyza Şerefoğlu

Bizim için küçük ve önemsiz gibi görünen şeyler başkaları için çok önemli olabiliyordu. Kimisi için bir fotoğraf, kimisi içinse bir günlük gibi…

Çocukluğumdan beri sahaflarda dolaşmayı hep çok sevmişimdir. İnsanların güzel bulup altını çizdiği cümleleri okumak beni mutlu ederdi. Sahafı dolaşmak için yine sabahın erken saatlerinde sıcacık evimden çıkıp gelmiştim. Yürümekten yorulduğum için sahafın bir köşesinde durup soluklandım. Aradan birkaç dakika geçtikten sonra hem yeterince dinlendiğimi düşündüğümden hem de sıkıldığımdan rastgele iki kitaplığın arasına daldım. Kitaplıkların arasından geçerken yanlarından geçtiğim kitapları inceliyordum. Aralarında okuduğum o güzel kitapları görmek içimde tarif edilemez bir mutluluk uyandırıyordu.

Kitapları incelediğim sırada gözüme isimsiz bir kitap ilişti. Kitabı rafların arasından çıkarıp aldığımda kitabın eskimiş görüntüsü beni daha çok kendine çekti. Dışındaki cilt deridendi ve kenarında dikişler vardı. Kapağını usulca açıp içini incelemeye başladım. Dışındaki cilde kıyasla kitabın sayfaları daha iyi durumdaydı. Birkaç sayfasını okuduktan sonra bunun kitap değil eski bir denizcinin günlüğü olduğunu fark ettim. Sayfalar ilerledikçe denizcinin düşünceleri daha da karamsarlaşıyordu. Günlüğün her bir sayfasının altına eşine hitaben yazdığı şiirler ve sözler vardı. Çoğu ona duyduğu özlemi anlatıyordu.

Eşi Ankara'daydı kendisi ise İstanbul'da. Günlüğün sonlarına yaklaşırken sayfaların arasına sıkışmış bir not kâğıdı buldum. Kâğıdın kenarları hafiften sararmaya başlamış, çok güzel bir el yazısıyla da bir adres ve adresin hemen altına da "Çiğdem Akel" yazılmıştı. Not Kâğıdını günlüğün arasına koyup geri kalan sayfalarını okumaya başladım. Bir süre sonra günlüğün son sayfasına gelmiştim. Günlüğün sahibi olan adam kanser olduğundan ve çok fazla zamanı kalmadığından bahsediyordu. Son zamanlarında eşinin yanında olamadığı için kendini suçladığını ve bu günlüğün eşine bir özür yerine geçebileceğine inandığı için ona verilmesini istediğini yazmıştı. Bulduğum not kâğıdını sayfaların arasından çıkardım. Eşinin yaşadığı yerin adresini yazdığını düşündüğümden adresi internette arattım. Konum Ankara'daki küçük bir köyü gösteriyordu. Buraya arabayla yaklaşık bir buçuk saatlik bir mesafedeydi. Telefondan konumu biraz daha araştırdım. Günlüğü istenilen kişiye ulaştırabilir miyim bunu bile bilmezken hiç gitmediğim yerlere gidip bu günlüğü birilerine ulaştırmaya çalışıyordum. Belki boşa kürek çekiyordum fakat içimden bir ses günlüğü götürmem gerektiğini söylüyordu. Hızlı adımlarla sahaftan çıktım. Rüzgârın yüzüme sertçe çarpmasıyla belime kadar uzanan saçlarım arkaya doğru savruldu. Soğuk hava tıpkı bir diken gibi tenime batıyordu fakat aldırış etmedim. Rüzgarla mücadele ederek sonunda arabama ulaştım. Telefonumdan konumu açıp yola koyuldum. Yaklaşık bir saat kırk dakika sonra köye ulaşmıştım.

Köyün yolları çok düzgün olmadığından arabayla yola devam edemeyeceğimi anladım ve arabayı uygun bir yere park ederek indim. Etrafa baktığımda iki yaşlı teyzeyle göz göze geldim. Onlara sormanın iyi bir fikir olduğuna karar verip yanlarına gittim. "Merhaba, Çiğdem Akel'i tanıyor musunuz acaba?"

Teyzelerden birinin gülen yüzünün düştüğüne şahit oldum. "Tanırız tabii. Çok sevdiğimiz bir arkadaşımızdı fakat eşinin ölümünden sonra üzüntüden hasta düşüp vefat etti. Neden sordun kızım? Bir şey mi oldu?" Söyledikleriyle hayal kırıklığına uğrarken, bunu düşünemediğim için kendime kızdım. "Yok teyzeciğim bir şey vermek için gelmiştim sadece. Kusura bakmayın üzdüm sizi de. Başınız sağ olsun." Tam arkamı dönüp gidecekken diğer teyze seslendi. "Yavrum eğer vermek istediğin şeyi Çiğdem'e vermek zorunda değilsen aha bak şu ilerideki beyaz evde büyük kızı Çisem çocukları ile yaşıyor gidip onlara verebilirsin." dedi parmağıyla bir evi işaret ederken. İçimdeki umutsuzluk yok olurken hızlıca teşekkür edip beyaz eve doğru koştum.

Eski ahşap kapının önüne gelince kapıyla bakıştım bir süre. Heyecanımı yenip kapıyı tıklattım. Kapı hiç bekletilmeden aralandı. Kapının arasından kafasını uzatmış meraklı ve tedirgin bir şekilde beni inceleyen kıza baktım. On üç ya da on dört yaşında olmalıydı. "Merhaba birine mi bakmıştınız?" Kafamı onaylarcasına sallayıp "Çisem Hanıma bakmıştım." dedim. Kafasını içeriye doğru uzatıp "Anneeeee" diye seslendi. Aralık olan kapı biraz daha açıldığında kız kapının önünden çekildi. "Buyurun?" dedi gençten bir kadın sesi. O da meraklı gözlerle yüzümü taramaya başlamıştı. "Merhaba Çiğdem Akel'e vermem gereken bir şey vardı fakat bir süre önce vefat ettiğini söylediler ve buraya yönlendirdiler. Siz büyük kızısınız sanırım?" Kadınında gözleri dolduğunda acılarının tahminimden çok daha büyük olduğunu fark ettim. Günlüğü ona uzattığımda ilk başta anlamayan bakışlarla bana baksa da günlüğü eline alıp incelemeye koyuldu. Birkaç dakikanın ardından anlamış olacak ki yüzünde acı bir gülümseme peyda oldu. "Çok teşekkür ederim

bunu bize getirdiğiniz için. Annem burada yazanları görememiş olsa da babamı yazdıkları sayesinde kalbimizde yaşatmaya devam edebileceğiz." O an kadının yüzündeki müteşekkir ifade beni de tatmin etmişti. Bir daha onu göremeyecek olsalar bile cümlelerinin sıcaklığını her zaman hissedebileceklerdi.

SADECE YAŞA

Nesibe Şahinoğlu

Uyandırılmaktan nefret ediyordum. Art arda çalan zili umursamadan gözlerimi kapattım. Zaten yeteri kadar yorgun ve halsizdim. Uykumu da kaybedemezdim. Belki mahallenin çocuklarıydı, belki de zil hiç çalmamıştı. Ama tahminlerim tutmadı. Zil hala çalmaya devam ediyor, sabrım sınanıyordu. Gözlerimi araladım ve büyük bir hışımla yataktan kalktım. Umarım kapıdakinin iyi bir gerekçesi vardır. Yoksa tüm sinirimi ondan çıkartırdım. Yatağın yanında duran komidindeki gece lambasını açtım. Gözlerimi saate çevirdim. Şaka mıydı? Saat 03.25'i gösteriyordu. Bu saatte kim gelmiş olabilirdi? Kapıya doğru ilerledim. Kapı deliğinden baktım, görünürde kimse yoktu. Kilidi açıp dikkatlice kulpu aşağı indirdim. Karşımda kimse yoktu. Derken bir ses geldi: "Hey! Buraya bak! Buradayım." Kafamı sese doğru çevirdim. Karşımda benden oldukça kısa, siyah saçları alnına dökülen, mavi gözlü, yanakları hafiften gamzeli bir çocuk vardı. Kısaydı ama 10-11 yaşında gibi gözüküyordu. Değişik bir giyimi vardı, dikkatimi çekti. Büyük bir iş adamı havası veriyordu. Neden gelmişti ki? Evsiz olduğunu, sokakta kaldığını düşündüm bir an bu saatte aklıma başka bir ihtimal gelmiyordu. Ama kıyafetlerinin temiz ve düzgün oluşu bu düşüncemi çürütüyordu. Kıyafetlerinin güzel ve özenli olması evsiz olmasını engeller miydi? Neden bu düşünceye kapılmıştım ki? Bilinmezdi. Diğerleri gibi olmaya başlıyordum. Hiç benzemek istemediğim "diğerleri" gibi. Gözlerimi çocuğun üzerinde gezdirdim. Üzerinde beyaz bir tişört, kahverengi

pantolon ve açık kahve bir palto vardı. Sırtında sade, siyah bir çanta vardı. Acaba çantada ne vardı? Az önce çıkardığı siyah kasketini elinde çevirirken bana gülümsüyordu. Şirin bir ses ile: "Merhaba", dedi. Nazik olmaya çalışarak "Merhaba küçük" dedim. "Neden buradasın?" Cevap vermedi. Kısa süre sonra kısık bir sesle "İçeri gelebilir miyim?" dedi. Ne yapmalıydım? Hiç tanımadığım bu çocuğu eve almalı mıydım, yoksa onu kapı dışarı mı etmeliydim? Edemezdim ki. Derin bir nefes aldım. "Geç bakalım" dedim ve kenara çekilerek onu içeri davet ettim.

Salonu gösterdim. İçeri geçti, ayakta bekliyordu. Elimle oturmasını işaret ettim ve karşısındaki koltuğa geçtim. Salonda derin bir sessizlik hâkimdi. Çocuk sessizce yere bakıyor, arada (üşümüş olsa gerek) burnunu çekiyordu. Sessizliği bozarak sordum; "Aç mısın?". Telaşla kafasını kaldırdı, istemediğini belli edercesine elini iki yana salladı. "Ah! hayır, hayır! Ben başka bir şey için geldim." dedi hafif heyecanlı sesiyle. Neydi onu bu kadar heyecanlandıran? Benimle alakası neydi? Az konuşuyor, konuştukça merak ettiriyor, konuşmayı kesiyor başka bir konuya atlıyor ve sonra tekrar asıl konuya dönüyordu. Sinirle soludum. 'Hey! Sakin ol her şeyi anlatacağım." Kaşlarımı çattım. Sesli mi söylemiştim düşüncelerimi? Sanmıyordum. Kafamda deli sorular. "Hayır, sadece seni okudum." Kaşlarım daha çok çatıldı. Çocuk düşüncelerimi okuyordu. "Seni okudum" derken neyi kastediyordu? Sanırım düşüncelerimi anladığını belirtmek istemişti. Fazla üstelemedim. Elbet sorularıma cevap bulurdum. 'Peki, seni dinliyorum. Anlat." Mavi gözlerini bana çevirmişti. Gözlerindeki şaşkınlık okunuyordu. Onu dinlemeyeceğimi düşünmüş olabilirdi. Bende öyle düşünüyordum ama sonra en iyisinin dinlemek olduğuna karar verdim. Ne kaybederdim ki? Hiçbir şey. İşte bu yüzden onu dinlemeliydim. Aslında tamamen

meraktı, bu yüzden onu dinlemek için sebep üretiyordum. Başarıyordum da. Gözlerimi ovaladım, yorgundum, başım ağrıyordu. "Anlatmayı düşünüyor musun?" diyerek sesimi yükselttim. Galiba dalmıştı, sesimle kendine geldi ve konuşmaya başladı. 'Ben Gladya'dan geldim." Gladya mı demişti? Böyle bir yer olduğunu bilmiyordum. "Gladya mı, orası neresi?" Bıkkınlıkla yüzüme bakıp ofladı. Böyle çocuk mu olurdu?

"Galiba her şeyi baştan anlatmam gerekecek. Sen boş ver şimdi Gladya'yı.12 yaşımdayım." Profesör gibi konuşuyordu. Güzel bir diksiyona sahipti. Tuhaftı ama güzeldi. Gülümserken bir anda ciddileşiyor, konuşurken birden sessizleşiyordu. Bir an kendime benzettim. Paralel evrenden ikizim falan mıydı acaba? Bu düşünce gülümsememe neden olmuş, yorgun yüzümde bir gülümseme peyda olmuştu. Konuşmasıyla düşüncelerimden sıyrıldım. "Senin için buradayım. Sana yardımcı olmak için geldim. Bence kendini şanslı saymalısın çünkü mükemmel bir yaşam koçun var." Dayanamayıp kahkahayı bastım. Yaşam koçu mu demişti o? Bana garip garip sanki delirmişim gibi bakıyordu. "Ne bakıyorsun çocuk? Hiç mi gülen insan görmedin?" Başını eğip elleriyle oynarken alçak bir sesle cevap verdi. "Gördüm de neye güldüğünü anlamadım." Alaycı bir tavırla konuştum. "12 yaşında bir yaşam koçum olmasına güldüm." dedim. Yaşam koçum olması için bir yaşam lazımdı. Yaşadığımdan emin değildim. Sadece her insanın yaptığı günlük zırvalıkları yapıyordum. Yorgun oluyor, gülmüyordum. Gülüşlerim içten miydi? Değildi. Yaşıyor muydum? Sanmam. Gözlerine baktım, hala parlayan gözleri vardı. Söndürülmemiş sözleri vardı, bir gün onun gözlerinin ışığının kapatılacağı, sözlerinin gömüleceği gerçeği yüreğimi yaktı. Fakat doğa'nın kanunu buydu. Olması gerekiyordu ve olacaktı. Üstelemedim ve onu

dinlemeye koyuldum. “Ben bambaşka bir evrenden geldim. Dünyayı tanımak istiyorum. Sana yardımcı olmak istiyorum.” Yardım. Yardıma ihtiyacım var mıydı? Saçmalıktı bu. “Benim yardıma ihtiyacım yok küçük. Ayrıca dünya kadar kötü bir yeri neden tanımak istiyorsun?” Tanımamalıydı, üzülmek için fazla küçüktü. Biliyordum üzülecekti. Yüzü durgunlaştı, merakla sordu. “Bilmem, merak ediyorum. Neden dünyanın kötü olduğunu söyledin ki? Gladya’dan Dünya’ya gelen insanlar hep çok güzel olduğunu söylerler.” Merak etmemeliydi. Sanırım buna verebilecek bir cevabım yoktu. Neden kötüydü dünya? Aslında çok cevabım vardı, bu sorunun dile getirmek istemediğim kadar çok cevabı vardı. Tek bildiğim bu dünyanın bana göre olmayışıydı. “Bu soruya cevabım yok. Zamanla öğrenirsin.” dedim ve sustum. Beni onaylarcasına kafa salladı. Arada esniyordu, uykusu gelmişti. Haklıydı, benim de uykum vardı. Koltuğun üzerindeki telefonumu alıp saate baktım. Saat beşe geliyordu, telefonu kapatıp cebime koydum. Odaya gittim, yastık ve battaniye ile salona gelip ona bir yatak hazırladıktan sonra koltuğa bir iki kez vurup yatmasını işaret ettim. Yavaşça doğruldu hiçbir şey söylemeden gözlerime baktı, gelip yattı. Bir derdim daha vardı artık ama güzel bir dertti. En azından şimdilik. Sanki başka derdim yokmuş gibi.

Üstünü örtüp odama geçtim. Tek yaşamanın ayrı bir güzelliği vardı. Kimse seni rahatsız etmiyor, sorgulamıyordu. Bir gecede ne çok şey yaşamıştım. Daha fazla düşünemezdim, uykum vardı. Yatağa uzanıp gözlerimi kapattım, gerisini uyandığımda düşünürdüm. Sabah kolumun çekiştirilmesiyle, seslerle uyanmıştım. Dün gece evime gelen çocuk kolumu çekiştiriyor ve uyandırmak için sesleniyordu. Henüz adını bile öğrenememiştim, gerçi o da benim adımı sormamıştı ama

bana çoğunlukla Toprak Gözlü Kız diye sesleniyordu. Nedeni sormuştum, "gözlerin kahverengi onları toprağa benzetiyorum" demişti. Öyle de kaldı. Adını sormayacaktım. Söylemek istediğinde söylerdi. Gözlerimi açtım ve saate baktım, Dokuz olmuştu.

Bir saat sonra kahvaltı etmiş evin balkonundan karşı binadaki insanları izliyorduk, merak ettiklerini cevaplıyordum. Artık emindim, 12 yaşındaki bir çocuk en iyi arkadaştı. "Bak kadın çok mutlu, insanları izliyor." dedi saf mutlulukla karşı binanın 2. katında oturan Ayten ablayı göstererek. Güldüm, o kadın mutlu falan değildi. Takıntılı bir hastaydı. Yıllar önce insanlar ona zorbalık yaparak zarar vermiş, onu resmen hapse mahkûm etmişlerdi. Ufak bir şey gibi duruyordu, bir zorbalıktan insan bu hale gelir mi dedirtiyordu. Geliyordu. Dışarı çıkamaz, insanlarla konuşamaz bu yüzden tüm gününü insanlara özlemle bakarak, onları izleyerek geçirirdi. Hasta olması mutlu olmasına engel miydi? Belki. "O kadın 4 yıldır dışarı çıkmıyor. Mutlu olduğunu sanmıyorum." dedim çocuğa bakarak. Hızla bana döndü "Yok artık! Gerçekten mi, Neden ki?" "Evet, çünkü o hasta," diye cevapladım. Düşünür gibi yapıp konuştu: "Hasta olması mutlu olmasına engel mi?" diye sordu. Daha kendim bile cevabını bulamamıştım. "Bilmem, belki değildir, belki de öyledir." dedim belirsizce. "Peki, sen?" Duraksadım. "Ben, ne?" "Sen, sen mutlu musun?" Mutlu muydum? değildim. Mutsuz muydum? o da değil.

İşte, tam o an anladım. Hislerimi kaybediyordum, duygularımı hissedemiyordum. Hissizleşiyordum. Bu sanki kalbime cam parçaları batıyor, her düşüncemde daha çok kesik atıyor gibi hissettiriyordu. Bu defa yalan söylemeyecektim. "Ben

ne mutluyum ne de mutsuz. Ben, ben bilmiyorum." Kaşları çatılır gibi oldu, fakat hemen düzeldi. Canım acıyordu. Bu beyin denen şey geçmişi sürekli hatırlatmak zorunda mıydı? Başıma ağrı giriyor, gözlerim yanıyordu. Gözlerimi ellerimle silip derin bir nefes aldım. Birden acı kesilmiş, yerini bir soğukluk almıştı. Az önce hatırladıklarım aniden hafızamdan silinmiş, geçmişi unutmuştum. Çocuğun sesiyle kendime geldim. 'İyi misin? 'İyi miydim? Değildim, "İyiyim" dedim zar zor. "Bir damla suyla yangın söndüremezsin Toprak Gözlü Kız" dedi. Anlamamıştım. Ne diyordu bu? "Ne? Ne demek istiyorsun? "O an daha önce hiçbir çocuğun yüzünde görmediğim bir ifadeyle baktı bana. Şefkatle, o küçük yüreği benden daha şefkatliydi. 'İyi olduğunu söylüyorsun ama değilsin. Hatırlamak istiyorsun ama unutuyorsun. Sanki, sanki koca bir yangını bir damla suyun söndüreceğine inanıyor gibisin. "Haklı söze ne denirdi ki? 12 yaşında olmasına rağmen bilgeydi hem de fazlaca. Sustum. Bir anda tekrar konuşmaya başladı. Yine farklı bir konuya atlamıştı. "Şunlara bak, çok tatlılar aşkla, sevgiyle bakıyorlar, konuşuyorlar" dedi sokak ortasında birbirine bağırıp, atışan çifte. Çokbilmiş bir çocuktu, kendi çocukluğumu görüyordum onda. "Onlar tartışıyorlar ve anlaşabildiklerini sanmıyorum." dedim sakince. 'Olabilir, sevgi anlaşmak mıdır?" dedi. "Sevgi anlaşmak değildir." dedim düşünmeden. Aklıma o şarkı gelmişti. "Sence aşk ve sevgi nedir?" Fazla meraklıydı. "Aşk bir Rus ruletidir küçük." anlamaz gözlerle bakıp, sordu. "O da ne?" Kısaca Rus ruletinin ne olduğunu anlatmış, zor da olsa açıklayabilmiştim. "Ve oyun bitiminde biri mutlaka kaybeder." diyerek cümlemi sonlandırdım. "O her oyunda olmaz mı zaten?" dedi bilgiççe. 'Doğru, ama aşk farklıdır. Aşk sana oyunu ilk tetikte kaybettirir." dedim." Sevgi de sudur mesela, saf ve temiz. Aşk ateştir. Aşk saf

kötülük, sevgi ise saf iyiliktir" dedim. "Ateş ve su zıtlığı yani" dedi anlamak istercesine." Evet ve iki zıt kutup birbirini çeker. Ying ile yang ilişkisi gibidir. Ateş yakar su söndürür. İnsan önce yanar, sonra söner küçük," dedim. Aniden yerinden kalktı, "Ben artık gitmeliyim," dedi. "Ne? Nereye? Hani Dünya'yı tanıyacaktın, hani yardım edecektin bana?" dedim duygulu gözlerle. "Gitme, yalnızım ben." dedim son çare. "Çok yalnızım," diye fısıldadım. Yalnızdım yalan yoktu, kimsem yoktu. Kısa süre de olsa alışmış, onu kendi çocuğum gibi benimsemiştim. "Belki tekrar görüşürüz. Sadece yaşa, olur mu?" dedi el sallarken. Sadece yaşa demişti, sadece yaşıyordum. Henüz hiç sorulmamış, hiç cevap alınamamış sorular vardı. Kül oluyor, yok oluyordu. El salladım ve külleri rüzgârda uçuşarak yok oldu. Bir anda bedenim uyuşmaya, gözlerim kararmaya başlamıştı. Bedenim soğuyor, ruhum gibi buz tutuyordu. Nefes alamıyordum, yaşadığımı hissedemiyordum. Doğan güneşi bir daha göremeyecek, bir daha yıldızları, gün batımını izleyemeyecek gibi hissediyordum. Çaresiz, elimden hiçbir şey gelmeyerek evimin balkonundan belki de son bir kez baktım gökyüzüne, yıldızlara.

İki yüz yirmi altı notlu odadan gelen uyarı sinyali üzerine hemşire odaya koştu. Odadaki tek yatakta benzi solmuş genç bir kadın yatıyordu. Genç kadının titremeleri, bayılmaları artmış ve kasları işlevini tamamen kaybetmişti. Arada halüsinasyonlar görüyor, bu da kriz geçirmesine neden oluyordu. Doktorlar ilaçlarının dozunu yükseltti. Kadının kaldığı odada diğer hastanelerin aksine duvarlar renkliydi. Odanın içerisinde sütlü kahverenginde bir komidin ve bir dolap vardı. Duvarlar çiçek desenleriyle süslenmiş, komidinin üzerine pembe bir vazonun içerisine papatyalar konulmuştu. Yatağın tam karşısındaki duvarda bir tablo vardı. Bu tabloda yemyeşil bir çayır, rengârenk

çiçekler, çayırda elinde masal kitabıyla oturan bir dev ve karşısında onu dinleyen bir yavru kaplumbağa bulunuyordu. Ne tuhaftır ki kaplumbağa genç kadının olduğu yöne bakıyordu. Tablonun sol alt köşesinde el yazısıyla "Gladya, 2086" yazısı okunuyordu. Genç kadın artık tamamen felçliydi ve makinelere bağlı olarak hayatta kalıyordu. Ama artık kendini geçmişi hatırlamak zorunda hissetmiyordu, daha mutluydu. Hasta olanın ruhu değil bedeni olduğunu fark etmişti. Belki de artık "Sadece yaşıyordu."

Bazen gerçek hasta bedenimizdir, biz ruhumuz sanırız. O yüzden bazen 'sadece yaşamalıyızdır' aslında...

SARI KANARYALAR ÇOCUK KULÜBÜ

Neslihan Özvatan

Yıl 1987'ydi ve takvim yaprakları 17 Mayıs'ı gösteriyordu. Farklı kültürlere, farklı inanışlara ve farklı hayatlara ev sahipliği yapan İstanbul her zamanki büyüleyici güzelliğiyle ışıl ışıl parlıyordu. Güneş sıcak gülümsemesini ondan esirgemezken bu durum en çok çocukların işine yarıyordu.

O çocuklardan biri de siyah saçları ve kahverenginin en koyu tonuna ev sahipliği yapan gözleriyle Ela'dan başkası değildi. Sabahın erken saatlerinde kahvaltısını yapıp her zamanki gibi arkadaşlarıyla buluşmaya karar verdi. Her sabah bindiği mavi bisikletiyle yollara düşmek artık onun günlük rutini olmuştu. Hava sıcak, bulutlar ise yok denecek kadar azdı. Mavi bisikletinin pedallarına her asıldığında yüzüne çarpan rüzgâr dudaklarına yerleşen tebessümün tek nedeni olabilirdi. Aslında yürüyerek birkaç dakikasını alan yolu uzatıp bisikletiyle gitmek onun en sevdiği aktiviteydi. Rüzgâr bir yandan saçlarını uçuruyor diğer yandansa bu sıcak havada serinlemesini sağlıyordu.

Tam o sırada çığlık atarak yanından geçen martı yüzünden dikkati dağıldı. Bisikletinin kontrolünü kaybetti ve direksiyonunu bir sağa bir sola çevirmeye başladı. İnsanlara çarpmamak için elinden geleni yapıyor, yavaşlamaya çalışıyordu. En sonunda minik avuçlarıyla frenleri sıkıp durmayı başardı. Bir anlığına adrenalinin etkisiyle çarpan kalbinin patlayacağını sandı. Derin derin nefes alıp verirken başını masmavi gökyüzüne çevirdi ve sonunda sakinleşti. Bisikletinden daha güzel bir maviliğe

sahip olan gökyüzü onun huzur kaynağıydı. Farklı şekillere giren bulutların dansını saatlerce izleyebilirdi. Her ne kadar bu güzel manzarayı izlemeye devam etmek istese de arkadaşlarının yanına geç kalmıştı ve bir an önce yola koyulmalıydı. Tam bunu düşünerek yeniden pedallara asılacaktı ki esen rüzgarla birlikte bir gazete bisikletinin ön tekerine takıldı. Bisikletinden inip gazeteyi eline aldı. İki gün öncesine ait olduğunu fark etti. Muhtemelen o günün gazetesi evde vardı. Çöp kutusuna atacakken içindeki okuma isteğine engel olamadı. Teker teker yapraklarını çevirdi. İlgisini çekecek olan bir sayfa aradı. Yedinci sayfaya gelince "Küçükçekmece Gölü Konuta Feda Edildi." isimli haberi incelemeye başladı. Ela oraya ailesiyle birlikte birkaç defa gitmişti. Hatırladığı kadarıyla dayısı gölün yakınlarında küçük bir evde yaşıyordu. Merakla haberi incelemek için hazırlanırken arkadaşlarının onu beklediğini hatırladı. Muhtemelen geç kaldığı için ona çok sitem edeceklerdi. Bu yüzden gazeteyi de yanına alıp yeniden pedallara asıldı. Bu sefer dikkatli olmayı ihmal etmedi.

Sonunda her zaman oyun oynadıkları alana ulaştı. Görüş alanına giren arkadaşlarına el salladı. Uğur'dan gelen ufak bir baş selamı dışında hiçbir karşılık alamadı. Kaşlarını çatıp çınar ağacının altında oturan arkadaşlarının önünde dikildi. Bulduğu gazeteyi Uğur'a verip ellerini beline yerleştirdi ve sinirli bir şekilde sordu.

"N'oldu arkadaşlar? Canınızı sıkan bir şey mi var?"

Her zamanki neşesi kaybolmuş olan Dilek üzüntülü bir şekilde "Oynayacak oyun bulamadık. Bu yüzden sıkıntıdan patlıyoruz. Belki senin bir fikrin vardır diye düşündük" diyerek iç geçirdi.

“Saklambaç oynayabilirsiniz” dedi Ela. Fakat grubun en somurtkanı Mustafa elindeki çubukla toprağa resim çizmeyi bırakıp ona baktı.

“Saklanacak yer yok”

“Misket?”

“Misketlerimizi kaybettiğimiz maçta karşı takıma vermiştik”

“Futbol?”

“Topumuz patladı”

“Yakar top?”

“Topumuz patladı dedim!”

Aniden Mustafa’nın sesini yükseltmesiyle Ela gerildi. Uğur ise onun verdiği gazetenin sayfalarını çevirirken her zamanki gibi olaya iyi tarafından bakıp “Gazete okuyabiliriz” dedi.

Fakat bu fikir Ela ve Buğra dışında kimsenin hoşuna gitmedi. Grubun cin fikirlisi Alper uzattığı kelimelere sesindeki heyecanı da ekleyerek “Ya da gazete yazabiliriz. Yazdığımız gazeteyi sataaaarrrr ve kazandığımız parayı çatıır çutur harcarızz! Çok zengin oluruz!” dedi. Ellerini kazanacağı paranın hayaliyle ovuşturdu. Diğerleri anlamsızca ona bakarken “Tamam, kabul ediyorum, kötü bir fikirdi” diyerek anında bu düşüncesinden vazgeçti. Arkadaşlarının bakışlarından rahatsız olmuştu. Uğur arkadaşının huzursuzluğunu hissetti ve her zamanki pozitifliğini kullanarak ona destek çıktı

“Hayır hayır. Harika bir fikir bence! Hüseyin Amca’nın yaptığı kulübede bazı kâğıtlar ve gazeteler vardı. Gazeteleri inceleriz ve kâğıtları onlara benzer gazeteler hazırlamak için

kullanırız. Paraya gerek var mı bilemiyorum. Sadece can sıkıntımız geçsin diye gazete hazırlayacağız. Bu bir iş değil ki" dedi.

O lafını bitirir bitirmez Dilek başladı konuşmaya. Onların arkadaş grubunda birinin sözünü kesmek uygun karşılanmazdı.

"Tabii ki de paraya gerek var akıllım. O kadar emek harcıyoruz. Çabamızın karşılığını almalıyız"

Somurtkan Mustafa "Peki hediyeyi nereden bulacağız?" diyerek bu fikri de çürütmeye çalıştı. O yıllarda ister kupon biriktirip hediye alırdınız ya da gazeteyi alırken hediyesini de alırdınız. Seçim tamamen size aitti. Buğra öksürdü ve Mustafa'nın bu fikirden de vazgeçirme çabalarını sakin bir şekilde "Deniz kenarından deniz kabukları toplayabiliriz. Onları boyar ve hediye olarak gazetenin yanında verirsek herkes memnun kalır. Tabii sizde isterseniz..." diyerek bozdu. Grubun en çekimseri olduğu için konuşmayı pek sevmez, düşüncelerini utanarak ve kararsız bir şekilde dile getirirdi. Arkadaşları onun bu çekimserliğine pek anlam veremezdi fakat zamanla alışmışlardı. Buğra'nın bu fikrini Mustafa da dahil olmak üzere bütün arkadaşları çok beğendi. Bakışlar fikrini belirtmek yerine getirdiği gazeteyi okuyan Ela'ya kaydı. Haberde geçen bazı kelimeleri anlamasa bile cümlenin tamamını okuyunca o kelimeler üzerine tahminde bulunan bu yüzden okuduğu gazeteyle birlikte morali bozulan Ela, elindeki kâğıtlara ve kâğıtları süsleyen yazılara o kadar çok odaklanmıştı ki konuyu kaçırdığını fark edemedi. "Ah, ne diyordunuz?" diyerek mahcup ve şaşkın bir ses tonuyla sordu.

Dilek "Ohooo, biz gazete yazma derdindeyiz hanımefendi okuma derdinde. İnsan bir sorar 'arkadaşlarım hararetli

hararetli neyi tartışıyor' diye. Ama yok. Bizimki eline gazete geçince unutuyor arkadaşlarını" diyerek kınayan bakışlar attı. Fakat arkadaşına kıyamayıp yaptıkları planı anlattı. Ela ise onu parlayan gözlerle ve büyük bir heyecanla dinledi. Grubu bir araya getiren o olduğu için grup lideri de oydu. Anında iş bölümü yaptı.

Mustafa, Dilek ve Buğra deniz kenarına gidip deniz kabukları, denizyıldızları ve renkli taşlar topladı. Tabii bu sıcak havada ayaklarını ve ellerini suya sokup serinlemeyi de ihmal etmediler. Diğerleri ise Hüseyin Amca'nın evine gidip kulübenin anahtarlarını istedi. "Çocuklar, biliyorsunuz ki yaşlandım. Uzun zamandır gitmiyorum kulübeye. Orada çalışabileceğiniz uygun bir ortam yok. Çok dağınık ve muhtemelen toz altındadır. Boşuna zamanınızı harcamayın" diyerek onları reddetti. Fakat onların vazgeçmeye hiç niyetleri yoktu. Alper, Hüseyin Amca'nın koluna sarıldı. Kendince sevimli bir şekilde bakıp "Amcam, canım amcam, bir tanecik amcam... Sen anahtarları ver gerisini düşünme. Hiç mi güvenmiyorsun bize ya? Al işte, kırdın kalplerimizi. Hem sen ver anahtarları biz temizleriz kulübeyi. Mis gibi yaparız, değil mi arkadaşlar?" deyip arkadaşlarına kaş göz işareti yaptı. Onlar bu durumdan pek memnun olmasa da onaylayan mırıltılar çıkardı. Sonunda aldıkları anahtarlarla birlikte kulübenin yolunu tuttular. Fakat Hüseyin Amca'nın söylediğinden daha beter bir kulübeyle karşılaşacaklarını hiç düşünmemişlerdi. "Mis gibi yaparız demiştin. Al yap yapabiliyorsan" Ela'nın sesi öfke doluydu. Uğur ise çoktan kolları sıvayıp temizliğe başlamıştı. Diğerleri de ona yardım ederken gazetecilikteki ilk günleri temizlikle geçmişti.

Ertesi gün buluşma noktaları Hüseyin Amcanın kulübesi olan çocuklar buldukları gazeteleri okurken istemsizce hüzne

kapıldı. Buğra her zamanki sakinliğini koruyor, Dilek burnunu çekiyordu. Mustafa ise somurtarak gazetelerin yüzüne bakıyordu. Alper gazete yapraklarından uçak yapıp etrafta uçururken okuduklarıyla en ilgili görünen ikili Uğur ve Ela'ydı. Sonunda hepsi gazete okumaktan sıkılınca Dilek "Bizim gazetemiz bu kadar iç karartıcı olmamalı" dedi. "Hıh, sadece ekonomi ve ölüm haberleri var.

Bunlar insanı daraltır akıllım. Bence mahalleyi gezip güzel haberleri kendi gazetemizde yazmalıyız. Böylelikle okuyanları gülümsetiriz" dedi. Diğerleri ona hak verdi. Ela, Uğur ve Alper yanlarına fotoğraf makinesi ile kâğıt kalem alıp mahalleyi gezmek için yola çıktı. Dilek, Mustafa ve Buğra ise deniz kenarından topladıklarını süsleyip renkli kese kâğıtlarına sarmaya başladı.

Ela dikkatini çeken her şeyin fotoğrafını çekti. Fareyi kovalaması gereken kedinin ondan kaçmasına güldü. Yakaladığı ilk kare bu olmuştu. Arkadaşlarıyla birlikte ilerledi. Bir araba tamircisinin önüne gelince işaret parmağını dudaklarına götürdü ve arkadaşlarına dönüp 'sus' işareti yaptı. Usta, çıraklarına yeni gelen arabayı boyamalarını söyledi. Biraz sinirli biriydi. Onlar ise sessiz kalıp onun gitmesini bekledi. O gider gitmez ustanın sürekli kızmasından şikâyetçi olan çırakları dedikoduya daldı. Konu konuyu açtı. Öyle ki konuşmaktan yaptıkları işe odaklanamıyorlardı. Alper'in tozdan etkilenip hapşırmasıyla davetsiz misafirler kendilerini belli etmiş oldular. İki gencin de bakışları küçük çocuklara dönerken Alper azar işitmekten korktu ve "Aaa, araba ne kadar güzel olmuş" diyerek dikkatlerini dağıttı. Bunu duyan tamirciler yaptıkları işe bakınca arabayı farklı renklere boyadıklarını fark ettiler. Onların bu şaşkın hâline gülen Ela "Gülümseyin" dedi ve bu olayın da fotoğrafını çekti. O ve arkadaşları koşarak oradan uzaklaşırken arkalarında bıraktıkları

ikilinin şaşkınlıktan bu afacanlara kızacak vakitleri olmadı. Yorulunca bir ağacın yanında durdular. Birden yanlarından bir martı geçti. Gazeteyi bulduğu sırada yaşadıklarını hatırlayan Ela pür dikkat onu izledi. Kuşun bir pencerenin önüne soğuması için konulan turtayı çalıp gidişini seyrederken fotoğrafını da çekmeyi ihmal etmedi. O fotoğrafları çekerken Alper yaşanan olayları Uğur'a anlatıyor, Uğur ise kendince biraz renk katarak elindeki deftere yazıyordu. Dinlendikten sonra tekrar yola çıktılar. Bir şahin edasıyla etrafı incelediler. Görüş alanlarına aceleyle işe giden Alper'in babası girdi. Zavallı adamın elindeki sefer tası kayıp yokuştan aşağı yuvarlanmaya başladı. Bunu gören Ela boynunda asılı olan fotoğraf makinesini eline alıp kadrajdaki bu kareyi de ölümsüzleştirdi. Birden aklına gelen fikri dile getiren Uğur "Hep yetişkinlerin başından geçenleri çektik ve yazdık. Birazda mahallenin çocuklarının yanına gidelim. Bence asıl macera oradadır" dedi. Alper de ona hak verince birlikte her zaman oyun oynanan sokağa gittiler. Burada tam bir kargaşa vardı. Çocuklar su savaşı yapıyor, postacı Vedat ise onların arasında kalmış bir şekilde mektuplarını sudan korumaya çalışıyordu. Ela tabii ki bununda fotoğrafını çekti. Uğur kuru bir yere gidip hızlı hızlı olayları yazdı. Bu gürültüden rahatsız olan yaşlı teyze pencereye çıktı ve onları azarlamaya başladı. Tüm çocuklar farklı yönlere kaçışırken herkes daha sonra yine aynı sokağa gelip yine yaramazlık yapacaklarının farkındaydı. Postacı Vedat, yaşlı teyzeye teşekkür etti. Ela, Alper ve Uğur kimseye görünmeden oradan ayrıldı. Bunlar gazetede yer alan olaylardan yalnızca birkaçıydı.

Gazetede yer alacak olan konuyu araştırma süreçleri takım çalışması sayesinde yalnızca bir haftalarını almıştı. Bu bir haftanın sonunda hediyeler de hazırdı gazete taslağı da. Hatta

gazeteye bir isim bile bulmuşlardı: "Sarı Kanaryalar Çocuk Kulübü"

Temel taslağın üstüne Ela çektiği fotoğrafları yapıştırdı. Dilek, Uğur'un yazım hatalarını düzelterek fotoğrafların altına metinleri yerleştirdi. Mustafa ile Buğra renkli kese kâğıtlarının üstüne resim çizdi. Alper ise bu süreç boyunca bir kenarda boş boş oturarak kazanacağı paranın hesabını yapıyordu. "Eğer tahminlerim doğruysa kazanacağımız paraya bir sürü misket, üç tane top ve bir sürü abur cubur alabiliriz. Hatta buna rağmen paramız artar ve çoookk zengin oluruz" diyerek arkadaşlarının başının etini yiyordu. Her şey hazır olduğunda gazetenin fotokopisini mahallenin en sevilen abisi Kırtasiyeci Coşkun'da çekip çoğalttılar. Artık geriye yalnızca satma işlemi kalmıştı. Bu görevi sürekli boş boş oturan Alper'e verdiler. Alper itiraz etmek istese de kazanacağı paraların hayali onu bu düşünceden vazgeçirdi.

Tabii bu süreç boyunca arkadaşları onu yalnız bırakmadı. Birlikte mahalleyi dolaşırken Alper "Yazıyor yazıyor, Sarı Kanaryalar Çocuk Kulübü'nün ilk gazetesinde mahallelinin başından geçenler yazıyor" diyerek bağırıyordu. Yolda gördükleri herkese gazeteyi satmaya çalışıyordu. Kimi çocukların gönlü kalmasın diye alıyordu, kimi okumayı sevdiği için, kimiyse merak ettiği için...Çocuklardan böyle büyük bir eylem beklemeyen yetişkinler onları takdir etmeyi de ihmal etmiyordu. Almak isteyen olduğu gibi işi olduğunu iddia ederek çocukları başından savmaya çalışanların sayısı da bir hayli fazlaydı. Onlar genellikle okumayı sevmeyen ve bunu vakit kaybı olarak bulan yetişkinlerdi. Böyle bir tepkiyle karşılaşınca bütün çocuklar aynı anda konuşup, insanları canlarından bezdirerek gazeteleri

satmayı başarıyorlardı. Alper'in babası gazetede kendi fotoğrafını görünce "Ünlü oldum!" diye bağırarak etrafta koşuşturmuş, Postacı Vedat "Tüm mektupları ıslanmaktan kurtardığım için çok şanslıyım" diyerek başından geçenleri anlatmıştı. Çıraklar yaptıkları hata yüzünden işten kovulmaya hazırlanırken arabanın sahibi yeni tarzı çok beğenmiş ve tamirciye iki katı para ödemişti. Kısacası herkes mutluydu.

Günün sonunda çocuklar kazandıkları parayı hesaplama işini Alper'den gizli yaptılar. Ancak tam onun tahmin ettiği kadar topladıklarını fark ettiler. O zamanın parasıyla çok yüksek bir tutara denk gelen kazançlarını ne için harcayacaklarına karar veremediler. İlk öneri her zamanki gibi Alper'den geldi "Bir kısmına top alalım gerisine abur cubur alalım" dedi. Ela ise "Bu kadar abur cuburu tek başımıza yiyemeyiz. Mahalledeki diğer çocuklarla paylaşsak nasıl olur? Sizde ister misiniz?" dedi. Mustafa ise ilk kez somurtmak yerine onu destekledi. Diğer arkadaşların da hoşuna giden bu fikirle birlikte herkesin bakışları Alper'e döndü. Alper ise kurduğu hayali başkalarıyla paylaşacak olmanın sevinciyle çoktan yeni bir hesaplama yapmaya başlamıştı.

Gidip mahallenin bütün çocuklarını topladılar. Bütün çocuklar Murat Abinin bakkalının önünde neden toplandıklarını merak ederken bazıları fikir üretiyor ve bu yüzden bir uğultu oluşuyordu. "Arkadaşlar, arkadaşlar! Beni dinleyin lütfen!" diyerek sessizlik oluşturmaya çalışan Ela'nın sesi bu uğultuda kayboldu. Alper gözlerini devirip "ARKADAŞLAR SESSİZLİK LÜTFEN" diye bağırdı. Anında herkes susarken Ela memnuniyetle gülümsedi. "Arkadaşlar bugün Murat Abinin bakkalından istediğiniz her şeyi alabilirsiniz" dedi

Aralarından bir tanesi "Gofret de alabilir miyiz?" diye sordu.

Ela başını salladı. Başka biri "Gazoz da alabilir miyiz? Gazozun tadını çok merak ediyorum" diyerek Ela'ya baktı. Ela ise kollarını iki yana açıp "İstediğiniz her şeyi alabilirsiniz hem de her şeyi" diye bağırdı. Fakat bir sorun vardı. Çocuklar onlara inanmıyordu. Çünkü bu saydıkları çok pahalı şeylerdi ve o zamanlarda almak epeyce zordu. İsminin Gülsüm olduğunu hatırladıkları bir kız öne çıktı ve şüpheyle "Paramız yok, nasıl alacağız?" diye sordu. Cevabı ise Uğur verdi:

"Ödemeyi biz yapacağız. Siz sadece istediklerinizi alın yeter"

Fakat bu kızın şüphelerini gidermeye yetmedi. "Siz o kadar parayı nereden buldunuz?" dedi. Uğur ise "Biz gazete yazıp sattık. Kazandığımız parayı sizlerle paylaşmak istiyoruz. Sizin mutluluğunuz bizi de mutlu eder" diye yanıtladı onu. Kızın şüpheleri hâlâ geçmemişti.

"Parayı kendiniz için harcamak varken neden bizimle paylaşıyorsunuz? Biz size yardım etmedik. Gazeteyi kendiniz yazdınız ve kendiniz sattınız" dedi. Uğur "Hepimiz kardeşiz. Bizim olan sizin, sizin olan bizimdir. İstemiyorsanız almak zorunda değilsiniz. Parayı kendimiz içinde harcayabiliriz ama bu çok bencilce olur. Bu yüzden sizinle paylaşmak istedik" dedi.

Arkadaşları ona hak verirken Gülsüm'ün kardeşi "Abla n'olur alalım. Lütfen, lütfen..." diyerek elini tuttu. Gülsüm ise tam ikna olmasa bile kardeşiyle birlikte bakkala girdi. Onunla birlikte diğer çocuklar da girince içeride bir kargaşa oluşmuştu. Kimisi daha önce tatmadığı ürünlerden alırken kimisi misket, top gibi oyuncaklardan alma taraftarıydı. Kimisiyse önceden yediği ve tadını unutamadığı yiyeceklerden alıyordu. Alışveriş

bitince Murat Abi'nin yaptığı hesapla toplam tutar onların kazandıklarından çok daha fazla tuttu. Gülsüm 'Ben demiştim' der gibi olacakları izliyordu. Sarı Kanaryalar ise ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Önerisini ve kararını merak ettikleri için liderlerine baktılar. Ela ise kimsenin hevesinin kursağında kalmasını istemiyordu. Bu yüzden sakin bir ses tonuyla "Artanı annemin adına veresiye olarak yazar mısın abi?" dedi. Murat Abi dediğini yaptı ve artan tutarı veresiye defterinde Ela'nın annesine yazdı.

Herkes dağıldığında geriye yalnızca Sarı Kanaryalar kalmıştı. Dilek, Ela'ya sarıldı. "Çok güzel bir kalbin var" dedi. Ela ise teşekkür etti. Hepsi teker teker onu kutlayıp birbirlerine sarıldıktan sonra eve gitmek için yola çıktı. Ela bu sefer yanına bisikletini almamıştı. Bu yüzden evine yürüyerek gitti.

O, eve geldiğinde annesi kek çırpıyordu. Ve bilirdi ki annesi ne zaman kek çırpsa neşeli olurdu. Bu yüzden fırsat bu fırsat deyip "Anne ben geldim." dedi. Annesi ona dönüp gülümsedi. "Hoş geldin. Günün nasıldı?" Duymayı beklediği bu soruyla birlikte Ela her şeyi anlattı. Borcu onun adına yazdırdığını söylerken sesi titredi. Korkusu kendini belli ederken bir anda hiç beklemediği bir şey oldu.

Annesi kızmak yerine eğilip alnından öptü. "Aferin benim güzel kızım. Yaptığında senin kadar güzel bir davranış. Bir dahaki sefere bana söylemeyi unutma tamam mı?" dedi. Annesinin kızmasını beklerken aldığı bu tepki onu çok mutlu etmişti. Böyle bir anneye sahip olduğu için kendini çok şanslı hissetti ve annesine sarıldı.

Yıllar sonra Ela, bir lisede İngilizce öğretmeni olarak öğrencilerinin aile ilişkilerine yardımda bulundu. Onları hep

doğru yola yönlendirdi. Uğur ise bir psikiyatrist oldu ve insanlara psikolojik olarak yardımda bulundu. Buğra utangaçlığını yendi, Alper hayatta her şeyin para olmadığını anladı ve banka müdürü oldu, Mustafa olaylara daha pozitif bakmaya başladı, Dilek ise bir ana sınıfında öğretmenlik yapmaya başladı. Bu güzel anı ise yıllar geçmesine rağmen unutulmadı ve tatlı bir hatıra olarak anılmaya devam etti.

GRİ VE SİYAHI RENKLERLE BOYAYAN BİR KIZIN MEKTUBU

Nisa Deniz Çağlar

Geziyordu parmaklarım namütenahi kitapların üzerinde. Burnumu dolduran eskimiş kâğıt kokusu zihnimi bir bardak sıcak çay misali gevşetiyordu. Ne canhıraş öyküler yazıyordu acaba okumaya ömrümün yetmeyeceği yüzlerce kitabın sayfaları arasında. Ne zaman dar gelse göğsüm kalbime, atardım kendimi kitapların arasına. Beni daha da küçük, önemsiz hissettirirdi kimi zaman. Bilirdim, ömrüm en olaysız kitabın içinde geçen bir sayfa kadar bile heyecanlı olmayacaktı. Kimi zaman o dünyalarda yaşamak isterdim ama bilirdim anca kelimelere, satırlara döküldükçe var olurdu güzel, kimi zaman karanlık dünyalar ve ben de satırlara sığamazdım. Çok önemli biri olduğumdan değil, aksine ben dilhun kitapseverin tekiyim. O satırlara sığamam çünkü hayatım süslü kelimelerle dahi boyanamayacak kadar düz ve olağan. Ben de düzlüğümde ilerlerken sıkıldığımdan okurum, okurum ki siyahım ve beyazımın içine diğer renkler de karışabilsin. Her zaman sıkıldığım için de renk cümbüşü kitaplarımı daima yanımda taşırım.

Eski bir sahafın içindeyim saatlerdir. Ne aradığımı bile bilmiyorum, bulunması gerekeni arıyorum belki de. Bir adım daha attım, başka bir kitap yığının daha başına geçtim. Yapmaktan en zevk aldığım şeydi sahaf gezmek. Sayılamayacak kadar çok kitabın kokusu sinerdi koca dükkâna. Kahverengi en güzel kitaba yakışırdı, belli ederdi eskiliğini ve dolayısıyla

bilgeliğini. İşaret parmağım kitapların üzerinde gezerken payidar oluşu sarılığından belli kitap takıldı gözlerime. Üzerine pek de düşünmeden, yığınla kitabın arasından çekip sayfalarına göz gezdirdim. Lalettayin bir kitap olmayışı her halinden belliydi. İngilizceydi ve ilk sayfasını açınca kitabın 1956 yılında basıldığını anlamıştım. Sayfalarına göz atarken gizlenmiş ince zarfı fark ettim. Kitabın arasından çekip herhangi bir mührü ya da pulu olmayan zarfı incelemeye büyük bir hevesle koyuldum.

Meraklı biriydim, sabır erdemini de şu yaşıma kadar edinmemiştim, bundan sonra edineceğimi de hiç sanmazdım. Her zaman kitapların, ilk son sayfalarını okur ve tüm kitap boyunca o sona giden olaylar üzerine teoriler üretirim. Şimdi de o zarfı bulduktan sonra içine bakmadan kapatıp geri kitabın arasına koyacak değilim.

Zarfı açıp içindekileri teker teker çıkardım. Dört arkası ve önü yazılı kâğıttan başka bir şey yoktu zaten. Atılan tarihe bakılacak olursak 18 Kasım 1959 yılında yazılmıştı. Mektubu yazan kişi büyük ihtimalle şimdiye ölmüş olmalıydı. Bunu biliyor olmak içimde tuhaf bir soğukluk hissine sebep oluyordu, kim bilir belki şu an torunlarıyla vakit geçiriyordur.

Bunu okuyan kişilere sevgilerimle

Ben Elfida Moore,

Bu mektubunu bulan kişi eğer benim adımı daha önce hiç duymadıysan izah edeyim ben deliyim ve deli birinin gerçek öyküsünü okumak üzeresin.

Bu mektubu yazan kişi tevekkeli biri olduğu her halinden belliydi ki bir şaka yapmayı bile beceremiyordu. İsmini mektubun en sonuna yazılması gerekirken gidip de en başa koyacak kadar

bilgisiz olmasına ihtimal yoktu. Merakıma yenik düşüp birkaç cümle daha okuduğumda gülmeden edemedim.

Bir mektup nasıl yazılır bilirim ve ismimi başa koymamın bir sebebi var okurum. Bu mektup benim kalbim, aklım, elimdeki boya paletim hatta soluduğum hava. Eğer adımı bile mektubun sonunda öğreneceksen ben neden yazıyorum ki?

Haklı bir düşünceydi, ismini öğrenmek için sonuna gelmiş olmamın gerekmesi bile başlı başına bir saçmalıktı. Bir delinin fikri gayet de aklıma yatmıştı, ne de olsa en zekiler en deliler değil miydi? Van Gogh bir resim dâhisiydi ama delinin tekiydi de.

Eğer oturacak bir yer, mümkünse bir bardak çayın hazırsa sana ağır öykümü anlatmak isterim.

Kâğıtları toplayıp kitabın arasına koydum ve içeride geçirdiğim ikinci saatin ardından benle ilgilenmeyi kesen yaşlı amcanın yanına gittim.

"Bu kitabı alacaktım."

"Asla seçemeyeceğini düşünmeye başlamıştım."

"Ben kitabı seçmedim, kitap beni seçti."

Adamın yüzü yaşlılık yüzünden kırış kırış olmuş, saçları aynı bulutlar gibi beyaza dönmüştü. Yüzünde öyle bir gülümseme vardı ki insana samimiyeti ve sıcaklığı hissettirebiliyordu. Acaba bu sahaftaki kitapların kaçını okumuştu, onu en çok etkileyip sarsan karakter kimdi?

"10 lira versen yeterli kızım."

Çantamda duran cüzdanı çıkarıp 10 lirayı uzattım ve teşekkür ettim olabildiğimin en sıcakkanlı halimle. Pek insan

sarrafı sayılmazdım, hatta insanlarla iletişime girmeyi bile tercih etmezdim.

Otobüsle eve giderken yol boyunca dışarıyı izleyip müzik dinledim. Severdim insanları izlemeyi ve haklarında düşünüp tahminler yürütmeyi, hiç yazılmamış birer kitaplardı sanki. Evime geçer geçmez yaptığım ilk şey açıp kitabın içindeki mektubu okumak olmuştu.

Sana bir arkadaşımmışsın gibi anlatmak istiyorum hikâyemi. Muhrik hikâyem seni üzer mi bilmem ama tüm bu satırlarda yazılı olan her bir kelime tüm gerçekçiliğiyle yaşanan olaylar. Ben bir Türk kızıyım, İzmir'de doğup önce İstanbul'a oradan da New York'a taşındım. Babamın işi sağ olsun, askerdi ve oradan oraya savrulup duruyorduk. New York'a taşınma sebebimiz de bilhassa bu yüzdendi. Başkonsoloslukta çalışması gerekmişti ve bizim de yapabileceğimiz pek şey yoktu. 1938 yazı doğumluyum ve hayattaki tek tutkum resim. Beni şimdiye kadar ben yapan tek şey çizdiğim tablolar oldu. Hep çizdim, her zaman her köşeyi karaladım. Ta ki çizim yapılacak tek bir yer bile kalmayana kadar, o zaman da ruhumu boyadım tıpkı bu mektubu yazıp bitirdikten sonra başka bir renge boyayacağım gibi.

Henüz okuduğum zamanlar annem okula çok kez çağrılırdı çünkü diğer çocuklar benle dalga geçer, dışlar, zorbalıklar yaparlardı ve ben seslerinin susmalarını dilerken nefes alamaz, boğulurdum. Bir serçe kalbim olur sürekli, olması gerekenden hızlı kanat çırpardı ve bu oldukça fazla acıtırdı canımı. Ben de farkında olmadan parmaklarımı yolar kanatırdım. İstemedim bunu yapmayı ama acıyı en iyi bastıran şey yine acıydı, hep acı oldu.

O zamanlar da resimlerimin arasına saklanırdım, tıptı şimdi olduğu gibi. Ailem de her ne kadar yardımcı olmaya çalışsa da bir kez olsun destek almam gerektiğiyle ilgili önerileri değerlendirmemiştim. Deli muamelesi görmek, kendimden yaşça büyük birinin acırcasına bakışlarını istemiyordum. Hem bir koltuğa oturup da tüm hayatımı, gri ve siyaha boyalı zihnimdeki renkleri anlatabileceğime ihtimal veremiyordum. Hiçbir zaman iyi bir konuşmacı olmadım, oysaki yaşıtlarından çok daha fazla okurdum. Deli değildim, sıyırmamıştım sadece bilinçaltımda zorba bir insan yatıyordu ve susmak nedir bilmiyordu. Hem delilik denen şey neydi ki? Başka kimsenin duymadığı şeyler duymak mı yoksa dünyayı iki renkten çok daha geniş görmek mi? Eğer delilik buysa deli olduğumu kabul ederdim. Gidip de o koltuğa otururdum, zihnimdeki canavarı tüm gerçekliğiyle anlatırsam ilaçlar verip farklı işleyen zihnimi karartırlardı. Renklerim ellerinden gidince hiçbir şeyim kalmamış olurdu, buna izin vermektense derimi tamamen söküp atmayı tercih ederdim.

Şimdi düşünüyorum da ben hiçbir zaman deli değildim sadece ne yapmam gerektiği hakkında en ufak fikrim yoktu, ama artık var. O zamanlar hayattaki tek tutkum ve zevkim resimdi. Bana göre resim denen şey, gözümün gördüğü şeyi birebir lanse etmekten çok hayal gücüyle ve hissettirdikleriyle harmanlayıp tuvale ya da çizilebilecek her köşeye aktarmaktı. Bazen bir manzarayı, bazense umut dolu yüzleri çizerdim ama en çok da hislerimi resme dökmeyi sevmişimdir. Boya paletine kurulu dünyam kocamandı, oysa şimdi bakıyorum da sadece siyah ve gri kalmış renklerden.

Şimdi durumlar nasıldır benim gibilere ne denir bilmiyorum, bilsem de beyhude. Beni iyileştirecek bir doktora ya da ilaca

ihtiyacım yok ki. Benim zaten bir ilacım vardı her sabah ve akşam yatıştırsın, dinlesin ve yardım etsin. Herkes ümidi kesmişken iyileştirsin. Ben zaten bunların hepsine sahiptim. Boyanın tam olarak çıkmadığı ellerimde yaralar vardı ve henüz kabuk bile bağlamamıştı o gün, her şeyin değiştiği gün.

Amerika'da, hem de New York'ta yaşamanın senin zamanında nasıl olduğunu bilmiyorum ama benim zamanım için bir rüyadan çok kâbus gibi. Özellikle de bir Türk kızı için. Sana uzun uzun maruz kaldığım tüm nefret söylemlerinden ve ırkçılıktan bahsederdim ama o zaman bu mektup bitmez ve benim bir son yazmam gerek.

Soğuk savaş henüz bitmemişti ve Amerika kritik bir konumdaydı, doğal olarak bu insanları da etkiliyordu. İnsanlar çoğu zaman insanlığı unutmuş gibi davranıyorlardı. Kendilerinden farklı birini gördükleri an yaptıkları saldırılar korkunçtu. Çoğu zaman abim ya da babam yanımda olmadan bir yere gitmezdim çünkü eğer otobüse binersem ve akşam bir sorun çıkarsa otobüs şoförü bir Türk olduğum bahanesiyle beni yolun ortasına atabilirdi, ya da hiç almayabilirdi. Bu durun siyahiler için çok daha kötüydü aynı okullara gidemiyor hatta aynı tuvaletlere dahi giremiyorlardı. Ofislerde beyazlar ve renkliler diye iki ayrı kahve dahi oluyordu. Bazen öyle olağandışı şeyler yapıyorlardı ki insan gülmemek için kendisini zor tutuyordu, komik olduğu için değil gerçek olamayacak kadar tiksindirici olduğundan.

Velhasıl benim bu mektubu asıl yazma sebebime gelelim. Doğruyu söylemek gerekirse nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum. Onunla bir resim müzesinde tanıştık. Joseph Moore, o an ikimiz de yıldızlı gece tablosunu inceliyor

olmasaydık hayatımın aşkını fark dahi etmezdim. Ne dediğimi hala sanki dünmüş gibi hatırlarım.

"Büyüleyici." Amacım yanımdaki adamla konuşmak değildi, bana cevap verene kadar orada olduğunun farkında dahi değildim. "Bir delinin tuvale yansıttığı kaos mu?" demişti dalga geçer gibi. Sözleri kulaklarıma işitildiği anda sanatı kaos olarak gören birinin sanat müzesinde ne işi olduğunu sorgulamıştım.

"Sanat kargaşanın arasında nefes almaktır. Sen soyut resim nedir, neye denir biliyor musun? Bu ressam bir deli midir bilmiyorum ama şu an onun resmi karşısındayız, demek ki bir şeyleri başarmış." Neden tanımadığım, hatta yüzüne bile bakmadığım bir adama böylesine sinirlenmiştim hala anlamam. Yüzümü tablodan çevirip yoğun Amerikan aksanlı sesin sahibine baktım. Burnu kırıktı, hem de birkaç kez kırılmış olmalıydı çünkü oldukça çelimsizdi. Yüz hatları bir kâğıt kadar sert, koca gözleri koyu kahveydi. Başındaki şapkasına rağmen saçlarındaki bukleleri görebilmiştim. Boyu fazlasıyla uzundu ve iri yarı sayılmasa da bir askere ait olduğu belli olan fiziği vardı. Bir elinde tuttuğu ve ağırlığını verdiği siyah bir bastonu vardı. Krem rengi gömleği altındaysa siyah pantolonu. Genelde insanların kıyafetlerine ya da görünüşlerine dikkat etmezdim ama Joseph onu gördüğüm ilk anda bile ilgimi çekmişti. Geleneksel anlamda pek de yakışıklı sayılmazdı ama zaten bu hiçbir zaman umursadığım nokta olmamıştı. Kusursuz değildi, bir tablo gibiydi ve bir tablonun da kusursuz olması gerekmezdi. İnsanda duyguları uyandırması gerekiyordu ve tüm o sinirime rağmen Joseph içimde bir parçayı dizginliyordu sanki. Bana gülümsemişti ve bu çok hoştu. Bana ne dediğini asla unutmayacak olmak beni mutlu ediyor.

O günden sonra bir koca ay boyunca her gün aynı müzeye gittim, aynı müzeye geldi hatta aynı tablonun önüne. İsmimi sormuyordu, kim olduğumu sadece konuşuyorduk. Ona resmi anlatmamı istiyordu ama görebiliyordum ki ilgilendiği şey resimler değildi, yıllar süren birlikteliğimiz boyunca hiçbir zaman remi anlayamadı. Aylarca o tablonun önünde buluştuk ve en sonunda konuşmayı resimden başka yerlere çekmeyi başarabildim. Önce benim hakkımda sonra onun hakkında konuşmaya ve müzeden başka yerlerde buluşmaya başladık. Ona resimlerimi gösterirdim ve o da incelerdi ama iğneleyici yorumlar yapmazdı. Benimle ilgili konularda hiçbir zaman kaba ya da acımasız yorumlarda bulunmazdı ve ilk başta bunun sebebini anlamazdım. Günler, haftalar, aylar geçtikçe aklımdaki soruların cevaplarını alıyordum. Savaşta ayağından vurulduğu için topal kalmıştı ve bu yüzden ordudan ayrılması gerekmişti. O gün o müzede olma sebebi de zorunlu olarak aldığı psikolojik destek sayesindeydi.

Onla geçen her bir dakikam cennetten çıkma gibiydi. Kalbimi durduracak kadar hızlı attırıyordu ve bu ilk kez hoşuma gitmişti. Onun yokluğu elemle dolu bir işkenceden farksız. Joseph'i sevmek, Joseph tarafından sevilmek kelimelerle anlatamayacağım kadar güzel ve özeldi. Birlikte sinemaya gidip ölmeyen insanlar filmini izlediğimiz günü ala unutamam. Bundan iki yıl kadar önce beni ta Fransa'nın güneyinde Bouches-du-Rhône ilinde yer alan Saint-Rémy-de-Provence'e götürmüştü. Bizim hikâyemiz yıldızlı gece tablosu önünde başlamıştı ve bana o tablonun çizildiği yerde evlenme teklifi etti. Çok romantik ya da aşırı ince düşünceli biri olmamasına rağmen böylesi bir harekette bulunması mutluluğumu perçinledi.

Onun bir Amerikalı benimse bir Türk olmamız başta çok büyük sıkıntıydı, özellikle de aileler açısından ama bir şekilde tüm o sorunları halletmiştik. Bazen ataklar geçiriyordum ve beni öylesine acınası bir durumda görmesinden korkuyordum ama nasılsa teker teker tüm yaralarımı kapatıyordu. Bazen üzücü anılarımız da oluyordu ama beni hiçbir zaman yarı yolda bırakmadı. Ciğerlerimin havaya ihtiyacı olduğu gibi benim de ona ihtiyacım vardı ve bu beni tamamen delirtiyordu. Joseph yanımdayken her zaman gülerdim, o yanımdayken üzüleceğim ya da korkacağım hiçbir şey yoktu sanki. Keşke bilebilseydim ki beni en çok yıpratacak şeyin yanı başımda oluşunu. Evliliğimizin üçüncü yılına girmişken Joseph'te ileri seviye akciğer kanseri çıktı. Haile yine gelmiş beni bulmuştu. Joseph benim nefesim olmuştu ama artık kendi nefes alamıyordu. Yatağa düşmüştü koskoca adam. Kalbim yavaş atıyordu, Joseph'i geride bırakmamak için.

Haftalar sonra ecel buldu mutluluğa doyamamış aşkımızı. Gözlerimin önünde soğuyuşu, renginin gidişi ve artık o tablo olmayışı. O gitmişti beni karanlığımda yapayalnız bırakıp. Haftalarca yemedim, konuşmadım sadece ağladım, gözlerim yerinden çıkacak kadar acıyana, bir damla dahi yaş kalmayana kadar. Kendimi odama kilitlemiş vaveylalarımla tüm şehrin kalbini burkuyordum. Canhıraş hıçkırıklarımın Joseph'in ruhunu incittiğini bilsem de durduramıyordum. Bazı geceler onun kulağıma fısıldadığı güzel sözleri duyuyor gibi oluyor, ara sokaklarda simasını görüyorum. Ama biliyorum ki o değil, olamaz çünkü soldu, gitti.

Kalbim acıyor, kırılıyor sanki bir porselen gibi tuzla buz oluyordu. Kafamdaki zorbalar öyle yüksek sesle bağırıyor ki arık

susmaları için yalvaramıyorum bile. Öyle bir acı ki yazamam sadece çizebilirim ve siyah boyam bitti. Artık kırmızı var, bolca kırmızı.

Kâğıdı bırakıp zarfın içine baktım, böyle bitmiş olamazdı. Başka bir kâğıt daha olmalıydı, olmak zorundaydı. Gözlerim dolmuştu, ellerim titriyordu. Oturduğum koltuktan bir ok misali hızla kalkıp telefonumu elime aldım, böyle birinin gerçekten de var olup olmadığını öğrenmek için.

Aldığım cevap karşısında ağzım bir karış açıldı. Elfida Moore adında bir kız gerçekten yaşamıştı ve 1959 yılında hayata gözlerini yummuştu. Şu ansa tabloları dünyaca ünlü müzelerde sergileniyordu. Nutkum tutulmuştu, o sahafa girdiğimde böylesine bir yaşanmışlıkla karşılaşacağımı tahmin dahi edemezdim. Bir süre çizdiği yüzden fazla tablonun her birini inceledim sonraysa çekindiği fotoğrafları. Güzel saçları sevimli kıyafetleri ve hiçbir fotoğrafında eksik olmayan gülümsemesi vardı. Gözlerinin içinde bir ışık vardı sanki.

Koltuğuma geri oturdum ve mektubu baştan okudum. Bitti sonrasında tekrardan okudum ve tekrardan, tekrardan…

YİTİK HAZİNE

Nisa Karcı

Onunla konuşmaya cesaretim yoktu. Yüzüne dahi bakamıyordum. Yaptığım yanlışlar aklıma bir bir geldikçe kendimi dünyanın en cani kişisi gibi hissediyordum. Bu halim onu rahatsız etmiş olmalı ki sessizliği bozup bir şeyler gevelemeye başladı.

Ağzından çıkacak olan her bir harften ölesiye korkuyordum. Ama korkum bir sonuç vermemiş, konuşmaya başlamıştı:

-Biliyor musun tavşanlar kendi yavrularını toprağın en çukur, en kuytu köşelerine gömerler; bunun sebebini hep düşündüm.

Böyle bir şey beklemiyordum. Ne dediğini tam olarak anlayabilmek için göz teması kurma ihtiyacı hissetmiştim. Ama kendimde bunu yapacak cesaret bulamayarak tıpkı, karne günü notlarından bin pişman olan çocuklar gibi kafamı önüme eğip halı desenlerini izliyordum. Bir yandan ise ne demeye çalıştığını düşünüyordum, daha sonra konuşmaya devam etti:

-Ama daha sonra yaptıkları şeyin fazlasıyla mantıklı olduğunu fark ettim. Onlar yavrularını dışarıdan korumak için yerin altındaki böceklere çıyanlara emanet ediyorlar, tıpkı benim seni korumaya çalıştığım gibi.

Söylediklerini düşünmeye başlamıştım. Bu halim belli bir süre devam ederken onun sallanan sandalyesinden kalktığını fark etmemiştim. Ta ki eliyle yüzümü kendi hizasına getirene kadar… Değişmişti, çok değişmişti, gözlerinin içinde

kaybolmaya başladığımda yardım istercesine ağlıyordum. Ağzımdan çıkan tek söz özür dilerim olmuştu: "Hem de her şeyden özür dilerim!" dedim.

Tam sözlerime devan edecekken elimi tutup oturduğum koltuktan beni kaldırdı. Daha sonra odada bulunan masaya yönelip üstünde çiçek desenleri olan kutuyu yanıma getirdi. Boynunda asılı duran anahtarı kutunun anahtar girişine sokup kilitli kutuyu açtı. Titrek elleriyle kutunun içerisindeki resim destesini eline aldı. Kutuyu eski haline getirip resimlere teker teker bakmaya başladı. Resimlere her baktıkça sanki bir ânı tekrar yaşıyormuş gibi mimiklerini oynatıyordu. Bu durum belli bir süre böyle devam etti, ta ki bir fotoğrafa denk gelene kadar… O resmi görünce gözleri simsiyah oldu. Gördüğü an başına ağrı girmiş olmalı ki, başını ovmaya başladı. Daha sonra fotoğrafı bana uzattı ve bir kadını işaret etti. Kim olduğunu bilmiyordum. Fotoğrafa odaklanmam gerekiyordu. Resimdeki kadın kırmızı uzun elbiseli, siyah gözlü birisiydi. Kadına her baktıkça sanki ruhumu yavaş yavaş bedenimden ayırıyorlardı. Bitkin bir halde kalktığım koltuğa oturdum. Son bir kere daha resimdeki kadınla göz göze geldiğim an dünya kararmıştı. Bilincimi kaybetmiştim. Uyandığımda yıllar önce terk edip gittiğim odamdaydım. Her şey yerli yerindeydi, tıpkı bırakıp gittiğim son hali gibi.

Kapının tıklatıldığını duydum. Yatağımdan doğrulup "Girebilirsiniz!" dedim. Kapı yavaşça açıldı ve içeriye tanımadığım bir kadın girdi. Benimle konuşmadan alnımı ovmaya başladı. Daha sonra bana bakarak:

-Çok mu baktın o fotoğrafa? dedi.

Kafamı salladım. Kafamı sallayınca:

- “Lale Hanım bunun olacağını bilmeliydi! Açmamalıydı Pandora’nın kutusunu! Nasıl olur da açar!” diyerek söyleniyordu.

Alnımı ovmayı bıraktıktan sonra bana bakarak:

-O kadın senin annendi, dedi. Şok olmuştum, yıllardır annemin Lale Hanım olduğunu sanıyordum. Daha sonra kadın konuşmaya devam ederek:

-O resimde, bakanları rahatsız eden bir zehir vardı. Annen zehri bizzat kendi hazırlamıştı. Amacı, Lale Hanım’ın annen olmadığını öğrenince kendisinin resmine sürekli bakarak ruhunu rahatsız etmeni istememesiydi. Annen zehri hazırladıktan sonra canına kıydı. Sen daha on günlükken hem de!

Bu ağır olmuştu. O kadına karşı ne üzülüyordum ne de sinirlenebiliyordum. Sadece bir masal dinliyormuşçasına bu hikâyenin sonunu merak ediyordum. Benim bu meraklı halimi anlamış olacak ki konuşmaya devan etti:

-Lale Hanım seni kendi evladı yerine koyarak seninle birebir ilgilendi. Sense her şeyi arkanda bırakıp çok saçma bir sebepten ötürü onu terk ettin. Senden sonra nice hastalıklar atlattı biliyor musun? Artık çok geç, diyerek odadan ayrıldı.

Kafam çok karışıktı. Ne yapacağımı bilmiyordum. Bunları düşünürken diğer odadan Yasin sesi yükselmeye başlamıştı. Korkmaya başlamıştım. Yoksa ölmüş müydü? Derken başka bir kadının oda gelip:

- “Başınız sağ olsun!” demesiyle gerçekler, yüzüme tokat gibi çarpmıştı. Bunu hak etmiştim. Hayatımda sahip olduğum en değerli hazinelerden birini kaybetmiştim.

EYLÜL

Nisa Bodur

"Bana kendini tanıtır mısın Eylül? Not almam gerekiyor."

Karşımda oturan psikolog gözlüğünü hafifçe yukarı ittirirken derin bir nefes aldım. Daha adını bile bilmediğim kadının birisi kendini tanıt dese eminim sizde heyecanlanırdınız.

"Eylül ya ben. 19 Eylül 2004, İstanbul doğumluyum. Eylül ayında doğduğum için o ismi koymuşlar. Gördüğünüz gibi siyah saçları omuzlarının biraz altında biten, kâküllü, turkuaz gözleri tam göremediği için gözlük kullanan, ankastre aman anksiyete ve yeme bozukluğu olan ve bir haftaya on yedi yaşına girecek biriyim işte. Oh be."

Rahatlamış bir ifadeyle arkama yaslandığımda karşımdaki doktor ya da psikiyatrist olan kadın güldü.

"Ben de Serap. 1982, İstanbul doğumluyum. Gördüğün gibi kızıl saçlı, siyah gözlü sıradan bir insanım ve psikoloğum. Ayrıca tanıştığımıza memnun oldum Eylül."

Uzattığı eli havada kalmasın diye nazikçe sıktım ve gülmeye çalıştım. Yanlış anlaşılmasın normalde de gülen bir insanım ama tanımadığım insanların yanında olunca geriliyorum.

"Pekâlâ Eylül. Ankastren yani anksiyete bozukluğun kaç yaşında başladı?"

"Annem beş yaşındayken kaçırıldığım için olduğunu düşünüyor ama babam ilk defa sekizinci sınıfta sınava hazırlanırken baş gösterdiğini söylüyor. Bana kalırsa yedi

yaşındayken annemin oyuncak ayımı çöpe atmasıyla gerçekleşti. Onu çok seviyordum ve o gidince boşluğa düştüm çünkü doğduğumdan beri benimleydi."

"Peki ya yeme bozukluğun? Sanırım yeme bozukluğu başladığı için doktorun tarafından bana yönlendirildin."

"Evet öyle oldu. Yeme bozukluğum yeni başladı muhtemelen gelecek stresiyle alakalı bir şey."

"Sınav değil gelecek stresi mi? Daha on birinci sınıftasın üstelik okulunda çok başarılısın sence de biraz erken değil mi gelecek için?"

"Bilmiyorum."

"Peki, o zaman bunu öğrenmek için sana bu hafta bir görev veriyorum. Bu bir hafta içinde seni mutlu eden ve üzen her şeyi not edeceksin. Haftaya bugüne randevu veriyorum, o gün geldiğinde not aldığın kâğıdı ya da defteri yanında getir lütfen."

"Tamam."

"Randevunu sisteme kaydettim yine bu saatte gelebilirsin. Hoşça kal."

"Sizde hoşça kalın."

Psikoloğun ki haftaya da gel dediğine göre psikoloğum oluyordu artık, odasından çıktığımda annem odanın karşısındaki koltuklarda oturuyordu.

"N'oldu Eylül? Ne konuştunuz?"

"Haftaya bir daha gelecekmişim sanırım hasta değilim." Annemin önünden yürümeye başladım. Başka biri sorsa da cevap vermeyeceğimi bildiği için sessiz kalıyordu. Yerdeki karelerin çizgilerine basmadan yürümeye çalışırken yanlışlıkla

birine çarptım. Başımı kaldırmadan özür diledim ve yürümeye devam ettim. Karşıdaki cam kapıdan gördüğüm üzere beni izliyordu. Omuz silktim, varsın izlesin herkes izliyor zaten.

Merdivenin basamaklarını ikişerli üçerli inerek hızlıca çıkışa ulaştığımda annem arkamdan geliyordu. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Sen buradan eve mi gideceksin yoksa işe mi?" Çantasında arabasının anahtarını ararken bana baktı bir anlığına.

"İşe gideceğim ama önce seni eve bırakayım."

"Beni bırakmana gerek yok. Arkadaşlarım yakınlarda bir parkta oturuyor onların yanına gidebilirim. Sen işe git."

"Tamam o zaman, akşam görüşürüz. Arkadaşlarına selam söyle."

Siz hiç olmayan arkadaşlarınızla buluşmaya gittiniz mi? Ben gidiyorum şimdi. Annem benim de sosyal bir insan olduğumu düşünsün ve beni doktordan doktora sürüklemesin diye yapmadığım şey kalmadı bu zamana kadar. Her hafta cumartesi günleri saat iki ve dört arasında olmayan arkadaşlarımla buluşmak için dışarı çıkarız mesela. Daha doğrusu annem öyle zannediyor oysa evden çıktıktan sonra kütüphaneye gidip ders çalışırım.

Asosyal bir insanım yani aslında öyle değilim birisi benimle arkadaş olmak istese kesinlikle hoşgörüyle karşılarım ama benimle arkadaş olmak isteyen de olmadığı için bunu yapamıyorum.

Bundan dört yıl önceydi yedinci sınıftaydık. Bir şey oldu tam ne oldu hatırlamıyorum ama sinir krizi geçirdim ve kendime öyle çok zarar vermişim ki uyandığımda hastanedeydim,

kolumda serum takılıydı. İnsanların içinde kendime zarar verdiğim için ve arkadaşlarım da en yakınlarım bile, benden korkmuşlardı. Öğretmenlerim anneme bu okulda kalmamın sağlıklı olmadığını söylemişti bu yüzden ortaokulun son yılını mahallemizdeki bir okulda okudum.

Şimdi lisedeyim ve birçoğunuz bunun şimdiyle ne ilgisi olduğunu merak ediyor olmalı, şöyle ki liseye geçtiğimizde ortaokuldan bir arkadaşım da bizim sınıfımızdaydı şimdi farklı bir okulda. Her neyse beni tüm okula rezil etmişti daha doğrusu hastalığımı tüm okula söyledi ve geçmişte yaşadığım her şeyi ortaya döktü. Eh durum böyle olunca kimse benimle arkadaş olmak istemiyordu. Tabii yanlış anlaşılmasın bir tane canım bellediğim en yakın arkadaşım var ama... Neyse. Artık normal karşılıyordum arkadaşsız olmayı, yalnız kalmayı, tek başına bir şeylerle mücadele etmeyi, zoruma gitmiyordu aksine bazen zevk bile alıyordum bu durumdan.

Hastaydım öyle değil mi? Hastalığımı ve bunun getirilerini eksi ya da artı her sonucuyla birlikte kabullenmeliydim. Annem her zaman benim onlardan daha özel bir insan olduğumu söylese bile ben hayatın gerçeklerini öğreneli çok olmuştu.

Yeme bozukluğumun sebebini de biliyorum ama yine yalan söyleyeceğim ve gerçek nedenleri insanlardan saklayacağım. Çünkü gerçekleri söylersem er geç yine dışlanacağım en azından bir süre daha bilmiyormuş gibi davranırsam canım daha az yanar, öyle değil mi?

Gözlüklerimi düzeltip parkın köşesindeki bakkala girdim ve bir paket sigara aldım. Çakmağım yanımdaydı ama paketi dün gece bitirmiştim. Kulaklığımı takıp telefonumdaki müzikleri karıştırdım ve sigara paketinden birini alıp ucunu ateşledim.

Gözümden düşen bir damla yaşı sildim ve sigarayı içime çektim. Sigaranın dumanını havaya doğru üfleyerek grimsi bulutlarla kaplı olan gökyüzüne baktım. Gökyüzü nefes almamız için vardı, küçüklüğümüzden beri bize öğretilen buydu. Peki neden ben nefes alamıyordum? Hıçkıra hıçkıra ağlamak istedim ama onu bile beceremedim ve biraz daha içime çektim sigarayı. Dertlerime mi? Asla iyi gelmiyordu sigara ama yine de iyi geldiğini düşünerek içiyordum. İnsan neye inanmak isterse onu yapar ya benimki de öyle bir şey işte.

Şöyle bir şarkı sözü geçti: "Sevgi mi? Artık kamyon ardı yazılarda... Nedir hayatın zoru?"

Hüzünle gülümsedim. Madem sevgi yoktu, üzülüp sızlanmamın mantığı neydi? Madem hayat zordu, o zaman ben neden her şey hakkında endişe duyuyordum? Bana zorsa herkese zordu öyle değil mi?

Sigaranın ucunu parmağımı kullanarak silkeledim ve hâlâ ateş yanan ucunu avucuma bastırdım. Hayatımı değiştirecektim. Yanlış duymadınız hayatımı bir bütün anlamıyla tamamen değiştirecektim.

Annemi arayıp uzun zamandır Ankara'dan aldığı çağrılara olumlu bir cevap vermesi gerektiğini söyleyecektim hatta tam şu anda yapacaktım bunu. Telefon ikinci çalışında açılmıştı.

"Anne rahatsız ettim ama şey Ankara'ya olumlu cevap verebilirsin. Ankara'ya taşınıp yeni bir hayat kuralım. Hatta uzun zamandır babam da istiyordu Ankara'ya, onun yanına taşınalım. Hem siz barışmak istemiyor muydunuz? Al işte sana fırsat."

"Eylül sen ciddi misin?"

"Anne tabi ki ciddiyim. Bunları akşam gelince de konuşuruz ama söylemek istedim. İstersen bu hafta sonu direkt taşınalım bir an bile beklemek istemiyorum." Beklemek istemiyorum çünkü kararımdan vazgeçmekten korkuyorum.

"Eylül... Teşekkür ederim."

"Teşekkür etmene gerek yok anne, yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Yine de bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum. Teşekkür ederim."

"Peki. Hoşça kal."

"Hoşça kal kızım."

Rahatlamıştım, artık önceki hayatımdan kimseye bahsetmeyecektim. Onlar keşfedene kadar kimseye hastalıklı bir insan olduğumu da söylemeyecektim. Derslerime çalışmaya devam edip başarılı olacaktım. Arkadaş grubu edinecektim ve iyi insanlarla birlikte olacaktım. Ayrıca bugün itibariyle sigarayı da bırakıyorum. Avucuma bastırmamın sebebi sadist bir insan olmam değil yanlış anlaşılmasın, son kez içtim ve hayatımda köklü bir değişime karar verdim. Ancak yeni hayatımda sigara yok, bir daha içmek istersem bana ders olsun diye orada iz kalmasını istedim.

Sevecektim, arkadaşlar edinecektim, krizler geçirdiğimde hastane köşelerinde beni bekleyen annemin yanında şimdi babam da olacaktı, yeniden çocuk olacaktım, büyüyecektim, saçlarımı uzatacaktım. Ben bunların hepsini yeniden yapacaktım.

Ben Eylül.

BOMBOŞ ÖMRÜM

Ömer Faruk Özdemir

Yine aynı gündü ama bir farklılık vardı, ev normalinden daha sessizdi. Elimi yavaşça saate uzattım. Saat yediydi. Yataktan kalkmaya çalıştım ama bu sefer yataktan biraz zor kalktım, herhâlde yaşlılıktandır. Dişlerimi fırçaladım. Kahvaltımı birazdan yapacaktım. Mutfağa gittim ama yemek hazır değildi. Sonrasında karımın iki hafta önce vefat ettiği aklıma geldi. Onsuzluğa daha alışamamıştım, bir mıh gibi aklımdaydı hala. Anılar canlanıyordu evin her yerinde. Sanki benim için hala her yerdeydi.

İşe geç kalır mıyım diye düşünürken yaklaşık bir ay önce emekli olduğumu hatırladım. Daha emekli olmaya alışamamıştım. Emekli olmadan önceki hayallerim çok başkaydı. Karımla birlikte kırk senelik evliliğimizi dünya turuyla taçlandıracaktık. Her şey hazırdı uçak biletlerinden, kalacağımız otellere, yolda ne yiyeceğimize kadar her şey. Büyük ihtimalle şu an Yunanistan'da olacaktık ama ben hala sıkıcı evimde oysa toprağın altındaydı. Hayatta en beklenmedik darbeyi ömrümün son evresinde yemiştim adeta. Kafamı dağıtmak için evdeki en rahat koltuğa oturdum ama kafam dağılmadı aksine onu daha çok düşünüyordum. Hala aklımdaydı.

Fark ettim ki yalnızca onu düşünerek evde zaman geçmek bilmiyordu her saniyesi bir yıla bedeldi sanki. Bense ısrarla sadece onu düşünüyordum. Daha da çok onu düşündüm. Sonrasında yavaşça gözlerimden yaşlar aktı. Ağladım uzun uzun. Emin

değilim ama bir saatten fazla ağladım galiba. Kafamı dağıtmam lazımdı ağlamanın bir faydası yoktu ama şu küçücük evde onu düşünmekten başka yapılacak bir iş yoktu.

Nerden kafama esti bilmiyorum ama aklıma yıllardır hiç gitmediğim köyüme geri dönmek geldi. Babam ve annemgile gidemezdim, baba evine de gidemezdim belki ama dedemin dedesinden kalma harabe bir ev vardı. Babam eski olduğu için o evi kullanmamış yeni bir ev yapmıştı. Birine birkaç gün konuk olarak kalır sonrasında eğer hala ayaktaysa eski evi tamir etmeye başlardım. Hem hava almış olurdum hem kafam dağılırdı biraz. Hazır gibiydim gideceğimiz dünya turu için onunla beraber topladığımız valizi aldım ve aşağı indim. Telefondan köyün yol tarifine baktım sonuçta uzun zamandır gitmemiştim. Yola çıktım gidiyordum yavaş yavaş. Müzik de açmıştım. Her şey ilk başta normaldi beş altı saat araba ile geldim ama köy yoluna girdiğim zaman yani yolun sonuna doğru kafamda bir bir anılar canlanmaya başladı.

"Amcamlar dayımlar herkes şehre göçmüş bir dayım da askerde o zamanlar ben 20-21 yaşlarımdayım. Biraz çocukça davranışlarım var halen bir de ailenin tek çocuğu olduğum için üstüme çok düştüler ben de bu yüzden biraz şımardım. Ayrıca onunla tanışmışız evliliği bekliyoruz. Yetim olduğu için kimse onu umursamıyordu zaten. Teyzesi büyütmüştü onu ama onu hiç mi hiç sevmiyordu. Onu nerdeyse bir kaşık suda boğacaktı. Bütün ev işlerini falan ona yaptırıyordu biran önce de evlendirip kurtulmak istiyordu ondan dolayı da düğünü biran evvel yapacaktık. Babamın da sözünü almıştık düğünü o yapacaktı."

"Tam o zamanlarda annem, babam ve ben tarlada çalışıyoruz. O gün de bardaktan boşalırcasına yağmur yağıyorken dayımlardan söz açıldı"

"'Kardeşim ne yapıyordur acep gavur memleketinde rahmet oralarıda almış mıdır?' dedi annem."

"O gün babama İstanbul konusunu açmaya kararlıydım. 'Oho anne orası büyük yer asker ocağı dediğin çadır altı değil ya koca koca binalar vardır orda. Beyefendide şu an da büyük ihtimalle yan gelip yatıyordur' diye cevap verdim keşke vermez olaydım."

"Babam biraz hiddetlenerek cevap verdi 'Asker yatar mı hiç o şu an talimdedir'"

"Anlamıştı sanki söylemek istediklerimi 'sen ağzında bir şey saklıyorsun gibi söyle bakıyım." dedi.

"Görüyorsun halimizi şurada nasıl çalışıp çabalıyoruz ama karnımız zor doyuyoruz."

"Nasıl olacak çabalamadan çalışmadan?"

"Baba bu çalışmak değil havanda su dövmek.'"

"Yavaşça bana kızıyordu hafif sesini yükseltti 'Sadede gel' dedi."

"Böyle söyleyince ben da daha fazla saklamak istemedim 'Amcam bana şehirde iş buldu, oraya gideceğim. Hem orda rahatlık var bak elalem oralarda iş güç sahibi oldu. Sen dediğin zaman yine gelirim. Hem ilk giden ben olmayacağım ya'"

"Çok da kızmamıştı ama biraz morali bozuldu 'Şurada baba ocağını tüttüresin ya kötü mü olur? Ben buradan iki üç gün sonra göçüp gideceğim Hakk'a. Şu bağ bahçe tarlalar sana kalacak kötü mü?"

"Bırak baba ya şunu şurasında üç dört tane ağaç bir avuç toprak bir de eski bir ev' diye yanlışlıkla ağzımdan kaçırdım. Babam çok sinirlenmişti. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

"Bir iki ağaç ve bir avuç toprak ha ben bunları ekip biçip bunları kazanacağım diye canımı dişime takayım senin bana ettiğin lafa bak. Para denen illetin kölesi olmuşsun sen para mı sana mutluluk verecek'"

"Baba görmüyon mu şehirden gelenleri bize getirdikleri hediyeler bile bizim günlerce verdiğimiz emek. Burada yaşanmaz da yaşlanılmaz da. Sen burada yaşlanmışsın ama ben burada yaşlanmayacağım gideceğim ve hayatımı yaşayacağım'"

"Burada hayat yok mu? Ölüyoz mu burada? Eğer gidersen sana hakkımı helal etmem ona göre haddini bil' dedi çok daha fazla sinirlenmişti."

"Onu duymamıştım sanki birden ağzımdan kaçırarak 'sen ne dersen de ben şehre gideceğim' dedim."

"O ise bana sinirli bir şekilde 'Yürü git gözüm görmesin seni' dedi."

"Yavaşça uzaklaştım oradan ıslak yağmurun altında hüzünlü bir şekilde. Ben o konuşmadan sonra babamgilin evine gidemezdim ve halamların evine gitmiştim. Halamın eşi köyün hocası idi çok sevilen ve sayılan birisiydi"

Ne kadar aptal olduğum şimdi fark ettim babam yalnız benim iyiliğimi istiyormuş ben ne diye ona saygısızlık ettiysem.

Aman geçmiş bitmiş geçmiş değişmez ya hem gelmişim baksana. Arabayı yavaşça köy meydanına çektim ama etrafta kimsecikler yok. Normalde şehirden birisi geldiği zaman

reis-i cumhur gibi karşılanırdı ama ne giden var ne gelen köy meydanını görünce hoca efendiyle olan anılarım canlandı.

"Deminki olayın üstünde yaklaşık bir buçuk gün geçmişti ki amcamın gönderdiği mektup elime ulaştı kısaca şöyle yazmış: tren garından beni alacakmış, sonra gardan beraber şehre gidecekmişiz. Bu yüzden tam hatırlamasam da yüksek bir meblağ parayı yanına al yazmış. Bu yüzden mektuptan bir gün sonra haberim oldu. Mektuptan sonradan haberim olduğu için alelacele toparladım her şeyi ama eve bıraktım bavulu. Çünkü benim daha önemli bir işim vardı onu görmeliydim. Hızlıca dışarı çıktım. Dereye gittim. O her akşamüstü ordaydı. Derede çamaşır yıkıyordu. Hemen ona seslendim ve ona şehre gideceğimi söyledim. Ona paramın yetmediği için kendisini götüremeyeceğimi ama şehirde para kazanınca ilk olarak onu getireceğimi söyledim. O beni ömrünün sonuna kadar beklemeye razıydı. Halamların evine gittim annem ordaydı annem gitmeme bir şey demiyordu hatta o da istiyordu çünkü bana sürekli benim büyüdüğümde köyde kimse olmayacağını ve benim tek kalacağımı söylerdi. Zaten amcamın yanında olacağımı biliyordu o yüzden gitmeme bir şey söylemedi. Halamla da helalleştim ama diğer akrabalarımla helalleşemedim çünkü çok acelem vardı. Annem en azından gara kadar Hoca efendinin de gelmesini istedi. Ben de ses etmedi onunla beraber gara doğru yola çıktık."

"Bana 'Demek temelli gidisin ha' dedi."

"'Öyle be hocam' dedim ama aklım babamdaydı."

"Bana biraz hüzünlü birazda kızgın bir şekilde 'Gidince eline ne geçecek.'dedi"

"'Öyle deme hocam burda kalsam elime ne geçecek.'"

"'Burada geçim yok mudur yani'"

"'Bir avuç toprak ve biraz de ağaç var sadece. Karnımız zor doyuyor yarın evleneceğim inşallah çoluk çocuğumda olacak.'"

"'Allah rızka kefil değil mi ne tasalanırsın burada zamanında çok insan yaşamış gitmeyi hiç düşünmemişler çünkü onlar mutluymuştu mutluğu maddi zenginlikte değil farklı şeylerde aramışlar.'"

"Benimde yüreğim dayanmıyordu. 'Şu halimize baksana bir hocam! Şu köyün haline bir bak! Sefillikten geçilmiyor eskiden burayı mesken tutmuşlar ama o günler eskide kaldı." dedim. Bir şey söylemedi. Sanki bana onay veriyordu o da. Bir daha konu açılmadı. Sükûnet içinde gara vardık. Amcam ile buluştum. Hocama veda ettim babama selam söylemesini ve ondan rıza almadan gittiğim için beni affetmesini istediğimi söylemesini rica ettim.

Birisi arabayı gördü galiba bana doğru geliyor tanıdık bir yüz gibi ama hiç görmemişim gibi. İndim arabadan ve selam verdim. Köyün muhtarıymış. Hoca efendi üç yıl önce vefat etmiş ve muhtar da belediye reisine bir hoca istediklerini söylemiş. Muhtar ilk başta beni yeni gelecek hoca sanmış. Kendimi tanıttım ve neden geldiğimi söyledim. Dedemin evinin yıkılmış olduğunu ama beni babamın evine götürebileceğini söyledi. Ben ise kabul etmedim. O zaman birkaç gün muhtarın konuğu olur sonra giderim diye planımı değiştirdim. Muhtarın evine giderken aklıma yine bir anı geldi

"Bir pazar vakti köyden geleli beş altı ay olmuş artık amcamın yanında değildim. Yeni bir ev kiralamışım. Onu yanıma getirmek

için çok az bir para kalmıştı. Yine para hesabını yapıyorum iki ay sonra onu da getireceğim kesindi. Yeni aldığım telefonu incelerken aniden çalmaya başladı. Açtım amcam arıyormuş. Tek bir şey söyledi "Acilen tren garına gel" koşarak çıktım. Gara gittim. Amcam orda beni bekliyordu. Dedi ki "onlar gitti hadi yetişelim onlara."

"Kim?"

"Annen, halan, hoca efendi ve senin nişanlın varmış galiba."

"Ya babam?"

"O yokmuş." beni sevmediği için gelmediğini düşünde ama gerçi onların neden geldiğini de anlamış değildim.

"Neden geldiler ki?"

"Annen çok hastaymış."

"Neyi var annemin?"

"Bilmiyorum benim de haberim yok her şey hızla gelişti."

Tekrar babamın gelmeyişi aklımı kurcaladı. "Halamlar geldi de babam neden gelmedi?"

"Ne biliyim ben!" Daha fazla kurcalamadım sonuçta öğrenecektim

Hastaneye gittik hemen onların ardı sıra.

Meğer ben şehre geldikten sonra babam çok hastalanmış. Şehre getirmeye çok uğraşmışalar ama "onun olduğu yerer gitmem" demiş ardından da vefat etmiş. Annem babamın ölümünü kaldıramamış. O da yataklara düşmüş.

Annem biraz biraz iyi oldu. Biz evlendik. Annemin sağlığı tam olarak yerine oturmamışken aniden vefat etti. Hocaefendi

ve halam köye geri döndü. Ben ise eşim ölene kadar mutlu bir şekilde yaşadım.

Muhtarın evi babamın evinin hemen yanındaydı. Hemen eve gittim, babamın yattığı yatağa koştum, alamadığım helalliğin ızdırabıyla uzun uzun ağladım.

NAMÜTENAHİ TABLO

Saliha Sude Çakır

Evler, dükkânlar, kaldırım taşları, tabelalar, her biri farklı örtülerle resmedilmiş masalar, çiçekler, insanlar, su birikintisi… Tek bir resim, tek bir görüntü ama farklı renkler. Bütün bu kâinatı oluşturan birbirinden farklı renkler miydi? Biz sadece renklerin biçim değiştirmiş illüzyonunu mu izliyorduk? Boyalarımla oluşturduğum evrende olan bu değil miydi? Asıl iş renklerdeydi.

Yeşil, mavi ve kırmızı boyalarla kaplı evler sıra sıra dizilmişti ama benim dikkatimi güzeşte günler çekiyordu. Güneşin tenini daha fazla yakmasından nefret ettiği için bir an önce karın serinliğine kavuşmak isteyen küçük çocuk eğer üşüyormuşçasına giyinirse, soğukların onu üzmemek için erken geleceğini zannediyordu. Tüllü beyaz elbisesinin üzerine giydiği siyah hırka, sıcağı daha çok üzerine çekiyordu ama birazdan üşüyecekti. Buna inanıyordu.

Hissettiğim sarsıntıyla birlikte oluşan rüzgâr sesi kulaklarımı ve gözlerimi aynı anda kapatmama neden oldu. Karanlık benim en sevmediğim yerdi ve gözlerimi kapattığımda renkler yok oluyordu. Renkler hayatın bercestesiydi. Bir an önce gözlerimi açıp renklerime ve sahte evrenime kavuşmam lazımdı. Bu rüzgârın kapalı alanda işi neydi? Gözlerimi aralayarak görüşümü netleştirmeye çalıştım. Kirpiklerimi sıyırıp geçen yağmur damlaları gerçek değildi. Gerçek olamazdı çünkü tavan bulut değildi, yağamazdı. Acaba ruhum bir bulut gibi dağılarak herkesi kasveti altına mı almıştı?

Şiddetli rüzgâr yağmur damlalarını oradan oraya uçururken varlığımı ve olduğumu yeri sorguluyordum. Sıra sıra evler, kapalı dükkânlar, masaların örtülerinin uçmasını engelleyen üstlerindeki çiçekler, birazı yana devrilmiş ahşap sandalyeler, ışıklarını kaybetmiş tabelalar… Çizdiğim, kendi oluşturduğum resmin içinde olmam imkânsızdı ama buradaydım. Üstelik benim boyalarım güneşli bir güne aitken burada fırtına çıkmış olamazdı.

Bacağımda hissettiğim elle birlikte çığlık atarak sıçradığımda görüş açıma giren kız çocuğu, küçük dilimi yutmama sebep olmak üzereydi. O küçük kız bendim ve kendi bacağımdan tutamazdım. Küçük ben ona döndüğümü anladığı gibi elimi tuttu. Yüzünde sevimli ama bana tamamen korkunç gelen gülümsemesiyle öylece duruyordu. Nasıl bir kâbusun içine düşmüştüm?

Küçük kız elimden çekiştirerek koşmaya başladığında anlık olarak dengemi kaybetsem de toparlayarak ona ayak uydurdum. Kendi çizdiğim resmin içinde, elimden tutan çocukluğumla birlikte yağmurun altında koşuyordum. Sokağın başındaki kırmızı eve gelene kadar koştuk. Evin önüne geldiğimiz gibi elimi bırakıp kapının önüne gitti. Bu, sen içeri gelme mi demekti? Eğer öyleyse bunun bir çizim değil de gerçekten ben olduğuna inanabilirim. Çünkü tam benlik bir hareketti. Hayatım boyunca bir şeyleri hep çok isterdim ama ona tam ulaşmak üzereyken vazgeçerdim ya da uğraşmazdım. Bunu kişi bazlı olarak bile düşünebiliriz. İstediğim şeyleri kapının önünde bırakarak ne içeri aldım ne de uzaklaştırdım. Belki de herhangi bir şeyi tam istemediğim için ne onu kendime getirebildim ne de bütünüyle vazgeçebildim.

Küçük kız son bir kez bana dönerek gülümsedi. Islanan saçları alnına yapışmıştı ve gülünce eksik olan dişleri, az önce korkunç bulduğum gülümsemesini asla unutamayacağım görüntüler arasına eklemişti. Bana arkasını dönerek eve girdiğinde, yüzümde onun yansıması olduğu her halinden belli olan bir gülümseme vardı. Bir insan kaç kere kendisiyle karşılaşabilirdi ki? Kafamı iki yana sallayarak etrafıma bakındım. Yağmur hala dinmemişti ve ben buradan nasıl çıkmam gerektiğini bilmiyordum. Keşke bir kapı falan çizseydim. Oturmak için en yakındaki kafeye doğru ilerlemek için attığım adım ayakkabılarımı suyun içine gömdüğünde hayretle bir eve bir yere baktım. Evin kırmızı boyası bir akıntı oluşturmuştu ve yavaş yavaş siliniyordu. En üst köşede bulunan pencerenin içinden çocukluğumu görür gibi oldum ama saçlarından başlayarak boyalarını dökmeye başlamıştı. O da aynı içinde bulunduğu ev gibi yavaş yavaş siliniyordu. Çocukluğum gözlerimin önünde akıp gidiyordu. Neler döndüğünü ne olduğunu anlamamakla birlikte içten içe mutlu olduğumu hissediyordum. Mutlu olmam için bir sebep yoktu ama kalbimden geçenleri dinlediğimde öyle olmam gerektiğini söylüyordu.

Kolumda hissettiğim elle birlikte çocukluğumun bana veda etmeye geldiğini düşünerek arkaya döndüm. Tekrardan sadece bağırarak buradan uzaklaşmak istiyordum. 13-14 yaşlarındaki halim, yağmurdan dolayı ıslanmış olmasını istediğim ama ağlamak üzere olduğunu da ezbere bildiğim gözlerle bakıyordu. Çocukluğum ve mutluluğum neyseydi ama ergenliğim ve hüznümü kaldırabilecek güçte değildim.

"Görevini tamamla seni bekliyorum." Ergenliğim cızırtılı sesler eşliğinde ortadan kayboldu. Ne görevinden bahsediyordu?

Kendi çizdiğim resmin içinde bana ait görevler vardı ve benim haberim yoktu.

"Yardım et!" Kısık ama acısının kokusunu bile alabildiğim sesin yönünü bulmak için etrafıma bakındım.

"Neredesin?" diye bağırdığımda iniltiden başka hiçbir geri dönüş alamamıştım. Evin yan tarafındaki çizmediğim boşluğa doğru ilerlemeye başladım. O kadar kısık bir sesi yankılanmadığı sürece duyamazdım. Tam da tahmin ettiğim gibi boşluğun içinde yatan küçük bedenim, acılar içinde yerde yatıyordu. Hızla yanına ilerleyerek yere oturdum. Neredeyse şeffaflığıyla birlikte sonsuzluğa karışacaktı ama gözleri, elleri ve ayakları rengini kaybetmemişti. Son kalan gücüyle elimi tuttu. "Büyümemden korkuyorsun… Korkma." Anlamlandıramayarak yüzüne baktığımda rengini kaybetmiş dudakları gülümsemişti.

"Büyümekten falan korkmuyorum. Ne saçmalıyorsun?" Eli elimden kaydığında bu sefer ben tuttum.

"Kendine yalan söylüyorsun." Saçmalıyordu. Acı dolu bir nefes çektiğinde bende onunla birlikte derin bir nefes aldım. Benim yüzümden acı mı çekiyordu? Kafamı kaldırdığımda ergenliğim, sonsuzluğun içinde, ellerini kollarına geçirmiş yüzündeki buruk tebessümle bana uzaktan bakıyordu. Büyümemeyi isterdim. Hatta hiç doğmamayı isterdim. Dünya büyüdükçe çirkinleşiyordu ve ben güzellikler arasında kalmak isterdim. Çizdiğim yamuk yumuk evleri, insanları, doğru düzgün karıştırmasını beceremediğim boyaları o kadar çok özlemiştim ki anlatamazdım. Şimdi kusursuz çizdiğim resimlerim ve gerçeklik duygusunu hissettirdiğim renklerimin soğukluğu bile tüylerimi ürpertiyordu. Hayatta da kusursuzlaştıkça en büyük kusurları açığa çıkarmıyor muyduk aslında? Büyümek bazı

şeyleri düzeltirken bazı şeyleri unutmak ve ruhsuzlaşmaktı. Küçük çokbilmişin söylediği gibi korkmuyordum ama istediğim de söylenemezdi. Kafamı tekrardan çocukluğuma çevirdiğimde sonsuzluğa karışmasını engelleyen tek şey gözleriydi.

Gözlerinde gördüğüm mutluluk ifadesi onda son gördüğüm şey oldu. İç çekerek ayağa kalktığımda sol gözümden düşen tek damla yaşı elimin tersiyle sildim. Ergenliğim boşluğun içinde çıkarak yanıma doğru geldi. Elimden tutup yürümeye devam ettiğinde hiçbir şey söylemeden adımlarına ayak uydurdum. Kırmızı evden geriye sadece bir boşluk kalmıştı. Çocukluğum gibi silinip gitmişti.

Yeşil evin önüne geldiğimizde tekrardan kapının önünde bırakılmayı ve aynı senaryoyu yaşamayı beklemiştim ama ergenliğim elimi bırakmadan evin içine girdi. Burası dışarıdan kocaman bir ev gibi gözüküyordu ama benim eski odamdı. Çizmediğim bir yerin boşluk olması gerekmiyor muydu? Gerçi kendimi yaş yaş çizdiğimi de hatırlamıyordum. Hemen yanımdaki duvarda asılı olan eski fotoğraflar gözüme çarparken elim istemsiz bir şekilde duvarın üstüne gitti. Anılar gözümün önünden birer birer geçerken bütün fotoğrafların tozunu almıştım.

Elim en sevdiğim resmin üstünde durdu. Bütün eski arkadaşlarımla birlikte lunaparkta çok güzel bir anın ölümsüzleştirilmesiydi. Hepsinin elinde olan ama benim o an göremediğim hançerler, şimdi fotoğrafın en nadide parçalarından biriydi. Bu fotoğrafı resmimin dışına çıkarabilme olasılığım var mıydı? Hızlı bir şekilde fotoğrafı duvardan alarak ceketimin cebine attım.

"Önce büyümekten korktun. Şimdi de eskiyi düşünmeden yoluna devam edemiyorsun!" Ergenliğimin sitem dolu sesiyle ona döndüm. Bugün bütün benliklerimin saçmalama günü müydü? "Karşıma çıkan, yolumu kesen sizsiniz! Peşimi bırakırsanız yoluma devam edeceğim. Ayrıca buranın çıkışı nerede? Nasıl çıkacağım buradan?"

"Asıl bizi bırakmayan sensin! Senin yüzünden rahat bir nefes alamıyoruz, sürekli acı çekiyoruz!" Karşılıklı sinirlenmemiz bile aynıyken tartışmak kolay değildi. Ayrıca bir sonraki hamlesini bildiğim birine karşı tartışma hevesim yoktu.

"Seninle polemiğe girmek istemiyorum. Nasıl çıkabilirim buradan?" Bana hoşnutsuz bir bakış atarak başını iki yana salladı. "Kendinden kaçıyorsun yine, yapma. Veda et bana ve evine git." Nasıl veda edebilirdim? Elimi sallayarak gitsem olmaz mıydı? Bakışlarımı odanın içinde gezdirirken masanın üstünde duran çakmak dikkatimi çekti. Bu odada bir çakmak bulunması imkânsızdı. Ters bir şekilde ergenliğime bakarak çakmağı elime aldım. Acaba odamda daha ne gibi değişiklikler yapmıştı?

Daha fazla içerde durmak istemeyerek kapıdan dışarı çıktım. O arkamdan gelmemişti. Yağmur neredeyse kesilmişti. Tek tük atıştırıyordu. Önümü eve dönüp geri geri giderek kadrajımı genişletmeye başladım. Düşüncelerim girift olmuş beni boğuyordu. Ayağımın bir şeye tökezlemesiyle sarsılarak birkaç adım daha geriye savruldum. Yere baktığımda bunun bir benzin bidonu olduğu belli oluyordu.

"Sence de tam zamanı değil mi?" Birden dibimden gelen sesle irkildim. Ergenliğim ellerini cebine yerleştirmiş yerinde sallanarak bana bakıyordu.

"Neyin?" Bana, bunu da sormazsın gibisinden baktı.

"Her şeyi başladığı gibi yakıp kül etmenin." Ona gözlerimi devirerek bir benzin bidonuna bir de eve baktım. Bu ev, Dünya'da çıkan yangından sonra kullanılamaz hale gelmişti. Aynı kaderi resmimdeki evin de yaşaması bir şeyi değiştirmezdi.

Ergenliğim hareket etmeyeceğimi anladığı için yerdeki bidonu alarak evin içine girdi. Ne yaptığını tahmin etmek için dahi olmaya gerek yoktu. Bir süre sonra benzini dökmeye devam ederek dışarı çıktığında evin etrafında bir tur atıp boş bidonu ayaklarımın dibine fırlattı. Bana çak şu çakmağı gibisinden bakıyordu. Yanıp yanmaması cebimdeki fotoğraf gibi beyhudeydi. Yaktıktan sonra çıkabileceksem tekrardan yanışını izleyebilirdim burasının. Ayrıca bu ev, bu resmin süveydasıydı.

"Sanırım veda vakti geldi." Ergenliğim birden bana sarılarak başını omzuma yasladı. Havada kalan ellerim sırtına yerleşirken özlediğim kokumu içime çektim. Hayatımdaki birçok şey gibi kokum da değişmişti ve ben eskisini mumla arıyordum. Acaba odamda şişe falan bulabilir miydim? Bir girip çıksa mıydım? Düşüncelerimi savurarak ergenliğimden ayrıldım. Kendimi özlemiştim. Büründüğüm kişiliğimdeki tek renk boyalarımdı. Son kez saçlarını karıştırarak sadece bakışlarımızla birbirimize veda ettik. Çakmağı yakarak eve doğru fırlattım. Yağmur tam zamanında dinmişti.

Alevler iyice evi sardığında hala resmin içindeydim. Bayılsam falan çıkar mıydım buradan? Etrafıma bakınarak bir çıkış ararken hissettiğim rüzgarla kafamı eve doğru çevirdim. Ergenliğim koşarak alevlerin arasına girmişti ve ben onu tutmak için kalkan elim ve hızla attığım birkaç adımımla kalmıştım. Gözlerim sonuna kadar açılırken derimin yandığını hissediyordum.

Kolumun deşilircesine dürtülmesiyle gözlerimi aralarken birkaç saniye olduğum yeri ve gerçekliği sorguladım. Olmam gereken yerde, sergideydim. Yakın arkadaşım bana sinirle bakarak kolumu dürtüyordu. Toparlanarak ayağa kalktım. "Ne oldu bana?"

"Ne mi oldu? Serginin açılmasına 10 dakika var ve içeri girdiğimde burada oturmuş mışıl mışıl uyuyordun! Ayrıca son dakika bana haber vermeden resmini değiştirmişsin. Eskisiyle kıyasladığımızda daha güzel olduğu aşikâr ama bütün bunları bir gecede nasıl yetiştirdin?" Anlamayarak resmimin asılı olduğu duvara döndüğümde gördüğüm çizim akıl sağlığımla oynuyordu. Aynı mekân, aynı renkler ama yağmurlu bir günde ıslanan küçük kız ve bardaktan boşalırcasına yağan yağmurun altında ateşlerle çevrilmiş evin önünde oturan, diğerinden biraz daha büyük kız bütün resmin havasını değiştirmişti. Elim aceleyle cebime giderken çıkarttığım birazı yanmış fotoğraf, yaşadıklarımın tahayyülden ibaret olmadığının kanıtıydı.

Bir süre sonra sergi açıldığında yanımdan insanlar geçip giderken benim tek düşündüğüm yanan evin önünde oturan kızın yüzündeki mutluluk dolu gülümsemeydi…

KORKU VE NAR

Serra Halime Yağmurcu

Her gün olduğu gibi, bugün de Tamay güneş doğmadan uyandı. Çiçeklerini suladı ve daha yeni uyumuş olduğu belli olan kedisi Nar'a göz attı. Dişlerini fırçalarken aynada kendisine baktı. Aklından geçenleri bir düzene sokmaya çalıştı. Pek çok olay yaşanmıştı değil mi? Sadece birkaç günde. Eski, emektar masasının başına geçerken "Olanları kesinlikle yazmam gerek" diye düşündü. Monoton günlerini bozan şeyler olmuştu son günlerde, kırk yıl sonra bile unutmamak için yazmalıydı bunu. Bir yandan esnerken mavi tükenmez kalemini eline aldı ve başladı.

14 Nisan 2000

Normalde uyandığım zamandan belki de saatler sonra uyandım. Ne acayiptir ki o an bunu hiç sorgulamadan kalkıp mutfağa gittim. Bir bardak su içtim, canım bir şey yemek istemiyordu, bahçeye çıktım. Uzun süredir yalnız yaşadığım bu dağ evine böylesine derin baktığımı hiç hatırlamıyorum. Birkaç yıl önce yaşadığım talihsizliklerden ötürü insanlardan uzaklaşma isteğimin eseriydi bu küçük cennet. Ben bu tür düşüncelere dalmışken uzaktan gelen ince, cılız bir ses dikkatimi çekti. Bir süre dinledim. Ses ara ara kesilse de ormanda acı çeken bir şey vardı. Ne olduğunu merak etmiştim işin doğrusu. Yine de bir ormanda yaşadığımı unutmamam gerekiyordu. Dikkatle biraz daha dinledikten sonra köpek kulübesinin altındaki bölmeden av tüfeğimi alarak sese doğru ilerlemeye başladım. Sesin en

fazla olduğunu düşündüğüm yere gelince etrafa bakındım, bir şey göremedim. Seste kesilmişti. Yoksa o sesi ben mi hayal etmiştim. Anlayamamıştım. Geri dönmeye karar verdim. Birden patikanın ilerisindeki büyük meşe ağacının dibinde yetişmiş çalı öbeğinde kırmızı bir leke dikkatimi çekti. Hızla çalıya ilerlediğimde çok şaşırmıştım. Küçücük bir kedi yavrusu kanlar içerisinde yatıyordu. Şaşırmamın en büyük nedeni küçük kedinin bir ev kedisi olmasıydı. Belki hayvana acıdığımdan belki de kedileri özellikle sevdiğimdendir emin değilim, dikkatli bir şekilde kucağıma alıp alelacele evimin yolunu tuttum. Bahçeme girdiğimde Korku'nun endişeyle bana baktığını gördüm. Gözleriyle neler olduğunu soruyordu. Korku benim köpeğim. Siyah bir Pitbull. Yıllar önce, dağ evine yerleşmeden almıştım bu köpeği. İlk aldığımda küçük bir siyah noktaya benziyordu ancak şimdi beni rahatça yiyebilecek güçte. Ama o adını taşıdığı duyguyu çokça yaşayan nazik ve çekingen bir köpek. Sahibine benziyor. Yine de onu görenler için fazlasıyla caydırıcı bir görüntüsü var. Siyah bir canavar. Zaten dağ evinde yaşamaya başlayacak birinin güçlü bir köpeği olmadan gelmesi biraz aptallık olurdu. Korku'nun dikkatli bakışları altında kesik kesik nefesler alan minik kediyle beraber içeri girdim. Onu güzelce temizlerken rengini olgunlaşmamış nara benzettim. Niye bilmiyorum ama çok fazla çağırışım yapmıştı. Onu ilk gördüğüm ana kıyasla daha rahat nefes aldığı belli oluyordu. Buradaki yaşamım boyunca öğrendiğim kadarıyla pansuman yapıp büyük yaralarını sardım. En kötü yeri bacağıydı. Hangi yırtıcı hayvandı o kadarını bilmiyorum ama bacağından yakaladığı belliydi. Muhtemelen bir şekilde kaçıp çalıların arasına saklanmıştı zavallı. Nasıl yaşıyor gerçi onu bilmiyorum ancak güçlü bir kedi olduğu belli. Yoksa bir ev kedisi buna asla dayanamazdı.

İkindi güneşinin artık ağaçların üzerine son ışıklarını dokundurduğu saatlerdi. Bu süre zarfında küçük kedi birkaç kez gözünü aralamış fakat uzun süre dayanamamış, geri kapatmıştı. Bende bir kitap alıp sıcak bir sütle beraber okumaya koyulmuştum. (Buraya bir saatlik mesafede olan köye bazen avladığım hayvanları satıyordum. Karşılığı olarak verdikleri şeyleri gerçekten seviyorum.) Kitabımın en can alıcı noktasındayken bir hareketlilik hissederek koltuğa baktım. Minik bir nar tanesine benzeyen kedi uyanmış gerinmeye çalışıyordu. Bir an önce yanına gitmek için ayağa fırladım. Sanırım biraz hızlı kalkmış olacağım, sıcak sütü yere döktüm. Hızlıca yere peçete atarak kedinin yanına koştum. Ben bunları yaparken merakla beni inceleyen kediye gülümsedim. Bu sevecen gülümsememe karşılık olarak gözünü içinde süt olan bardağıma çevirdi. Bir anda aklıma dank etti. "Ben ona hiç su veya yiyecek bir şey vermedim!" diye düşündüm. En azından yanına koyabilirdim… Bir şekilde kedinin beni azarlamasını bekleyerek aceleyle Korku'nun eski kaplarından birine su ve birine de süt koydum. Yavru olduğunu düşündüğüm minik kediyi dikkatlice kapların önündeki yer minderine koydum. Kana kana içtiği sudan gerçekten uzun bir süre susuz kaldığını anlamış oldum.

Yeme içme faslından ve yere döktüğüm sütü doğru düzgün bir şekilde sildikten sonra dışarı çıkıp Korku'nun da kaplarını doldurdum. Daha sonra yağlanma ihtiyacını belli ederek gıcırdayan kapıdan içeri geçip, süt içmekten mayışmış olan kediye baktım. Artık ona bir isim vermeliydim. Sürekli bana çağrıştırdığı "nar" kelimesi buna oldukça uygun gözüküyordu. "Nar" diye sesledim önümde duran kediye. Tekrarladım. Tam üçüncü kez tekrarlamaya başlamışken Nar bana dönüp sanki

"Ne var!?" demeye çalışıyormuş gibi baktı. İsmini üstüne alındığına gayet sevinmiş bir biçimde gülümsedim ve camdan dışarı baktım. Hava kararmış, yıldızlar tek tük gözükmeye başlamıştı. Günün yorgunluğunu çok sert bir biçimde ağrıyan başımla beraber hissettim. Yatış alarmım çalmaya başlamış demekti bu. Sadece uyuyunca geçen sinir bozucu bir baş ağrısı. Yattığım odaya yürürken üzerimde hissettiğim bakışlarla arkama döndüm. Nar bana beni boğacakmış gibi bakıyordu. Bir an korksam da demek istediğini anlayıp onu kucağıma aldım ve onu yatağıma yerleştirdikten sonra yorganımın altına girdim. Put gibi yattığımdan ötürü benden daha rahat uyuyacağından emindim Nar'ın. Yarının güzel olması için her gün yaptığım gibi dilek ve dualarımla uykuya teslim ettim kendimi.

15 Nisan 2000

Havanın aydınlanmasına birkaç dakika kala uyanmıştım. Yanımdaki küçük şey bütün gece boyunca kâh kafamda kâh karnımda yatmış, benim rahatsız olmadığımı anlayınca da eski yerine dönmüştü. Şu an ise oldukça derin bir uykuda olduğunu belli edecek biçimde rahat nefes alıp veriyordu. Nar rahatsız olmasın diye yerimde yavaşça doğrularak düşünmeye başlamıştım. Nar'ı bulduktan bu zamana kadar. Küçük kedi fazla dirençli çıkmış, oldukça hızlı bir şekilde iyileşme sürecini geçiriyordu. Daha tam bir gün olmamasına rağmen gece boyu sağ arka bacağı dışındaki uzuvlarını hareket ettirebilmiş ve biraz olsun yürüyebilmişti. Hayranlık ve kafa karışıklığı ile Nar'ı seyrederken Korku'nun yüksek tondaki havlama sesi ile irkildim. Öyle şiddetli havlıyordu ki Nar korku ile titreyerek gözlerini açmış ve bana sokulmuştu. Nar'ı güvenli bir biçimde kucağıma aldıktan sonra neler olduğunu öğrenmek için hızla

bahçeye yöneldim. Gördüğüm manzara ise rahat bir nefes almamı sağladı. Sadece aşağıdaki köyden olmayan bir araba evin önüne yakın bir yerde durmuş ve içerisinden bir şey arıyormuş gibi telaş ve biraz sinirle çıkan bir adam vardı. Yolunu kaybetmiş olabileceğini düşündüm ve buraya doğru yönelmesiyle haklı olduğuma kanaat getirdim. Yani öyle sanmıştım. Korku'yu sakinleştirerek bize iyice yaklaşmış olan adama tekrar baktım. Korku'nun sesi onun da ödünü koparmış olsa gerek. Yüzü bembeyazdı. Ancak kucağımdaki kediye gözleri kaydığında yüzüne renk gelmiş, sevinçle karışık bir rahatlama yüzünden okunmaya başlamıştı. Adam yanımıza gelir gelmez konuşmaya başladı,

-İnanamıyorum! dedi. "Bu gerçekten o kedi!" Ben dediği şeyi algılamaya çalışırken adam kucağımdaki kediyi almaya yeltendi. Kendimi geri çekerek soran gözlerle adama baktım. Ne alakaydı şimdi bu?

-Ah, doğru! diye tekrar söze başladı adam. "Önce kendimi tanıtmalıydım. Ben Ata Özyurt, bir eşim ve bir kızım var. Bir de kedim tabi ki." Bu noktada yüzündeki ifade olmadığı halde üzgün gözükmeye çalışan bir çocuğu andırıyordu.

-Biz birkaç gün önce tatile çıktık… diye bir anda hikâyesini anlatmaya başladı. Varacağı yeri az çok tahmin etsem bile dinlemeye devam ettim.

-Kızım çok sevdiği için istemeye istemeye -yani sonuçta kedi için zor olur yolculuk- kedisini yanımıza almıştık. Annesiyle yemek yerken bir anda kedinin olmadığını fark etti kızım. Tabi ki çok üzüldü ama düşündüğümden çok ağladı. Yani gerçekten çok ağladı. Demem o ki…" diye devam edecekti ki bir anda durdu. Yüzüme bakıyordu. İstemeden kaşlarım çatılmıştı

sanırım. Adama bir türlü inanasım gelmiyordu. Yani kızının o kadar sevdiğini bildiği bir kediyi 'onun iyiliği için' tatile götürmek istemiyordu. Kızı çok ısrar ettiği için götürüyordu. Bir anda kedi kayboluyordu ve bunu kızı fark ediyordu. Ayrıca adam eşi ile kızının yemek yediğini söylemişti. Kendisi neredeydi. Belki de bir anda kediye bağlandığımdan böyle hissediyordum ama adamın konuşmasında, sanki kediyi sevmiyor hatta nefret ediyormuş gibi bir hali vardı. Hem nereden tanımıştı kediyi şıp diye. Bu işte bir iş var ama ne diye kendi kendime söylendim. Adam tereddüdümü fark edince biraz daha kararlı bir ses tonu ile,

-Bakın beyefendi. Anladığınızı varsayıyorum. O kediyi gerçekten götürmem lazım. Kızım ona çok bağlanmış ve… istemeyerek adamın lafını böldüm,

-Peki tasması neredeydi? Suratından lafının bölünmesinden rahatsız olduğu belli olan adam,

-Efendim? diye cevap verdi. Sorumu yineledim,

-Tasması yok muydu? Ya da en azından bir yere bağlamadınız mı? Küçücük kedi. Dikkat edilmesi gerekiyordu…" Bu noktada karşımdaki adam iyice sinirlendi.

-Bakın! Zaten dün akşamdan beri o sinir bozucu yer elmasını arıyorum!" dedi ve hemen dediği şeyi fark edip gözlerini açtı. Tahmin etmiştim. Bende sinirlenmeye başlamıştım.

-Siz yaptınız değil mi? Siz bıraktınız bu zavallıyı ormana!" Bunu dediğimde adam bana doğru bir hamle yaptı.

-Ver artık şunu! Şuncacık kedi için ne oyaladın be adam! Kucağımdaki kediyi daha çok üzerime gömüp Korku'ya baktım.

Sabahtan beri bu anı bekliyormuş gibi duran Korku adamın üstüne doğru saldırdı. Adam Korku'nun dişlerinden zar zor kendini kurtarıp arabasına kaçmaya çalıştı. Arabasının kapısını hızla kapatırken bir yandan bağırıyordu.

-İşime gelir zaten! O pis hayvanı evime sokmama gerek kalmadı!

Adam arabasıyla uzaklaşırken titreyen Nar'a baktım. Adamı tanımış olsa gerek. Gözleri sonuna kadar açık, tırnakları derime geçirilmiş bir haldeydi. O zaman fark ettim kolumun kanadığını. Son kez Korku'ya baktım. Sanki gülümsüyordu. Kesinlikle o adamı istese parçalardı. Ancak biraz üzerine yürümesi ile korkup kaçmıştı. Onun başını okşadıktan sonra içeri girip Nar'ı sıcak bir yorganla sardım. Onu uyutana kadar başını okşadım ve mayıştığında gidip kolumu temizledim. Bir süre sonra yorganın içine gömülmüş kediyi yavaşça kucağıma alarak odama götürdüm. Yatağımda oturup uzun süre düşünmüştüm. İnsanlar gerçekten korkunçlar. O kadar küçük bir kediye nasıl kıyabilmiş, nasıl yine de vicdan azabı çekmeden ölüme terk edebilmişti. Kendime yine yalnız bir yerde yaşadığım için hak verdim. Uyumadan hemen önce Nar'ın bana baktığını görür gibiydim. Sonrası karanlık.

Tamay bunları yazmayı bitirdiğinde kavurucu öğle sıcağı tepeye çıkmıştı. Nar havada uçan bir sineği gözüne kestirmiş, Korku ise dışarıda sıcaktan bunalıp gölgedeki kulübesine çekilmişti. Kalemi bırakıp derin bir nefes alan Tamay mutfaktan soğuk bir su almış ve yine insanların arasına neden karışamayacağını tekrar tekrar bu olayla kendisine hatırlatmıştı.

DONDURMA ÇUBUĞUNDA HAYAT BULANLAR

Sude Çalık

Habip için sıradan sayılabilecek günlerden biriydi. Yine evden çıkacak ve sanayiye çalışmaya gidecekti. Güneş gökyüzünde tüm heybetiyle duruyor ve etrafına ateş saçıyordu. Böyle havalarda işe gitmekte hayli zorlanıyordu. Sıcak havalarda güneş insanın beynindeki tüm kıvrımlarına sinsice giriyor, dolaşıyor; çıkarken de yakıcı, kavurucu bir his bırakıyordu. Gücü daha gün yarılanmadan tükeniyor ama yine de direniyordu. Yağmurlu havaları daha çok seviyordu Habib. Yağmurun toprakla buluşmasında çıkan o buğulu kokuyu ciğerlerine çektikçe damarlarına taze kan yürür gibi oluyor, tazeleniyordu adeta. Ama bugün o günlerden biri değildi. Daha sabahın bu saatinde belliydi günün nasıl sıcak geçeceği.

Habip evden çıkarken bir rüya kadar sessizdi ama tüm sessizliği yıllara meydan okuyamayan, yer yer çürümüş, bakımsız tahta kapı bozuyordu. O yine de yemeğini suyunu annesinin yakınına bırakıp annesini uyandırmamak için parmak uçlarında yürüyerek çıktı evden.

Sokak bomboştu. Zaten günün bu erken vaktinde rızık derdine düşmeyen yollara neden düşsün diye düşündü. Hem de bu sıcak havada. Belli ki insanlar kendilerini bu sıcakta bunaltmak istememişlerdi. Habip de istemezdi mecbur olmasaydı. Ama o mecburdu. Çünkü onun babası ülkesinde çıkan savaşta şehit olmuştu. Anlamamıştı o yaşlarda savaş neydi, neden insanlar bilmedikleri tanımadıkları insanları öldürürlerdi? Neden her

gün akşama kadar arkadaşlarıyla doya doya oynadığı sokak artık bir mezarlığa dönmüştü?

Babası yeniden askere çağrılmıştı. O güne kadar davul zurnayla giden askere neden artık gözyaşları ve umutsuz bakışlarla gönderiliyordu insanlar. Gidenler geri dönemeyeceklerini bildikleri için mi son kez bakjar gibi bakıyorlardı arkalarına.

O günlerde bilmiyordu bunları. Büyüdükçe öğrendi. Savaşı, savaşın kazananının olmadığını. Babasını almıştı savaş onlardan. Annesi ise yatağa bağımlı, bakıma muhtaç bir kadındı zaten.

Habip işten gelir gelmez annesine sarılır, saçlarını okşar, yanağına bir küçük buse kondurur Allah ne verdiyse o günün nimeti sayar ana oğul karınlarını doyurur Allaha şükrederlerdi.

Savaş artık çığırından çıktıktan sonra Habiple annesinin çok sevdiği yurtlarını terk etmekten başka çareleri kalmamış onlar da binlercesi gibi gelip bu ülkeye sığınmışlardı. Küçük yaşta evin direği rolünü üstlenen Habip, sanayide bir araba tamircisinin yanında çırak olarak işe başladı. Eve ekmek parası götürmek ve yeni eğitim yılının masraflarını karşılamak için çalışıyordu. Aslında okumak ve şehit babası gibi mühendis olmak istiyordu. Çok çalışması gerektiğini biliyordu. İşten gelince ne kadar yorgun olursa olsun mutlaka sokak lambasının ışığında kitaplarıyla zaman geçirirdi.

Genelde gün doğmadan evden çıkar, güneş batmadan da eve gelmezdi. Ama o gün öyle olmadı. Habip o gün işe gitmek için sabah erkenden çıktı evden. Yola koyuldu. Habip güneşten öyle bunalmıştı ki alnından boncuk boncuk akan teri silmek için kolunu sürekli alnına götürüyordu. Bir yandan da uflayıp pufluyor, derin derin nefes alıyordu. Belediye otobüsünden indikten sonra

dükkâna ulaşmak için epeyce yürümesi gerekiyordu. Daha bu saatte sıcaktan bunalmıştı ve yorgun düşmüştü. Gün uzundu daha. Daha yapılacak yığınla iş vardı. Yine de tüm zorluklara rağmen dükkâna vardı. Dükkâna vardığında onun bunalmış olduğunu ve yorgun gözlerle baktığını gören ustası ona şöyle dedi:

-Habip, bugün benden sana izin. Ama önce şurada birkaç emanet ver dağıtılacak. Onları komşulara ulaştır sonra git; gez, eğlen. Al bakalım bu da peşin peşin yevmiyen. Bugün sana iş yok.

Habip de heyecanla:

-Teşekkürler usta, ama neden?

Usta onu umursamadan son olarak şunları söyledi:

-Ha bu arada bir daha bu kadar da geç kalma, yevmiyenden keserim haa, diye tatlı tatlı gülümsedi.

Habip boynunu büktü, yüzüne çok yakışan gariban bakışıyla dükkândan ayrıldı. Önce ustasının verdiği emanetleri bir bir dağıttı. Komşuları Habip'i severdi. Çocuk yaşıyla ettiği koca koca laflar, büyük adam edasıyla duruşu, çocuk yaşına rağmen ustasına saygısı, güvenilirliği ile sanayide herkesin sevgisini kazanmıştı. O dükkân bu dükkân derken iki saat geçmişti. Gün kuşluk vaktini çoktan aşmıştı.

Eve gidip annesine bakmayı düşündü. Önce markete uğrayıp annesinin çok sevdiği peynirden ve simitten aldı. İşini bitirince hemen annesinin yanına döndü. Yemeğini yedirip, cebindeki kalan parayı dolaptaki kutuya bıraktı. Hazır bugün iş yoktu çıkıp biraz dolaşmak istedi. Hava sıcak da olsa boş boş dolaşmayı

özlemişti. Mahallenin aşağısındaki parka doğru heyecanla yürümeye başladı. Habip çok seviyordu parkları çünkü o sadece parklarda çocuk olabiliyordu. Parka yaklaştıkça çocukların, koyu muhabbetleri, kahkahaların sesi artmaya başladı. Bunlar onu daha da heyecanlandırıyordu. Habip heyecanla parka girdi. Orada, sarı kaydırağın yanında çok tanıdık bir yüz gördü. Duruşu, uzaktan kulağına gelen ses çok tanıdıktı. Savaştan birlikte kaçtıkları birkaç ailenin dışında hem de kendi mahallelerinden pek çok ailenin de bu bölgeye sığındığını biliyordu. Daha da yaklaştı. Onu eskiden mahalle arkadaşı olan Muhammed'e benzetti. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Gözlerinden akan yaşlara hâkim olamıyordu. Evet oydu, Habip'in kendi ülkesindeki mahalleden arkadaşı, Muhammed. Hızlıca ona doğru koştu ve sıkı sıkı sarıldı. Muhammed ve Habip'in kaderleri o kadar benziyordu ki. Belki de bu yüzden bu derece içten ve samimi olmuştu bu sarılma. Muhammed de o savaşta annesini kaybetmişti. Hem annesini hem de minik ellerini. Daha küçük yaşta ellerini kaybettiği için kalem kullanamayacaktı. Protez demişlerdi ama bu yoksullukta mümkün değildi. Nasıl yaptırsınlar? Muhammed ve Habip bu buluşmanın ardından koyu bir sohbete daldılar. Ardından bir ses duyuldu. Ruçen ve Musap'ın sesi. Onlarda aynı mahalledelerdi eskiden. Dört kafadar birbirlerini bulmanın sevinciyle parkta doyasıya bir eğlenceye başladılar. Hepsi üç dört yıl geriye gitmişti. O eski günlere, mahallelerinde top sektirdikleri, toza toprağa bulana bulana oynadıkları günlere. Ancak hepsinin aklında tek bir şey vardı. Parktaki diğer çocukların elinde gördükleri rengârenk toplu, çeşit çeşit meyveli dondurmalar. Hepsi teker teker cebine baktı. Hepsinden sadece yirmi beş kuruş para çıktı. Yani toplam bir lira. Habib çok üzüldü, keşke kalan parayı kutuya koymasaydım, arkadaşlarıma

dondurma alırdım diye hayıflandı. Dayanamadılar ve gittiler yolun karşısındaki bakkala. Bir tane portakal aromalı buzdan dondurma alabildiler. Ancak onu almanın bile verdiği mutluluk çocukların gözlerinden okunuyordu. Onların gözlerinin içi gülüyordu. Tabi bu buzdan dondurmayı zor güç bela dörde böldüler. Kimine fazla düştü ama kimse gocunmadı. Aralarında geçen "Sen fazla yedin, hayır asıl sen fazla yedin" gibi küçük tatlı atışmalar onların dostluğunu daha da güçlendiriyordu. Dondurmanın çubuğunu dörde bölüp bu buluşmanın hatırası olarak saklamak üzere ceplerine koydular. Uzaktan olan biteni izleyen biri vardı. Yolu oradan geçen ve sıcağın rehavetinden az da olsa sakınmak için parktaki salkım söğüdün altındaki banka dinlenmek için oturan biri. Doktor Selim. Onların dostluğuna hayran kalmıştı aralarındaki dayanışmaya da. Hepsinin çocuk yaşına rağmen yaşadıkları acılar yüzlerinden okunuyordu. Ama bu acılar onların yüreğindeki kardeşlik, arkadaşlık sevgisini, yaşama sevincini örtememişti. Doktor Selim çocukların hepsiyle teker teker konuştu. Dertlerini dinledi. Hatta Muhammed'e bir protez el bulmaya çalışacağını bile söyledi. Gücü yettiğince çocukların eğitimiyle ilgileneceğini söyledi.

Okullar açıldığında hepsi yeni bir hayata başlamıştı adeta. Doktor Selimle karşılaştıkları gün onların hayatında dönüm noktası olmuştu. O günden sonra Habip'in tek sorumluluğu ödevlerini zamanında yapmak oldu. Çocuklar hayatlarını gerçekten çocuk gibi yaşamaya başladılar. Muhammed de yavaş yavaş yeni ellerine alışmaya çalışıyordu. Onlar dondurma çubuğunda hayat bulmuşlardı.

PORTAKAL NERGİSİ

Sude Nur Poscu

Evet. Doğduğumuz coğrafya kaderimiz. İnsanoğlunun kaderini asıl olarak seçimleri değil, üzerine bastığı toprağın özü belirler.

"Alamazsınız! Bizim rızamız olmazsa değil kızımızı, tarlamızdaki bir çakıl taşını bile alamazsınız!"

"Biz seni sözünün eri bilirdik Afşin Ağa! Sen de toprağa gömdüğün gardaşın kadar namertmişsin meğer."

Art arda gelen silah sesleri… "Hayırlı bir iş" için gelindiği söylenen bir gün iki aşiret arasında dökülen kanlarla bitmişti. İşte Aslanoğlu ve Çatalbaş aşiretleri arasında durulmayacak dava o gün o toprağın üzerine dökülen kanlarla başlamıştı.

Aslanoğlu aşiretinin en küçük kızıydı Didem. Hiçbir şeyden haberi olmayan masum bir kız çocuğu… Ne doğduğu yerin farkındaydı ne de yaşananların. Bir buğday başağında aranan gözleri vardı. Ne yeşil ne kahverengi ne elâ… Hakiki bir balın, uçsuz bucaksız bozkır topraklarının karışımıydı sanki. Ama daha çok bir portakal nergisini andırıyordu; kendi odasında sakladığı bir portakal nergisini… Boynunu ve sırtını bir battaniye gibi örten upuzun saçları vardı. Onlar bir battaniye çiçeğiydi, rengi bir çiçek kadar güzeldi, bir battaniye kadar da uzundu saçları. Annesinin, erkek kardeşinin doğumunda canını yitirdiğini duyunca bedeninden bir çiçek solup gitmişti. Babası bir aşiret reisi olsa ne fark ederdi ki doya doya sarılıp kokusunu içine çekemeyeceği bir annesi olmadıktan sonra?

Babası Doğan Ağa, yıllar önce ölen babasının alınmamış intikamıyla yaşıyordu. Artık bu yükle yaşamak istemiyordu ya bu yükü omzundan atacak ya da yaşamayacaktı. Aslanoğlu aşiretinin sırtı yere gelmeyecekti, alınmamış intikamı kalmayacaktı. "Koskoca Doğan Ağa, babasının intikamını almak için hiçbir şey etmedi" dedirtemezdi asla. Gözünde öyle bir hırs görünüyordu ki ne kızının ne oğlunun ne de kendinin bu hırstan alacağı zararı düşünmedi bile. Ne intikam alabildi sonunda ne de aşiretini kurtarabildi. O da babası gibi bir kan davasının kurbanı olup gitti.

"Aslanoğlu aşiretinin reisi Doğan Aslanoğlu geçirdiği bir trafik kazası sonucu hayatını kaybetti."

Seneler geçti aradan. Didem hem yaşadığı coğrafyayı hem de acılarını bırakıp İspanya'ya gitmişti. İyi bir eğitim görmüş, kendin ayakları üzerinde durabilen bir kadın olmuştu. Kendine yeni bir hayat kurmuş, eski hayatına dair ne varsa hepsini unutmuştu.

Aradan ne kadar vakit geçmiş olursa olsun; hala kan davalarının sonu gelmedi. Niye olurdu ki kan davası? Neden iki kalabalık aile arasında kan dökülürdü? İnsanın hak ve adalet duygusunu tatmin edemediği bir sistemde bireyin kendi hak ve hukukunu kendi çevresinde çizmesi ve diğer bireylerin bu çizilen sınırı geçmesiydi belki onca kan davasının nedeni. Çünkü insan ne memnun kalırdı ne de memnun ederdi. Kendisini fazla büyütürdü. Bu yüzden kendi payına ne düşerse küçümser; hakkı olanın fazlasını isteyerek diğer onca insanın da hakkını yemiş olurdu. Bunun bir sonu yoktu, olmayacaktı da.

Diğer aşiretlerde olduğu gibi; Aslanoğlu ve Çatalbaş aşiretlerinin de arasında onca yıl süren bir kan davası vardı ve

bu bitmek bilmeyen dava yüzünden yanan yüzlerce de can vardı. Artık iki aşiret de bu meseleyi sonlandırmak istedi. Yıllar önce bir kız verme meselesiyle başlayan bir davayı sonlandırmak için yine birbirleri arasında akrabalık kurmaya karar verdiler. Didem artık ne sokaklarda koşup dizini yaralayabilen bir çocuk; ne de henüz okuluna devam etmekte olan bir gençti. Artık o bir iş kadınıydı.

"Ben ki koskoca Aslanoğlu aşiretinin reisi Duran Ağa! Babam, gardaşım, oğlum bu dava yoluna kurban gittiler. Şimdi diğer oğullarımı ve gardaşımın emaneti yiğenimi bu meseleye kurban etmem. Daha fazla can gitsin istemem. Bu dava son bulacaksa çağırın Didem'i usulünce ne olacaksa olsun."

Didem çağırılmasına gerek bile olmamıştı. Doğduğu topraklara kendi ayaklarıyla geri dönmüştü. Sadece onu yetiştirip buraya kadar getiren bir ailesi olduğunu hatırlamak için. Kendisi sadece ziyaret amaçlı geldiğini sanıyordu. Kendini mecbur sandığı için belki de onca acısının nedeni olan topraklara geri döndü. Temelli dönmüş olmasa da toprağın kokusu bile yaşadığı acıları gözünün önüne seriyordu.

Elinde bavuluyla aşiret konağının önündeydi. Önünde koskoca bir bahçe kapısı… Kapının ardına geçebileceğinden bile emin değilken günlerce bu konağa nasıl katlanacaktı? Mecburdu ama. Buna mecburdu.

Kapının çatırdamaya başladığını fark etti. Sonra koskoca kapı birden açıldı. Karşısında ise çocukluğunun harcandığı bir konak vardı. Titreyerek attı adımlarını. Konağın içinden çıkan biri vardı. Hafifçe uzattı başını.

"Abla!"

"Gökhan!"

Birbirlerinin hayaliyle yıllarca yaşayan iki kardeş kavuşmuştu. Sanki Didem bütün korkularını yırtıp atmış; omzundaki onca yük bir anda kaybolmuştu. Sırtını yaslayabileceği bir dağ aramıştı sanki yıllardır ve o buradaydı.

"Ablam gelmiş ağalar! Ablam burada!"

Sözü uzatmaya gerek yok. Didem'in gelmesiyle konakta bir düğün havası oluşur. Herkes mutludur ama ne için: Didem geldiği için mi, yoksa bir kan davası son bulacağı için mi?

Didem konağa geldiğinden beridir herkes onda bir farklılık hisseder. Kendi kültürünü unutmuş, gevur kültürünü benimsemiş olduğunu düşünürler. Yürüyüşü bile onlarla aynı değildir. Çünkü o bu coğrafyaya ait hissetmemiştir kendini. Eğitim gördüğü yerler onu beslemiş, hayatını buna göre şekillendirmiştir. Evlilik ile bunun da değişeceğini düşünmüştü herkes.

"Kızım, bilirsin ki Çatalbaş aşiretiyle yıllarca aramızda husumetler yaşandı. Ama, biz bu kavgaya bir son verdik, bugün de hep beraber bir yemek yemeye karar verdik. Hem fakir fukaranın da yüzünü güldürmüş oluruz. Sende gel he, hep beraber olalım."

"Bilemedim ki. Aslında benim bir başka planım vardı ama…" Amcası sözünü keser:

"Yok öyle bir şey. Biz biriz. Eğer bir barış olacaksa hepimiz orada olacağız."

Didem her şeyden habersizce kabul eder. Babasının katilleri olduğunu bilmeden onlarla aynı masaya oturmayı kabul eder. Nitekim babası yıllar önce ölmemiştir; öldürülmüştür fakat bu kendinden yıllarca gizli tutulmuştur.

Çatalbaş aşiretinin en büyük oğlu İbrahim ile evlendirilmek istemektedir. Nitekim kendinden habersiz bir söz verilmiştir bile ve bu sözün bozulması durumunda başta kardeşinin sonrasında ise bütün aşiretin canı tehlikeye girecektir.

Akşam olur, iki aşiret bir araya gelir. Ağaların en başında aşiretin ağası sonrasında ise uzun boylu, iri yarı bir delikanlı durur. İşte bu delikanlı İbrahim'dir. Gözü bir yere takılır, Önce upuzun saçlar gelir gözünün önüne. Sonrasında bir çift gözün ışıltısı kamaştırır kendi gözlerini. Kalbi içinde hapsolmuştu galiba yıllardır ki şimdi orada durmak istemez. Gözünün önünde sadece bir çift gözün ışıltısı, Kulağında sadece hapsolmuş kalbinin sesi, burnunda ise bir portakal nergisinin kokusu vardır. Kendine gelemez bütün bir gece. Gözü hep orada, kulağı kalbindedir. Hep böyle kalmak ister. Misafirler gider, o hala aynıdır. Ne hissettiğini bilemeyen insan mı olur? Oluyormuş demek ki. Niye bu kadar gariptir ki? Bir gecede ne değişmiştir?

Ertesi gün, İbrahim dışında, herkes kendi hayatındadır. Didem sabah sporunu yapar, koşuya gider de bunlar bu kültüre biraz da ters gelir. Şu anda Didem 'in mutfak başında olup hizmet etmesi yerine kendi istediği gibi yaşaması birçok insanın yadırgayacağı bir durumdur. Fakat kimse sesini çıkarmaz.

Didem eve gelir, duşunu alır. Odasına çıkarken Gökhan'ı görür. E tabi koskoca aşiretin içinde kendi kardeşinin yüzünü gören şükretsin. Fakat görmek istediği yüz böyle üzgün bir yüz değildir. Didem kardeşinin yanına gelir, yavaşça yanaşır:

"Neyin korkusu var içinde de böyle suratın asık?"

"Ben…" ellerini başına koyar.

"Sen ne?"

“Aslında ben değil, sen. Ya da ben. Ya da ikimiz…”

“Ne diyorsun Gökhan? Ne olmuş ikimize?”

“İkimizin de hayatını yaktılar abla.”

“Kim?”

“Bu konak. Bu konak yaktı. İlk önce anamızı babamızı götürdü. Şimdi de seni almak istiyor.”

“Ne demek bu?”

“Seni onlara verecekler abla, dün gördüğün adamla evlendirecekler seni.”

Tek tek her şeyi anlatır Didem’e. Didem öfkesine hâkim olamaz ve bavulunu toplar. Tam o sırada amcası Duran Ağa gelir.

“Hiçbirimizin canı senin için mühim değil de kendi gardaşınınki de mi değil?”

“Ne demek bu? Beni sevmediğim biriyle zorla evlendirmeye çalışıp bir de üstüne tehdit mi ediyorsunuz? Siz zalimsiniz. Babamın, annemin hayatını kararttınız sıra bana mı geldi?”

“Seni tehdit eden biz değiliz, onlar. Gel inat etme de şu işe he de amma sen ‘yok, ben evlenmem, benim hayatım kardeşiminkinden daha kıymetli.’ Dersen işte kapı, işte yol…”

Ağlayarak fırlatır bavulu Didem. Kardeşinin canı için sevmediği bir adamla senelerce aynı evde yaşamaya mahkûm tutulacaktır.

İş ciddileşmeye başlar. Nişan tarihi belirlenir. Didem’den çocuğu bir kez olsun görüp konuşması istenir. İbrahim sırılsıklam aşıktır. Didem için Didem’den vazgeçecek kadar aşıktır. Onunla

bir mecburiyetten değil, rızasıyla evlenmek ister.

Didem'in peşine korumalarını takar. Bir gün Didem'in de bulunduğu bir eğlence mekanını basar.

"Bundan sonra kafana göre gezip tozamazsın! Bu topraklarda töre denilen bir şey vardır. Eğer sen de bu toprağın insanıysan bunu kabulleneceksin!"

"Ben hiçbir şeyi kabullenmeyeceğim! Seninle evlenmeyi kabul ettiysem sırf kardeşimin canı içindir. Yoksa ne senin ne de bir başkasının gözümde zerre kıymeti yok!"

"İster olsun ister olmasın. Sen artık benim nişanlım olacaksın. Eğer senin yüzünden aşiretimize tek bir ters söz işitmiş olursak bunun sonucunu sende tahmin edemezsin! Şimdi geç şu arabaya!"

Arabaya binerler ve Didem söylenmeye başlar:

"Neden bu kadar kaba ve acımasızlar?"

"Kimler?"

"Hepiniz, bütün insanlar…"

Bir anda önlerinde bir araba fren yaparak durur. Arabadan birçok adam çıkar. Didem şaşırır, İbrahim ise sakindir. Didem merakına hâkim olamaz:

"Kim bunlar?"

"Buralarda biraz fazla yayılmış şanım. Bunlarda, siz sosyeteler ne diyordunuz? Heh, hayranlarım." Diyerek arabadan iner.

Karşıdan kabaca gelen iki adam:

"İbrahim Ağa! Sana bedel ödeyeceksin dedim. Bacımı elimden almanın bedelini çok ağır ödeyeceksin."

"Ben kimseyi kimseden ayrı koymadım. Ben abileri tarafından zulme uğrayan bir kadına yardım ettim. Kadına el kaldırmak, nerede olursa olsun, vicdansızlıktır. Sizin de sizin gibilerinde Allah belasını versin."

Tam o sırada polisler gelir. İki şüpheliyi alır ve gider. Didem olanları çözmüş gibidir:

"Bu sana saldırmaya çalışan iki kişi kız kardeşlerine şiddet uyguluyorlardı ve sen de engel oldun öyle mi?"

"Önemli bir şey değil. Kurcalama fazla."

Araba da bir muhabbet kuşunun resmi vardır.

"Bu kuş ne? Senin kuşun muydu?"

"Öyleydi. Öldürdüler."

"Kim?"

"Çok soru soruyorsun."

"Baban değil mi? Söylemeye korkuyorsun."

"Sus!"

"Sen de öylesin. Benim gibi."

"Sus dedim."

"Susmayacağım. Sen onlar gibi vicdansız değilsin." Eliyle İbrahim'in kalbini tutarak:

"Senin bir kalbin var. Bunca şeye yıllardır neden katlanıyorsun?" Bağırır ve devam eder:

"Neden sana zulmetmelerine izin verip kendine eziyet ediyorsun?" İbrahim bağırarak yanıt verir:

"Çünkü yalnızım. Daha fazla yalnızlaşmak istemiyorum. Benim bir annem yok, babam da yok benim. Eğer annen yoksa, baban yaşıyorsa da içindeki boşluk asla dolmaz. Evet, ben babam gibi değilim. Ben yalnızım."

"Bundan sonra değilsin. Ben varım yanında."

İbrahim, Didem'i konağa bırakır. Didem cebinden bir portakal nergisi çıkarıp arabaya yerleştirir. Solmuştur nergis, tekrar açmayı beklemektedir. Didem arabadan indikten sonra duraksar. Yıllardır sakladığı portakal nergisini bir kişiye vermiştir. Ne olmuştur ki yıllardır acısını taşıdığı bir çiçeği başkasına vermiştir? Daha saatler önce nefret ettiği bir adama en değerli, en anlamlı şeyini emanet etmiştir. Kendine itiraf edemediği bu duygu nedir?

Nişan günü gelir. Artık eskisi gibi isteksiz görünmez Didem. Ama İbrahim'in yüzünde büyük bir öfke vardır. Yüzükler kesilir ve İbrahim dayanamayıp içindekileri döker.

"Ben bunu senden saklayamam Didem."

"Neyi?"

"Senin baban basit bir kazayla ölmedi. Babanı benim babam öldürdü. Seni 6 yaşındayken yetim bırakan benim babamdı. Senden bu gerçeği gizleseydim eğer, bu vicdan azabı beni ömür boyu yer bitirirdi."

Didem, İbrahim'e verdiği portakal nergisini çıkarır. Gözünden akan bir damla yaş nergise damlar. Yıllardır başı eğik duran nergis açmaya başlar o gözyaşıyla.

Sen dedin ya, "sen de benim gibisin." diye. Evet, ben annemin yüzünü bile görmedim. Yıllarca vicdansız, tek derdi para olan

bir insanmış gibi bilindim. Artık böyle olsun istemiyorum. Ben yalnızdım, sen yanımda olduğunu söyledin. Lütfen, yanımda kal. Ben artık ne buraya ne de içimde tuttuklarıma katlanamıyorum. Gidelim buradan. Bunca sene elindeki portakal nergisi gibi solgunduk. Şimdi acılarımız açtırdı bizi. Yeniden hayata bağladı. Aynı acıları yaşamamak için, gidelim kendi hayatımızı kendimiz belirleyelim.

Başta da söylemiştik ya, insanın doğduğu coğrafya kaderidir diye. Didem'le İbrahim'de kaderini yeni bir yaşam alanı seçerek belirledi. Evet, en baştaki gibi daha renkli bir portakal nergisi yoktu ortada ama yepyeni bir hayata başlayacak cesaretleri vardı ve yalnız değillerdi. Artık birbirlerinin yaralarını ellerindeki portakal nergisiyle saracaklardı.

ANI KOZALAĞI

Sude Can

Etrafı bulutlar, aklımı düşünceler sarmıştı. Ağır adımlarım ilerisinde daha az bekleyen, gerisinde daha az terk edilen yollar bırakıyordu. Ağır ağır düşüncelerime sarıldım. Onları uğurluyor muydum yoksa ağırlıyor muydum, farkına bile varamadım? Etrafı incelemeden bulduğum köşeye oturdum. İnsanların üzüldükleri zaman biriktirdikleri öfkelerine ve etraflarında ne varsa dağıtmalarına anlam veremiyordum çünkü ben içimdeki dağınıklığa rağmen dışımı toparlamayı tercih ederdim. Çoğu kez içimdeki dağınıklığı toplamaya bile zaman bulamazdım. Etrafa saçılmış onca anım günlerce beni beklerdi. Süpürülmeyi bekleyen düşüncelerim, birer cam kırığına dönüşür ve her üzerinden geçtiğimde ayaklarıma batardı. Kabahatimi bildiğimden sesimi bile çıkaramazdım.

Karşımda duran içine doğru katlanmış tahtakurusunu nazikçe avucumun içine aldım.

Kaç yaşındaydı, nereden gelmişti ve hangi anıları taşımayı üstlenmişti? Anıları bazen ruhumuzla değil de eşyalarla taşırdık. Gövdesine sırtımı dayadığım ve gölgesine sığındığım ağaca baktım. Sadece daldan ibaretti. Tüm yaprakları rüzgâra aldanmış, terk etmişti dallarını. Bu kozalak kendine ait olmadığını düşündüğüm dalların dibinde ve benim yanımdaydı. Aklım taşıdığı anıları okumaya başladı.

Belki de bir balıkçının senelerce yanından ayırmadığı her eline aldığında onu hatırlatan kozalaktı bu. Kulağıma çalınan

dalganın sesi ve kıyıya vuran güneşin rengi bedenimi deniz kıyısına bırakmıştı. Ruhumda, kıyıya oturmuş akordiyon çalan bir müzisyen belirmişti. Denizden gelen dalganın sesi her kıyıya yanaştığında usulca ve sessizce bu melodiye eşlik ederdi. Göğün beyaz ve mavi tonundan olan eskimiş sandal, onu kıyıda tutan palamar halatı kadar yıpranmıştı. Sandalın kıyısında yer alan balıkçı, ağındaki son balıkları da kovasına atmaktaydı. Yüzünde beliren ciddiyeti hep orda mı dururdu yoksa yaptığı iş yüzünden miydi, anlam veremedim? Elleri sertleşmiş, parmaklarının kıvrımları nasır bağlamıştı. Saçları hafif dalgalı ve grinin tonlarındaydı. Ağındaki tüm balıkları topladıktan sonra elini cebindeki kozalağa uzattı. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. Baktığı kozalak parçası anıları taşımayı üstlenmiş, bir kadının yüzüne bürünmüştü. Yüzündeki gülümseme de acı bir tebessüme dönüştü. Akordiyonun sesi daha da ağırlaştı. Nazikçe tuttuğu bu kozalağı avucunun içine sıkı sıkı kapattı. Yanına tekrardan yanaşan sessiz dalgaların arasına bırakmayı denedi ama yapamadı...

Bedenim oturduğum ağacın kıyısına tekrar gelmişti. Kulağımda beliren dalgaların sesi yok olmuştu. Durgun sular, yerini simit satan, gür sesli satıcıya bırakmıştı. Ağaran sakalları saçlarına eşlik etmekte gözleri ise tüm bu beyazlığın içine mavi bir şemsiye açmaktaydı. Tezgâhının kenarında duran küçük çocuğa soğutmak istemediği simitlerinden verdi.

Belki de küçük bir çocuğundur bu kozalak. Cebinde saklamak istediği eşyalarından biridir. Küçük bir çocuk olmak değerli şeyleri cebine sığdırabileceğine inandırırdı ama büyümek öyle değildi. Cebine sığdıramadığın, saklamaktan çekinmediğin her şeyden vazgeçmeyi öğretirdi. İnsan büyüdükçe eşyaları

değil duygularını saklamayı öğrenir, cebine sığdıramaz ama ruhunda hepsine ayrı bir yer ayırırdı. Ya da yaşlı bir kadının senelerce vitrininden ayırmadığı, eskitmekten çekinmediği bir kozalaktı. Kaybettiğini fark ettiği ama aramaya yeltenmediği. Yaşlılık insana kaybolan her şeyi kabullenmeyi öğretirdi. Çünkü senelerce tek yaptığın buydu. Kaybetmek... Akrep ve yelkovan hep aynı yerini alsa da farklı yerlere uğrardı. Her yıl bir önceki yılını her gün bir önceki gününü kaybederdin. Zaman sadece günlerini değil sevdiklerini de yanına alırdı. Bir süre sonra kaybolan her şeyi kabullenirdin çünkü her şeyi kaybederdin.

Artık gitme vakti gelmişti. Gözlerime sığdırdığım manzaranın biraz ilerisinde renginden ödün vermeyen çam ağacını gördüm. Hala yemyeşildi, güneş ışığı ensesine değmiş, gölge ayaklarına serilmişti. Yere serilen sadece gölgesi değil onlarca kozalak parçasıydı. Çam ağacına karşı yüzümde hafif bir gülümseme ve bakışlarımda rica bulundurdum. Daha sonra elimde tuttuğum kozalağı cebime yerleştirdim ve yürümeye devam ettim.

LACİVERT SUSKUNLUK

Sudenaz Yıldırım

Rüyalar âleminin karanlığından gerçekliğin aydınlığına açtım gözlerimle birlikte ruhumu. Gecenin ıssızlığı, yerini güneşin aydınlığına bırakmıştı. Gökyüzü adeta küçük bir çocuğun gülümseyişi gibi berraktı. Hava öylesine açıktı ki sanki elimle gökyüzü perdesini aralasam arkasında olan biteni görecektim. Şairin "beni bu havalar mahvetti." Dediği havalar kesinlikle böyle havalardı. Açık ve sıcak havaları severdim ben de. Yorucu yıpratıcı telaşlara rağmen bana kendimi dinç hissettirirdi. Yataktan doğrulup pencerenin yanına süzüldüm usulca. Camı açtığımda gördüğüm manzara beni şaşırtmadı. Her zaman olduğu gibi bahçeden çocukların sesleri geliyordu. Bazıları ip atlıyor bazıları top peşinde koşuyordu. Birkaçı elindeki kitaplarındaki yazıları okumaya çalışıyor bir çocuk ise elini yanağına yaslamış her an damlalarını bırakacak bir buluta benzer gözleriyle karşıdaki düzlüğün ardındaki köye bakarak bir şeyler mırıldanıyordu. En azından buradan öyle görünüyordu. Tüm çocuklar mutluyken sanki kendisi bu bahçeye hatta bu şehre sığmıyormuş gibi duruyordu. Beş dakika hareket etmeden onu izledim. Daha sonrasında çocukların yanına gitmek üzere üzerimi giyindim ve geçen sefer onlara söz verdiğim çikolataların kutusunu kolumun altına sıkıştırıp çıktım lojmandan. Hızlı adımlarla merdivenlerden inip çocukların yanına gittim.

Çocuklar bana her zaman huzur vermişlerdi ve eminim ki son nefesime kadar da onlarla olmanın bana mutluluk

vereceğini biliyordum. Sesime eklediğim neşeyle birden "En sevdiğiniz öğretmeniniz geldi." diye bağırdım. Çocuklar birden uğraştıklarını bırakıp bana doğru koşmaya başladılar. Bu manzarayı seviyordum. Tüm çocuklara güzelce sarıldıktan taptaze enerjimi aldıktan sonra onları öpüp çikolatalarını verdim. Sarılma faslından sonra gözüm çikolata kutusundaki kalmış o tek çikolataya kaydı. Tam saymış her birine bir çikolata düşecek kadar almıştım. Hafızamı yoklarken kimin gelmediğini düşündüm. Köşede tek başına oturup uzaktaki köye bakan ufaklık yanımıza gelmemiş, hatta hiç hareket etmeden köyü izlemeye devam etmişti. Musap okula geleli bir ay olmuştu, ilk günler yurtta kalmayı epey yadırgamış geceleri yorganın altında içli içli ağladığını arkadaşları bana da anlatmıştı. Burası kışların çetin geçtiği ama baharının da insanı yeniden doğmuşçasına tazelediği Doğunun ücra ilçelerinden biriydi. Çevre ilçelerden, köylerden buraya hemen her yaştan öğrenci gelirdi. Koca bir avlunun içinde okul, lojman ve yurt binaları birbirine komşu olmuştu. Ben de öğretmenliğimin baharında buraya vatani görevimi yapmak üzere atanmış bir öğretmen askerdim. Musap her gün bu duvarın başına oturup saatlerce izlediği karşı köydendi. Geleli bir ay olmasına rağmen hala alışamamıştı. Nasıl alışsındı ki. Daha ortaokul ikinci sınıfta küçücük bir yavru. Elinde hiç bırakmadığı tahta oyuncak arabası. Anacığını, kardeşlerini özlüyormuş en çok da. Nasıl özlemesindi ki?

Çikolatasını alan çocuklar oyunlarına döndüler. Ben de bunu fırsat bilip Musabın yanına gittim. "Merhaba yakışıklı" dedim gülümseyerek. Adının Musap olduğunu biliyordum. İstifini bozmadan köyünü izlemeye devam etti. Beni duyduğundan emindim aslında ama belki de anlamadı diye düşündüm. Bu sefer omzunu tutarak ona ismiyle seslendiğimde birden irkildi.

Bakışlarında korkunun en koyu, en lacivert tonu vardı. Dalgınca dışarıyı izlerken bulut mavisi olan gözleri şimdi lacivertti. Bakışlarımız kesiştiğinde ona gülümsedim, onunla konuşmaya çalıştım, ilgisini çekebilecek cümleler kurmaya çalıştım. Elimdeki çikolatayı uzattım son bir ümitle. Ama hiçbir karşılık bulamadım korkulu ama bir o kadar da umursamaz bakışlarından başka. Ne yaptıysam kar etmedi, ona o günlerde ulaşamadım.

Günler böyle geçti, ben ona ulaşmaya çalışıyor, ona gülümsüyor, onu lacivertten döndürmek için aklıma gelen türlü şaklabanlıkları yapıyordum. Uzun bir süre suskunluğunu korudu fakat anlattıklarıma tepki gösteriyordu. Bazen gülümsüyor, bazense ağzını açıp bir şeyler söylemek istiyor, ama kelimelerin kıymığı yüreğine batıvermiş gibi aniden susuyordu. Ta ki o güne kadar. Mayısın son günleriydi. Artık okulların kapanmasına çok az kalmıştı. Her zaman olduğu gibi yine onun yanına gitmiştim. Bu sefer anlayamadığım bir dilde bir şeyler mırıldanıyordu. Aniden yanına oturduğumda bu sefer irkilmedi. Aksine beni bekliyormuş gibi bir hali vardı. "Günaydın yakışıklı bugün nasılsın bakalım?" derken, ilk defa bana cevap vereceğini hissettim. Uzun uzun gözlerime baktı ve sonra da durgun sesini ilk defa duyacağım kelimeleri çıktı ağzından, "Hep sen bana bir şeyler anlattın bugün de be sana bir şey anlatayım olur mu?" dedi, gözlerimin ta içine bakarak. Çok şaşırmıştım. Karşımda tek kelimesi için çırpındığım çocuk artık yürek kutusunun kapağını açacağını söylüyordu. Bir öğretmen için, bir küçük öğrencisine ulaşmaktan, yüreğine misafir olmaktan daha güzel ne olabilirdi ki. Bu benim için paha biçilemezdi. "Buraya gelmeden önce" diye başladı sözlerine. "Kocaman mutlu bir ailem vardı. Bir annem, bir babam, kardeşlerim bir de ağabeyim. Evimiz o

filmlerdeki güzel evlere benzemese de benim için dünyanın en güzel yeriydi. Her şey çok güzeldi, zor da de olsa geçiniyorduk. Babam bir marangozdu ve abimle okula gitmek istemeyince yanına aldı. Babamla abim birlikte orada çalışırlardı. Ben de büyüdüğümde onlarla dükkânımızda çalışmanın hayalini kuruyordum. Annem hayvanlarımızın sütüyle peynir, yağ yapar babam şehre iner pazarda onları satardı. Dönerken de senin bize aldığın çikolatalardan alırdı. Biz kardeşlerimle bayram ederdik. Derken bir gün akşam sofrasında sesler duymaya başladık. Silah sesleri. Caniler yine köyü basmış eli silah tutan, genç, beynini kolay yıkayabilecekleri herkesi alıyorlardı. Biz korkudan ne yapacağımızı düşünürken annem birden beni ve küçük kardeşlerimi alıp dolabın içine sakladı. Ayak sesleri yaklaşıyordu. Birazdan bize de gelecekler mutluluğumuzun üstüne çizgi çekeceklerdi. Korkumuz kaderimize yazılmış meğer. O gün abimi aldılar, abim çok direndi. Babam abimi onların eline bırakmak istemiyordu. Bu yüzden her zaman şehre taşınmayı istemişti ama baba ocağını kapatıp terk etmeyi de kendine yedirememişti. Şehre taşınacak bizi okutacak bu memlekete hayrı dokunan evlatlar yetiştirecekti. Dolabın içinde neredeyse nefes almadan bekledik. Korkudan sesimizi çıkaramamıştık. Dışarı çıktığımızda bizi bekleyen canilerin kurşunuyla yere yığılmış iki cansız beden ve varlığını yitirmiş dört ruh.

Biz tam iki gün o evden çıkamadık hatta evden çıkmadığım gibi çoğu zaman dolaptan da dışarı adımımı atamamıştım. O gün ağabeyimin doğum günüydü. Ona kendi ellerimle tahtadan bir araba yapmıştım babamdan öğrendiğim kadarıyla."

Anlattıklarıyla beraber kanım bedenimden çekildi. Şimdi anladım neden elindeki tahta oyuncak arabayı hiç bırakmadığını.

Neden bakışlarının laciverte döndüğünü. Okulda idareden başka kimsenin olanlardan haberi yoktu. Musabın sessizliğini hepimiz hasretin zorluğuna yormuştuk. O gece köye baskın yapanlar, kandırılan gençleri götürürken gitmek istemeyenleri de zorla götürmüşler.

Düşüncelerimden sıyrılıp dopdolu gözlerle Musaba baktım ve onu göğsüme çekip sımsıkı sarıldım. Sarıldığımız an ikimizden de bir hıçkırık koptu derken gök gürledi, şiddetli bir yağmur başladı. Yüzünü avuçlarım arasına alıp "Hepsi geçecek, unutacaksın diyemem ama alışacaksın. Gönlündeki o kıymığı yok saymayacaksın ama varlığını da sürekli olarak tekrarlamayacaksın. Tamam mı?" Islanmış kirpiklerini silerek "tamam öğretmenim, âmâ senden diliyorum bana yardım et, ben okumak senin gibi öğretmen olmak istiyorum. Öğretmen olup kandırılan çocuklara doğruları göstermek, öğretmek istiyorum." dedi. Sonrası benim için zamanın durduğu anlardı. Musabı yerine ne ara yatırdım, lojmana nasıl geldim nasıl kendimi öylece kanepeye atıp sızıp kaldım hatırlamıyorum. Ruhuma çok ağır gelmişti anlattıkları. Ruhumun ağırlığından kurtulamadan Musabın omuzlarıma yüklediği yükün ağırlığı altında ezilmiştim. Onunla aramızdaki iletişim her geçen gün daha da iyiye gidiyordu. Bugün üstü kapalı bir şekilde beni babası, annesi hatta tüm ailesi gibi gördüğünü söylemişti. Varım yoğum sensin demişti. Uzun zaman sonra içimde filizlenen duyguların karşılık bulduğunu hissetmiştim. Her gün daha çok çalıştık. Günler ayları kovaladı hızlıca. Sekizinci sınıfa geçtiğinde iyi bir lisede okumasının üniversite hayatı için sağlam bir adım atmak olacağını anlattım yeni baştan. Musap kararlıydı. Okuyacaktı. Amcasında kalan küçük kardeşlerine abilik etmek onlara iyi örnek olmak için okuyacaktı. Üç mevsimi böyle geçirdik. Lise

giriş sınavına birlikte gittik. Sınava girerken boynuma sarıldı, "Öğretmenim sen benim varım yoğumsun. Anam babam kadar hakkın var üzerimde."

O yaz büyük bir heyecanla geçmişti. Musap okul tatil olunca amcasının işlerine yardım etmek için köye gitmişti. Askerliğim bitmiş eşyalarımı götürmek için birkaç günlüğüne gelmiştim. Toprağının ya yeşil ya da beyaz olduğu bu ücra kasabayı, kasabanın dışındaki okulu, lojmanı ve öğrencilerimi çok özleyecektim. Lojmanın kapısından son defa çıkarken kulağıma Musabın sesi yankılandı. İnsan hayal görürdü de hayal duyar mıydı diye hayıflandım. Bahçenin köşesinden ileriye doğru baktığımda iki delikanlının koşar adım bana doğru geldiğini gördüm. Musaptı biri. İki ayda nasıl da uzamıştı. Diğeri kimdi, hiç tanıdık değildi siması. Musap hürmetle ellerime sarıldı. Varım yoğum öğretmenim sana iki müjdem var. Sınavı kazandım öğretmenim. Şehirde fen lisesini kazandım. Hep senin sayende öğretmenim."

Biliyordum, emindim zaten. Çok çalışmıştı. Elbet başaracaktı. Ya ikinci müjdesi neydi. Yanındaki yaşça Musaptan büyük olan delikanlı ellerime sarıldı öpmek için. "Hocam Allah razı olsun kardaşıma can olduğun için."

Abisiydi bu. Dönmüştü. Kurtulmuştu. Ellerinde tahtadan yapılmış oyuncak arabayı göğsüne bastırıyordu.

DRIVE

Sueda Yıldız

Kralın görevi halka zulmetmek değil, korumaktı. Rhino onu kral ilan eden bu insanları korumak için söz vermişti. Ancak onun koruması gereken suçlu bir topluluktan ziyade, bir imajı da vardı. Rhino daha önce çok kez dünya şampiyonasını kazanmış bir ralli yarışçısıydı. Resmi bir yarışçı olmasına rağmen sokak yarışlarına da katılırdı. Her ne kadar takımı onu bu yarışları bırakması için uyarsa da bu onun için çoktan bağımlılık haline gelmişti. Yine arkadaşlarının uyarılarını umursamadan geldiği bu yerde, kendisi için hazırlanmış köşesinde oturmuş her zamanki gibi yarışları izliyordu. Kim bilir kaçıncı kere çalan telefonunu sonunda fark etmiş, arayanı görmesiyle aceleyle yerinden doğrulmuştu. Kendisiyle beraber yarışı izleyenlerin garip bakışları arasında tenha bir yere geçti. Arayan takım kaptanları Christi. "Ne var?" dedi ruhsuz bir sesle. Telefondan gelen bir iç çekişle gözlerini devirdi. "Artık işe koyulmalıyız." Dedi Chris. "Biliyorum, ama bir copilot bulmadan bunu yapamayız." Rhino haklıydı. Copilot olmadan yarışa katılmaları mümkün değildi. "Bende bunun için aradım." Bir süre cevap gelmesini bekledi Chris. Beklediğini alamayınca devam etti. "Sen oradan birini bulamaz mısın?" Öfkelendiğini hissetti Rhino. Nasıl böyle bir şey derdi? "Sen ne dediğinin farkında mısın Chris!" Copilot, yarış süresince yarışçının yan koltuğunda oturup yarışçıya hangi viraja ne kadar hızla gireceğini ya da yolda hangi engellerin olduğu gibi önemli bilgileri hatırlatacak olan kişiydi.

Bir yarışçı en çok copilotuna güvenmeliydi. Chris'in 'orsası' dediği yer ise sokak yarışlarıydı ve Rhino buradan birine bırakın copilot olarak güvenmeyi, samimi bir diyalog kuracak kadar bile güvenmiyordu. Bu suçlulara kim nasıl güvenebilirdi? İnsan, içinde hırs olduğu sürece her şeyi yapabilirdi. "Buradan birine güvenemeyiz. Ayrıca onlara resmi bir yarışçı olduğumu söylersem ne yapacaklarını düşün?" İşte şimdide Chris öfkelenmişti. "Bunu kral olmadan önce düşünseydin!" Chris'in sesi yükselince Rhino da yükselmişti. "İki yarış kazandim diye kral olacağımı ben nerden bilebilirdim!" Sakin kalmaya çalışarak konuştu Chris "Onlara yarışı bıraktığını söyle." En azından bunu yapabilirdi değil mi? "Yapamam… Onları polislerden koruyacağıma dair söz verdim." Dedi Rhino. "Suçluları polislerden korumakta ne demek Rhino! Sen ne dediğinin farkında mısın?" Elbette ne dediğinin farkındaydı. Sadece kral olmak… Çok güzeldi. "Kral olmak güzel." Dedi Rhino aklındakileri saklama gereği duymadan. İçten içe ona hak verdi Chris. Rhino'nun ailesi onu yarışlar konusunda desteklemiyordu. Yarış düzgün bir meslek değil diyorlardı. Onu ailesinin soyadını lekelemekle suçluyorlardı. Oğulları eve yüklü miktarda para getirmeye başladıktan sonra susmuşlardı. Ailesi fakir değildi. Aksine gereğinden fazla zenginlerdi, açgözlülerdi. Yine de her fırsatta oğullarını sevmediklerini belli ediyorlardı. Onun mutlu olduğu her şeyi elinden almışlardı. Rhino sevgiden yoksun bir çocuktu. Kafa dağıtmak için girdiği sokak yarışlarında tüm herkesin saygısını kazanıp kral ilan edilmek, onun için çok güzel olmalıydı. "Pekâlâ Rhino. Nereden bulursun bilmiyorum ama bir copilot bulmak zorundasın." Telefon kapandıktan sonra iç çekerek tekrar yerine geçti. Aklındaki nereden bulacağı düşüncesiyle yarışı izlemeye devam etti.

Sakince ilerleyen arabanın camına kafasını yaslamış, Chris'in neden aceleyle buluşmak istediğini sorguluyordu Han. Daha dün Malezya'dan dönmüş, evine tam yerleşemeden kuzeni buluşmak istemişti. Han da Rhino gibi bir ralli yarışçısıydı. İlk defa dünya şampiyonasına katılacaktı ve aylarca bunun için pratik yapmıştı. Ancak iki hafta önce ayağını kırmış ve araba kullanması imkânsız hale gelmişti. Dünya şampiyonasında yarışmanın hazzını alamadan veda etmek zorunda kalmıştı. Araba kullanamadığından onu Chris'in evine götürmesi için Lewis'i aramıştı. İkiside arabada sessizdiler. Lewis Han'ın takımının teknisyeniydi, Han'ın arabasının bakımını yapmıştı ve yarıştan önce de son kontrolleri yapacaktı. Lewis makinalara, özellikle arabalara âşıktı. Ancak Han sakatlanınca onunla beraber takımdan ayrılmıştı. Han ayrılmasına gerek olmadığını söylemiş ancak Lewis en yakın arkadaşı olmadan yarışmaya katılmayacağını söylemişti. Şu an ikisinin de morali aşırı bozuktu. Uzun bir yolculuktan sonra Chris'in evine ulaşmışlardı. Kapıda birkaç saniye bekledikten sonra sarı saçları ve çilleriyle şirince gülümseyen biri karşılamıştı onları. Bu Felixti. Felix ne olursa olsun her zaman gülümserdi. Hayat ona bunu öğretmişti. Salona geçip Chris'i beklerken Lewis ve Felix makinalar hakkında derin bir sohbete girmişti. Felix Chris'in takımının eski teknisyeniydi. Takıma girdikten birkaç yıl sonra ailesini bir araba kazasında kaybetmişti. Kazanın sebebi arabanın kontrollerini yaparken önemli bir detayı gözden kaçırmış olmasıydı. Felix sürekli kendini suçlamıştı. Ailesini kaybetmesinden bu yana Felix, Rhino'nun arabasında da aynı hatayı yapmaktan korkmuş ve takımdan ayrılma kararı almıştı. Şu an kendi tamirhanesinde çalışıyordu. Chris yanındaki 2 kişiyle beraber içeri girdiğinde Han dikkatini oraya verdi. "Hemen konuya girmek istiyorum.

Han, copilotumuz olmana ihtiyacımız var." Han ne dediğini anlayamadı ilk başta. Copilot mu demişti? Han'ın anlamaz bakışlarını gören uzun ve sarı saçlı genç konuştu bu sefer. Bu Sam'di. "İtiraz kabul edemeyecek kadar az vaktimiz var. Ayrıca benim de bana yardımcı olacak bir teknisyene ihtiyacım var." Lewis bunu duyar duymaz ayaklanmış ve Sam'le konuşmaya başlamıştı. Han ne olup bittiğini anlamazken ne zaman arabaya bindiklerini ve eve geldiklerini fark etmemişti. "Lewis?" dedi arkadaşına doğru. "Han?" dedi arkadaşı. Han aklına gelen şeyle bir anda Lewis'e doğru yastık fırlattı. "Sen az önce copilot olmamı kabul mü ettin?" Lewis Han'ın aksine daha sakindi. Havada yakaladığı yastığı yanındaki koltuğa düzgünce koyarken cevap verdi. "Evet. Yarışmaya katılmak istiyordun. Sana gelen bu teklifi geri çeviremezdin." Lewis haklıydı, copilot olmak onun için iyi olabilirdi. İçten içe arkadaşına teşekkür etti. "İnsan bir teşekkür eder." Lewis'in sızlanmasını duyunca güldü. İkisi de ortak odalarına geçip kendilerini yataklarına attılar. Birbirleriyle göz göze geldikten birkaç saniye sonra ikisi de kahkaha atmaya başladı. Sonra dil çıkarıp birbirlerine sırtlarını döndüler. Bu da onların anlaşma şekliydi…

Rhino yüzüne boşalan bir bardak suyla gözlerini açtı. Kendisine gülen arkadaşını görünce sızlanarak yatağından doğruldu. Kızıl saçlarını eliyle geriye doğru tarayarak odadan çıkmak için kapıya yöneldi. Ancak tişörtünün yakasından çekilmesiyle durmak zorunda kaldı. "Ne var Sky" Dedi yorgun sesiyle. Resmi olarak takımda olmasa da Sky'ın takımda önemli bir rolü vardı. Takımın annesi gibiydi ve üyelerin sağlığından o sorumluydu. Bunun kaptanın görevi olduğunu düşünebilirsiniz ama Chris'in görevi daha ağırdı. Chris her şeyin kontrollü bir şekilde olmasını sağlayan kişiydi. Sky ise Felix ile beraber

takımın moralini en yukarıda tutar, sağlıklı yiyecekler hazırlar, hasta olduklarında onlara en iyi şekilde bakardı. "Bugün hiçbir yere gitmiyorsun." Ne demek istediğini anlamıştı Rhino. "Sokak yarışlarına gitmiyorum Sky, copilot bulmak için gideceğim." Arkadaşının neden güldüğünü anlamamıştı Rhino. "Biz bulduk copilotu." Tamam… İşte bu şaşırtıcıydı. "Ne demek bulduk? Nereden buldunuz? Ne zaman buldunuz? Nasıl buldunuz?" Arkadaşının sorularına göz devirdi Sky. "İçeri geç ve gör Rhino." Rhino heyecanlanmıştı. Yarışmaya çok az kalmıştı ve hepsi ümitsizdi. Şimdi copilot bulduk diyorlardı ve şu an içeride miydi? Heyecanla salona doğru koştu. Salona girmeden içeridekilere bir göz gezdirdi. Chris, Sam, Felix ve tanımadığı diğer üç kişi. Hangisinin copilot olduğunu bulmaya çalıştı Rhino. Kaslı ve yapılı olan gözüne takıldı. Bu olabilir mi acaba diye düşündü. Sonra Felix ve Sam ile konuştuğunu fark etti. Ardından gözüne sessiz bir şekilde oturup sadece denilenlere gülümseyen gamzeli çocuk takıldı. Kendi kendine güldü Rhino. Bu çocuk copilot olamayacak kadar küçük duruyordu. Sonra üç kişiden sonuncuya baktı Rhino. Chrisle beraber hararetli bir konuşma içindeydiler. Ciddi bir konu olduğundan kaşları çatılmıştı. Büyük yanaklarıyla beraber çatılan kaşlarının sevimli olduğunu düşündü Rhino. Kendi kendine gülümserken Yanakların sahibiyle göz göze geldi. Anında bakışlarını kaçırırken arkasından ensesine inen bir elle arkasına döndü. Sky… "Ne duruyorsun burda, geçsene içeri." Salondakilerin bakışı ona döndüğünde utandığını hissetti Rhino. "Ben… Yeni uyandım lavobaya gideceğim." Rhino lavobaya gittiğinde Han yanına gelen Sky'a döndü. "O kimdi Sky?" Sky güldü. Şu sıralar çok fazla gülüyordu. "Rhino, yarışacak olan kişi." Duyduğu isimle Han'ın gözleri kocaman açıldı. Her yıl televiyonda izlediği, hayran olduğu kişiydi Rhino.

Yarışlarda tanınmamak için maske takardı. Han İlk defa hayran olduğu adamın yüzünü görmüştü. "O gerçekten çok yakışıklı…" Hayranlığını dışarı vurmaktan kendini alıkoyamamıştı Han. Onunla yarışacağı için heyecanlanmıştı. "Rhino her yıl dünya şampiyonu olan Rhino mu?" Herkesin gözleri konuşan kişiye dönmüştü. "Evet Bob, tam olarak düşündüğün kişi." Bob gibi heyecanla konuşarak cevap vermişti Han. "Bana Bob deme." Bob Han ve Lewis'in en yakın arkadaşıydı. Üçü her zaman beraber gezerlerdi. Bob da ralliye âşıktı. Han gibi bir yarışçı değildi. Ancak izlemeyi ve en çok da arkadaşı yarışırken onu desteklemeyi çok severdi. Bob ismini sevmezdi. Bu yüzden Han ve Lewis ona I.N ismini vermişti. "Peki I.N bey, nasıl isterseniz." Herkes onların durumuna gülerken Rhino salona girmiş, Han'ın yanına oturmuştu. Chris Rhinoyu I.N ve Lewisle tanıştırırken Han, turuncu saçlarıyla ve keskin yüz hatlarıyla beraber sevimli gülümsemesi olan oğlanı hayranlıkla inceliyordu. İlk defa onu maskesiz görüyordu. Rhino Han'ın ona olan bakışlarını hissetmiş ve yüzünü, yanakları sayesinde sincap gibi görünen çocuğa çevirmişti. Birkaç saniye öylece bakıştıktan sonra Rhino konuşmuştu. "Yemeğe gidelim." Ne demişti? Yemeğe mi gidelim demişti? Rhino bu kadar kaba olduğu için kendine kızdı. Han sevimlice gülümseyerek kabul etmişti. Diğerleri de yemeğe katılmaya karar verdikten sonra derin bir sohbete girmişlerdi. Herkes kendi dünyasındaydı. Ancak Han ve Rhino hepsinden daha ayrı bir âlemdeydi.

Lewis ve Han evlerinde yemeğe gitmek için hazırlanıyorlardı. Daha doğrusu Han Lewis'in hazırlanmasını bekliyordu. Beklerken kendini aynada inceledi Han. Giydiklerinin yemek için uygun olup olmadığını kafasında tarttı bir süre. Kapı zili çaldığında hızlı adımlarla yürüdü. Kapıyı açtığında Sam

ile karşılaştı. Sam takımın yeni teknisyeniydi. Çok da yeni sayılmazdı aslında 2 yıldır takımdaydı. Uzun sarı saçları vardı. Takımın en uzunuydu ve giyinmesini iyi bilirdi. Moda anlayışı Han'ınki ile çok uyuyordu. Sam drama yapmayı severdi. Her şeyi fazla abartırdı. Koluna hafifçe vursanız ölebilirdi. Sam'le şakalaşmamalıydınız. Han Sam'i daha fazla kapıda bekletmeyerek içeri aldı. Onları yemeğe Sam götürecekti. Han Lewis'in hala gelmediğini görünce çoktan koltuğa yerleşmiş olan Sam'e döndü. "Nasıl olmuşum." Han görünüşüne önem veren biriydi. Sam gibi modadan anlayan bir insan bulunca elbette ki soracaktı. Dikkatle sincaba benzeyen çocuğu süzdü Sam. Gayet iyi görünüyordu. "Mükemmel görünüyorsun. Yoldan geçen biri görse mükemmelliğin için senden imza isteyebilir." Sam işte. Yine abartıyordu. Han aldığı iltifatla gülümserken Lewis salon dedikleri küçük odaya girmiş ve Han'ı görür görmez sanki çok güçlü bir ışık yüzüne vuruyormuş gibi ellerini gözlerine siper etmişti. Daha sonra cebinden kâğıt kalem çıkarıp hayran hayran bakarak Han'a uzatmıştı. "Bu mükemmelliğiniz gözlerimi kamaştırdı. Bir imzanızı alabilir miyim?" Han Lewis'in dediği şeyle yanındaki koltuktan aldığı yastığı kafasına vurmuştu. "Ne zamandan beri dinliyorsun sen bizi." Han'ın tepkisine gülerken konuştu Lewis. "Mükemmelliğinizin insanları etkilediği zamandan beri" Han yastıkla tekrar vurmak üzereyken, sadece onları izleyen Sam sonunda Han'ı durdurmuş ve çıkmaları gerektiğini söylemişti. Üçü beraber arabaya bindiklerinde yolda evdeki kadar hareketli geçmişti. Herkes önündeki yemeği yerken bir yandan da sohbet ediyorlardı. Konudan konuya atlarken yemekler bitmiş, sıra tatlıya gelmişti. Yanlarına gelen garsona herkes siparişlerini verirken Han aklına gelen şeyle heyecanla öne atılmıştı. "Naneli dondurma var mı acaba?" Masadaki herkes

yüzünü buruşturarak ona bakarken, Chris ise kuzeninin naneli dondurmaya olan sevgisini hatırlayıp iç çekerek alnına vurmuştu. Duyduğu şeyle gözleri kocaman açılan Rhino heyecanla konuştu. "Naneli dondurma mı?" Rhino için, naneli dondurma denilince akan sular dururdu. Rhino'nun heyecanla atılmasından sonra garson naneli dondurmanın menülerinde olmadığını söylemişti. Han ve Rhino bu duruma çok üzülürken diğerleri onları teselli etmeye çalışıyordu. En sonunda hepsi konuşmaktan yorulunca evlere dağılmaya karar vermişlerdi. Yemek yedikleri yerin kapısından çıktıklarında Han'ın gözüne bir dondurmacı ilişti. Heyecanla Rhinoya doğru döndü. "Gel benimle." Rhino aniden kolunun çekilmesine şaşırsa da gittikleri yeri görünce yüzündeki gülümsemeyi saklayamadı. Beraber Naneli dondurma bulmanın keyfine varırken sadece gülümsüyorlardı. Rhino, Han'ın yanında mutluluğunu gizleyemiyordu. Ya sürekli gülümsüyor ya da kendini çok enerjik davranıyordu. Han onun için enerji kaynağıydı. Oysa daha bugün tanışmışlardı. Han ise Rhino'nun yanında kendini rahat hissediyordu. Anksiyetesi yüzünden insanlarla çok fazla konuşamıyordu. Ancak Rhino'nun yanında olunca sanki tüm gerginliği uçup gidiyordu. Çok şey konuşmak istiyordu. Ondan çekinmiyordu. Evet, daha bugün tanışmışlardı. Evet, belki birbirleriyle sadece iki üç diyalog kurmuşlardı. Ama onların ruhları zaten birbirlerini çok önceden tanımışlardı. Şu an sadece dondurmalarını yiyorlardı. İkisi de tek kelime etmiyordu belki ama ruhları çoktan birbirini bulmuş, çoktan iletişim haline geçmişlerdi. Rhino, Han'a güvendiğini hissetti. Zaten bir yarışçı, en çok copilotuna güvenmeliydi.

3 ay su gibi geçmişti. Sky, Bob ve Felix hariç hepsi test sürüşlerindeydiler. Yarışçılar, yarışmadan 3 hafta önce yarışacakları bölgedeki otele yerleşirler ve 2 gün kala ise test

sürüşleri başlardı. Han yarışa katılacağını ailesine söylemişti. İzin vermemişlerdi. Otel yaşadıkları şehirden 3 saat uzaktaydı ve ailesi her gün arayıp evinde olup olmadığını soruyordu. Otele bile göndermemişlerdi. Han ailesinden gizli gizli test sürüşlerine gidiyordu. Her gün 3 saat gidip gelmek onun için çok zordu ama bu yarış için değerdi. Test sürüşleri yarışacakları güzergâhı tanımak için yapılan sürüşlerdi. Her etabı sadece 2 kere geçebilirlerdi. Yarışçı güzergâhta normal bir hızda ilerlerdi ve copilota yolda olan engelleri not aldırırdı. Nereden nasıl döneceğine kadar her bilgi copilotun defterinde yazılı olurdu. Yarışta ise copilot bunları yarışçıya hatırlatırdı. Copilot yarışma için oldukça önemliydi ve ailesine karşı gelmesi gerekiyorsa eğer, yapacaktı. Siz siste kör olmuşçasına saatte 150 km süratle, sırf ekip arkadaşınız bunun güvenli olduğunu söylediği için kör bir viraja girer misiniz? İşte bu yüzden bir yarışçı en çok copilotuna güvenmeliydi. Han, Rhino'nun gözü olacaktı

Yarışmanın üçüncü günündeydiler. Rhino ve Han iki günüde birinci olarak bitirmişlerdi. Han iki gündür copilot birincisi oluyordu ve bu yüzden puanları da artıyordu. Yarışmanın son günüydü ve bugünü de birincilikle bitirirlerse kupayı kazanacaklardı. Rhino endişeliydi. Sokak yarışlarından birkaç kişi yarışı izlemeye gelmişti ve eğer onu tanırlarsa bu hiç iyi olmayacaktı. Çünkü sokak yarışlarında resmi yarışçılara yer yoktu ve onlardan birini kral seçmişlerdi. Rhino ve Han son etaba girmeden önce Lewis ve Sam arabanın kontrollerini yapıyorlardı. Chris sürekli dikkatli olmalarını söylüyor, I.N ve Felix gülümseyerek umut verici sözler söylüyor, Sky ise Han'a okunmuş pirinç yutturmaya çalışıyordu. Sonunda tüm yarışçılar yerlerini aldığında, başlangıç sinyali verildi ve bütün arabalar gürültüyle yerlerinden fırladı. Han Rhino'ya sürekli aldığı notları

okuyor ve Rhino da profesyonelce uyguluyordu. Son viraja geldiklerinde, Han'ın gözlerinin önüne kupayı kaldırdıkları zaman geldi. Hayal görüyordu. Ama bu hayal çok yakındı. O kupayı kaldırmalarına saniyeler kalmıştı. Sonra uçtuğunu hissetti Han. Tüm o tezahürat yapanların sesi kesilmişti sanki. Ayakları yerden kesildi kafası tavana çarptı. Araba büyük bir gürültüyle yere düştü. Taklalar attı, metrelerce sürüklendi. Yanlarına gelen siluetler gördü Han. Sonra yanına baktı. Rhino'nun endişeli gözleriyle karşılaştı. Baş aşağı duruyorlardı. Öleceğini hissetti Han. Turuncu saçların sahibine gülümsedi. Son kez gülümsediğini hissetti. Önce Rhino'yu çıkardılar arabadan. Maskesi düşmüştü ama bunu umursamıyordu. Görevliler hala Han'ı arabadan çıkarmaya çalışıyorlardı. Arabanın camından Han'ı gördü Rhino. Herkesi kıskandıracak gülümsemesini gördü. Sonra büyük bir ses duyuldu. Herkes alev topuna dönen arabaya şaşkınlık ve dehşetle bakıyordu.

Orada can veren Han… Rhino'nun çığlıkları… Takım arkadaşlarının hıçkırıkları… Yanan araba… Yaşa boğulan seyirciler…

TÜRBE

Tulgar Batu Alan

Ilık bir mart sabahıydı. Konya, Karatay'daki küçük karakolda Komiser Yardımcısı Refik Bey'le bir yandan çay içip diğer yandan tavla oynuyorduk. Arada sırada aldığı gazeteye de göz atan Refik Bey; hanıma ütü masası lazımdı, fiyatlar uçtu diyor pahalılıktan dem vurup söyleniyordu. Oyun bitti, Refik Bey mağlup olmuştu. Hafif bozulmuş gibi bir hâli vardı. Sonra bir anda neşelenip; zaten acemisin diye pek zorlamadım seni, bir dahakine böyle kolay yenilmem ama diye yenilgisine kılıf uyduruyor ben de her defasında, doğrudur amirim deyip geçiştiriyordum.

Saate baktım, gece yarısına yaklaşmıştı. Refik Bey'le vedalaşıp büroma gittim. Refik Bey, benimle vedalaşırken hep mest olurdu. Daha amir olmasa da amirliğe ulaşacağına dair inancı tamdı, o yüzden ona hep amirim derdim. Biraz yaşlı olduğundan bu tür jestler onu mutlu eder, ayrı bir ruh haline bürünür, amir gibi davranmaya başlar, oturuşu bile değişirdi. Kısa bir an dahi olsa onu mutlu etmek bana kendimi iyi hissettiriyordu. Büroda Refik Bey'in bu halleri aklımdan geçerken uyuyakalmışım. Aniden yükselen bir ses uykumu dağıtana kadar mışıl mışıl uyumuştum. Her şey normaldi benim için. İçeri büyük bir gürültüyle Salim girmişti. Salim; benimle aynı devreden ama yaşça daha küçük, kibar bir memur arkadaşımdı. Uyuduğumun fark edince, sesini yükselterek:

-Vural; hemen giyin kuşan, büyük olay var, dedi.

Hâlâ uykunun etkisinde olduğum sersem bir edayla:

-Ne, ne var, diye sordum.

Salim; zaten telaş içinde olduğundan toparlanmama bile izin vermedi, kolumu tuttu, beni koltuğumdan kaldırdı. Apar topar karakolun kapısına geldik. Komiser Mithat Bey, Refik Bey ve birkaç memur Salim'den de telaşlı bir şekilde aralarında anlaşmaya çalışıyor; Refik Bey ve memurlar da komiserin emirlerine "baş üstüne komiserim" diyordu. Salim'le ben de gelince komiser hizaya geçmemizi söyledi. Sonra da birazdan Konya Emniyet Müdürünün teşrif edeceğini, üniformamızda leke filan var mı kontrol etmemizi söyledi. Hep bir ağızdan "baş üstüne komiserim" dedik. Kısa bir süre sonra siyah, büyük bir makam arabası emniyetin önünde acı bir frenle durdu. Gelen emniyet müdürüydü. Mithat Bey hemen müdürün yanına formalite icabı hâl hatır sormuştu. Emniyet müdürü, altmış yaşlarında, uzun boylu, seyrek ve arasına birkaç kahverengi tel karışmış kır saçlı, asık suratlı bir adamdı. Komiserle fazla konuşmadan:

-Olay yeri inceleme için yeterli adamımız var, hemen yola çıkalım, dedi.

Komiser ne olduğunu anlamamış gözlerle müdüre bakıyordu. Titrek bir sesle:

-Ne olayı sayın müdürüm, diye sordu.

Hiçbir şey anlamamıştım. Salim, beni olay var diye çağırmıştı. Emniyet müdürünün kaşları çatıldı. Daha da gürleşen bir sesle:

-Ne demek ne olayı komiser, beni buraya niçin çağırdınız, diye bağırdı.

Komiser neredeyse titremeye başlayacaktı. İyice şaşkın bir tavırla:

-Müdürüm, biz sizi burayı teftişe geleceksiniz sandık, dedi.

Müdür iyice öfkelenmişti. Artık normal konuşma sınırlarından çıkmış, sesini yükselterek:

-Bre komiser ne teftişi, Mevlâna Türbesinden patlama sesleri geliyormuş, bekçiler apar topar haber vermiş de beni de haberdar ettiniz ya! Sana, zaten bana sizin haber verdiğiniz şeyi ben mi anlatıyorum ha, görev bilincinden yoksun musun sen, diye çağladı.

Komiser kaskatı kesildi. Karakoldan koskoca emniyet müdürüne böyle bir haber gitmişti de nasıl kendi haberi olmazdı? Hemen karakolda iletişimden sorumlu memuru çağırttı. Memur şaşkın bir vaziyette müdüre ve komisere bakıyordu. Komiser, müdürün tavrını taklit ederek:

-Sen bu karakolda bizden habersiz işler mi çeviriyorsun ha, diye bağırıp zavallı memurun suratına bir tokat indirdi.

Genç memur bedenen sarsılmadı elmacık kemiği de sağlamdı ama onurunda çatlaklar hatta kırıklar oluştuğu belliydi. Ama hiçbir suçunun olmamasının verdiği rahatlıkla:

-Ne münasebet komiserim, ben her şeyi sizin onayınızla sayın emniyet müdürümüze ilettim, dedi.

Komiser iyice öfkelenip:

-Benim haberim olsa şu an bunları yaşar mıydık, diye gürleyip bir tokat daha atacakken emniyet müdürünün olduğunu hatırlayıp kendini frenledi.

Bunu fırsat bilen haberci memur anlatmaya devam etti:

-Saat bir civarı türbenin etrafındaki bekçiler karakolu aradı, türbenin iç kısmından patlama gibi dan dun sesler geliyormuş. Türbenin içini kontrol etmişler ama kimse yokmuş. Sesler gelmeye devam edince koordineli bir saldırı olabileceği korkusuyla hem karakolu hem emniyet müdürlüğünü bilgilendirmek istemişler. Haberi alır almaz koştum, sizi aradım ama bulamadım. En yakında Vural Bey'in bürosu vardı. Kendisine durumu bildirip ondan size haber vermesini ve bana dönüş sağlamasını rica ettim. Kendisi de kabul etti.

Kendi ismimi duyunca irkilmiştim. O saatte uyuduğumun farkındaydım. Ama okların bana dönmesi korkusuyla bir şey diyemedim ve genç haberci memuru dinlemeye devam ettim. Haberci de iyice hararetlenmiş bir şekilde anlatmaya devam etti.

-Aradan yaklaşık kırk beş dakika geçti. Vural Bey gelmeyince ben onun yanına gittim ve haberi emniyet müdürlüğüne iletip iletmememem gerektiğini sordum. O da iletmemi söyledi. Ben de müdürlüğü bilgilendirdim.

Kafam allak bullak olmuştu. Komiser ve müdür de anlatılanları sindirirken gayriihtiyari saate baktım. Saat sabahın dördü olmuştu. Bu sohbet esnasında on dakika geçmiş olsa, neredeyse beş saat derin uyuduğumu ve bu kadar şeyi yaşamış olamayacağımı haykırmak istedim ama haberci tüm hararetiyle anlatmaya devam ediyordu:

-Niye o zaman emniyet müdürü teftişe geliyor dedin?

-Olay yeri teftişini kastetmiştim komiserim.

-Niye olay yeri teftişi demedin öyleyse?

-Olayı bildiğinizi varsayarak unutmuşum komiserim.

Komiser olanları aklında tartarken, emniyet müdürünün öfkesi giderek artıyordu. Komiser herhalde sıranın bana geldiğini anlamış olacak, daha az bir öfkeyle:

-Vural, sen benden habersiz mi gittin haber gönderdin, diye sordu.

Hâlâ olayları kavrayamadığımı fark etmiş olan Refik Bey, benim konuşmama fırsat vermeden söze atıldı:

-Bana haber verdi komiserim. Ben de sizi bulamayınca böyle bir durum beklemeye gelmez deyip hallettim.

Komiser ikna olmuş muydu olmamış mıydı emin değildim ama kabaran öfkesini daha da kabartarak:

-E, anlatsaydın ya o zaman, ne diye haberciyi çağırdık?

-Sayın Emniyet Müdürümüzün teşrif edişinden olsa gerek, afalladım biraz. Kusura kalmayın, deyip toparladı Refik Bey.

Ama emniyet müdürünün sabrı sonunda taştı:

-Eeeh! Küçücük karakolda o onu bulamaz, bu bunu bulamaz. Şu olay yerine bir gidelim, şu olayı bir çözelim, sonra hepiniz gidecek yer arayın kendinize! Yürüyün, diye gürledi.

Hepimiz "baş üstüne" deyip müdürün peşinden yola koyulmaya hazırlandık. Ben ani bir hareketle haberci memuru durdurdum. Ona; bana haber verdiği sırada uyuduğumu, nasıl cevap verebileceğimi soracaktım ki neredeyse beş saat uyuduğumu hatırlayıp vazgeçtim. Sadece:

-Ben sana ne ara cevap verdim, diyebildim.

-Verdin ya abi. Gerçi biraz garip verdin, ne dediğin tam

anlaşılmıyordu ama onayladığın belliydi. Hasta filan mıydın, diye kendini savundu genç memur.

O an biraz aydınlanır gibi oldum. Bana bazen sen uyurken farkında olmadan sesler çıkarıyorsun derlerdi de inanmazdım. Herhalde uykumun gazabına bu kez bu genç memur yakalanmıştı. Bozuntuya vermeden:

-Evet biraz hastaydım, kolay gelsin, dedim.

Haberci de bize kolay gelsin dedi ve görevinin başına döndü. Biraz rahatlamıştım artık. Salim'in büyük olay diye kastettiği müdürün gelişi de olsa, bizi gerçekten büyük bir olay bekliyordu. Karakolda az araç vardı. Komiser, Refik Bey, Salim, ben ve bir başka memur tek araca bindik. Müdür, geldiği araçtaydı. Olay yerine giderken Refik Bey'e baktım. O, yola baktığından beni görmüyordu ama görse ona ne kadar minnet duyduğumu gözlerimden anlardı. Beni çok zor bir durumdan kurtarmıştı. Karşılık bekledi mi bilmem ama ona tavlada hep kaybedecektim artık. Ben bunları düşünürken türbeye yakın ıtriyat dükkânlarının orada durduk. Olası bir saldırıya karşı elimizde silahlarla arabadan indik. Hızlıca bizi bekleyen bekçilerin yanına koştuk. Komiser, bekçileri ayak üstü sorguya çekti:

-Anarşikler mi?

-Yoh gomserim, çatışma eden bi gurup filan görmemişik.

-Size saldırı filan oldu mu?

-Heç yoh gomserim, gayat iyiyik çoh şükür.

-Ne diye emniyet müdürünü çağırttınız o zaman?

-Ama oladabilir gomserim, gosgoca Mevlana Törbesi icabında.

Emniyet müdürü bekçilere katıldığını, Konya'nın böyle büyük bir değerini korumak gerektiğini filan söyledi. Sonra hazırlanıp, bekçilerle birlikte türbenin içine daldık. İçerideki hiçbir eşya çalınmamıştı, saldırı izi filan da yoktu. Ama düzensiz aralıklarla darbe sesleri geliyordu. Başta seslerin dışarıdan gelme ihtimalini düşündük hatta komiser, bekçileri dışarı yolladı. Fakat sesler içeridendi. Öyle ki yerin altındandı. Ses şiddetini arttırmış, yeri titretmeye başlamıştı. Sesin yerin altından geldiğinde hemfikir olunca türbenin içinde didik didik kazılmış bir yer aradık fakat bulamadık. Tam dışarıyı aramaya gidecektik ki dışarıdan bir bekçi, dışarıda türbeye yakın bir yerde derin bir oyuk bulduklarını haber verdi. Büyük bir zahmetten kurtulmanın verdiği rahatlıkla dışarı çıktık. Birkaç memur, varsa bir saldırgan kaçmasın diye türbede kaldı. Hemen oyuğun oraya gittik. Zaten çoktan kazılmış olduğu için Salim, ben ve Adem adlı memur oyuktan içeri girdik. Sesler iyice artmaya başlamıştı. Oyukta tahmini on dakika ilerledikten sonra karşımıza toprakla örülmüş duvarımsı bir engel çıktı. Toprak oldukça sertti. Açmaya çalışalım derken engel zangır zangır titredi. Ses; engelin arkasından, daha doğrusu bizzat engelden geliyordu Üstümüze yıkılması korkusundan geri çekildik. Toprak beş altı defa daha zangırdadı. En sonunda çatlayan toprağın arkasından elinde balyoz gibi bir şey olan, üstüne bulaşmış toz topraktan kapkara olmuş, kısacık boylu, çelimsiz bir adam çıkageldi. Engelin arkası, türbenin temelinin sınırındaydı. Adamı hiçbir şey demesine fırsat vermeden tutup yakaladık. Ama adamın da üzgün bir hâli vardı, hemen teslim olmuştu. Adamı hızlıca oyuktan çıkardık. Tüm bu tantana sırasında etrafta bir sürü insan toplanmış, diğer polisler de insanları olay yerinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Çıktığımızı görünce o polisler de yanımıza geldi. Adamı apar topar arabaya götürürken bekçiler hep bir ağızdan:

-Beşir?! diye bağırdılar.

Bunu duyunca adama bir daha baktım. Oyuktan apar topar çıkardığımız, kapkara olmuş bu adam, Bekçi Beşir'di. Biz araçla uzaklaşırken arkada kalan diğer bekçilerin şaşkın suratları görülmeye değerdi. Karakola yetiştik. Emniyet müdürü soruşturma süresince karakolda duracağını bildirdi. Beşir'i biraz temizledikten sonra sorgu odasına götürdük. Komiser, Beşir'i benim ve Adem'in sorgulamasını istedi. Biz de kabul ettik. Sorgu odasındayken Beşir'in çok mazlum bir hâli vardı, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Önüne birkaç dosya bıraktıktan sonra her şeyi bir bir anlatmasını söyledik. Önce isteksiz yaklaşsa da en sonunda dili çözüldü:

-Mömür Bey benim heçbir gönahım yohtur. İnanmıcanız biliyem emme gabahat, Mevlâna Hazretlerimizindir.

Şaşırdık, ciddiyetimizi bozmadan nasıl diye sorduk. Beşir biraz daha rahat bir tavırla anlattı:

-Mömür Bey, sen de üç ben deyim beş gün önce törbenin önünde nöbet tutarkene uyuyagalmışım. Röyamda Hazreti Mevlana çekmiş gılıcını, argasında on bin asger höcüma geçmişler. Mevlana asgerlerini durdurup bana 'Ey Beşir evladım, seni seçtim. Türbemden Anadolu'ya yerin altından uzanan bir hazine vardır. Sen bu hazineyi bulacaksın. Bulduklarınla Bizans'ı yok edeceksin!' deyip höcuma devam etti. O gadar gerçeh bir röyaydı ki Mevlâna heç höcüm eder mi deye düşünmedim. Hemen gettim evime, birgaç malzeme aldım. Önce izin istedim tabi biraz, işe gitmemek için. Yoğsa nasıl gazardım? Gazdım da gazdım. Torpah, törbenin altında sertti. Ben de evdeki sobanın borusunu söhtüm, onunla torpağı çatlattım, daha rahat gazdım. Başta heçbir şey bulamadım emme tam siz gelmeden önce torpağın altından bir şey çıktı, dedi ve durdu.

Ne bulduğunu sorduk. Eski kederiyle:

-Sorma Mömür Bey. Ben sandım Bizans'ın sonu olacak bir şeyle çıkagelecem, çıka çıka birgaç eski para, bir de üstünde ne yazdığını bilmediğim bir kâğıt çıktı, dedi.

Beşir, temiz bir adamdı. Bu olayın arkasında öyle büyük bir durum yoktu. Balyoz sandığımız şey, soba borusuydu. Çatlattığı sert toprak, birikip yeniden katılaşıp önümüzde engel oluşturmuştu. Beşir'in üstünden be çıktıysa inceledik. Bir önceki tedavülün beş on kuruşu, soba borusu, kazma, çakı ve bir de kâğıt. Beşir'in okuma yazması olmadığından yazıyı anlamaması normaldi fakat biz de anlamadık. Kargacık burgacık iki üç harf vardı sadece. Şifre gibi bir şey olabilir mi dedik ama olayı büyütmenin yersiz olduğuna karar verdik. Beşir, tarihî bir yere verdiği zarardan yargılanacaktı. Onu son bir kez gördüm, üzgündü. En azından bir kez sevinsin bari diye düşünüp yanına gittim. Samimi bir sesle:

-Beşir, hani bulduğun kâğıt vardı ya, dedim.

Beşir, şaşırdı. Merakla bana baktı.

-Bizans'ın sonunu getiremedin ama kâğıtta 'Beşir bunu bulunca bizi ansın' yazıyor. Boşuna gitmemişsin, hadi yine iyisin, deyip küçük bir pembe yalan söyledim. Beşir bir anda neşelendi, kederinden sıyrılıp:

-Essah mi diyisen Mömür Bey? Möbarek adammışım vallahi, dedi.

Tayinim çıktıktan sonra zavallı Beşir'e ne yaptılar haberim olmadı. Ama bu garip anının hafızamda yeri oldukça büyüktü.

ŞANSA İNANIR MISINIZ?

Yasemin Ezel Davarcı

Şansa inanır mısınız? Şansa inanın veya inanmayın Liam Smith'in hikâyesi aklınızı başınızdan alacak. Liam Smith 18 yaşında anne ve babasını bir trafik kazasında kaybetti. 5 farklı işte çalışıyor ve 3 farklı işten kovuldu sebebi ise her seferinde aynıydı. Uğursuzluk… Ailesini kaybettiğinden okulunu ve gelecek hayallerini terk edip hayatta kalmak ve rahat bir hayat sürmek için genç yaşta çalışmaya başladı. Ama bitkilere olan büyük sevgisi ve ilgisi asla tükenmedi, tükenemezdi. Fakat düşünmeden edemediği bir şey vardı. Gerçekten de uğursuz olabilir miydi? Ama yakında tüm bu kötü düşünceler son bulacaktı çünkü bir insanın başına gelebilecek en korkunç şeyden onu zekâsı ve şansı kurtaracaktı…

Her neyse çok fazla detay verdim, sürprizi bozmak istemem, artık anlatmaya başlıyorum…

Liam her zamanki gibi iş dönüşü durakta bekliyordu. Bir ses duydu "Hey şanssız çocuk!" arkasını döndü, bir adam ona doğru koşuyordu. Adamı incelemeye başladı. Aynı bir dedektif gibi giyinmişti. Bıyığı ve sakalı yoktu, şapka takmıyordu, bu gelen siyah saçlı genç bir adamdı. Liam ürperdi ama belli etmek istemedi. Bu kaba olurdu. Sessiz bir şekilde sordu: "Yardım edebilir miyim efendim?" Adam nefes nefeseydi. Biraz durdu ve soluklandı, ardından hoş bir gülümsemeyle Liam'a baktı. Sonra da yumuşak, güven veren bir sesle konuşmaya başladı: "Ah! Hayır delikanlı ama…" adamın hoş gülümsemesi bir anda

ürkütücü bir hâl aldı ve sesi kalınlaştı aynı korku filmlerindeki kötü karakterler gibi. Konuşmaya devam etti: "Ama ben sana yardım edebilirim." Liam'ın kafası karışmıştı. Ne konuda yardıma ihtiyacı vardı ki? Soru sormaya fırsat bulamadan adam Liam'ın eline hızla bir kitap tutuşturdu. Sonra garip bir gülümsemeyle devam etti: "Eminim bu sana yardım edebilir." Adam arkasını döndü ve birkaç adım attı, sonra bir anda durdu. Liam'a bakmadan seslendi: "Hey çocuk!" kafasını biraz çevirerek Liam'a baktı. Üzgün görünüyordu ama yine de gülümsedi. "İyi şanslar, buna ihtiyacın olacak." dedi ve uzaklaştı. Liam'ın kafası çok karışmıştı. Otobüsü gelince hemen bindi ama her zamanki gibi oturacak yer yoktu. Bu nedenle bir köşeye geçip tutundu. Elindeki kitaba bakıyordu ve düşünmeye başladı. O adam da kimdi, neden bu kitabı ona vermişti, ne konuda yardıma ihtiyacı vardı, bu kitap sorunlarını nasıl çözecekti, neden başına bir şey gelecekmiş gibi hissediyordu? Ve bir soru aklını çok daha fazla kurcaladı: "Bu kitabı… Nereden hatırlıyorum?" dedi fısıltıyla. O anda dikkati o kadar dağılmıştı ki durağa vardığını fark etmedi. Otobüs hızla durdu ve Liam kendini yerde buldu. Ayağa kalktı ve hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti. Sonuçta hep yaşadığı bir şeydi bu. Hani olur ya bir olay sürekli yaşanınca artık ondan kurtulmak için hazırlıklı olursunuz ve ne zaman uygulanacağı alışkanlık halinde gerçekleşmeye başlar. İşte Liam bu durumun mükemmel bir örneği idi. Eve doğru yürürken elindeki kitabı omuz çantasına koydu ve bir şemsiye çıkardı. Şemsiyeyi açtı ve saatine baktı "3, 2, 1" dedi. Tam o sırada üzerine doğru su döküldü. Su kesildikten hemen sonra yukarıdan bir ses geldi: "Kusura bakma Liam seni göremedim, iyi misin?" Liam yukarı doğru baktı. Bu ses Bayan Millie'nin sesiydi. Bayan Millie, Liam'ın komşularından biriydi. "İyiyim Millie Teyze sorun yok." diye seslendi Liam ve yürümeye devam

etti. Evine yaklaştığında çantasından anahtarlarını çıkardı. Ve bir anda sola geniş bir adım attı. O anda bir kedi tam yanından hızla geçti ve arkasında ise havlayarak kediyi kovalayan bir köpek koşturuyordu. Liam o kedi ve köpeğin koşturması nedeniyle düşüp sakatlanmaktan zar zor kurtulmuştu. Sonunda eve ulaştı ve hemen salona gitti, koltuklardan birine oturdu. Çantasından o yabancının verdiği kitabı çıkardı. Çok eski bir kitaptı bu, mavi bir kitaptı... Yoksa mor mu? O kadar tozluydu ki rengi ve üzerindeki yazılar görünmüyordu. Liam kitaba doğru üfledi ve tozlar bir anda kalktı. Liam gözlerini açamıyordu, öksürüyordu. Sonunda kendini toparlayıp gözlerini açtı. Bu mavi bir kitaptı, üzerinde kırmızı lekeler vardı, metal kokuyordu, deri bir kapağı vardı. Liam meraklı gözlerle bakıyordu, kitabın başlığını sesli bir şekilde okudu. "Efsanevi Bitkiler ve İksir Tarifleri" Liam başlığı okuduktan sonra meraklı bakışlarının yerini öfke ve hayal kırıklığı aldı. İçinden "Gerçekten bir eşek şakası için bu kadar çabalamış olamazlar" dedi ve ayağa kalktı. Dizindeki kitabı aldı ve masaya fırlattı. Tam uzaklaşacakken kitaba doğru döndü ve gördükleri karşısında gerçekten çok şaşırdı. Tekrar oturdu ve kitap üzerinde çalışan kişilerin adlarına baktı. Araştırmacı ve yazarın isimleri yazmıyordu. Liam sayfaları hızla çevirdi ve 214. sayfa ile 215. sayfa arasında bir kitap ayracı olduğunu gördü. Açıp sesli bir şekilde okumaya başladı.

Bitki adı: Şans Bitkisi

Hakkında: Şans Bitkisi nadide bir bitki türüdür. Sadece Sakura Ormanı'nın ortalarındaki tek Çınar ağacının altında bulunur. Bu bitkiyi kullanarak yapılan karışım en şanssız kişilerin bile şansını tersine çevirir. Bu bitkinin bir yaprağı bir kişilik karışım için ideal miktardadır.

Not: Tarif 267. Sayfadadır

Liam "Denemekten zarar gelmez… Hem belki gerçektir." diye düşündü. Ama saat çok geçti dolayısıyla yarına bırakacaktı bu işi. Üzerini değiştirdi, dün sipariş ettiği yemeğin kalan kısmını ısıttı ve yedi. Ardından dişlerini fırçalayıp yatmaya gitti. Sabah zor bir gün onu bekliyordu.

Sabah erkenden kalktı ve üzerini değiştirdi fakat bu yarı zamanlı kasiyerlik yaptığı market üniforması değildi. Ardından kahvaltısını yaptı ve ev telefonuna koştu. İş yerlerindeki patronlarını teker teker aradı ve hepsine farklı bahaneler sunarak işe gelemeyeceğini söyledi. Telefonu bırakır bırakmaz masasının başına oturdu ve kalemle bir kâğıda yapacaklarını not aldı.

Yapılacaklar Listesi

1. Karışımı yap

2. Şansını tersine çevir

3. İşten atılmamak için bir bahane bul

4. Bunları yaparken başını belaya sokma

5. Normal bir insan gibi yaşamaya devam et

Ardından Liam çantasını aldı, içerisine gerekli eşyaları koydu. Yapılacaklar listesi, su, bir bıçak (bitkileri kesmek için), gerekeceğini düşündüğü birkaç şey daha ve tabii ki Tarif Kitabı… Ve artık gitmeye hazırdı. Çantasını omzuna taktı ve koşarak çıktı. Gereken malzemelerin birkaçını aldıktan sonra şans çiçeğini bulmak için Sakura ormanına gitmeye karar verdi. Ve ordaydı, Sakura ormanının pespembe yapraklarının altından geçerek ilerliyordu ormanın derinliklerine. İlerledikçe bu yürüyüşün bitmeyeceği düşüncesi umudunu biraz daha

kırıyordu. Ama bu uzun sürmedi çünkü karşısındaydı. Devasa çınar karşısında tüm kudretiyle duruyordu. Liam etrafa bakmaya başladı ve bitkiyi buldu. Tam koparmak için elini uzattığı anda bir anda sıçradı korkuyla. Bağırarak: "Burada neden bu kadar çok böcek var, bu çok iğrenç!" dedi. Evet, Liam böceklerden hiç hoşlanmaz hatta nefret eder fakat o çiçeğe ne kadar ihtiyacı olduğunun farkındaydı. En az böceğin bulunduğu bitkiyi bulup kopardı. O anda birkaç tanesinin ona doğru hareket ettiğini fark etti ve her normal insanın yapacağı gibi uzaklaşmaya çalıştı. Birkaç adım uzaklaştı ama böcekler gelmeye devam ediyordu ve Liam panikledi ardından koşarak uzaklaşmaya çalıştı. Arkasına bakacak cesareti bulduğunda arkasında yüzden fazla böcek vardı. Liam ne yapacağını bilemedi ve tek çarenin kitaba bakıp orada bununla ilgili bir şey olmasını ummak olduğunun farkındaydı. Eve varır varmaz camları ve kapıları kapattı adından en ufak bir boşluk kalmayacak şekilde kapıların altına bir şeyler yerleştirdi. Odasına koştu kitabı çıkardı ve sayfaları karıştırmaya başladı ve Böcekler bölümünde arkasında gördüğü böceklere benzeyen bir böcekten bahsedildiğini gördü ve okumaya başladı.

Böcek Adı: Şans Bekçisi

Hakkında: Bu böcekler Şans Bitkisi'nin etrafında bulunurlar ve Şans Bitkisini korurlar. Normalde insanlara karşı dost canlısı yaklaşımları vardır ve sadece böceklerle beslenirler fakat Şans Bitkisini koparan kişi veya kişilere karşı saldırgan bir tavır sergilerler. Bitkiyi koparan şeyin ne olduğuna bakmaksızın peşine düşerler.

Kurtuluş Yolu: Bu böceklerin amaçları bitkiyi geri almak değildir. Amaçları bitkiyi koparan kişiyi yemek ve bitkiyi geri götürmektir. Fakat bitkiyi koparan kişinin peşindeyken

yollarına çıkan canlı veya cansız her şeye zarar vermekten hatta yok etmekten çekinmezler. Eğer bitkiyi koparan kişi bitkiyi başkasına verirse böcekler bitkiyi tutan ve ona dokunan herkesin peşine düşerler. Kurtulmanın tek yolu bitkiyi yakmaktır.

Liam okumayı bitirdiğinde ne düşüneceğini bilemedi. "Gerçekten hayatta kalmak için şansımı döndürebilecek tek şeyi yok mu edeceğim?" diye mırıldandı. O anda kararını vermesine sebep olan bir şey oldu. Büyük bir şeyin düşme sesini duydu. Kafasını uzattığında korkudan aklını yitirmek üzereydi. Böcekler kapının menteşelerini kemirmişlerdi ve kapı büyük bir gürültüyle düşmüştü. Kitaptakiler doğruydu, bu böcekler onu canlı canlı yiyecekti. "Ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum, ölmek istemiyorum…" diyerek çakmağını arıyordu. Çakmağı bulur bulmaz bitkiyi yaktı ve fırlattı. Ardından arkasını döndü ve böceklerin nerede olduğunu görmeye çalıştı. Kımıldamıyorlardı bir süre durduktan sonra ilerlemeye devam ettiler. Liam çok korkmuştu. İşe yaramadığını düşündü ama o anda böcekler yanından geçip bitkiye doğru ilerlediler. Bitkinin yandığını fark etmemişçesine bitkiye dokunuyor ve anında yanıyorlardı. Liam başka bir sorun çıkma ihtimaline karşı evden çıkmak istiyordu ama önce önemli birkaç şey almaya karar verdi. Tavan arasındaki bazı malzemeleri topladı. Orada bir sandık gördü, eski ve paslı bir sandık… Liam ilk başta tanıyamadı ve sandığı açmaya karar verdi. İçindekileri görünce hatırladı "Vay canına! Miras sandığının burada olduğunu unutmuşum. Bunların başına bir şey gelmesine izin veremem." dedi. Ve sandıktakileri yanına almaya karar verdi. Ne de olsa o kadar çok şey yoktu. Malzemeleri toplarken ayağına ağır bir şey düşürdü ve acı nedeniyle bağırdı. Acı hafiflediğinde yerdekinin ne olduğunu görmek için eğildi. Şaşkın bir şekilde bakakaldı. Yerdeki şey çantasındaki kitaptan

başka bir şey olamazdı. "Ne, nasıl düştü bu şey çantamdan? Çantamı kapattığımdan emindim." Dedi çantasını açarken… "Garip… Çok çabuk tozlanmış." Dedi ve kitabın üzerini eliyle sildi. Ama bu sefer farklıydı kitabın kapağı, bu sefer kitabın üzerinde yazarın adı yazıyordu. İsimler pek okunaklı değildi ama zar zor da olsa okumayı başardı Liam.

Yazar: Linda Williams

Araştıran: Levis Smith

Liam okumayı bitirdiğinde şok içerisindeydi çünkü bu isimler anne babasının isimleriydi. Ah, söylemeyi unuttum değil mi? Liam'ın annesi yazar, babası bitki bilimciydi ve trafik kazasında hayatlarını kaybettikleri gün yazdıkları kitabı yayınlamaya gidiyorlardı. Bir sorun çıkmasından endişelendiğinden dolayı annesi bu kitaptan iki kopya yapmıştı birisi Levis için, diğeri ise kendisi içindi. Ama Linda kendi kitabına ismini yazmamıştı. Liam miras olarak bu kitapları seçmek istemişti fakat bir tanesi ortalarda yoktu.

Liam her şeyi topladıktan sonra aşağı kata indi ve ne kadar zaman kaybettiğini o an anladı. Evi hızla yanıyordu çıkmak için kapıya doğru koştu ve aynı anda yardım için bağırıyordu. Liam o kadar telaşlıydı ki o böceklerin kapının menteşelerini kemirip kapının düşmesine sebep olduğunu unutmuştu. Ayağı yerdeki kapıya takıldı ve dizlerinin üzerine ağır bir tahta parçası düştü. Liam o kadar yüksek bir çığlık attı ki komşuları bile duymuştu belki sesini. Liam çok korkmuştu, ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Orada yanarak ölecek miydi, arkasında onun için ağlayacak kimse bırakmadan mı, mutlu bir hayat geçirdim diyemeden mi? Kafasını kurcalayan birçok soru vardı. O an da bir ses duydu "Liam! Liam orada mısın, bizi duyabiliyor

musun? Liam!" Ve o anda Liam birini gördü, ona doğru gelen biri, onu kurtarmak için gelen biri… Çok fazla duman vardı, o kişinin kim olduğunu göremiyordu ama o her kimse onu çıkaracak kişiydi. Liam öksürerek var gücüyle bağırdı: "Buradayım, lütfen yardım edin buradayım!" ardından bilincinin yavaşça kapandığını hissetti. Her yer yavaş yavaş kararıyordu ve sonunda bilincini tamamen yitirdi. Sonunda kendine geldiğinde nerede olduğunu anlayamamıştı. Tek gördüğü beyaz, parlak ve gözünü ağrıtan bir ışıktı. Etrafına bakmak için kafasını çevirdiğinde yanında bir sürü insan vardı. Komşuları, iş arkadaşları, doktorlar... Ama bir sorun vardı. "Herkes neden bu kadar üzgün, hayattayım, ölmedim ve tamamen sağlıklıyım o zaman sorun ne?" Liam doğrulmaya çalıştı ama bacaklarını hissedemiyordu. Doktorlara neden bacaklarını hissedemediğini sordu. Doktorlar birbirlerine baktılar, sanki kimin söyleyeceği konusunda tartışıyorlardı. Ardından doktorlardan biri öne çıkarak konuşmaya başladı "Çok üzgünüz, ama bacaklarınızın üzerine düşen tahta parçası bacaklarınızı kırmakla kalmadı. Bacaklarınızın üzerine yaptığı ağırlık acele bir şekilde ortadan kaldırılamadığından bacaklarınıza giden kan akışını ölümcül derecede düşürdü." Liam çok korkmuştu doktora baktı dolan gözleriyle, devam etmesini bekledi ve bunun geçici bir hissizlik olduğunu söylemesini umdu. Doktor devam etti "Bacağınıza uygulanan ağırlık kan akışının durmasına sebep oldu. Ne yaparsak yapalım kan akışını tekrar istikrarlı hale getiremedik bu nedenle kangrenin yayılmasını engellemek için ameliyat ile bacaklarınızı kesmek zorunda kaldık." Liam'ın gözleri doldu ama herkesin beklediğinin aksine ağlamadı. Liam önce kafasını eğerek dizlerine doğru baktı. Sonra gözyaşlarını silerek kafasını kaldırdı. Gülümsedi ve "Bu şansla ölmediğim için

şanslı sayılmalıyım, aslında belki de dünyadaki en şanssız kişi değilimdir." dedi. Herkes şaşkın bir şekilde ona bakıyordu.

Büyük ihtimalle Liam'a ne oldu merak ediyorsunuzdur değil mi? Acaba şansını döndürebildi mi, elindeki kitap ile ne yaptı, hayallerini gerçekleştirebildi mi? Size gösterebilirim ama bunun için 10 yıl ileriye gitmemiz gerekiyor. Bakalım Liam nasıl bir durumda?

Bir ses… "Bugün yaşayan en başarılı yazar olarak 10 yıldır tahtından indirilememiş Liam Smith ile birlikteydik. Bize yazdığı 'Şansa İnanır Mısınız?' ve 'Efsanevi Bitkiler ve İksir Tarifleri' kitabından bahsetti. Yayınımızı bitirmeden önce bir soru daha sormak istiyoruz: Hikâyenize başlarken, bu olaylardan önce dünyadaki en şanssız kişi olduğunuzu sandığınızı söylemiştiniz. Peki, şu anda kendinizi nasıl tanımlarsınız, siz kimsiniz?" diye sordu. Sonra Liam ciddi bakışlar ile ama aynı zamanda gülümseyerek cevap verdi: "Ben kim miyim? Ben Liam Smith ve ben dünyada yaşamış en şanslı kişiyim. Şanslıyım çünkü etrafımda beni umursayan insanlar var, şanslıyım çünkü şanssızlığımla başa çıkabiliyorum, şanslıyım çünkü hayallerimi gerçekleştirdim, şanslıyım çünkü hayattayım…"

GÜNEŞİ

Zeynep Sude Barandır

Güneş, tam tepede bütün mutluluğuyla ışıklarını saçıyordu. Kocaman gülümsemesini insanlara dağıtmak peşindeydi. Hafif rüzgâr etrafta adımlayarak hoş bir hava yaratıyordu. İlkbaharın kokusu buram buram yükseliyordu.

Koca malikane tüm şıklığıyla gözler önüne serilmişti. Kusurdan noksan ev, gerçek değil gibiydi. Süslü duvarın içindeki yeşil, dümdüz kesilmiş çimlerin süslediği taş yolun kenarındaki rengarenk çiçeklerin kokusunu taşıyan melteme minnettardı dünya. Bu melteme fıskiyeden gelen ince su şırıltıları eşlik ediyordu. Korkunç düzen bahçenin yanı sıra eve de sıçramıştı. Beyaz; koca ev büyük kapısıyla, pencereleriyle, parıldayan süslemeleriyle, oda misali balkonlarıyla hiç kimsenin yaşamaya "Hayır!" demeyeceği bir yerdi. İçi de bir o kadar sakin ve mükemmeldi evin. Düzenli aile büyükleri sabahın ilk ışıklarında ayrılmışlardı. Ev; akşamki yemeği pişiren aşçılara, temizlik yapan hizmetçilere, aşçı kadının yemek yaparken şarkı mırıldanışına ritim tutan şoför adama, bahçıvanlara ve en küçük çocuklarına kalmıştı.

Genç kız, parlayan kırmızı pabuçlarını yeşil çimlere sürterek ağır ağır yürüyordu. Pürüzsüz parmaklarını kalbine koydu. Hızla atan kalbini hissetti. Gözlerini kapadı. Titreyen ayakları ezbere bildiği yolları adımladı. Uzun duvarın önünde durdu. Derin bir nefes aldı. Çiçek kokusu taze biçilmiş çim kokusuyla harmanlanmıştı. Bu güzel soluk ciğerlerine doldu, taştı. Böylece

dudakları iki yana kıvrıldı. Dudağının iki yanındaki çukurlar görülmeye değerdi. Gözünün önündeki perçemi kulağının arkasına koydu. Sarı, düz saçları güneşte parlıyordu. Özenle örülmüş, beyaz çiçekli kırmızı hırkasının üzerine düşmüştü. Açık pembe elbisesinin eteğini çekiştirdi. Heyecandan ölüyordu. Karşısındaki beyaz, uzun duvara tırmanmaya başladı. Ezbere hareketler onu pek zorlamamıştı. Yerleşti. Ellerini birbirine vurdu. Beyaz kireç, rüzgâra karıştı. Karşısındaki ağaçlar bu güzelliğe hayran kalmıştı. Küçük burnunu kaplayan hafif çillerini güneş kremine bulamıştı. Kırmızı dudaklarına belirgin gamzeleri yoldaş olmuştu. Mükemmel yüzünde belirmeye başlayan tuzlu su damlaları vardı. Sarı saçları bu damlalara yapışmıştı. Bu manzaranın en önemli kısmıysa yukarıda ışıldamayı bırakmayan zümrüt yeşili gözleriydi. Bu sıkıcı duvarların arasındaki tek duygu kaynağıydı o gözler. Zavallı dünya ışıldayan güneşe nasıl minnettarsa bu duvarlar, çiçekler, ağaçlar da genç kıza öyle minnettar olmalıydı. Özellikle çiçekler… Çiçekler güzellikleriyle rekabet edecek birini buldukları için her gün sonsuz bir şükürde bulunmalıydılar.

Genç kız bir süre bekledi. Tepesindeki ağacın gölgesi serindi. Beyaz çiçekleri açmış, yavaş yavaş sallanıyordu. Yapraklardan biri sarı saçlara kavuştu. Diğeriyse yasladığı elinin üzerinde kendine yer bulmuştu. Güzel yaprağı eline aldı. Bir süre seyretti bu mucizeyi. Sonra karşısındaki eve odaklandı. Kendi evlerinden biraz daha büyüktü. Açık sarı renkteydi. Derken biraz sonra yeşil yuvarlaklar muradına erdi. Gittikçe açılan göz yuvaları, hızlanan kalbi… Pür dikkat odaklandı. Daha yeni gelen delikanlı, çoktan işinin başına koyulmuştu. Elinde makası, küçük çalının dibinde bağdaş kurmuştu. Zarif hareketlerle makası dans ettiriyordu. Yeşil yaprak parçaları

salınarak yere düşüyordu. Uzun, dağınık, siyah saçlarında terler parlıyordu. Kirli gömleğini siyah, cepli pantolonuna bağlamıştı. Üzerinde yalnızca beyaz atleti vardı. Kaslı, büyük, esmer kolları açıkça sergileniyordu. Ayağına her zamanki yıpranmış, gri ayakkabılarını geçirmişti. Dudağının üstündeki beyaz yara izi gülümsemesiyle yayıldı. Kahverengi gözleri sanki daha açık renkliydi artık. Sanki daha bir parlaktı bugün. Zevkle yaptığı belliydi bu işi. Güneş böylesine tepedeyken, yaptığı iş bu kadar yorucuyken, çevresindeki insanlar bu kadar rahat ve üst düzey yaşıyorken, patronundan az önce azar işitmişken, bu eski püskü kıyafetlerin içindeyken nasıl hâlâ gülümseyebiliyordu? Genç kız bu duruma her gün daha da hayret etmekten kendini alamıyordu. Genç kız bu güzel görüntüye tüm dikkatini vermiş, mest olmuştu. Delikanlı, tüm ciddiyeti ve memnunluğuyla işini yapıyordu. Bir anda arkadan gelen sert sesle irkildi. Ayağa kalkıp karşısındaki buruş buruş, sinirli surata baktı. Genç kızın tam olarak duyamadığı konuşma sesleri sonrası yaşlı adam kaşlarını çatmaya devam etti ve koca elini hemen önündeki bahçıvanın masum yüzüyle buluşturdu. Genç kız, oturduğu yerden zıpladı. Küçük ellerini bir yumruk hâline getirdi. Kendini sıkıyordu. Zor da olsa oturduğu yerde kalmayı başardı. Yeşil gözleri ıslanmış, tüyleri diken diken oluştu. Bu acımasız tavrı aklı almıyordu. Yaşlı adam, hızlı adımlarla lüks evine geri girdi. Delikanlı, nasırlı elini kırmızıya dönen yanağına koydu. Hiçbir şey olmamış gibi eski yerine kuruldu. Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş geri geldi. Onu oradan kimse silemeyecekti. Birçok kişinin güneşi olan genç kızın kaynağı, batmayan güneşi ise izlemeye doyamadığı bu basit, umut dolu genç adamdı.

Değerini anlatmak isteyen sarı top, dinlenmeye çekilmişti. Yerini beyaz, çelimsiz ay ışığı aldı. Kısa süreli karanlığın son

bulması çaldığı kapının açılmasını bekleyen genç kadının tek hayaliydi. Kısa bir bakış daha attı yan bahçedeki şanslı çalıya. Yalnız kalmış, boynu bükülmüştü. Genç kız, açılan kapıdan içeri adımlarını attı. Sadece ayakkabı tıkırtılarının bulunduğu zavallı duvarlar arasında kafasındaki onca duygunun yüksek sesli şarkısı net bir şekilde duyuluyordu. Sıkıcı kâğıtlarla kaplı duvarlara bir boya, gözü acıtan pahalı avizeye bir tutam gün ışığı serpiştiriyordu.

SEHER'İN KUŞU

Zeynep Verda Karataş

Genç seyyah sonunda vardığı kasabanın girişinde durup uzunca soluklandı. Saatler süren yolculuk onu fazlasıyla yormuştu. Kasabadan içeri girip muhtara uğradı ve kendini tanıtıp gece nerede konaklayabileceğini sordu. O kendisine gösterilen misafirhaneye geçene kadar zaten batmakta olan güneş yerini aya bırakıp istirahate çekilmişti. Seyyah birçok insanın aksine güneşten ziyade ay ile dosttu. Onunla yer yer sohbet eder birbirlerine yarenlik yaparlardı. Minnettar bir tebessümle muhtara teşekkür edip zaten birkaç parça olan eşyalarını misafirhanede kendisine gösterilen odaya bıraktı. Âdeti olduğu üzere gece biraz etrafı dolaşacak, ardından uyuyup seher vakti uyanacak ve gece dolaştığı yerleri gündüz gözüyle bir daha dolaşacaktı.

Bu kasabaya gelirken yollar bile sevimli gelmişti ona. Diğer gezilerinden farklı olacağını sezmişti. Bir tebessüm bıraktı geceye. Kapıyı öyle narince açtı ki sanki kapı tahtadan değil de camdandı. Aynı nezaketi kapıyı örterken de gösterdi. Kafasını gökyüzüne kaldırdı ve aya bakıp içten bir gülümsemeyle baş selamı verdi, bunun peşi sıra yüzüne vuran hafif rüzgâr selamının kadim dostu tarafından alındığının habercisiydi. İlerlemeye başladı. Bir yandan gördüğü insanlara, ağaçlara, kuşlara, çiçeklere; evlere, duvarlara, toprağa selam veriyordu. Bunu hep yapardı.

Ne kadar süre yürüdü bilinmez tam geri dönmeyi düşünüyordu ki bir koku aldı. Tatlı tatlı esen rüzgâr mest edici

gül kokusunu esansları kıskandırırcasına ılık ılık tattırıyordu burnuna. Gözlerini kapayıp titrek bir nefes aldı. İstemsizce kokuyu takip etti. Bir bahçeyi çepeçevre saran, bununla yetinmeyip rengârenk donanmış bir gül bahçesi... "Aman Allah'ım!" dedi. Seyyah. "Bir çiçek böylesine güzel kokabilir mi? Eğer bu gül kokusuysa bunca yıldır kokladıklarım neydi?" Oysa seyyah, kokunun sadece güllere ait olmadığını bilmiyordu. İlk defa bu denli sabahı arzulayarak koşar adımlarla konaklayacağı yere gitti. Kendini bildi bileli hep güllerden korurdu ama bu sefer işi ters girmişti sanki. Bir gül kokusunun aklını başından nasıl aldığını anlamaya çalışırken uykusuna yenik düştü.

Ertesi gün güneş yeryüzünü aydınlatmaya hazırlanırken o çoktan misafirhaneden çıkmış, gece düşüne giren gül bahçesine doğru yol almıştı. Seyyaha "Seher Kuşu" derlerdi. Adını sanını kimseler bilmezdi. Hoş, o da şikâyetçi değildi bu durumdan. Gece yürüdüğü yolları selamlayarak tekrar yürüdü. Evvelki akşamdan selamlaştığı insanlar, ağaçlar, kuşlar, çiçekler; evler, duvarlar, toprak bu sefer tanıdık bir dostu görmüşçesine selam verdi. Böyleydi işte Seyyah, canlı ya da cansız her varlığa karşı saygısı sonsuzdu. Yolları incitmek istemediğinden hassasiyetle attı adımlarını. Bir süre sonra burnuna dolan gül kokusu ile tebessüm ederek gözlerini kapattı. Hızlı ama bir o kadar da yavaş gelmişti sanki. Galiba zaman algısını yitirmişti. Başkasının bahçesine izinsiz girmek istemediği için kerpiçten örülmüş, bacak boyunu bile geçmeyecek bahçe duvarının yakınına geldi. Oradaki ağacın altında durdu ve gülleri seyre daldı. Akşam vakti göremediği o gizemli renkler yeni yeni aydınlanan gökyüzü ile beraber tüm maharetlerini sergiliyordu. Seyyahın gülüşü yavaş yavaş solarak buruk bir hâl aldı. Güllerin yapraklarını okşamak istedi o an. Parmak uçlarını renklere dokundurup mest olduğu

kokuyu ellerine bulaştırmak istedi fakat yapması ne kadar doğru olurdu? Elbette, bunu yapamayacağını biliyordu. Bir anda hekimin sözlerini fısıldadı rüzgâr ona: "Sakın Seher Kuşu!" Güllere dokunma düşüncesinden vazgeçti.

Dokunamazdı. Bu sefer ikinci bir şansı olmayabilirdi. Elleriyle gülü okşadığı vakit o naif çiçek en bilindik rengini, kırmızıyı, zehir olarak seyyahın ellerine bulaştırması kaçınılmazdı. Herkesin şifa bulduğu, derdine derman ettiği sihirli çiçek; Seher Kuşu'nun dermanı olmayan derdiydi. Açmış bir gül gördüğünde ona dokunamamanın verdiği hüzün onu mahvediyordu.

Seyyah bu onulmaz derdini düşünerek bahçeyi seyre dalmışken bahçe içerisindeki evin sürmeli kapısı gıcırdayarak açıldı. Seyyah birkaç adım gerileyip altında bulunduğu ağacın berisine saklandı. Yaptığında yanlış bir şey değildi belki ama bu kadar dalgınken bunu nasıl düşünecekti ki? Kapıya dikkat kesildi. İçeriden yazmasını düzelterek çıkan güzeller güzeli genç kızı görünce büsbütün saklanma gereksinimi duydu. Genç kız yazmasının uçlarını başının üzerinde düğüm yapıp kapıyı örttü. Güllere doğru oturmuş sedirin altından plastik kovaları alıp bahçenin diğer ucundaki çeşmeye gitti. Suyun dolmasını sabırla bekledikten sonra yavaş yavaş çiçeklerini serinletti. Dibini ıslattığı her kökün çiçekleri ile sohbet ediyor, gülümseyerek renkli yapraklarını okşuyordu. O çiçekleri okşadıkça seyyah çiçek olmanın düşünü kurdu. O günden sonra Seyyah her gün aynı vakitte aynı ağacın altında o kız izledi. Kızın ismini o annesi sesleyince öğrenmişti:

-Seher!

İsmini ilk duyduğu zaman bulunduğu yere çakılıp kalıvermişti sanki. Seyyaha ilk defa kendi ismi bu kadar anlamlı gelmişti.

O bir yerde fazla kalmazdı, artık gitmeliydi ama gidemiyordu işte. Kendini altında durduğu ağaçtan başka hiçbir yere ait hissetmiyordu. Yaşama amacını bulmuştu sanki.

Kendisi ile çelişkileri sürüp giderken ayağının altındaki taşlarla dalgın dalgın oynuyordu. Birden omzuna dokunan ellerle yerinde sıçradı. Bakışlarını yavaş yavaş ellerin sahibine doğru çevirdi. Elbette karşısında Seher'i görmeyi beklemiyordu. Elini ayağını nereye koyacağını bilemez hâlde çekingen bir çehre ile Seher'le göz göze geldi. Karşısındaki kara gözler, ondan bir cevap bekliyordu besbelli:

-Günlerdir beni uzaktan izlemekten bıkmadın mı?

Seyyah şaşkınca bakakaldı. Akıcı olan lisanı ürkek bir çocuğun konuşamamasından farksızdı. Dimağındaki bütün sözler silinmişti. Ağzının içindeki dili kendi beyninden gelen komutlara cevap veremiyordu. Neden sonra zar zor topladı sözlerini:

-Güller!.. Gülleriniz çok güzel. Ben gülleri çok severim. Onları izliyordum.

Seyyah öyle bir 'gül 'demişti ki sanki yeryüzündeki tek gülün Seher olduğunu vurguluyordu. Çiçeklerinin kırmızısı Seher'in yanaklarına bulaştı. Başını öne eğip tekrar bahçesine gülümseyerek girdi.

Seyyah onun Seher'i izlediği kadar Seher'in de kendisini izlediğini bilmiyordu elbette. Ertesi gün yine aynı vakitte geldi Seher'in gül bahçesine. Harelerinde sevgiyi tattığı Seher de onu bekliyordu bu sefer. Yavaşça onun o narin ellerine indirdi bakışlarını. Ellerindeki gül demetini görünce gülümsedi. Sohbet etmek istercesine yanına geldi:

-Seher ben! Güllü Seher, derler bana. Senin ismin nedir?

Seyyah kendisinin bile unuttuğu nasıl ağzından çıktığını bilmediği ismini söyledi:

-Adım Sehran'dır. Bana da gittiğim yerlerde 'Seher Kuşu' derler.

Seher yanaklarını saklamaya çalışarak başını öne eğdi ve elindeki gül demetini Sehran'a uzattı: "Armağanımdır, kabul edesin." diyerek yanından uzaklaştı. Sehran yüzündeki tebessümle ne ara eline aldığını bilmediği güllerini sıkıca tutup kokladı. Yavaş yavaş geri döndü. O günden sonra Sehran'ı bir daha hiç kimse görmedi. Güllerin onu görmesi Seher Kuşu'na yetmişti...

PEMBE DESENLİ DUVAR

Zişan Gül Odabaşı

Kars, 1926

(Bu yıl Mustafa Kemal Paşa Latife Hanım ile beraber ilk kez Kars'a adım attı. Küçük Mehmet karşılamaya gidemedi lakin söylenen marşı ismi gibi ezberleyip Mustafa Kemal'i gönlü ile karşıladı.)

"Hoş gelişler ola, MUSTAFA KEMAL PAŞA!"

Çığlıklar eşliğinde neşe saçıyordu küçük Mehmet. Evini büyük bir sevince boğuyordu. Fakat annesi son 20 dakikadır bu büyük sevincin dışına çıkmıştı. Bu ne biçim çığırıştı böyle? Küçük oğlu ziyadesiyle söylemişti bu marşı. Gayrı susturmak icap ederdi.

Keşke hareketleri de düşünceleri kadar sakin ve nazik olsaydı. Mehmet'in coşkuyla marş söylediği odaya sert bir çehreyle girip küçük oğluna baktı. Oğlu kendisini fark etmemişti bile. Halen yüksek sesle aynı marşı söylüyordu. Genç kadın kaşlarının arasını tamamen kapatarak oğluna seslendi: "E yeter artık be Memedim! ne ses, ne kuvvet varmış küçük bedeninde? Vallahi babana söylerim. Gebe kadınım ben, yorma beni!"

Mehmet anasının cümlesini dikkatlice dinleyip cevap verdi: "Hay anacım, ben mi dedim git bebe doğur diye? Görmez misin ben asker olacağım! Paşa olacağım! Tüm ülkeyi koruyacağım. Hem sana söz, bebe doğunca onu da koruyacağım. Lakin imdi susmanın ne yeridir ne zamanı. "Sağ elindeki tahta cetveli ve

sol elindeki tencere kapağını kaldırıp ekledi "Az bir vakit sonra Mustafa Kemal Paşa'nın yanına gidip onun askeri olacağım. Elbet hazırlanmam gerek. Neticesinde koskoca Paşadır. Ülkenin kahramanıdır."

Genç kadının odaya gelirken takındığı sert çehre birden toz olup uçmuştu, yerini hafif alaycı bir şefkate devretmişti. Çocuk ya olmayacak düşler kuruyordu kafasında. Evladının yanına gelip diz çöktü ve konuşmaya başladı: "İyi de paşam, siz gidince yalnız kalacağız biz burada. Ne yapacağız bir başımıza? Kim koruyacak beni, babanı…" Elini hafif belirginleşmiş karnına götürerek ekledi: "kardaşını?"

Küçük Mehmet gururla göğsünü gererek: "Ben sizi her yerde korurum evelallah anacım. Telaş etme! Hem benim olmadığım yerde PAŞAM var. Sizin kılınıza ziyan etseler vallahi alır kellelerini. "Sağ baş parmağını yalayıp yanı başındaki pembe desenli duvara sürterek ekledi: "Ha bunu da buraya yazıyorum. Hatırla anacım! Hatırla! Pembe desenli duvarda yazılı. Sakın ha unutma!"

Anası hafif dolmuş gözlerini birbirinden alakasız pembe desenlerin bulunduğu duvara iliştirdi. Bir hafta kadar önce Mehmet arkadaşlarından özenmiş ve duvar boyayacağım diye tutturmuştu. Duvar boyaları da az bir miktar etmiyordu ki. Alamamışlardı bir kutu boya. Fukaranın yüzü güler miydi?

Mehmet ne anasına ne babasına zerre kızmamış aksine onlara üzülmemelerini, kendisinin halledeceğini söylemişti. Halletmişti de. Tüm mahalleyi dolanmış "Boya var mı?" diye sormuştu. Düşlediği basit bir şeyin dahi peşini bırakmamış ve sonucunda onu almıştı. Bir komşudan bir kova pembe boya bulmuştu. Odasının tek duvarını alakasız desenlerle boyamıştı.

O zamandan beridir pembe desenli duvarın yanından ayrılmaz, her şeyini orada yapardı.

Onlar öylece durakalsın Hasan Efendi fabrikadan çıkmış, tüm yorgunluğunu yollara serperek evine gelmişti. Şayet eve geldiğinde sevdiğine ve evladına 1 hardal tanesi kadar dahi yorgunluk hissettirirse geceleri vicdan azabından uyku tutmazdı. Kapıyı çalmadan evvel her zaman olduğu gibi kapının önünde azıcık bekledi. Hasan Efendi evinden gelen hayat belirtisini duymadan girmezdi evine. Lakin bu gün belirtisi halen uğramamıştı kendisine.

Ruhunu bürüyen telaşeyle gözlerini kapattı ve alemlerin rabbine yalvardı: "Allah'ım ne olur alma onları benden! Ne olur ikisi de iyi olsun. Benim canım sana feda lakin onları alma benden!" Soğuk meltem tanık olmuştu bu yakarışlara, gönülden gelen cümlelere.

Hasan Efendi gözlerini açtı usulca. Çevresine göz attı yeniden. Fazla bir vakit geçmeden karısının narin sesini işitti. Sanki içinde bir yangın varmıştı da birisi bu yangını söndürmüş gibi ferahladı. Yeniden kapadı gözlerini lakin bu sefer bir huzurla. Derince nefes alıp şükretti rabbine. Gözlerini açmadan tıklattı kapıyı.

Babasının eve geldiğini anlayan Mehmet tatlı bir telaşla kapıya koşmaya başlamıştı. Aynı zamanda "Babam geldi!" diye çığlıklar atıyor, sanki babasından 8 saat değil de yıllarca ayrı kalmış gibi heyecanlanıyordu. Bu heyecanı hem anasını hem de babasını güldürür ve düşündürürdü.

Kapı açıldığı vakit Hasan Efendi her akşam olduğu gibi önce oğluna sarıldı. Uzunca öpüp kokladı. Ardından karısının yanağını okşayıp alnına bir öpücük bıraktı.

Ve yine her akşam olduğu gibi elini yüzünü yıkamak için toprak testiyi alıp içeriye geçti. O elini yüzünü yıkarken karısı tabakları siniye dizdi ve oğluyla oturup onu beklemeye başladı.

Hasan efendi sofraya geldi ve sohbet ederek yemek yemeye başladılar. Her zamanki gibi...

Her şey sıradan ve her zamanki gibiydi. Bazı insanlar farklılık isterken bazıları da Mehmet'in ailesi gibi her şey olduğu gibi kalsın isterdi. Ama bir gün herkesin kurduğu düzen bozulur, mürekkep biter, kalem kırılır ve sayfa yırtılır, mühim olan dağlara yazmayı bilmektir.

Onlar yemek yerken soğuk esen meltem kederinden ısınmaya, kötülük, ağaçları sarıp ruhlarını emmeye ve çiçekleri bıçaklayıp sevgilerini yok etmeye başlamıştı. Kalbinin tek köşesinde dahi vefa kırıntısı olmayanlar Mustafa Kemal 'in kendilerine verdiği özgürlüğü onu yok etmekle kullanmak istiyorlardı. Mustafa Kemal Paşa'nın kaldığı evi sarmaladılar. Lakin Türk komandosunun kendilerine karşı koyacağını bilen hainler bir yandan evleri yağmalamaya ve askerlerin dikkatini dağıtmaya başlamışlardı. Askerlerin çoğu bekledikleri gibi Mustafa Kemal 'in yanından ayrılmış ve kargaşanın olduğu yerlere yoğunlaşmışlardı. Mustafa Kemal apar topar hazırlanmış ve siyah bir örtü alıp yüzünü saklamak için balkona çıkmıştı.

O esnada saldırının olduğu bir ev de Mehmet'in eviydi. Mehmet'in annesi Meryem sofrayı toplarken camdan önüne düşen taşla tiz bir çığlık koparttı. Taşların ardı arkası kesilmiyor ve camları paramparça edip eve gidiyorlardı.

Hasan efendi korkmuş olan karısını ve çocuğunu hemen bir odaya almış ve camlara yanaşmamalarını emretmişti. Çabuk

hareketlerle eline silahını alıp bahçeye çıktı. Ortalıkta hiç kimse yoktu.

Mehmet ve Meryem' in olduğu odanın penceresi Mustafa Kemal'in kaldığı evi görüyordu. Ne Meryem ne de Mehmet bunu evvelden bilmiyordu. Zaten bu odayı çok kullanmazlardı.

Mustafa Kemal evin balkonuna çıkmış telaşla bir şeyler arıyor iken kendisine bir el ateş edilmiş lakin isabet ettirilememişti. Mehmet bunu görmüş ve camdan çıkmaya çalışmıştı ancak annesi onu tutmuştu. O sırada Hasan efendi bahçeyi bir Tam tur attıktan sonra ailesinin yanına geldi.

Odaya adım atar atmaz küçük oğlu çığlık atarak babasının elinden silahı almaya çalıştı ve bir süre debelenince bunu başardı. Kapı ile babası arasında kalan aralıktan kendini dışarı attı. Hasan efendi daha ne olduğunu anlayamamışken bir telaşla oğlunun peşinden koşmaya başladı. Mehmet küçük kalbini kaplayan koruma duygusuyla Mustafa Kemal'in kaldığı eve koşuyor ve arkasına bile bakmıyordu. Eve çok yaklaşmışken bir bedene çarpıp sendeledi. Kafasını kaldırıp öfkeyle yüzü kapalı adamın deniz mavisi gözlerine baktı.

Hiç düşünmeden "Yapamayacaksınız! Ölmeyecek! Sizin hakkınızda gelirim ben!" diye bağırdı ve aynı zamanda zor taşıdığı silahı adama doğrulttu. Bir kurşun sesi yakılandı ama bir eksiklik vardı. Nedense Mehmet'in elindeki silah düşmüştü ateş eden Mehmet değildi. Böbreğindeki sancı ile sesin geldiği tarafa baktı.

Askerler neden kendisine ateş etmişti ki? O da Mustafa Kemal'i koruyordu. Yüzü kapalı adam hızlıca Mehmet'i kucakladı. Mehmet o halde tepinmeye ve güçlü olduğunu

sandığı yumruklar savurmaya çalışıyordu. Adam korku ve şefkatle Mehmet'e baktı ve "Korkma senin muhafaza ettiğin adam asla ölmez" dedi.

Mehmet adamın sesi ile gözlerini yumdu. Adamın adımları hızlandı ve sonunda bir eve getirdi Mehmet'i. Etrafa hiç yapmadığı şekilde bağırmaya başladı "Çabuk hekim getirin! Derhal!" Kendisinin peşi sıra gelen askerlere hiddetle "Ailesini bulunuz!" Dedi. Askerler emri yerine getirmek için ayrılırken adam küçük Mehmet'i sedire yatırdı. Oğlanın kahverengi saçlarını okşamaya başladı.

İyileşecekti Mehmet...iyileşmeliydi. Hekim tez zamanda Mehmet'in yanına gelip muayene etmeye başladı. Adama dönüp "sıyırmış Paşam pansuman yapıp sarınca iyi olur. Fazlaca dinlenmesi gerekir" dedi. Adam kafasını sallayıp ayağa kalktı. "İşin bitince haber yolla. Bu delikanlının tedavisini ben üstleneceğim" dedi. Adam odadan çıkıp Mehmet'in ailesinin getirilmiş olduğu salona girdi. Yüzündeki örtüyü açıp bir kenara koydu.

Hasan efendi karşısındaki adama bakmadan "Mehmedim iyi mi ağam? Ne oldu ona? İzin verin girelim yanına." Dedi. Adam şefkatle Hasan efendiye bakarak "Muayene ediyorlar, iyi olacak. Çok cesur bir çocuk yetiştirmişiniz. Bu millet size ve sizin gibi ana-babaya minnettar" dedi. Hasan Efendi'nin gözleri doldu konuşamadı. Meryem zaten ağlamakta, bir yandan da oğlu ile gurur duymaktaydı. Adam sükunetle ellerini arkasında birleştirdi ve camdan dışarıyı izlemeye başladı. Türk askeri yine başarmıştı, isyanı masum kanı dökmeden dindirmişti. Herhalde pek de kuvvetli düşünülmüş bir hareket değildi ki çabucak yok edilmişti.

Kırk dakika kadar sonra hekim salona girdi. Herkes gözlerini onun üstüne dikmiş ve iki dudağının arasından dökülecek kelamı bekliyordu.

Hekim mütevazı bir gülümseme takındı ve camın önündeki adama "Ziyarete müsaittir paşam" dedi. Adam başını sallayarak "Benden evvel anası ve babası görmeli. Lütfen onları evlatlarının yanına götürünüz" dedi. Hekim Hasan ve Meryem'i Mehmet'in yanına götürdü. Meryem'in gözleri ağlamaktan şişmiş, Hasan'ın yorgunluğu gözlerine ilişmişti Mehmet onları ilk kez böyle görüyordu.

Kimse konuşmuyor sadece Meryem ağlıyordu. Biraz sonra Meryem evladının hasretine daha fazla dayanamayarak oğlunun boynuna sarıldı. Hasan efendi sessizce şükrediyor ve onları izliyordu. Beş dakika kadar sonra içeriye Mustafa Kemal Paşa girdi. Meryem oğlunun yanından kalkıp kocasının yanına geçti.

Mehmet hiç şaşırmamış aksine bunu biliyormuş gibi yerinde doğruldu. Mustafa Kemal yatağın yanına gelip gururla kendisini izlemeye koyuldu. Mehmet, emin bir ifadeyle annesine bakarak "Ben demedim mi ana? Hatta pembe desenli duvara yazmadım mı? Eğer bana bir şey olursa sizin kılınıza zarar gelmesini engelleyecek Paşam var dedim demi?" Meryem şefkatle başını salladı. Demişti. Hatta yemin etmişti küçük Mehmet.

Mustafa Kemal Mehmet'e bakarak konuşmaya başladı "Sen beni kurtardın, ananı, babanı...Sen bu Milleti kurtardın evlat. Zamana ant olsun ki bu milletin geleceği senin gibi güzel ahlaklı ve cesur gençlerin elindedir. Ben ve bu millet sana borçluyuz küçük Mehmetçik. Sen bu milletin şanını ortaya koyacak olansın. Milletimin istikbalini ve benim ismimi ancak sen ve senden doğacak nesil muhafaza edecektir."

(Mehmet'in torunları aynı onun gibi korudu Vatanını, Atasını ve ırkını.)

~ Bu milletin istikbali bir kâğıtta yazmıyor, biz bu Milletin her karışını dağlara kazıdık ve bu dağları nice Mehmet'ler oluşturdu. Selam olsun onlara! Selam olsun Mehmet'in torunlarına! Selam olsun bizlere!

~Ey Türk gençliği! Birinci vazifen; Türk istiklalini, Türk cumhuriyetini, ilelebet muhafaza ve müdafaa etmektir...

FİDAN ve KELİME

Enerji, yolu yürüme gücü ve iştiyakı verir insana. Tecrübe ise bu yolun çıkmaz sokaklara sapmasını engeller. Enerji, dizginlenme, tecrübe ise yerine göre mahmuzlanma ihtiyacı gösterebilir. Gençlik enerjinin, olgunluk tecrübenin nişanesidir. Enerji ustalarla dizginlenir, tecrübe çıraklar vesilesiyle mahmuzlanır. O halde usta ve çırak ilişkisi enerji ve tecrübenin en esaslı birlikteliğini temsil eder. Genç yazarların akma ve taşma enerjisinin israf olmaması, yanlış yerlerde heba olmaması için onların yazma yolculuklarında mihmandarlara ihtiyaç duydukları izahtan varestedir. Yazma yolculuklarında aşama kaydetmiş yazarların ve şairlerin yürüdükleri yolda karşılaştıkları tehlikeleri, durakları, iyikileri, keşkeleri ve yürüme biçimlerini yolun başındakilere aktarmak istemeleri de bir tür ihtiyaçtır. Bu iki kesimin bir araya gelmesiyle enerjinin tasarruf zemini, birikimin akma mecrası daha tebellür ederken, yolculuk sırasında elde edilen tecrübelerin de israfının önüne geçilmiş olur. Enerji ve tecrübe el ele edebiyat dünyasına akan güçlü katkıların ve damarların imkânlar manzumesinin inşasına vesile olur. İşte bu vesileyi kolay kılma amacına matuf olan Bilge Yazarlar Projesinde gençlerimizin eleştirel düşünme, araştırma ve problem çözme, okuduğunu anlama, düşünme ve düşündüğünü etkili şekilde anlatabilme, Türkçeyi güzel kullanabilme becerilerinin geliştirilmesi hedeflendi. 19 Şubat 2022 tarihinde başlayan ve 16 Haziran 2022 tarihinde nihayete eren projede, atölyeler, okur-yazar buluşmaları ve yazarlık kampları yer aldı. Bilge Yazarlar Projesi sonunda öğrencilerimiz şiir, deneme ve hikâye türlerinde acemice de olsa ilk mahsullerini paylaştılar. Elinizdeki bu eser gençlerimizin yazma yolculuklarının en başında kendilerine bir tür ayna olacak, onlar için yeri geldiğinde öğretici olacak verimlerini bir araya getirmektedir.

ISBN 978-605-7912-23-7
9 786057 912237